

SHICHIKI NAKAYAMA

NGƯỜI ẾCH

KẺ GIẾT NGƯỜI
HÀNG LOẠT

Thùy Vân dịch

18+

NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

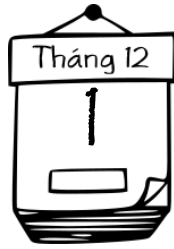
NGƯỜI ẾCH KỂ GIẾT NGƯỜI HÀNG LOẠT

SHICHIRI NAKAYAMA
Thùy Vân dịch

CTU@VCTVE | 2024-12-14

phần thứ nhất
TREO

3 giờ 30 phút sáng, vừa ra khỏi đại lý và khởi động xe gắn máy, Shirou bị một ngụm khí lạnh buốt xộc thẳng vào mũi.

“Lạnh thế... Phù!!”

Cậu bất giác nín thở, mặc cho xe nổ máy. Cứ như vậy trong vài phút, nước mũi bắt đầu chảy ra. May mà đường phố giờ này chẳng có mấy người qua lại, chứ ai lại để người khác nhìn thấy gương mặt thế này.

Shirou phụ trách phát báo cho năm thị trấn cách xa đại lý nhất, số lượng cần phát là 600 tờ. Con số này cao nhất ở đại lý, nhưng vì lương tính theo số lượng nên phát được càng nhiều thì càng tốt. Với cả, ai mà phát trên 500 tờ sẽ được chủ đại lý cấp cho xe gắn máy, tiện cả đôi đường. Học sinh cấp ba không bị cấm thi lấy bằng lái xe máy, nhưng cũng không được cấp phép nếu không cần thiết. Chẳng gì sáng khoái bằng việc có thể phóng xe trên đường nhựa vào sáng sớm, dù chỉ là đi làm. Cảm giác như được độc chiếm hoàn toàn những con phố trong thị trấn làm Shirou cảm thấy phấn khích.

Cậu đi vòng quanh khu dân cư, phát xong một nửa số báo. Động cơ và thân xe nóng lên, đầu ngón tay cũng đã bắt cứng.

“Tiếp nào...”

Shirou hít một hơi thật sâu, nhìn về khu vực tiếp theo đang chờ cậu đi đến. Đó là một tổ hợp sáu tòa chung cư hai mươi tầng nằm rìa thị trấn Takimi, mang tên Sky Stage Takimi. Không có lấy một ô cửa sổ sáng đèn khiến khu chung cư cao chót vót dưới trời đồng tờ mờ sáng trông hết như những tháp bà đen kịt, khổng lồ.

Không đâu, đó không đơn giản là một phép so sánh. Nơi đó thật sự được gọi bằng cái tên không hay ho cho lắm - chung cư mà. Mỗi tòa nhà có 80 căn hộ, tổng cộng sáu tòa chứa 480 căn, thế nhưng chưa đến mười phần trăm số đó có người vào ở. Không chỉ vào thời điểm bình minh chưa kịp ló rạng, ngay cả đến chiều tối, lúc các gia đình đang quây quần bên nhau, ánh đèn phát ra từ những ô cửa cũng vô cùng thưa thớt.

Shirou đến nơi, cảm giác vẫn rùng rợn như mọi lần. Thế nhưng, cậu thấy chán nản hơn là sợ hãi. Trái ngược với cái tên hết sức thời thượng, muốn phát báo lại phải mất công đi thả vào hòm thư trước cửa từng nhà. Thông thường, chung cư tầm cỡ thế này sẽ có hòm thư chung ở tầng một, Sky Stage Takimi tất nhiên cũng có, nhưng cư dân rất lười xuống tận đó để lấy báo. Nếu đây là một khu tập thể bình thường, Shirou chắc chắn cũng chẳng nề hà gì đâu. Phát cho từng hộ được sắp xếp đúng theo tên rất nhàn hạ. Tuy nhiên, khu chung cư này còn chưa được lấp đầy một phần mười. Nghĩ đến khoảng cách phải di chuyển lên trên, xuống dưới, sang trái, sang phải, thì thà là khu nhà ở biệt lập còn dễ phát hơn.

Cơ mà, bắt đầu công việc bằng than thở thì cũng chẳng ích gì. Shirou ôm bầy tờ báo cần phát trong tay, bước vào thang máy của

tòa số một. Cậu lên thẳng tầng hai mươi, phát hết tầng cao nhất của tòa nhà, rồi tiếp tục đi xuống bằng cầu thang bộ cuối dãy. Cách này tiết kiệm thời gian hơn so với việc dùng thang máy đi lên từng tầng.

Tầng mười tám, tầng mười bảy, tầng mười sáu...

Bước chân tuần tự của Shirou dừng lại ở tầng mười ba...

Thứ gì đó đang lủng lẳng trên mái hiên phía chính diện thềm cầu thang lộ ra ngoài. Shirou đã nhìn thấy vật thể dài khoảng hai mét này từ ba ngày trước nhưng lúc nào cũng hối hả với công việc nên cậu chẳng để tâm. Trên hết là vì tầng mười ba không có người ở nên cũng chẳng có lý do để dừng lại.

Trong ánh sáng tù mù, Shirou vẫn nhận ra vật thể được bao bọc trong tấm bạt màu xanh dương, treo lơ lửng nhờ móc kim loại duy nhất cỡ lòng bàn tay gắn ở mái hiên. Một cơn gió thổi qua cũng khiến thứ đó rung lắc.

Trông y như một bao cát hoặc một ấu trùng ngài túi khổng lồ.

Điều khiến Shirou phải để ý hôm nay là vết rách ở phần đầu tấm bạt. Đầu móc treo hơi nhô ra ngoài.

(Ơ, gì đây?)

(Hả?)

Shirou đang căng mắt xem xét nhìn vật thể thì một cơn do thổi qua. Cậu ngửi thấy mùi hương kỳ lạ.

Thứ mùi vừa ngọt, vừa chua giữa khí trời lạnh buốt.

Mỗi khi vật thể rung lắc vì gió trời, mép bạt rách lại vấy phần phật.

Lắc lư. Phần phật. Lắc lư. Phần phật.

Nỗi sợ hãi bỗng dấy lên trong Shirou, nhưng không đủ để thắng trí tò mò. Phốt lờ lờ can ngăn “Dừng lại đi!” của tâm trí, cậu thử lật mép tấm bạt lên. Như thể đó là điểm bấu víu cuối cùng, cả tấm bạt ngay tức khắc dễ dàng bung ra, bị gió thổi bay. Thứ hiện ra trong lớp bạt là... cơ thể của một người phụ nữ trần như nhộng.

Miệng bị treo vào móc.

Lắc lư.

Lắc lư.

Nhìn kỹ còn thấy môi hơi run rẩy.

Vẫn còn thở ư?

Không, không phải môi run rẩy.

Mà là vô số giọt bọt lúc nhúc tràn ra từ miệng.

Shirou nấc lên một cái như bị co giật, thụp xuống tại chỗ. Cậu quay mặt đi theo phản xạ, nhìn thấy tấm bạt bung ra rơi ở phía trước. Phần mép có dán một tờ giấy gì đó. Ở vị trí này, cậu vẫn đọc được mấy dòng chữ.

Hôm nay, mình bắt được một con ếch.

Mình bỏ nó vào hộp, chơi với nó mãi, nhưng dần dần lại thấy chán. Nghĩ ra rồi! Hay là hóa trang cho nó thành ấu trùng ngài túi xem sao?

Móc cái miệng nó lên chỗ cao cao thôi nào...

Cảnh sát tỉnh Saitama nhận được tin báo đầu tiên vào 6 giờ sáng.

Phòng Điều tra số Một và Phòng Pháp y nhanh chóng tiếp cận hiện trường. Khoảng trời phía đông nhìn từ tầng cao đã sáng trắng cả rồi, nhưng vẫn phải chờ cho đến khi mặt trời mọc.

Kazuya Kotegawa thở ra một làn khói trắng, đưa tay đóng cổ áo choàng. Gió rét không phải nguyên nhân duy nhất dẫn đến sự lạnh lẽo của tiết trời.

Xác người phụ nữ lắc lư trước mặt, nửa thân dưới tím tái, lan rộng trên khắp lớp da khô tái xanh, nhãn cầu trắng đục sấp trời ra khỏi ổ mắt. Móc treo trong miệng xuyên qua hàm trên, đầu móc lòi ra cạnh mũi. Không có xuất huyết hay thương tích ngoài da rõ ràng nên thi thể trông không quá thâm trọng, nhưng nếu quan sát liên tục vẫn có cảm giác ớn lạnh trong người. Một cái xác thảm khốc sẽ bộc lộ phần nào sự kích động mãnh liệt, nhưng thi thể này chẳng mang lại gì ngoài cảm giác lạnh lẽo.

“Đạo này ầy, mấy tử thi kiểu này nhiều lên nhỉ?” thanh tra Watase ngay bên cạnh khó chịu nói. “Đến mức tôi thấy nhớ mấy cái xác mà hung thủ chỉ đơn giản là xiên một phát vào bụng, bỏ mặc nạn nhân rồi hoảng hốt chạy trốn rồi đấy! Ừ thì cũng chẳng có gì hài lòng hay không hài lòng về một cái xác, nhưng ca này thì quá khó chịu đi. Liên tưởng ra thì ‘Quả lạ mọc trên cây miền Nam. Máu vương trên lá, máu nhỏ về cội. Thi hài da đen đông đưa trong gió. Thứ quả lạ nặng trĩu nhánh bạch dương’”

“Cái gì vậy ạ?”

“Một đoạn nhạc jazz đấy. Bài *Strange Fruit* của Billie Holiday. À, lứa các cậu thì không biết đâu. Bài đấy nói về chuyện người da đen bị hành hình bằng cách treo cổ lên cây ở giai đoạn còn tồn tại chế

độ nô lệ.”

“Chà, đội trưởng cho rằng đây là hành hình ạ?”

“Vẫn còn quá sớm để kết luận, tôi đã nói là liên tưởng thôi”, Watase nói rồi khoát tay tỏ vẻ bức mình. Thế nhưng hai chữ “tử hình” vẫn đeo đẳng trong tâm trí ông một cách dị thường. Không vứt bỏ, không phân xác, chỉ treo thi thể lên cao. Watase linh cảm hung thủ có ý muốn vừa làm nhục vừa dạy dỗ nạn nhân một bài học nhớ đời. Thực tế thì vẫn sót vật chứng khẳng định được luận điểm đó.

“Người phát hiện ra là ai?”

“Shirou Tachibana, nhân viên phát báo ở khu vực tòa chung cư này, phát hiện ra thi thể trong lúc làm việc. Tuy nhiên, có vẻ cậu ta đã nhìn thấy từ ba ngày trước, khi cái xác vẫn còn bọc trong tấm bạt.”

“Ba ngày trước? Suốt mấy ngày mà không có ai để ý đến sao? Phơi ra giữa thanh thiên bạch nhật như này á? Hừ, do phần cầu thang tòa nhà bên cạnh che khuất à? Chà, chỉ mỗi việc ở tí tầng mười ba thôi đã là một điểm mù lớn rồi! Có phải Sakamoto Kyu đâu, chẳng có ai lại vừa đi vừa nhìn lên trên cả*. Với cả, cái móc này vốn đã được cố định ở đây à?”

“Vâng! Người ta gắn móc để treo biểu ngữ lúc mở bán các căn hộ trong chung cư này.”

“Quần áo, các loại đồ dùng cá nhân thì sao?”

“Chỉ có tấm bạt xanh bao quanh thân thể, xung quanh không tìm thấy thứ gì tương tự. Thứ còn sót lại duy nhất là mảnh giấy này.”

Watase cầm lấy mảnh giấy đã được thu thập vào túi ni lông, ánh mắt lần theo từng dòng chữ như thể đang quan sát một mớ rác rưởi. Mí mắt nặng nề díp lại một nửa nhưng Kotegawa biết, bằng con người sâu không thấy đáy, Watase sẽ không bỏ sót bất cứ thứ gì đã từng nhìn qua.

“Hôm nay, mình bắt được một con ếch ấy hả? Đây là chép từ một cái gì đó chứ không phải bản gốc thì phải. Thư nhận trách nhiệm à? Đây, cậu người mới, cậu có vẻ thích mấy vụ như này hả?”

Kotegawa không biết trả lời thế nào trước câu hỏi đột ngột của Watase. Đúng là cậu đã mong chờ một vụ án quái đản có thể thu hút truyền thông như thế này. Không thể phủ nhận ý chí chiến đấu xen lẫn ham muốn danh vọng đang hừng hực ngay bây giờ.

Nhưng thực tế là cảm giác ghê tởm theo bản năng cũng đang cuộn cuộn từ sâu trong cơ thể.

Kotegawa nhìn lướt qua mảnh giấy. Chữ viết tay chứ không đánh máy, lộn xộn, chữ to chữ nhỏ hệt như của một đứa trẻ con. Nếu chỉ xét một ký tự bất kỳ thì cũng nghiêng nghiêng ngả ngả, đường nét thừa thãi, dường như không phải viết ra để người khác đọc được.

“Lột sạch quần áo của nạn nhân, hẳn để che giấu danh tính nhỉ?”

“Không. Nếu muốn làm vậy thì phải hủy hoại gương mặt chứ? Với hung thủ thì, phá hủy gương mặt nạn nhân không phải là vấn đề.”

“Thế thì vì sao hẳn lại để nạn nhân trần truồng?”

“... Vì ếch không mặc quần áo chẳng?”

Kotegawa chột nhìn xuống ngay phía dưới tòa nhà. Kiểu gì cũng có người nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát vào rạng sáng ngày đông,

nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy bóng dáng người hiếu kỳ nào tìm đến. Cỏ dại mọc um tùm trong công viên, nhìn từ đây còn thấy mấy thiết bị ở đó đã trở nên gỉ sét. Khung cảnh ấy thật quá tồi tàn so với vẻ ngoài thời thượng của khu chung cư.

Sau khi kiểm tra sơ bộ tình hình thực tế, nhân viên pháp y đang “trườn tới trườn lui” dưới hành lang được yêu cầu di chuyển thi thể. Họ tranh luận về việc có nên tháo móc ra khỏi miệng nạn nhân hay không, nhưng cuối cùng quyết định dỡ cả chiếc móc câu ra khỏi mái hiên vì cần thu thập để giám định lại. Kotegawa buộc phải cầm dụng cụ giúp họ tháo móc treo.

Đầu tiên, ba người ghì vào thi thể, Kotegawa trèo lên lan can, tháo chốt cố định móc câu. Do đứng trong tư thế chênh vênh nên chính Kotegawa cũng cần một người giữ lấy hông cậu. Vừa bắt tay vào việc, vừa bất chợt nhìn xuống, cậu chỉ cách gương mặt tử thi vài xăng-ti-mét. Thấy đám giòi bọ sắp bay ra khỏi hốc mắt, Kotegawa vội vàng nhìn ra chỗ khác. Gương mặt nạn nhân không còn dấu hiệu của sự sống, nhưng rất ít biến dạng cũng chẳng có mấy vết thương ngoài da. Nếu cho vẽ lại rồi công bố một bức chân dung thì có lẽ sẽ sớm xác minh được danh tính của người bị hại.

“Ba người mới hạ được các xác này xuống! Nếu chỉ có một hung thủ duy nhất thì chắc phải tốn nhiều công sức lắm mới treo được lên đây.”

Loay hoay mất năm phút cũng tháo được cái móc ra, họ để nguyên nó trong miệng nạn nhân rồi phủ tấm bạt lên thi thể.

“Được rồi, giao lại chỗ này cho pháp y phụ trách. Này, cậu người mới, đi thôi!”

“Nếu chỉ lấy lời khai của người quản lý thì một mình tôi làm cũng được. Không cần đội trưởng phải đích thân...”

“Gì vậy? Cậu đang phàn nàn đấy à?”

“K-không... Không phải phàn nàn hay gì đâu ạ...”

“Nếu bắt cậu với một người mới nữa phối hợp với nhau thì nhóm các cậu sẽ không đủ thẩm quyền. Với lại mấy đứa cần người hướng dẫn cũng đang vướng vụ khác nên đành vậy thôi. Phòng số Một lúc nào cũng thiếu nhân sự. Mà cậu là cái gì chứ? Tôi không kêu ca thì thôi! Đừng có lèo nhèo nữa, đi theo tôi!”

Kotegawa lén thở dài rồi đuổi theo Watase. Nói là hết cách mới phải đi nhưng Watase đứng ở hiện trường trông vẫn đầy sức sống. Trong khi thanh tra của đội khác đang cố gắng tập trung vào công việc bàn giấy thì người đàn ông này lại thường xuyên rời khỏi trụ sở cảnh sát với đủ mọi lý do.

Họ xuống đến văn phòng ở tầng một vừa đúng lúc người quản lý tới.

“Xin chào... xin chào, xin lỗi vì gọi cậu sớm thế này! Quản lý Tsujimaki đây nhỉ? Tôi là Watase, cảnh sát tỉnh Saitama.

Đáng tiếc là chủ nhân của giọng chào niềm nở này lại nhìn như đang chỉ nghĩ đến việc đánh người. Vai Tsujimaki chột run lên, anh ta lùi lại một bước. Hẳn anh ta vừa lao như bay tới khi nghe tin khẩn cấp, mới gặp đã không giấu nổi lo lắng. Khuôn mặt dài, khốn khổ như mặt chuột càng làm anh ta trông đáng thương hơn.

“Cậu cũng hay tin rồi nhỉ? Có người phát hiện ra một thi thể phụ nữ ở khu vực gần cầu thang tầng mười ba của chung cư. Xin lỗi vì sự bất tiện này, nhưng sau đây cậu vui lòng xác nhận khuôn mặt

này có phải cư dân trong chung cư hay không? Theo khai báo của người phát hiện, thi thể bị treo ở mái hiên từ ba ngày trước.”

“T-tôi xin lỗi, tôi xin lỗi...”

Tsujimaki liên tục xin lỗi dù chưa có ai quy trách nhiệm cho anh ta cả.

“Người dọn dẹp chung cư này thường là cậu à?”

“À, tôi cũng không thường xuyên ở đây. Việc dọn dẹp được thực hiện cách ngày, vào thứ Hai, thứ Tư và thứ Sáu, thế nên mỗi lần dọn không thể làm tất cả các tầng được. Mỗi tầng khoảng hai tuần một lần thôi.”

“Không thường xuyên ở đây? Chung cư to thế này mà? Chẳng lẽ một mình cậu quản lý cả sáu tòa nhà?”

“... Có ba người. Tôi phụ trách tòa số một và tòa số hai.”

“Sáu tòa mà chỉ có ba người quản lý. Ở đây cắt giảm nhân sự đúng không?”

Anh ta nói ban đầu mỗi tòa có một người phụ trách riêng nhưng sau đó chỉ còn một nửa để cắt giảm chi phí quản lý. Công viên hoang tàn và trang thiết bị cũng dần hỏng hóc vì thiếu nhân lực và nguồn tiền.

“Cho nên chỗ này thành ra cũ kỹ như vậy à? Ra là thế! Tít tầng mười ba thì dễ là trống trơn nhỉ? Mà, giờ làm việc của cậu thì sao?”

“Từ 9 giờ sáng đến 6 giờ tối ạ.”

Tsujimaki cúi mặt như đang xấu hổ.

Hung thủ không thể nào ôm một xác chết đi quanh một tòa nhà mà không bị chú ý dù nạn nhân có phải cư dân hay không. Tuy

nhien, ở đây thì hẳn lại hoàn toàn có khả năng làm vậy, vì người quản lý vắng mặt sau 6 giờ, người sống trong tòa nhà lại chẳng có bao nhiêu. Chẳng có gì cản trở. Chung cư này là khu nhà hoang vắng khoác lên vẻ ngoài sang chảnh.

Kotegawa dự đoán số người sống ở đây sẽ tiếp tục giảm sau vụ án lần này.

Sau khi kết thúc tra hỏi, Tsujimaki đi nhận dạng tử thi và khai rằng chưa từng nhìn thấy nạn nhân tại chung cư.

Dù biết là vô ích, họ vẫn thăm dò cả các hộ lân cận. Không chỉ những tầng gần đó, họ còn hỏi han tất cả người dân trong tòa số một nhưng thất vọng thay, chẳng thu được bất cứ manh mối nào.

Tối giữa trưa, Kotegawa tưởng họ sẽ quay về trụ sở điều tra mới được thành lập tại đồn Hannou nhưng xe cảnh sát lại rẽ qua một hướng khác.

“Đội trưởng, rốt cuộc chúng ta đi đâu vậy?”

“Khoa pháp y.”

“Tại sao vậy?”

“Vì may sao hôm nay giáo sư Mitsuzaki ở đấy. Ông già đó chân tay chậm chạp rồi nhưng tốc độ làm việc vẫn đến là nhanh. Giờ này chắc đã khám nghiệm tử thi xong rồi. Sao mà chịu được cảnh ngoan ngoãn ở trụ sở chờ pháp y chuyển báo cáo về chứ? Chẳng có thông tin từ nhân chứng, manh mối cũng bằng không luôn. Giờ chỉ còn cách nghe chính cái xác đó kể chuyện thôi!”

Như mọi khi, Kotegawa vừa thán phục vừa bất ngờ trước sự chủ động của cấp trên. Tác phong nhanh nhẹn như vậy là ưu điểm khiến Watase rất đáng tin cậy, nhưng vội vã đến mức bị lôi đi liên miên thế này thì Kotegawa không thích cho lắm. Và quan trọng là, cứ như vậy thì cậu không thể hành động theo ý mình.

Đã một năm kể từ khi Kotegawa được điều đến đồn cảnh sát Hannou nên cậu muốn bắt được hung thủ trong một vụ án lớn càng sớm càng tốt. Nghĩ đến đây, Kotegawa nhẹ nhàng khum bàn tay phải, đầu ngón tay chạm vào phần rãnh trên lòng bàn tay. Không cần nhìn cũng biết, đó là hai vết sẹo nằm ngang, song song với nhau. Kotegawa lấy ngón cái bên trái "vẽ" một đường cong lên vết sẹo theo thói quen. Cái tật này của cậu từ lâu đã bị người khác phát hiện rồi.

Cửa khoa pháp y vừa mở ra, mùi formalin nồng nặc xộc thẳng vào mũi làm Watase bất ngờ bị ngộp thở, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh và hào hứng cất tiếng chào.

"Chào bác sĩ! Ngại quá, lúc nào cũng làm phiền đến bác sĩ."

Giữa mùa đông thế này mà khoa pháp y cũng không có thiết bị sưởi ấm. Đúng là thời tiết không đến mức lạnh cóng, nhưng vì đang khám nghiệm tử thi nên nhiệt độ phòng luôn cần duy trì dưới 5 độ C. Nơi này diện tích khá rộng rãi nhưng do trần đã thấp, đèn huỳnh quang treo trên đó còn thấp hơn tạo cảm giác cực kỳ ngột ngạt. Giữa không gian lớn đặt bốn chiếc bàn mổ có bề mặt là thép không gỉ. Vũng nước lớn đọng lại trên sàn, chắc là vừa mới lau rửa. Có tới tám bóng đèn huỳnh quang rọi xuống toàn bộ căn phòng, nhưng ánh sáng nhợt nhạt của chúng khiến không gian càng thêm lạnh lẽo.

Một ông lão với mái tóc bạc phơ ngồi ở góc phòng rời ánh mắt khỏi chiếc bát, ngước lên, trừng mắt nhìn hai người.

Toujiro Mitsuzaki, trưởng khoa pháp y, thân hình nhỏ con, đường nét gương mặt tuần tú, chỉ có đôi mắt là sắc bén tới mức làm người ta liên tưởng đến loài chim săn mồi.

“Cậu vẫn ồn ào như mọi khi nhỉ? Rốt cuộc có biết chỗ này là chỗ như nào không? Nó thuộc khuôn viên trường đại học, ở trong một cơ sở y tế, thậm chí là linh đường của mấy cỗ thi hài.”

“Xin lỗi ạ, tại cha sinh mẹ đẻ giọng nói hơi to.”

“Cả cái thái độ của cậu nữa! Ở hiện trường không tìm được nhân chứng lẫn vật chứng, không biết làm gì, cũng chẳng biết đi đâu nên mới mò đến đây chứ gì? Tốt thôi! Người giám sát khám nghiệm tử thi cũng về rồi. Tôi sẽ ăn xong nhanh nên hai cậu mặc áo blouse vào và đợi đó đi.”

Mitsuzaki chưa ra lệnh xong, Watase đã vươn tay với lấy chiếc áo. Ông ném cho Kotegawa một cái, rồi nói nhỏ:

“Mặc vào nhanh lên. Quần áo mà bị ám mùi thì về giặt cũng không sạch đâu.”

Vừa khoác áo, vừa nhìn vào chiếc bát, Kotegawa thấy bác sĩ đang ăn mì udon thịt. Cậu tự hỏi tinh thần phải vững đến mức nào mới có thể húp mì với một xác chết đặt trên bàn mổ ngay sau lưng thế kia.

“Mà mấy cỗ thi hài cậu gửi gắm dạo này chẳng ra làm sao cả! Tháng trước thì như đông thịt rút xương, lần này thì là đồ khô luôn rồi!”

“Thế yêu cầu đợt này của bác sĩ là gì ạ?”

“Ít nhất thì cũng giữ cho nó hợp một giùm với! Lần nào cũng như lần nào, không thể chịu nổi mấy cổ thi hài kiểu này. Rõ là nó đã bị phơi lên từ ba ngày trước ở một nơi thoáng gió và khô ráo lắm. Cũng còn may là chưa đến giai đoạn phân hủy.”

Giáo sư húp sùm sụp chỗ nước dùng còn sót lại rồi từ từ đứng dậy, tiến đến bàn mổ với tấm ga phủ nhấp nhô. Lật tấm ga lên, Watase và Kotegawa được hội ngộ với tử thi vừa mới chia tay hồi sáng. Khác cái là, móc treo xuyên qua mũi đã được tháo ra.

“Dù có là mùa đông thì thi thể vẫn sẽ phân hủy nếu nhiệt độ xung quanh từ 5 độ C trở lên. Quá trình này bắt đầu từ việc phân giải các protein có chứa lưu huỳnh, tạo ra khí thối rửa. Khí này lan rộng theo thời gian gây phù nề các phần mềm như nhãn cầu, lưỡi, môi... Thế nên mặt nạn nhân thường bị biến dạng, không còn giống với hình hài lúc còn sống. Thi thể này rất may mắn, không bị như vậy. Này, cậu trẻ trẻ kia... Có đang nghe đằng hoàng không đấy?”

Bị nhắc, Kotegawa ngoan ngoãn gật đầu. Bình thường có bất kính với người trên thế nào cũng phải chịu thua trước giọng điệu bức bách của Mitsuzaki và mùi tử thi nồng nặc tỏa ra từ xác chết.

Giáo sư luồn tay qua cổ nạn nhân, nâng phần đầu lên. Da đầu được rạch ra từ gốc tai, để lộ ra phần xương sọ.

“Có vết rách sau gáy. Khi loại bỏ da đầu thì phát hiện xuất huyết bên trong đồng thời có tổn thương ở sọ não. Điều này cho thấy nạn nhân bị đánh bằng vật tù cứng, nhưng chỉ một lần và không phải nguyên nhân dẫn đến cái chết. Tổn thương trí mạng là ở chỗ này.”

Ông hạ đầu tử thi, chỉ vào cổ họng. Vết dây hằn tím ngắt, rõ như

được vẽ bằng bút dạ sột lại trên lớp da xám xịt.

“Nguyên nhân tử vong trực tiếp là ngạt thở do bị siết cổ. Hung khí là vật có hình dạng như sợi dây mảnh. Lực tác động khá lớn. Độ sâu của vết trầy xước trên cổ không bình thường. Có tới hai vết là do hung thủ gấp đôi hung khí để thắt chặt. Không phát hiện dấu hiệu có quan hệ tình dục hay vết tích tấn công khác. Ngoài ra, hệ thống mô bắt đầu rã ra cùng với quá trình phân hủy, không còn chịu được sức nặng của cả thi thể nên móc treo đầu tròn mới có thể ăn sâu vào trong, đâm thủng được thịt và xương ở hàm trên. Nửa trên cánh tay, bụng có tụ máu và vết dây nhưng không sắc nét, trông như bị trói bên ngoài lớp bọt. Có thể là dấu vết xuất hiện trong quá trình vận chuyển. Thêm nữa, gần đây nạn nhân có trồng răng. Chắc là đã nhổ răng mọc lầy.”

“Thời điểm tử vong thì sao ạ?”

“Trước hôm bị treo lên, nghĩa là từ trưa đến đêm bốn ngày trước đây. Bên trong dạ dày có sandwich và trà xanh chưa tiêu hóa hết. Nhìn mức độ tím tái và trạng thái phân hủy ở bụng dưới thì khá chắc nạn nhân đã chết vào khoảng thời gian đó. Nói một cách có cơ sở vào thời điểm hiện tại thì là như vậy...”

“Vậy, tôi muốn hỏi những điều không nói dựa trên bất cứ cơ sở nào. Như là những điều không được ghi vào trong biên bản khám nghiệm tử thi, như là ấn tượng của bác sĩ về vụ này ấy.”

Mitsuzaki thoáng cau mày trước câu hỏi có phần thô lỗ của Watase. Những tưởng giáo sư sẽ tức giận, nhưng ông lại nói:

“Thanh tra mò đến hỏi thẳng pháp y, chắc chỉ có mỗi mình cậu. Thời buổi này hầu hết mọi người muốn trao đổi công việc qua hồ sơ,

giấy tờ.”

“Ha... Thật ngại quá!”

“Điều quá! Cậu thì biết ngại là gì? Nhưng mà cậu định làm gì sau khi nghe suy nghĩ của ông già này? Tôi thấy tham khảo ý kiến của một cá nhân trong điều tra khoa học là lợi bất cập hại.”

“Có thể không phù hợp với quá trình điều tra khoa học, nhưng tôi vốn không tin tưởng hoàn toàn vào nó và muốn xin chỉ giáo của một người tâm huyết trong lĩnh vực liên quan.”

Giáo sư khẽ nhếch môi, chậm rãi quay về chỗ ghế ngồi.

“Tôi nghe nói hung thủ để lại hiện trường một mảnh giấy kỳ lạ. Nội dung về việc bắt được một con ếch và biến nó thành ấu trùng.”

“Vâng.”

“Trên người nạn nhân chỉ có những vết thương rất nhỏ, không có dấu hiệu của các hình thức tra tấn khác. Đối với người có nhận thức bình thường, giết người là hành vi xuất hiện khi đã cùng đường và tử thi là thứ vô cùng đáng sợ. Xác chết liệu có bật dậy không? Liệu nó có tấn công lại mình không? Hủy xác, vứt xác, giấu xác đều là biểu hiện của nỗi sợ hãi đó. Nhưng mà, vụ này thì hung thủ không hề sợ hãi mà còn cố ý lột trần, treo lên cao, bọc cái xác lại bằng tấm bạt như thể muốn mời gọi bàn dân thiên hạ đến xem. Hẳn thậm chí không coi đây là một cái xác, chỉ đơn giản là đồ vật hoặc con ma-nơ-canh thôi. Cậu bảo muốn nghe ý kiến của tôi ấy hả? Tôi sẽ cho cậu biết. Nói không ngoa, thi thể này là tác phẩm của một kẻ không bình thường. Cậu nên chuẩn bị tinh thần chiến đấu với điều 39 Bộ luật Hình sự đi.”

Từ ngày hôm sau, mười một người của Phòng Điều tra số Một, bao gồm cả Watase sẽ kết hợp với phía điều tra tội phạm bạo lực của Đồn Cảnh sát Hannou. Về mặt hình thức, họ sẽ hỗ trợ còn quyền chỉ huy thì nghiêm nhiên chuyển về cho Sở Cảnh sát tỉnh Saitama.

Ngay sau khi ảnh chân dung của người bị hại được công bố với thông tin của vụ án, một người tự xưng là Saito, làm việc cho công ty thiết bị văn phòng Tsukuda đã liên lạc với trụ sở điều tra. Ông ta cho rằng nạn nhân là Arao Reiko, nhân viên cấp dưới của mình.

Người tên Tsutomu Saito tới trình diện cơ quan điều tra khoảng 50 tuổi, hói đầu, là một nhân viên kinh doanh điển hình, luôn treo trên môi nụ cười mẫn khách, miễn là không ở trong tình huống căng thẳng. Trăm nghe không bằng một thấy, Watase đưa Saito đến thẳng chỗ tử thi trước khi lấy lời khai. Nhìn thấy xác chết, Saito phải tự bịt miệng để kiềm chế cảm giác buồn nôn. Một lúc sau, ông ta xác nhận đây là chính Arao Reiko.

Kotegawa lấy thông tin địa chỉ và phương thức liên lạc với gia đình của Arao Reiko, rồi cùng vài người của phòng pháp y di chuyển đến một căn hộ ở thị trấn Ogata, thành phố Hannou - nơi cư trú của

nạn nhân khi còn sống. Watase ở lại đồn để chờ báo cáo tại trụ sở điều tra mới thành lập.

Khu căn hộ Saint Villa Ogata, cách nhà ga gần nhất chừng nửa cây số. Khả năng Arao Reiko đi tàu điện rồi bị tấn công trên đường từ ga về căn hộ không hề nhỏ. Nơi phát hiện ra thi thể nạn nhân cũng là thị trấn Takimi ngay bên cạnh. Nếu vậy thì sẽ khoanh vùng được kẻ giết người. Chỉ ít hăn cũng sẽ phải là người thông thuộc địa chính ở vùng này.

Đội Kotegawa giải thích sự việc với người quản lý căn hộ và mượn chìa khóa sơ cua.

Biển tên trước cửa ghi "Arao" bằng phong Hiragana tròn. Có lẽ chủ nhà không đặt báo nên không có bất cứ tờ nào rơi trước cửa, thay vào đó là đồng bưu phẩm tràn ra khỏi lỗ nhỏ trên hòm thư. Trong đó bao gồm các loại thư tiếp thị, hóa đơn và thông báo tiền điện, sao kê từ các công ty tài chính và thẻ tín dụng. Vừa mở cửa, hương hoa nhè nhẹ như thể mùi dầu thơm vương lại len lỏi vào khứu giác. Kotegawa, người chỉ toàn ngửi mùi chết chóc lẫn formalin suốt mấy này qua, rất tận hưởng thứ mùi này.

Nơi ở của cô là căn hộ đơn phòng dài và hẹp. Quả là phòng của một thiếu nữ tuổi đôi mươi, bậc thềm và hành lang đều được tô điểm bằng những vật trang trí nhỏ, khác biệt hoàn toàn với khung cảnh ảm đạm của kí túc xá, nơi một người cũng trẻ tuổi như Kotegawa thức dậy mỗi ngày. Không gian phòng khách, minh chứng rõ ràng hơn cho độ cầu kỳ của gia chủ, lấp đầy bởi những chiếc gối sắc sỡ và vật dụng đa sắc màu. Màu mè quá, Kotegawa còn thấy hơi chóng mặt.

Thế nhưng, quan sát xung quanh một lúc sẽ thấy vẻ rực rỡ dần mất đi, thay thế bằng cảm giác trống trải. Sách trên giá hầu như đều là tạp chí. Tạp chí thời trang, nội thất, trang sức, mấy số cũ về mua bán trực tuyến, sách dành cho người sành ăn ở khu vực đô thị, tạp chí cô dâu, thông tin chuyển việc và cả thể loại trông có vẻ hơi lạc quẻ với phần còn lại, sách về phát triển kỹ năng. Trên giá sách này ngập tràn những thứ như vậy. Chúng có thể cho thấy Arao Reiko đã mong muốn những thứ ra sao và có được những điều như thế nào. Cả đồng hóa đơn trước cửa khi này cũng giúp ta trả lời những câu hỏi này.

Kotegawa dừng lại trước một khung ảnh úp sấp trên giá sách. Cậu lật nó lên nhưng bên trong chẳng có gì cả. Có thể cô gái trẻ đã tự tay rút nó ra. Khung hình trống không, hệt như cái trống trải trong căn hộ này. Bỗng nhiên, Kotegawa cảm thấy như nghe được âm thanh ai oán, uất hận rít lên từ đâu đó. Cậu bắt đầu kiểm tra ngăn kéo bàn. Thời buổi này, gần như ai cũng đăng ký chỗ ở cùng số điện thoại di động, nhưng vẫn có người ghi sổ địa chỉ để dự phòng. Thông tin của người đã không còn liên lạc có thể dễ dàng bị xóa trên điện thoại, nhưng khó có thể mất nếu đã được ghi chép vào sổ.

Kotegawa không mất nhiều thời gian để tìm ra nó. Sổ địa chỉ với kích thước bằng cuốn sổ tay. Cậu lật từng trang, chỉ phát hiện ra một tên nam giới được đánh dấu * ở đầu.

Katsuragi Sadakazu, kèm địa chỉ, số điện thoại và ngày tháng năm sinh. Nếu chỉ quen biết thì đâu cần lưu ngày sinh nhật.

Không sai! Chính là người đàn ông này!

Kotegawa vội chép lại nội dung, mượn một tấm ảnh của Arao Reiko, để phần còn lại cho nhóm pháp y rồi phi như bay ra ngoài. Nơi này rõ ràng là một dãy phố buôn bán. Khoảng thời gian nạn nhân về nhà cũng sẽ rất đông người qua lại, nên nếu xảy ra sự việc bất thường, chắc hẳn phải có người nhìn thấy.

Thế nhưng, sau khi mất cả tiếng đồng hồ liên tục hỏi thăm khắp nơi, Kotegawa mới hiểu ra đó chỉ là mơ mộng hão huyền.

Quả đúng là có một dãy cửa hàng nối dài từ trước cửa ga đến căn hộ của Arao Reiko nhưng lại là một khu buôn bán trong tình trạng “thoi thóp”. Ba năm trước, trung tâm thương mại khổng lồ mở ra ở ngoại ô thu hút hết khách hàng, nên nhiều cửa hàng dù có ở trước nhà ga vẫn chịu cảnh phải đóng cửa. Điều đáng ngạc nhiên là đến cả quán nhậu và quầy thuốc thường hoạt động nhộn nhịp thì ở đây cũng đã ngừng hoạt động.

Mặt trước nhà ga đã thế này thì không cần nói cũng biết mặt sau thế nào. Bóng hoàng hôn đi qua, mặt trời dần xuống núi, chỉ còn thấy ánh sáng mờ ảo của mấy ngọn đèn đường cùng ánh điện trong các cửa hàng tiện lợi, nhìn nơi đây chẳng khác nhà ga bỏ hoang cho tuyến tàu địa phương là mấy. Không tài nào cảm nhận được hơi ấm của dân cư xung quanh, cũng chẳng thấy cảm giác của cuộc sống. Khu phố hóa thành xóm trọ theo nghĩa đen, nơi mà người cần mua sắm thì ra ngoại ô, người muốn cháy phố ban đêm sẽ hướng về trung tâm thành phố, còn người đã bước ra khỏi nhà ga thì chỉ muốn chui thẳng vào chăn nệm.

Cứ nghĩ khi biết sự tình, hiểu rõ vấn đề là xong, nhưng Kotegawa lại không thôi ám ảnh về tình trạng mất cân bằng ở đây. Có điều gì

đó lệch lạc ở cái đất nước này. Nơi mọi người có thể trở về, chỗ mọi người tìm kiếm phút giây nghỉ ngơi không hiểu sao lại đang dần bị bỏ quên vì những lý do kinh tế. Nếu kêu đây là thúc đẩy và tái phát triển địa phương thì các lãnh đạo đầu não chỉ là kẻ ngốc đang miệt mài tạo ra những lớp vỏ rỗng tuếch mà thôi.

Cuối cùng, sau khi cuộc bộ rúng rời chân cẳng, kết quả thu được ít đến mức đáng thất vọng. Có ba lần Arao Reiko được nhìn thấy tay trong tay đi dạo với một người đàn ông, nhưng vào hôm thứ Ba lại chẳng có ai nhìn thấy cô ấy cả. Để chắc chắn, Kotegawa đã tìm đến tận cửa soát vé nhà ga, nhưng cũng chẳng nhân viên nào nhớ được mặt từng hành khách. Lúc cậu nghe ngóng xong hết một lượt, mặt trời lặn hẳn, màn đêm bao trùm khắp mọi góc ngách của khu buôn bán trước cửa ga. Giữa cả thị trấn tối đen như mực chỉ nổi lên ánh điện trắng từ cửa hàng tiện lợi.

Trời đột nhiên trở gió lạnh căm.

Kotegawa quay về đồn cảnh sát Hannou, Watase chào đón cậu với gương mặt còn cáu kỉnh hơn cả lúc bình thường. Cứ tưởng ông ấy đang nổi điên lên vì cậu chẳng báo cáo được gì nhiều.

“Cha mẹ nạn nhân từ Nagano đến. Vừa mới kiểm tra xong rồi.”

“A, vậy thì...”

Chữ “tốt quá” nghẹn lại trong cổ họng. Cảnh tang thương của gia đình nạn nhân là một trong những điều Kotegawa rất khó đối mặt.

“Hình như là con một. Cha mẹ làm ngoại thất ở địa phương, có vẻ gần đây kinh doanh sa sút trầm trọng, nên thỉnh thoảng nạn nhân

có gửi tiền cho họ. Chắc đây là lý do mà cô ấy buộc phải nhận đồng hóa đơn từ các bên cho vay mà cậu tìm thấy.”

“Khả năng cao là vì chuyện tiền bạc, nhỉ?”

“Tôi không nghĩ đến khả năng đó ngay từ đầu. Sao chỉ là trộm cướp đơn giản mà phải mất công làm chuyện phức tạp thế này chứ? Tháng trước cô ấy cũng gọi điện về nhà, nhưng không đề cập gì đến chuyện có bạn trai hay bị người lạ đeo bám. Không thể nghĩ ra tại sao cô ấy lại bị giết.”

“Hay là, cô ấy vừa mới chia tay, truy cập vào một trang web kì lạ để tìm bạn trai mới và dính phải một kẻ tâm thần?”

“Cậu đã thử mở máy tính cá nhân của nạn nhân chưa?”

“Phía kỹ thuật vẫn đang chiến đấu ác liệt ạ. À, đã có kết quả giám định hiện trường chưa ạ?”

“Cũng chẳng có gì to tát đến mức gọi là kết quả. Thu thập được hàng núi tóc của cả nạn nhân và người không xác định xung quanh hiện trường. Hiện tại vẫn đang phải cật lực phân loại. Đương nhiên là trong hôm nay mới chỉ tìm thấy dấu vân tay của người phát hiện thi thể trên tấm bạt xanh và tờ ghi chú ở hiện trường. Bên giám định chữ viết đã gửi báo cáo về tờ ghi chú. Loại giấy được sử dụng là sản phẩm của một nhà sản xuất lớn, cực kỳ phổ biến nên không thể dựa vào đó để khoanh vùng người dùng cuối cùng. Chữ viết tay không theo quy chuẩn. Nếu là cố ý thì hung thủ hẳn phải mất công luyện tập rất nhiều. Còn nếu không phải cố ý, thì đây trông như chữ viết của một người trí tuệ tương đương trẻ lên 6, hoặc người không được trải qua hệ thống giáo dục chính thống... À còn một điều, những ý kiến như của bác sĩ Mitsuzaki sẽ không xuất hiện trong các văn bản

chính thức.”

“Báo cáo phải đưa ra kết luận chính thức. Còn những điều bác sĩ nói chỉ đơn giản là linh cảm.”

“Linh cảm tương đối quan trọng đấy! Nếu nghĩ linh cảm không có cơ sở khoa học thì cậu đã nhầm. Hiểu không? Một lượng dữ liệu khổng lồ được tích lũy trong năm giác quan của những người làm công tác phòng chống tội phạm ở tuyến đầu, bao gồm cả các thanh tra. Mức độ tổn thương, trạng thái tím tái của xác chết, mùi khí thối rữa, độ sâu của dấu giày, cảm giác về hung khí, âm thanh và không khí tại hiện trường... Dù vô tình hay cố ý thì tất cả những thứ đó đều được vổng mạc, màng nhĩ, khoang mũi và đầu ngón tay ghi nhớ lại. Sau đó, các dữ liệu ấy được tích lũy, phân chia và trở thành tài liệu tham khảo cho các phán đoán. Linh cảm mà cậu vừa nói là kết luận được rút ra từ cơ sở dữ liệu khổng lồ đó, không hề thua kém các kết luận chính thức sau qua trình điều tra khoa học đâu.”

Vừa lúc Kotegawa định phản bác lại đồng lý thuyết mà Watase tự cho là đúng thì sĩ quan cảnh sát bước vào phòng.

“Thanh tra, một người đàn ông tự xưng là người quen của nạn nhân xin trình diện. À, người đó nói mình tên là Katsuragi Sadakazu.”

Kotegawa và Watase bất giác nhìn nhau. Đỡ mất công triệu tập! Nhưng vì lý do gì mà anh ta lại tự đến đây? Bị thôi thúc bởi nghĩa vụ của một công dân lương thiện à? Hay là biết thế nào bản thân cũng sẽ bị nghi ngờ nên định “lao vào lòng địch” để thám thính tình hình?

Ấn tượng về Katsuragi Sadakazu trong lần gặp ở phòng riêng biệt,

nói tích cực thì là thận trọng, tiêu cực thì là nhút nhát, khiến người ta liên tưởng tới loài động vật ăn cỏ. Đôi mắt hiền lành nhưng luôn chuyển động, không thể dừng ở một điểm cố định. Nhưng đó cũng không phải là chuyện lạ thường, mọi người đều trở nên rụt rè khi bước vào đồn cảnh sát.

Đầu tiên, Katsuragi khai rằng anh ta vẫn liên lạc với Arao Reiko cho đến cuối tháng trước. Sau khi đọc được thông tin trên báo ngày hôm nay, anh ta ngay lập tức quyết định ra trình diện cảnh sát.

“Hừm, anh đang làm việc tại một công ty phần mềm máy tính đúng không? Mỗi quan hệ của anh và nạn nhân là gì?”

“Chúng tôi nên duyên sau một lần cô ấy đến công ty tôi để bảo hành máy in. Ờm, tôi muốn hẹn gặp cô ấy, nhưng...”

“Nếu anh không phiền, tôi xin phép hỏi một vấn đề. Mặc dù vẫn còn liên lạc, nhưng hai người đã chia tay rồi phải không?”

“Không, cái đó là do cô ấy nói chứ tôi chưa bao giờ nghĩ vậy. Ngay cả vào lần liên lạc cuối cùng, tôi chưa bao giờ nói đến chuyện chia tay.”

“Nhưng cô ấy nói với đồng nghiệp là mình đã chia tay bạn trai rồi.”

“Con gái hay nói không là có mà ạ?”

“Tấm ảnh của hai người đã bị rút ra khỏi chiếc khung ảnh trong phòng cô ấy.”

“Chúng tôi mới chụp ảnh cùng nhau vào đầu tháng trước. Chắc là cô ấy muốn thay bằng tấm đó.”

“Thế, hai người mất liên lạc từ khi cô ấy không trả lời email à?”

“Vâng, tôi gọi điện hay gửi email thì cô ấy đều không trả lời.”

Ngay khi đó, Kotegawa đã thay đổi cái nhìn về Katsuragi. Một người đàn ông bị bạn gái đơn phương mang chuyện đã chia tay ra nói với tất cả mọi người. Anh ta mang đầy lòng tiếc thương với mối tình dang dở và cuối cùng đã siết cổ bạn gái tới chết khi câu chuyện trở nên phức tạp hơn. Cốt truyện đơn giản đến mức buồn cười, nhưng cũng vì thế mà không có mấy lỗi hỏng.

“Tối thứ Ba, ngày 27 tháng 11, anh Katsuragi làm gì và ở đâu?”

“Thường thì người ta sẽ không nhớ được cái đêm cách đây cả tuần trời đâu, nhưng thật may, sinh hoạt hàng tuần của tôi lặp đi lặp lại, giống hệt như nhau. Hôm đó tôi uống rượu một mình tại quán bar nhạc jazz trong thành phố Saitama. Lúc ra khỏi quán đã hơn 1 giờ. Chắc ông chủ có thể làm chứng vì tôi là khách quen ở đó.”

“Sau đó thì sao?”

“Bằng chứng ngoại phạm sau 1 giờ ấy ạ? Quả thật là tôi không có. Vì sau đó tôi chỉ ngủ thôi.”

“Anh biết tình trạng thi thể của nạn nhân qua báo chí rồi nhỉ? Anh có biết ai trong các mối quan hệ của cô ấy có khả năng làm ra chuyện thế này không?”

Katsuragi lắc đầu.

“Chúng tôi không chia sẻ nhiều về đồng nghiệp với nhau nên tôi không biết ai cả. Người trong công ty cũng không nói gì về chuyện này ư? Với lại, người cuối cùng gặp cô ấy là ai?”

“Chỉ chúng tôi mới được đặt câu hỏi thôi.”

“Tôi xin lỗi... Nhưng cô ấy không phải kiểu người bị người khác

ghét bỏ.”

“Vừa nãy anh có nói hai người đã cãi nhau. Nguyên nhân là gì?”

“... Cái đó, tôi thật sự phải kể ra sao ạ?”

“Đề nghị anh tích cực hợp tác điều tra! Dù anh có nói ra thì giờ cô Arao cũng không thể nổi giận nữa rồi.”

Câu nói đó có mục đích làm đối phương tức giận, tuy nhiên biểu cảm của Katsuragi không có bất cứ thay đổi nào.

“Chúng tôi mâu thuẫn vì cô ấy vội vàng trong việc kết hôn. Hẹn hò một năm, với tôi thì là mới có một năm, còn với cô ấy thì là đã một năm rồi. Quan điểm khác nhau, nên là... Cô ấy năm lần bảy lượt muốn tôi ra mắt gia đình hai bên, tôi thì nói cô ấy đừng nên hấp tấp, vội vàng như thế... Tôi không ghét bỏ cô ấy hay gì đâu.”

“Nhưng mà, cô ấy đột nhiên cắt đứt quan hệ và không trả lời bất cứ liên lạc nào từ anh. Tóm lại là như vậy đúng không?”

“Vậy nên anh nghĩ tôi đã trả thù cô ấy à?”

“Đó cũng không phải diễn biến hiếm gặp phải không?”

“Xin lỗi thanh tra, anh có người yêu chứ ạ?”

“... Sao cơ?”

“Có ai khiến anh nghĩ rằng bản thân có thể hy sinh tính mạng vì cô ấy chưa?”

“Chuyện đó không hề liên quan.”

“Nếu không có, anh sẽ không hiểu được cảm giác của tôi đâu. Nếu sự tồn tại của ai đó còn quan trọng hơn chính bản thân tôi, thì dù không đến được với nhau, tôi vẫn sẽ muốn người đó được hạnh phúc. Tôi trả thù có để làm gì không?”

Giọng điệu nhàn nhạt, bình thản nhưng lại cho thấy một ý chí vô cùng kiên định. Anh ta cố ý tặc lưỡi thành tiếng, nhưng biểu cảm trên gương mặt vẫn không hề thay đổi.

“Anh cũng đến căn hộ của nạn nhân vài lần rồi phải không?”

“Vâng.”

“Bạn gái anh có từng truy cập vào trang web kỳ lạ nào không?”

Katsuragi suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Không, tôi nhớ là không có chuyện đó. Tôi có nhìn vào cửa sổ duyệt web mở sẵn của cô ấy vài lần, hầu như là mua sắm. Cũng chưa bao giờ tôi nghe cô ấy kể về bất cứ trang web nào như thế.”

Kết thúc thẩm vấn, Katsuragi ra khỏi phòng, Watase chui ra từ sau cánh cửa, chắc chắn đã nghe được từ đầu đến cuối.

“Cái thằng ngốc này, có mỗi việc hỏi cung mà cậu cũng không làm được à? Bị hỏi một câu gây sôi máu cần làm thế nào? Cậu thì cuối cùng toàn bị dắt theo đối phương thôi đấy.”

“Anh ta có vẻ khá cứng rắn.”

“Cứng rắn? Cậu không nhìn thấy hai đầu gối quần của cậu ta lúc vừa ra khỏi đây à?”

“Đầu gối quần?”

“Không quan sát thật nhỉ? Quần rã ly như vừa mới là lượt cần thận, chỉ nhìn mỗi phần đầu gối. Vì cậu ta cứ nắm chặt nó từ khi bước vào phòng đấy. Cứng rắn cái con khỉ gì? Cậu ta đã rất chịu đựng mấy câu nói của cậu. Mặc dù trong lòng có tan nát hoặc muốn

nổ tung, cậu ta vẫn không để lộ, sống chết kiểm chế.”

Kotegawa nghe chỉ trích liên tục, không có lấy một cơ hội phản bác.

“Nhưng tất cả dường như chỉ là giả vờ nên kết quả vẫn ổn thôi.”

“Giả vờ... cái gì cơ?”

“Anh chàng Katsuragi này, chắc chắn không phải người ngờ nghệch. Cậu ta có kiểu cố gắng tìm ra những điều chúng ta đã biết và chưa biết trong lúc trả lời thẩm vấn. Bảo là đi ngủ sau 1 giờ nhỉ? Cậu không tò mò người đàn ông đã thăm dò động thái của cảnh sát với bộ mặt không biểu cảm sẽ làm gì trong sáu tiếng tiếp theo à?”

“A!”

“Cậu ta sẽ đi viếng thăm cổ thi hài trước. Chân tình đến đâu, cứ gặp mặt mới nói được. Khi nào cậu ta ra khỏi bệnh viện đại học thì bám theo.”

Kotegawa nhìn xuống từ cửa sổ. Katsuragi vừa rời khỏi đồn cảnh sát. Đôi vai cậu ta buông thõng, tiến về phía cổng chính như để mặc cho gió cuốn đi. Nếu đây mà là diễn kịch thì quá ấn tượng rồi, Kotegawa nghĩ.

Đúng như Watase nói, Katsuragi đi thẳng đến bệnh viện đại học để gặp Arao Reiko. Viên cảnh sát đi cùng kể lại rằng, anh ta chỉ im lặng và nhìn chăm chú vào gương mặt xác chết. Không khóc, không gào thét, đến nét mặt cũng không hề đổi thay.

Anh ta rời khỏi bệnh viện lúc 9 giờ hơn. Hai người bám đuôi cũng bắt đầu hành động.

Katsuragi đi từ bệnh viện đến nhà ga gần nhất. Kotegawa thoáng chán nản vì tưởng đối tượng chỉ về nhà, nhưng Katsuragi lại đột ngột đổi chuyển sang tuyến Seibu - Shinjuku. Họ lên tàu cùng nhưng đứng ở vị trí xa, núp sau những người đi làm đang hối hả về nhà. Anh ta nắm lấy tay cầm, nghiêng ngả theo tàu điện nhưng vẫn không thay đổi nét mặt.

Katsuragi bất ngờ nhìn về phía người đang ngồi trước mặt. Người đàn ông đang lật mở ấn bản buổi tối của *Saitama Nippo*. Trang nhất tràn ngập tin tức về vụ giết người kỳ quái ở Takimi. Katsuragi nhìn chòng chọc vào dòng tin, ánh nhìn nguội lạnh, vô hồn nhưng không mảy may nao núng. Người đàn ông kia nhận ra, rùng mình, vội vàng gấp tờ báo lại.

Đi qua vài ga, Katsuragi xuống tàu ở thị trấn Ogata, nơi Arao Reiko từng sinh sống. Anh ta nhìn lên lược đồ trước cửa ga. Kotegawa cuối cùng cũng nhớ ra, dù khá xa nhưng đây là nhà ga gần Sky Stage Takimi nhất. "Hung thủ nhất định sẽ quay lại hiện trường gây án" - câu châm ngôn đã rơi vào quên lãng chợt tái hiện sống động trong tâm trí cậu.

"Chẳng lẽ anh ta liệu lĩnh đi bộ từ đây đến hiện trường ư?" Kotegawa khiếp đảm trước cơn gió lạnh ập tới lúc mới ra khỏi ga. Cầu được ước thấy, Katsuragi bắt một chiếc taxi. Đã hơn 11 giờ nên không biết có tìm được chiếc khác để đuổi theo hay không. Nhưng có vẻ lượng khách đã được cố định ở mức độ nào đó nên họ cũng nhanh chóng bắt được chiếc tiếp theo.

Việc truy đuổi nhờ vào tài xế, Kotegawa bắt đầu mất tập trung. Cậu thả lỏng, nhìn quang cảnh bên ngoài qua cửa sổ ô tô. Xe chạy

qua từng khu phố sáng đèn, rồi dần tiến vào nơi ngập tràn bóng tối.

Có đèn đường, nhưng treo tít lên cao chỉ để ưu tiên đảm bảo mỹ quan nên cường độ ánh sáng rọi được tới mặt đất cũng bị giảm đi đáng kể. Chỉ còn dãy nhà hoang sắp đổ sập chạy dọc bên đường, không thấy nổi nguồn sáng. Cây cỏ thân cao bị gió đêm lay động, đập vào biển hiệu bong tróc phát ra âm thanh đến người ngồi trong xe cũng nghe thấy. Có là đàn ông cũng cần chuẩn bị tinh thần khi đi một mình trên con đường này. Bóng tối sâu thẳm thẳm nơi đây sẽ che đậy cho bất cứ tội ác nào hiện hữu. Làm gì có nơi nào thuận tiện để vận chuyển thi thể của Arao Reiko hơn chỗ này chứ? Một vùng thiếu sáng, địa bàn của đám ác quỷ về đêm, hợp với các xác chết treo của Arao đến lạ thường. Một lần nữa, Kotegawa cảm thán cái cách họ dám xây dựng một tòa chung cư cao tầng lạc lõng ở vị trí như thế này.

Tới nơi, Katsuragi xuống xe, nhìn vào bảng hướng dẫn trong khuôn viên để kiểm tra điều gì đó, rồi đi đến tòa số một. Kotegawa và Watase quyết định đi theo Katsuragi từ tòa liền kề.

Katsuragi nhanh chóng có mặt ở tầng mười ba, nơi phát hiện ra thi thể. Mặc dù đứng sau cầu thang không thể nhìn thấy mọi thứ, nhưng dường như cậu ta đang sục sạo di chuyển xung quanh hiện trường.

Kotegawa sốt ruột khi nhìn thấy Katsuragi cứ thoắt ẩn thoắt hiện từ lan can, còn Watase thì dường như đã cạn sạch hứng thú, nhìn vô định vào cảnh tượng trước mắt. Nhân viên pháp y đã kiểm tra kỹ lưỡng nên đồng dây phân cách bảo vệ hiện trường cũng đã được tháo đi. Thế nên anh ta chẳng có lý do gì để sợ hãi khi lượn lờ ở đây

à?

Sau đó, Katsuragi rời khỏi chung cư và vòng ra phía sau. Kotegawa và Watase đuổi theo, thấy mặt sau là khu tập kết rác của từng tòa nhà, Katsuragi thì đang thò tay vào một trong đồng túi đựng rác chất cao như núi. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Watase như mất hết kiên nhẫn. “Chắc, không thể nhìn nổi nữa.”

Watase nói vậy rồi nhảy ra khỏi chỗ ẩn náu. Kotegawa không kịp cản lại.

“Này cậu Katsuragi, dừng lại ở đó đi thôi.”

Nghe thấy vậy, Katsuragi bất động như một pho tượng. Khuôn mặt viết rõ mấy chữ “không hiểu chuyện gì đang xảy ra”.

“Ngày hôm đó, cô ấy mặc quần nhung, áo sơ mi vải nỉ, áo khoác, đeo khăn quàng cổ và đi boots. Còn có một cái túi xách nữa. Không tìm thấy chúng ở hiện trường và cả ở trong căn hộ của cô ấy. Tất nhiên là trong thùng rác của cả cái chung cư này cũng không có đâu. À mà, có một cái lò đốt cơ nhỏ không còn được sử dụng nằm trong góc khuôn viên này, nhưng kết quả điều tra cho thấy không có dấu vết của quần áo hay đồ đạc bị thiêu hủy. Hoặc là thủ phạm đã mang chúng đi, hoặc nạn nhân bị đưa đến đây trong tình trạng đã khóa thân. Đừng ngu ngốc cho rằng mình là bạn trai thì có thể tìm ra thứ gì đó cảnh sát bỏ sót. Chúng tôi kiếm ăn bằng cái nghề này đấy.”

“Tôi, tôi...”

“Một thám tử nghiệp dư nhúng tay vào cũng có gì tốt đẹp đâu. Khả năng hung thủ là người xung quanh nạn nhân vẫn rất cao. Nếu tiếp tục rình mò, người bị giết tiếp theo chưa biết chừng sẽ là cậu

đấy. Bạn gái cậu chắc không muốn như vậy đâu.”

Katsuragi buông lỏng cảnh giác, từ từ đứng thẳng lên. “... Chẳng lẽ tôi không làm được gì sao?”

“Có chứ! Cậu có thể cung cấp thông tin cho chúng tôi.”

“Tôi đã nói cho các anh nghe tất cả những gì tôi biết rồi.”

“Chưa hết đâu, vẫn còn đó! Arao Reiko là kiểu phụ nữ như thế nào? Không phải chỉ mỗi chuyện có gây thù chuốc oán với ai hay không đâu.”

Katsuragi mở to mắt vì ngạc nhiên, đầu vẫn cúi xuống. Một lát sau, cậu ta khẽ mỉm cười.

“Những chuyện đó sẽ có ích cho việc điều tra sao?”

“Cậu là người duy nhất biết những chuyện đó mà? Thế nên, đó là dạng thông tin đặc biệt.

“Vậy à.”

Katsuragi nhìn chếch lên như thể đang hồi tưởng, bắt đầu nhỏ giọng kể.

“Reiko... là một cô gái bình thường thôi. Một nữ nhân viên văn phòng 26 tuổi có thể thấy khắp mọi nơi. Cô ấy rời khỏi Nagano để học đại học và kiếm được công việc ở đây. Giống như những phụ nữ bình thường khác, cô ấy thích thời trang, đi du lịch và đồ ăn ngon. Có điều, cô ấy có vẻ không biết liệu công việc hiện tại có thực sự là điều mình mong muốn hay không. Có một tạp chí về chuyển đổi thông tin trong phòng của cô ấy phải không? Không phải số gần đây mà đã từ hai năm về trước. Cô ấy chưa từng nghiêm túc trong chuyện thay đổi công việc nhưng làm chỗ này mãi có thực sự tốt

không? Cô ấy cứ nói rằng rồi sẽ có lựa chọn khác tốt hơn thôi. Có buồn cười không cơ chứ? Đã 26 tuổi rồi mà còn nghĩ cái gì không biết. Quả nhiên vì là phụ nữ nên cô ấy xem nhẹ chuyện sự nghiệp chẳng? Nhưng mà nhé, cuộc sống có nhiều điều phải lo mà. Riêng gì phụ nữ đâu? Đàn ông cũng vậy. Ngày mai tôi sẽ ra sao? Ngày kia thì thế nào? Liệu ngày giống hết ngày hôm qua có lặp đi lặp lại hay không? Khi con người thấy bất an, thứ vốn có vị trí vững chãi ở sâu thẳm đáy lòng cũng sẽ lung lay. Giờ nghĩ lại, có lẽ tôi đã như vậy vào lần cuối nói chuyện với cô ấy. Tôi cảm giác điều cô ấy đang tìm kiếm là một cuộc hôn nhân.”

“Với đàn ông đó là vạch khởi đầu, với phụ nữ đó là đích đến. Nhiều người nghĩ vậy mà.”

“Vâng, đến mức tôi ghét điều đó. Vậy mà, tôi đã nói với cô ấy rằng nếu chúng tôi ôm suy nghĩ như vậy mà ở bên nhau thì cũng sẽ chẳng kéo dài được bao lâu. Chẳng trách cô ấy lại tức giận và phớt lờ email của tôi như thế. Chính tôi là người lấy đi nơi chạy trốn duy nhất của cô ấy.”

Phần cuối câu hơi run run. Katsuragi nhìn xuống như thể có ai đó đang nằm ở đó.

“Tôi có ích kỷ không... Chắc chắn là tôi quá ích kỷ rồi! Thành thật mà nói, tôi chán ghét và sợ hãi khi cô ấy nói muốn kết hôn sớm. Tôi vội tính toán rằng cưới nhau luôn thì được gì và mất gì? Tôi... Nhưng mà tôi đã nghĩ đó chỉ là vấn đề thời gian, chúng tôi cuối cùng cũng sẽ ở bên nhau thôi. Dối hờn hay nổi nóng thì cô ấy vẫn là người phụ nữ quan trọng đối với tôi. Tôi yêu cả nét mặt tức giận lẫn gương mặt đầy nước mắt của cô ấy. Reiko rất dịu dàng, mỗi khi được phát

khăn giấy hoặc tờ rơi trên đường, cô ấy đều nói lời cảm ơn và nhận lấy. Cô ấy nói, nếu không làm vậy thì sẽ cảm thấy có lỗi với người phát lắm. Dẫu cho họ chỉ là người hoàn toàn xa lạ, vốn chỉ làm công việc của mình. Thế rồi, cô ấy có thói quen nhìn lên bầu trời. Bầu trời Nagano nơi cô ấy sinh ra và lớn lên rất cao, cao vợi vợi, cao chẳng có điểm tận cùng. Ấy vậy mà sao bầu trời ở thành phố lại thấp thế, thấp đến mức cô ấy sợ bị đè bẹp. À, cô ấy yêu trẻ con lắm, sẽ mỉm cười mỗi khi nhìn thấy đám nhóc chơi đùa trong công viên. Tôi nói đó là con của người khác mà, cô ấy trả lời rằng không sao cả, đứa trẻ nào mà chả dễ thương, rằng có ai lại thấy các bé đáng ghét chứ? Cô ấy chắc chắn sẽ trở thành người mẹ tốt. Vậy mà... vậy mà..."

"Chết tiệt!" Người đàn ông này lần đầu tiên buột ra những lời căm phẫn. "Tại sao lại là cô ấy? Tại sao phải là Reiko? Các anh nói hẳn đã làm cái quái gì cơ? Lột trần rồi treo lên? Chắc cô ấy sợ lắm! Chắc cô ấy đã đau đớn lắm! Tại sao lại không chọn giết những kẻ độc ác, sống vô trách nhiệm, có chết cũng không ai thấy đau buồn chứ? Chết tiệt. Chết tiệt. Chết tiệt..."

Katsuragi che mặt và ngã gục xuống. Con đê đã kìm hãm nỗi lòng vỡ tan tành, dòng cảm xúc trào dâng. Tiếng nước nở kìm nén thoát ra từ kẽ ngón tay, tan đi cùng gió trời.

Sáng hôm sau, khi đến trụ sở điều tra, Kotegawa kinh ngạc tột độ vì thấy Watase đang khoanh tay trước máy tính.

“Có chuyện gì vậy, đội trưởng?”

“Gì cơ?”

“Thì, máy tính ấy.”

“Tôi nhìn vào máy tính thì lạ lắm à?”

Lạ hơn cả nhìn thấy hồ trong khu dân cư, Kotegawa nghĩ thế nhưng không dám nói. Trên thực tế, ngày nay mỗi người được cấp phát một máy tính nhưng ban đầu mỗi đội chỉ có một cái thôi. Người lớn tiếng yêu cầu nhất chính là Watase. Tuy nhiên, ông ấy chỉ vui vẻ hào hứng với cái máy tính được ba ngày đầu tiên. Sau đó, hết như một đứa trẻ cả thèm chóng chán, ông ấy nhanh chóng chuyển quyền sử dụng cho nhân sự nhỏ tuổi hơn, chỉ dùng để in tài liệu khi cần thiết.

Watase đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

“Rốt cuộc là sắp đang xem cái gì.”

Kotegawa vòng ra sau Watase, đột nhiên thấy tim ngừng đập khi nhìn vào màn hình.

Máy tính đang chiếu hình ảnh thi thể của Arao Reiko treo lơ lửng trên mái hiên giữa nền trời đêm đen tối.

Không phải là bức ảnh chụp hiện trường của pháp y. Kotegawa nhìn xuống góc màn hình. Cũng không phải là dữ liệu được lưu trữ trên phần cứng của máy tính, mà là hình ảnh được tải từ một trang web nào đó.

Tiêu đề *Chuỗi hình ảnh xác chết*.

“Đội trưởng, tại sao bức ảnh lại xuất hiện trên này...? Chẳng lẽ trụ sở để rò rỉ à?”

“Mắt cậu có vấn đề không? Nhìn cho kỹ đi! Hình ảnh hiện trường chúng ta xem đi xem lại hôm qua có giống cái này không hả?”

Nghe vậy, Kotegawa nhìn lại bức ảnh và cuối cùng cũng hiểu Watase đang muốn nói điều gì. Nền tối. Cảnh sát lại đến hiện trường khi trời đã sáng. Có nghĩa là... bức ảnh được chụp trước khi cảnh sát đến.

“Người chụp cái thứ này, rốt cuộc là ai?”

“Suy nghĩ đằng hoàng tiếp đi thì sẽ đoán ra thôi. Nhìn góc độ này đi. Chụp chính diện toàn bộ thi thể, từ đầu đến chân. Chỉ có một nơi duy nhất có thể chụp được bức ảnh kiểu này. Cũng chỉ có một người có thể làm được như vậy thôi.”

“Là hung thủ?”

“Nếu vậy thì dù kinh tởm nhưng vụ án đã có tiến triển rồi, còn cái này thì chỉ tởm lợm thôi. Là người phát hiện đầu tiên! Thằng nhóc phát báo đó chụp ảnh bằng điện thoại di động. Ừ thì, lần đầu trải nghiệm trong đời mà. Chỉ chụp cho chính mình tiêu khiển thôi cũng

là có vấn đề rồi, khi không nó lại còn phát tán lên mạng. Cứ bảo sao tôi không thích lên mạng cho lắm. Ẩn danh đi một cái là đăng hết những thứ vốn không thể công khai. Phải mấy đứa tâm địa hèn hạ thì còn tệ hơn. Lòng dạ với lại ngôn từ của bọn này chắc chắn sẽ rất kinh tởm phải không? Thế mà mấy đứa chỉ thích xem những thứ như thế lại còn muốn lan tỏa sự khó chịu cho cả thế giới nữa chứ. Tóm lại là tôi thấy nó giống như cuộc triển lãm vệ sinh vô đạo đức.”

Chẳng biết triển lãm vệ sinh là thế nào, nhưng qua giọng điệu của Watase thì có thể đoán được rằng nó cực kỳ ô uế. Tuy nhiên, điều Kotegawa không thể ngờ được chính là thái độ của sếp mình, ông ấy gần như mất hết bình tĩnh.

“Đội trưởng.”

“Hử?”

“Còn gì nữa không? Về mạng mẹo các thứ đó ạ.”

“Mơ hồ lắm! Cậu phải biết nhiều về mấy cái này hơn tôi chứ, nếu xảy ra một vụ án quái đản như thế này, cư dân mạng sẽ phản ứng như thế nào?”

“Phản ứng ấy ạ? À thì, mọi người sẽ đăng bất cứ thứ gì họ muốn lên mấy trang web chuyên giải quyết các vụ án có thật như 2channel. Họ suy luận thông tin nghi phạm, về động thái của cảnh sát cái nào đúng, cái nào sai. Náo nhiệt một lễ hội. Và nếu một bức ảnh về một xác chết bị lộ, sẽ mở đường cho một đại hội bình phẩm. Vì trước đó từng có thi thể không đâu bị công khai, có người còn để lại bình luận là ngẫu thật đấy nữa.”

Cứ tưởng Watase nghe vậy sẽ nổi điên lên, kêu là “vô đạo đức”. Nhưng ông ấy lại chỉ nói: “Chà, cái đó bình thường mà?” với vẻ cau

có thường ngày.

“... Không phải vô đạo đức sao?”

“Cái đó gọi là bất lịch sự. Ở vài tình huống nhất định, vô đạo đức không được dung thứ, nhưng bất lịch sự thì có. Một trong số đó là khi nhìn thấy xác chết. Một thi thể sẽ khiến người ta nhận thức được cái chết của chính mình, rằng một ngày nào đó bản thân cũng sẽ biến thành một cái xác, rồi mục rữa đến tận cùng. Càng nghĩ càng thấy sắp phát điên. Đó là lý do tại sao những người có tinh thần khỏe mạnh lại nói đùa về cái chết. Vì không làm như vậy thì không chịu đựng nổi. Cảnh sát chúng ta, các bác sĩ, các tu sĩ hay ai đó từng làm việc trong một môi trường thường xuyên phải đối mặt với tử thi chắc chắn đều đã từng nghe một hoặc hai câu chuyện cười đen tối về xác chết. Nếu không thì sao có thể duy trì tinh thần ổn định được chứ? Thế nên, những câu nói bất lịch sự đang lan truyền trên mạng cũng chấp nhận được thôi. Mấy cái đó bình thường.”

Watase phiền não nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Nhưng lần này thì không như thế. Tôi vừa cho tìm kiếm rồi. Ba ngày sau khi vụ án được đưa tin, xem hết 2channel cậu vừa nói đến các trang có tính chất tương tự, có người bảo nó rùng rợn, người kêu sợ hãi, nhưng lại không có bất cứ ai chế nhạo vụ này. Ngay cả sau khi bức ảnh này được đăng tải, cũng không có bình luận nào cười cợt xác chết. Mặc dù trên thực tế, số lượng truy cập bài viết đã hơn ba nghìn.”

“Đội trưởng để ý vấn đề này sao?”

“Vì nó không bình thường. Không giống phản ứng với những vụ án quái đản mọi khi. Mọi người đều cảm thấy khiếp sợ. Sự lo lắng

lấn át cả những suy nghĩ bất lịch sự trong họ. Tôi thực sự tò mò. Tuy không thể khẳng định chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi có dự cảm chẳng lành.”

Kotegawa đồng ý rằng vụ này thật rùng rợn. Không phải do tử thi bị hủy hoại thể thảm mà là vì những bí ẩn về “đứa trẻ” chơi đùa với xác chết như thể đó là món đồ chơi. Nếu sự việc chỉ đơn giản là quái đản, mọi người sẽ phản ứng bằng cách gán cho nó cái mác “tàn nhẫn” vẫn dùng từ trước đến nay. Đến cả giết hại trẻ sơ sinh hay tàn sát cha mẹ cũng có thể được lý giải bằng sự “vô nhân tính. Thế nhưng, chỉ có “trẻ con” mới hiểu được sự “tàn ác” đơn thuần của “trẻ con”. Đó là những cảm xúc mà không “người lớn” nào đầy đủ năng lực hành vi có thể hiểu được. Chính vì vậy, “người lớn” mới cảm thấy bất an.

“Sếp đã phân tích máy tính của nạn nhân chưa?”

“À, đúng theo lời khai của Katsuragi, không có bằng chứng nào cho thấy cô ấy đã truy cập vào trang web lạ. Nhưng thành thật mà nói, tôi không muốn công khai tình tiết này.”

“Tại sao vậy?”

“Nạn nhân nghiện các trang web đen và có một mạng lưới quan hệ nguy hiểm. Mấy cái tình tiết kèm theo kiểu đó chính là một loại van an toàn cho người nhận thông tin. Họ sẽ thấy hung thủ nhắm vào đặc điểm nào đó của nạn nhân để ra tay, mình thì không như vậy. Chứ nếu không có mấy tình tiết kèm theo thì sao? Họ sẽ cảm thấy chẳng có gì đảm bảo bản thân không phải người bị sát hại, có lẽ mình sẽ là mục tiêu tiếp theo. Không có gì đáng sợ bằng một cái chết bất ngờ.”

“... Sếp suy nghĩ quá nhiều rồi...”

“Tại tôi nghĩ nhiều thì đã tốt. Không chỉ các phương tiện truyền thông lá cải mà đến cả nhà báo cũng như vậy luôn. Cậu đã thấy chưa?”

Watase ném cho Kotegawa ấn bản buổi sáng của *Saitama Nippo*.

“Xã luận ba trang giấy. Sau những vụ án thế này, họ hay khơi vấn đề thiếu giao tiếp xã hội, ảnh hưởng tiêu cực từ phim kinh dị và truyện tranh ma quỷ, sự vô cảm ở địa phương ra để nói nhưng lần này lại không thấy tăm hơi đâu. Chỉ thấy hy vọng sớm giải quyết được nỗi lo âu trước sự xuất hiện của những tội ác tương tự. Viết báo mà cư xử đúng mực quá thế này cũng làm tôi rùng mình. Tóm lại, ngay cả giới truyền thông cũng đang lo lắng.”

Kotegawa đọc thử thì thấy đúng như vậy. Mọi khi toàn đổ lỗi cho môi trường xã hội thay vì lên án thủ phạm gây ra tội ác tà trời mà nay lại thay đổi hẳn, nói giảm nói tránh nhiều hơn.

“Không chỉ báo chí đâu. Mấy chương trình tạp kỹ nhẹ hơn nhôm, mỏng hơn bao cao su cũng vậy.”

Watase bật ti-vi bên cạnh, đúng lúc đang phát một chương trình tạp kỹ buổi sáng.

“... nên chỉ có một phần mười số căn hộ ở Sky Stage Takimi có người ở. Do đó, không có nhân chứng là điều đương nhiên.”

“Ra vậy, đấy gọi là một cái túi đen trong thành phố.”

“Chính xác là như vậy! Chúng tôi cũng đã đến hiện trường vào khung giờ giống với khung giờ được cho là thời điểm xảy ra vụ án, nhưng nơi đó vừa ít người qua lại, vừa không có mấy đèn đường,

phụ nữ sẽ ngại phải đi bộ một mình.”

“Chẳng phải khá nực cười sao? Khuôn viên một chung cư cao tầng mới toanh nhưng an ninh lại tệ đến mức ấy. Rất giống với South Bronx ở Mỹ. Cổ tích Nhật Bản rằng nước và an ninh là miễn phí lại lừa người một lần nữa rồi.”

“Đồng ý! An ninh khu vực quanh hiện trường là vậy, nhưng điều khiến chúng tôi rung mình là hành vi treo thi thể nạn nhân ở tầng mười ba của chung cư. Đây là loại tội phạm gì thế?”...

Người dẫn chương trình và các nhà bình luận đều vô cùng quen thuộc vì Kotegawa thường xem chương trình này vào những ngày không phải làm nhiệm vụ. Tuy nhiên, vẻ mặt dày lên án tội ác như thể mình là đồng minh công lý thường thấy của họ đã biến mất. Đến cả những người viết chuyên mục nổi tiếng với ngôn từ sắc sảo cũng nói chuyện rất thận trọng. Mọi người nhìn nhau, cảm giác hụt hẫng bao trùm. Mà không, nói trắng ra, họ không có thời gian để bận tâm hình ảnh chiếu lên trông như thế nào, không hề có ý định che giấu sự lo lắng.

Watase nói đúng. Các phương tiện truyền thông từng liên tục xào nấu, chiêu đãi công chúng bằng vô số vụ án khủng khiếp và những cảnh tượng gây sốc, nhưng lần này lại bối rối, chẳng biết phải chế biến từ đâu khi gặp phải thứ nguyên liệu ghê rợn đến thế này.

Thế nhưng, Kotegawa lại có suy nghĩ gần như trái ngược, rằng “Thì sao chứ?” Một tội ác ghê tởm đẩy xã hội vào vực sâu lo lắng, thậm chí giới truyền thông cũng chờ mong giải pháp để ngăn chặn khả năng xuất hiện những diễn biến tiếp theo. Phá được vụ án nào càng tàn ác, càng quái đản phô trương thì tiếng vỗ tay tán dương

sau đó càng vang dội. Người ở trung tâm của sự tung hô đó sẽ là cậu. Cậu sẽ bắt được thủ phạm và gây dựng tên tuổi. Mặc dù tốt nghiệp đại học nhưng Kotegawa đã trượt trong kỳ thi công chức. Thế nên, sự nghiệp cảnh sát của cậu phải bắt đầu từ bậc không chuyên trách. Dù có công việc ổn định và tốc độ thăng tiến hơn người, nhưng có lẽ cấp bậc cao nhất mà cậu có thể chạm tới là thanh tra. Lòng tự tôn của Kotegawa không cho phép điều đó. Trong một tổ chức cảnh sát, cấp bậc là tối thượng. Muốn được làm theo ý mình thì phải thăng lên chức cao hơn. Đây là bài học cậu rút ra trong khoảng thời gian làm việc tại trạm cảnh sát. Huân chương cảnh sát có công, huân chương cảnh sát có thành tích xuất sắc, hoặc chí ít thì giấy khen của cục trưởng cũng được. Bằng mọi giá, cậu phải lập được chiến công lớn và để mọi người biết đến sự hiện diện của mình. Ham muốn thành danh của Kotegawa ngày càng lớn.

“Không tiếp xúc với các trang web lạ. Không có người quen đáng chú ý nào ngoài Katsuragi. Tuy nhiên, hung thủ luôn có liên hệ với nạn nhân theo một cách nào đó. Nhiều khả năng kẻ gây án có quen biết với Arao, dù là trong quá khứ hoặc ở hiện tại. May là hai vị phụ huynh có mang theo cuốn kỷ yếu của cô ấy. Cậu tìm hiểu tất cả người quen trước đây và các mối quan hệ hiện tại của cô ấy đi, điều tra từng người đã tiếp xúc với cô ấy trong vài tuần qua, đừng bỏ sót bất kỳ ai.”

“Còn khả năng phạm tội ngẫu nhiên thì sao ạ? Nếu hung thủ là một kẻ tâm thần, hẳn sẽ không mất thời gian lựa chọn mục tiêu đâu. Hẳn lạng lẽ chờ đợi trong bóng tối và khi thấy con mồi phù hợp, hẳn sẽ tấn công họ từ phía sau.”

“Đi loanh quanh trong ngõ, ôm lấy một vật tù to tướng có thể đánh người khác bất tỉnh sao? Đã thế còn chuẩn bị trước một tấm bạt xanh lớn như vậy? Tuy tên sát nhân này có vẻ dị thường, nhưng hẳn cũng không ngu ngốc. Trái lại còn cẩn thận đến đáng sợ. Phát hiện thi thể được ba ngày rồi mà không có nổi một bằng chứng nào hữu ích. Tôi không nghĩ kẻ này gây án bừa bãi đâu. Hẳn đã biết đến cô gái tên Arao Reiko ở đâu đó hoặc bằng cách nào đó, thế rồi chọn cô ấy làm mục tiêu. Đó là mối liên hệ. Nếu tìm được mối liên hệ giữa Arao Reiko và thủ phạm, chúng ta nhất định sẽ phá được vụ án này.”

Kotegawa nhìn hai cuốn album đặt trên bàn Watase. Chắc đó là kỷ yếu tốt nghiệp đã đề cập trước đó. Một cuốn thôi cũng đã rất dày vì có dán ảnh. Việc cần làm là lần theo tung tích của từng người trong đó và tìm ra mối liên hệ của họ với Arao Reiko. Không nhiều người ở tầm tuổi nạn nhân về thẳng nhà ngay sau giờ làm việc, nên có khi phải đến đêm khuya mới liên lạc được với họ. Chưa kể, dù có liên lạc được thì khả năng cao cuối cùng vẫn sẽ chẳng thu được gì. Thế là tốn công vô ích! Kotegawa vô thức bĩu môi.

Đúng lúc ấy, âm lượng ti-vi đột nhiên tăng lên. Kotegawa quay lại, thấy Watase đang cầm điều khiển từ xa.

“Xin chào đón nhà bình luận khách mời. Giáo sư danh dự tại Đại học Johoku, chuyên gia về tâm lý tội phạm, ngài Omaezaki Munetaka. Rất hân hạnh được gặp giáo sư.”

Nhìn thấy gương mặt trên màn hình, Kotegawa lập tức nhận ra. Gần đây, nhân vật này đã trở nên quen thuộc. Ông ấy là một nhà khoa học được rất nhiều chương trình tạp kỹ mời tới mỗi khi xảy ra một vụ án kinh hoàng. Ít nhất thì Kotegawa biết về ông ấy như vậy.

“Chúng ta bắt đầu nhé giáo sư. Giáo sư có ý kiến gì về thủ phạm trong vụ án lần này?”

“Điều đầu tiên mà mọi người có thể đã nhận ra, là tính trẻ con trong vụ án.”

“Vâng, tính trẻ con ạ?”

“Hãy nhìn vào tờ giấy ghi chú này. Chữ viết vụng về, hoàn toàn bằng Hiragana. Câu cú giống hết học sinh tiểu học nhưng vẫn để nằm ở nội dung. Tôi nghĩ hầu hết các bé đều đã từng chơi trò bắt ếch và rắn trong thời thơ ấu. Kẻ viết tờ giấy này cũng vậy, hẳn rất vui khi coi con ếch như một ấu trùng. Ý tưởng so sánh này vốn dĩ là đặc trưng của trẻ em, nhưng hung thủ lại áp dụng nó với cả con người.”

“Nói cách khác, hành vi treo ếch chính là ý tưởng so sánh của một đứa trẻ phải không ạ?”

“Đúng là như vậy. Dù tên tội phạm này có diện mạo như thế nào thì trong tâm trí vẫn tồn tại tính trẻ con rất mạnh mẽ. Tôi cho rằng, việc tính trẻ con này bộc lộ khi giết người dường như tượng trưng cho bản tính của thủ phạm.”

“Vậy thủ phạm là một người không bình thường đúng không ạ?”

Giáo sư Omaezaki hơi cau mày khi nghe câu hỏi.

“Nếu nói những người vẫn giữ tính trẻ con trong tâm trí là bất thường thì không đúng. Giữa cuộc sống bộn bề vẫn có nhiều người tiềm ẩn tính trẻ con. Nó không hẳn là yếu tố tiêu cực trong các lĩnh vực nghệ thuật như âm nhạc, hội họa và văn học. Cái tôi muốn nói rõ ở đây là hung thủ không hề đột nhiên trở nên tàn ác.”

“Dạ, điều đó nghĩa là sao ạ?”

“Tức là không có chuyện một người trước nay hoàn toàn bình thường, bỗng đến khi trưởng thành thì lại thực hiện những hành động phá hoại tàn ác. Trường hợp không có yếu tố từ bên ngoài như chất kích thích, kẻ phạm tội bạo lực chắc chắn đã thực hiện hành vi có thể được coi là dấu hiệu cho tội ác sau này, ví dụ như ngược đãi động vật nhỏ. Ban đầu là côn trùng, ếch và rắn, sau đó chuyển sang các mục tiêu có kích thước lớn hơn như chim, mèo và chó. Cuối cùng, nạn nhân sẽ là những người yếu thế hơn về tuổi tác và thể lực. Điều này đã được chứng minh trong các nghiên cứu gần đây, rằng chúng có bản năng tàn sát ở sâu trong tâm trí từ trước khi phạm tội giết người. Tuy nhiên, khi đến giai đoạn này, tính trẻ con của chúng mất đi và thay bằng xu hướng bạo lực. Có điều, kẻ giết người vẫn giữ được tính trẻ con như những giai đoạn đầu. Lý do khiến tôi chú ý đến nó là vì cách hung thủ để lại mảnh giấy khiến người ta nghĩ là hắn đã chơi với một con ếch ở hiện trường gây án. Hành động này có tính tượng trưng rất lớn, có cảm giác hắn đang công khai quá trình trở nên tàn nhẫn của chính mình.”

“Ồ... Dạ, cảm ơn giáo sư rất nhiều! Tiếp theo chúng ta sẽ đến với...”

Ti-vi bị tắt ngang khúc đó.

Watase vẫn đang cầm chiếc điều khiển từ xa, nhìn chăm chăm vào màn hình đen thui.

“Phản nản cũng không để làm gì nhưng người dẫn chương trình này năng lực kém quá!”

“Chà, mỏng hơn bao cao su mà.”

“Vị giáo sư này đã cố gắng nói về một điều gì đó rất quan trọng. Lúc đầu trò chuyện kiểu vô thưởng vô phạt nhưng lại quay qua hỏi về sự không bình thường của hung thủ, khiến giáo sư khéo léo né tránh việc phải giải thích rõ và dẫn dắt sang điểm bất thường khác. Không chỉ người dẫn chương trình đâu, cả cái trường quay đấy đều mong muốn ông ấy chỉ ra điểm khác biệt mẫu chốt giữa họ và hung thủ, nhưng ông ấy không làm vậy. Tôi chắc chắn rằng đây là góc nhìn quan trọng giúp chúng ta đến gần hơn với bản chất của kẻ gây án, chứ không phải mấy cái điểm khác biệt vớ vẩn, người bình thường với lại người không bình thường. Bọn họ cắt ngang câu chuyện của ông ấy.”

“Anh có đánh giá hơi cao rồi không? Gần đây, vị giáo sư này đã bị gọi là tài năng nửa mùa, suốt ngày thấy xuất hiện trên các chương trình tạp kỹ.”

“Suốt ngày thấy trên ti-vi là vì người ta có nhu cầu mời ông ấy thôi. Họ chê bai thế này thế kia, kêu là điểm mẫu chốt chẳng có gì khó hiểu, nhưng đến lúc đi vào ngõ cụt thì cuối cùng cũng phải nhờ đến chuyên gia. Chuyên gia trong ngành mới giải thích được dựa trên kiến thức chuyên môn. Nó có giá trị là điều đương nhiên.”

“Nói vậy thì người này cần được trọng dụng ạ?”

Watase bỗng đứng dậy và chộp lấy chiếc áo khoác bên cạnh.

“Đi thôi.”

“... Đi đâu cơ?”

“Đại học Johoku. Đi gặp vị giáo sư đó.”

“T-tại sao tự nhiên lại thế?”

“Tôi cũng là người đang đi vào ngõ cụt. Với cả, tôi muốn nghe tiếp câu chuyện ông ấy đã nói lúc nãy, không thông qua bất cứ cái máy quay nào.”

Watase vừa nói vừa quay lưng đi. Kotegawa còn chẳng kịp tặc lưỡi, miễn cưỡng theo sau. Cứ bị túm mũi và kéo đi khắp nơi thế này là cậu khó chịu lắm, nhưng vẫn tốt hơn một chút so với việc phải lật qua lật lại đồng hồ kỹ yếu tốt nghiệp kia.

Watase im lặng suốt chuyến xe đến trường đại học. Mặc dù cũng đã được đồng nghiệp phím trước, nhưng cảnh ngồi cạnh Watase trên xe vẫn khó xử hơn tưởng tượng. Ông ấy không nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thẳng về phía trước. Thà người này cứ nhắm mắt lại thiền hoặc ngủ đi thì đã tốt.

“Ừm... Đội trưởng ơi.”

“Gì?”

“Giờ nói cũng muộn rồi, nhưng đi thế này liệu có thu lại được gì không?”

“Muộn thật rồi đấy, vào đến nội thành rồi mà.”

“Tôi hiểu ý kiến của các chuyên gia rất quan trọng, nhưng... dù được gọi là chuyên gia tâm lý tội phạm, nhưng ông ấy vẫn chỉ là giảng viên đại học thôi, đâu từng lăn lộn ở hiện trường vụ án đâm máu hay vật lộn với kẻ giết người. Cùng lắm thì cũng chỉ nhốt mình trong phòng nghiên cứu rồi chăm chăm vào đồng hồ tài liệu mà?”

“Người tên Omaezaki này là dạng thực chiến đấy. Mặc dù giờ ông ấy là giáo sư danh dự nhưng trước đó có làm nhân viên y tế tại các cơ sở giam giữ ở Fuchu và từng phải đối phó với tội phạm mỗi ngày. Không phải kiểu chỉ sống trong bốn bức tường đâu. Ông ấy đã có

thời kỳ chinh chiến ở thực địa, nhìn đôi mắt đỏ ngầu, nghe tiếng cười rử rượi, ngửi hơi thở bốc mùi của đám tù nhân. Nghe nói rằng nhiều bác sĩ tâm thần đã hành nghề sau khi được ông dạy bảo. Trên thực tế, có rất nhiều người trong Cục Cảnh sát Tokyo ngưỡng mộ Omaezaki và thường đến tìm ông ấy mỗi khi gặp án khó.”

“Gì vậy? Nếu thế...”

Nếu thế thì người đó không phải là “sản phẩm của truyền thông” mà là người được cảnh sát tin dùng. Vậy thì hóa ra chỉ có Kotegawa là không biết. Cậu thấy xấu hổ trước sự thật này.

“Hơn nữa, chính Omaezaki cũng có liên quan đến tội phạm mắc bệnh tâm thần. Cậu có nhớ vụ án sát hại hai mẹ con ở Matsudou xảy ra ba năm trước không?”

Đương nhiên là biết. Không phải nhớ mà là không quên nổi vì báo chí cứ thỉnh thoảng lại khơi ra.

Mùa hè ba năm trước, vụ việc xảy ra tại một khu dân cư trong thành phố Matsudou. Buổi chiều nọ, người chồng trong một gia đình ba người ra ngoài đi làm, vợ và con gái 3 tuổi đang ở nhà thì một thiếu niên 17 tuổi cải trang làm thợ sửa ống nước đột nhập vào phòng. Hắn bóp chết rồi cưỡng hiếp người vợ. Đứa con gái nhỏ đang gào khóc cũng bị đánh tử vong bằng ống thép. Kẻ gây án bị bắt sau một thời gian bỏ trốn nhưng qua kết quả giám định tâm thần theo yêu cầu của luật sư, cậu ta được xác định là bị tâm thần phân liệt vào thời điểm gây án. Tòa sơ thẩm áp dụng Điều 39 Bộ luật Hình sự, tuyên cậu ta vô tội. Mặc dù phía kiểm sát đã kháng nghị vì cho rằng việc tiến hành giám định tâm thần là không cần thiết nhưng gần đây đã bị tòa án cấp cao bác bỏ, y án sơ thẩm,

tuyên trắng án cho cậu thiếu niên.

Trong khoảng thời gian đó, người chồng đã đối đầu với phía luật sư bào chữa, không ngừng kêu gọi quần chúng chú ý đến sự vô lý của Điều 39 Bộ luật Hình sự cũng như nỗi tiếc thương của gia quyến. Hành động của anh được báo chí đưa tin.

Vào thời điểm tòa án bác bỏ kháng nghị của viện kiểm sát, hình ảnh người chồng vừa khóc vừa nhìn lên trời đã thu hút sự đồng cảm của dư luận nhưng không thể làm thay đổi phán quyết của cơ quan tư pháp. Ý kiến về việc sửa đổi Điều 39 Bộ luật Hình sự cũng bị bỏ ngỏ.

Tuy nhiên, Kotegawa cho rằng thay vì sửa lại Điều 39 Bộ luật Hình sự thì nên đưa ra định nghĩa chặt chẽ hơn về trường hợp mắc bệnh tâm thần được miễn trách nhiệm hình sự. Một kẻ mắc bệnh tâm thần hoặc suy kiệt tinh thần mà lại chỉ chọn tấn công phụ nữ và trẻ em chứ không hề đột nhập nhằm vào phòng của xã hội đen hay võ sĩ thì hẳn là hẳn vẫn có đủ năng lực nhận thức vấn đề.

“Giáo sư Omaezaki là bác sĩ giám định của vụ đó ạ?”

“Không... người vợ bị sát hại trong vụ án là con gái duy nhất của ông ấy.”

Kotegawa tự hỏi mấy tòa nhà trong trường học cứ phải trông như thế này hay sao? Cậu cũng là người đã từng ra vào nhiều tòa nhà từ bậc tiểu học đến đại học, nhưng mấy công trình được gọi là trường học đều mang đến bầu không khí vô cùng xa lạ đối với người đã từng rời khỏi chúng. Không giữ người ra đi, cũng chẳng chào đón

người quay trở lại.

Phòng nghiên cứu của giáo sư Omaezaki nằm ở giữa tầng hai của tòa nhà phía tây. Kotegawa rút rè đi dọc hành lang, vì ở đây không phải hiện trường vụ án hay nơi ở của những người liên quan. Còn Watase hùng hổ tiến bước như thể có xô vào đám học sinh trước mặt cũng chẳng sao. Người này là một ví dụ sống động về một kẻ không coi ai ra gì.

Nghe thấy tiếng gõ cửa phòng nghiên cứu, một giọng nói trầm trầm bình tĩnh vang lên từ bên trong.

“Mời vào.”

Người đàn ông chào đón Watase và Kotegawa trông còn xanh xao và u ám hơn cả lúc xuất hiện trên màn hình ti-vi lúc nãy. Mái tóc bạc trắng một chín một mười với giáo sư Mitsuzaki nhưng ngắn hơn. Đôi mắt của ông ấy cũng dịu dàng hơn nhiều.

Theo tư liệu, năm nay ông ấy đã bước sang tuổi 70, nhưng cách đứng dậy đón tiếp khi hai người bước vào phòng lại khỏe khoắn đến mức không hề giống tác phong của người già.

“Tôi là Omaezaki. Các anh tự xưng Cảnh sát tỉnh Saitama, chắc là đang phụ trách điều tra vụ án đó phải không?”

“Giáo sư dự đoán như thần. Chúng tôi tới đây hôm nay là xin giáo sư cho ý kiến từ góc nhìn của một chuyên gia.”

“Cảm ơn anh đã khen, nhưng tôi chỉ là bác sĩ khoa tâm thần, mấy vấn đề chuyên môn trong tâm lý học tội phạm là do những người không biết đồn thổi mà thôi.”

“Không đâu, không đâu. Xem xong chương trình lúc nãy, tôi càng

thêm tin tưởng mạnh mẽ vào chuyên môn của giáo sư.”

Kiểu tăng bốc khiến Kotegawa đứng cạnh nghe cũng thấy ngại, nhưng giáo sư Omaezaki lại không tỏ ra khó chịu chút nào. Có lẽ nếu sống hơn bảy mươi năm trên đời, người ta có thể sẵn sàng bỏ qua những lời ba hoa xã giao đó.

“Ừm... Thật xấu hổ khi bị nói như vậy nhỉ? Nhưng vẫn thoải mái hơn bị chế giễu là mang tiếng nhà khoa học nhưng lại chọn phô bày sự thiếu hiểu biết của mình.”

“Có vẻ giáo sư không thực sự thích nơi đó cho lắm nhỉ?”

“Tất nhiên rồi! Trước nay người làm nghiên cứu chỉ phát biểu bằng luận văn thôi, xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng là điều không đúng cho lắm. Tuy nhiên, lý do một người như tôi chấp nhận trưng dáng vẻ già nua này ra là vì muốn xóa bỏ những quan niệm sai lầm của công chúng về bệnh tâm thần.”

“Thế nhưng, vài người trên thế giới này cho rằng cứ tiếp tục hiểu sai như thế thì tốt hơn. Người dẫn chương trình nói chuyện với giáo sư trước đó là một ví dụ.”

“Cứ hiểu sai như thế... sẽ tốt hơn?”

“Quan điểm sai lầm mà giáo sư đang muốn xóa bỏ là chân lý với họ. Không, đó là điều họ muốn tin. Lúc người dẫn chương trình hỏi ‘Thủ phạm có phải là kẻ không bình thường không?’, tôi đã rất bất ngờ. Cho dù là chương trình tạp kỹ hay bộ phim truyền hình, việc nói về người không bình thường trên sóng, kể cả trong các bản tin, là điều cấm kỵ. Thế mà cả người nói lẫn người xung quanh đều không để ý đến việc ấy. Chính điều đó mới bất thường.”

“... Anh cũng nhận ra sao?”

“Khi thấy người dẫn chương trình lái sang chuyện đó, giáo sư đã chuyển chủ đề sang tính trẻ con. Không phải vậy sao?”

“Vì có vẻ điều họ muốn nghe hoàn toàn trái ngược với những gì tôi suy nghĩ.”

“Đó cũng là lý do tại sao tôi muốn nghe suy nghĩ của giáo sư. Chỉ ở trong phòng này thôi, chỉ giáo cho chúng tôi cũng được. Mấy người đó hướng đến vực sâu, nơi phân chia rõ ràng ranh giới giữa người bình thường và kẻ bất thường. Họ muốn nghe điều đó từ chuyên gia, muốn kiểm tra, muốn được an tâm tới mức người dẫn chương trình quên đi cả những điều cấm kị và đặt câu hỏi như vậy.”

Omaezaki nghe xong bèn cười khở.

“Anh thẳng thắn thật đấy!”

“Xin lỗi giáo sư. Tôi từ nhỏ đến lớn là người thô kệch, không biết nói chuyện lòng vòng. Lại còn làm thanh tra mà, cần phân biệt cái nào là trắng, cái nào là đen. Tôi không thể ngừng xác minh hay thiếu sự phân định rõ ràng. Cái nghề này nó như vậy đấy.”

“Hiểu rồi. Thế thì, dù rất tôn trọng ngành nghề của các anh, nhưng bác sĩ tâm thần chúng tôi không có khái niệm về ranh giới phân chia giữa người bình thường và kẻ bất thường. Chúng tôi nhìn nhận một trạng thái là không bình thường khi đem nó so sánh với trạng thái bình thường. Vậy giờ câu hỏi đặt ra rằng: ‘Như thế nào thì được coi là bình thường?’ Dù thế giới này chỉ là ngôi làng mười người thì vẫn có khác biệt về ngôn ngữ, tư tưởng, tôn giáo, sở thích, nhận thức và phong tục. Phải nói quy định chuẩn mực về sự ‘bình thường’ là việc làm cực kỳ vô lý. Ví dụ điển hình như tòa án dị giáo

thời trung cổ và cuộc đàn áp người Do Thái trong chiến tranh.”

“Tôi hiểu là rất khó vạch ranh giới phân biệt, nhưng quan điểm ấy hơi mang tính triết học mà?”

“Đúng vậy! Nhưng trên thực tế, đến y học cũng chưa thể chứng minh cơ chế làm cho con người trở nên bất thường. Có giả thuyết cho rằng, chất dẫn truyền thần kinh dopamine bị lỗi, sau đó tạo ra hỗn loạn mạng lưới thần kinh trong não bộ. Nhưng tôi nghĩ đó không phải là tất cả. Nếu đã lập luận vấn đề ở cấp độ vật chất như thế thì đương nhiên phải xét đến cả mối liên hệ với gen di truyền. Trong khi đó, dữ liệu lại cho thấy tỉ lệ phát hiện bất thường trong một cặp song sinh cùng trứng chỉ là khoảng 50%. Đó chính là lỗ hổng của giả thuyết vừa rồi.”

“Mấy người đang lo mà nghe thấy vậy chắc sẽ sốt vó lên đấy nhỉ?”

“Nỗi bất an càng lớn thì họ càng cố phân biệt đâu là bình thường, đâu là bất thường, đâu là đen, đâu là trắng. Tuy nhiên, nếu cứ dùng phương pháp phân đội như vậy, người ta sẽ ngừng tư duy. Mà một khi đã ngừng tư duy, thì có khác gì con rối không có năng lực phán đoán?”

“Chuẩn không cần chỉnh. Nếu lúc đó giáo sư nói ra, mấy người xung quanh chắc hẳn sẽ thấy khó chịu.”

“Giờ vẫn không nói được. Nếu không tranh luận lý trí, đánh giá sáng suốt hơn về tội ác do người tâm thần gây ra thì hầu hết mọi người vẫn chỉ nhìn những thứ họ muốn nhìn, nghe những gì họ muốn nghe.”

“Giáo sư nghĩ sao về Điều 39 Bộ luật Hình sự?”

Kotegawa buột miệng tuôn ra thắc mắc vừa nảy ra trong đầu. Watase ngay lập tức trừng mắt nhìn cậu.

“Hahaha... Anh này còn thẳng thắn hơn nữa. Không sao đâu, xin đừng bận tâm. Vì vụ án đó chắc chắn đã được công bố rộng rãi và người nhà nạn nhân là tôi đây chẳng may cũng là bác sĩ giám định tâm thần thôi. Tôi sẽ trả lời anh. Cá nhân tôi nghĩ, Điều 39 là một quy định nên được duy trì.”

“Giáo sư thuộc trường phái tích cực ạ?”

“Có vẻ ngạc nhiên nhỉ? Các anh nghĩ cha mẹ có con bị giết phải căm ghét Điều 39 mới đúng phải không? Nếu nói về mặt cảm xúc của con người, chính xác là như vậy. Sự việc ấy quá đau lòng. Con rể tôi làm ăn thuận buồm xuôi gió, vợ chồng nó hết mực yêu thương nhau, cháu gái tôi chào đời và cả gia đình đông đầy hạnh phúc. Thế rồi đột nhiên, mọi thứ chấm hết vào ngày hôm ấy. Người mẹ trẻ và đứa bé vô tội bị sát hại không thương tiếc. Người chồng còn sống chìm trong nỗi bi ai. Tôi ở gần Matsudou nên thường xuyên đến thăm con rể. Nó thực sự suy sụp đến đáng thương. Cùng một lúc mất đi hai người quan trọng nhất trong cuộc đời. Thảm thương đến cùng cực.”

“Tổ tụng thất bại cũng có một phần là do phía kiểm sát tuyên bố không cần giám định tâm thần khi đã ở giai đoạn kháng nghị lên tòa án cấp cao. Nhưng vấn đề thực sự nằm ở chỗ, hóa ra luật sư và bác sĩ giám định lúc đó lại là bạn bè nhỉ?”

“Đúng thế! Nếu bác sĩ giám định là người khác thì chưa chắc kết quả đã như vậy. Ừ thì, tâm thần học vốn là bộ môn mới và vẫn tồn tại nhiều quan điểm khác nhau. Với lại, trải nghiệm chủ quan của

người bệnh được xác định thông qua quá trình hỏi đáp, kiểu gì kết quả cũng sẽ khác nhau tùy theo trải nghiệm lâm sàng của từng bác sĩ. Nhưng trong trường hợp tôi hoặc học trò làm giám định thì người ta cũng sẽ nghi ngờ theo hướng khác thôi. Hơn nữa, đừng đánh giá đúng sai trong quy định của pháp luật vì chuyện này. Luật pháp Nhật Bản áp dụng nguyên tắc trách nhiệm, nên không thể nào đánh đồng người có năng lực trách nhiệm hình sự với người không có năng lực trách nhiệm hình sự được.”

“Không hổ danh là giáo sư! Chúng tôi mà rơi vào hoàn cảnh đó sẽ chỉ thấy vừa đau đớn vừa phẫn nộ tột cùng, không có khả năng giữ bình tĩnh mà suy nghĩ như vậy đâu.”

“Anh đánh giá cao tôi rồi. Tôi đã từng gặp gia đình của kẻ gây án và họ còn lý trí hơn cơ. Con trai giết người và được tuyên vô tội sau khi giám định tâm thần. Họ...”

“Họ vui buồn lẫn lộn khi vừa biết ơn tòa tuyên con mình trắng án, vừa cay đắng nhìn nó bị giam giữ trong cơ sở điều trị bắt buộc. Hẳn là thế phải không?”

“Không... Bên đó nói rằng một kẻ sát nhân không phải chịu trách nhiệm hình sự chỉ vì bị tâm thần là sai lầm, rằng con trai mình cần được đưa ra xét xử lại và nhận hình phạt thích đáng sau khi chữa khỏi bệnh. Theo quan điểm của họ, được đưa ra xét xử, chịu trừng phạt và chuộc lại lỗi lầm thực chất là quyền, chứ không phải nghĩa vụ. Quy định ở Điều 39 không hề cứu rỗi mà đang tước bỏ những quyền lợi đó của bệnh nhân.”

“Sâu sắc thật đấy! Tiện đây, thưa giáo sư, đó cũng là vấn đề chính mà chúng tôi muốn thỉnh giáo ngày hôm nay... Người mắc

bệnh lý về tâm thần có bao nhiêu phần trăm được chữa khỏi hẳn?”

“Khỏi hẳn?”

“Nói cách khác, người đã ra khỏi cơ sở điều trị bắt buộc và đang sinh hoạt bình thường ở ngoài kia có thực sự không bao giờ tái phát nữa không?”

Omaezaki khẽ rên rỉ rồi chợt trầm tư suy nghĩ.

“Chẳng biết câu trả lời của tôi có làm các anh hài lòng hay không... Mọi người thường hình dung có hai trạng thái đối lập là phát điên và khỏi bệnh hoàn toàn. Tuy vậy, chuyện một người đang sống trong phòng bệnh khép kín đột nhiên lấy lại nét mặt tươi tắn rồi quay trở về với xã hội giống như bật-tắt công tắc chuyển đổi nghe thật viễn vông. Từ ngữ thích hợp nhất ở đây là hồi phục chứ không phải ‘khỏi bệnh’. Y học gọi là ‘trạng thái thuyên giảm’. Chúng tôi không chữa trị cấp tốc mà sẽ làm cho tinh thần của người bệnh ổn định dần dần, chắc chắn. Bệnh nhân không được chữa khỏi hoàn toàn nhưng các triệu chứng có thể giảm bớt hoặc biến mất trong thời gian ngắn hoặc lâu dài. Với trị liệu tâm thần hiện đại, không được phép đòi hỏi kết quả triệt để. Không có khái niệm khỏi bệnh, chỉ có ‘hồi phục’ mà thôi. Và nếu đã là ‘hồi phục’ thì đương nhiên sẽ có khả năng tái phát. Mà, có sao anh lại muốn biết về vấn đề này?”

“Có một cơ sở dữ liệu đã được xây dựng cách đây khá lâu và dựa vào đó thì người có thẩm quyền có thể nắm được địa chỉ cũng như hiện trạng của người từng bị giam giữ ở các cơ sở điều trị bắt buộc hoặc đang thuộc diện bị quản chế. Không thể nói nhiều hơn, nhưng khi một vụ án quái đản xảy ra, có trường hợp chúng tôi sẽ sử dụng nó để lọc ra danh sách tình nghi. Nó cho phép thông tin của tội

phạm tình dục được phổ biến tới cộng đồng nơi chúng sinh sống với mục đích phòng ngừa tội ác. Tuy nhiên, nó chỉ áp dụng với vụ án đã bị phát hiện và xác định rõ danh tính hung thủ. Thế còn đối tượng có nguy cơ phạm tội hoặc người đã được bệnh viện chẩn đoán là đang mơn trớn hình thành nội tâm điên loạn thì hoàn toàn không có. Xin phép trao đổi với giáo sư cái này nhé! Không biết các bác sĩ tâm thần khắp Kanto, bao gồm cả giáo sư đây, có thể cung cấp hồ sơ bệnh án của người như vậy cho chúng tôi không ạ?”

Omaezaki không giấu nổi khó chịu ngay khi nghe Watase nói đến đó.

“Có nghĩa là tôi phải giao nộp thông tin khách hàng của mình cho các anh để hợp tác điều tra?”

“Chà, thành thật mà nói thì đúng là như vậy! Chính giáo sư cũng chỉ dạy rồi đấy thôi. Cho dù có hồi phục thì vẫn có khả năng tái phát.”

“Thằng thẩn xong là tới bước mặt dày à? Chao ôi, anh quả là một nhân vật ghê gớm đấy!”

“Khi muốn một người cao quý làm điều vô lý cho mình thì mặt dày là cách hiệu quả nhất rồi ạ. Tôi nghe nói giáo sư có rất nhiều học trò đang hành nghề. Nếu có được sự hợp tác của cả giáo sư và những bác sĩ đó thì tốt quá.”

“Anh không nghĩ đến vấn đề về thông tin cá nhân sao?”

“Xin lỗi giáo sư nếu múa rìu qua mắt thợ, nhưng luật bảo vệ thông tin cá nhân cực kỳ ưu ái cảnh sát, có điều khoản rõ ràng về việc không áp dụng đối với các trường hợp cần thiết để ngăn chặn, điều tra tội phạm. Dĩ nhiên, luật này chỉ miễn trách nhiệm pháp lý

cho người cung cấp thông tin, chứ không quy định cung cấp thông tin là nghĩa vụ bắt buộc.”

“Sao anh không nhắc tới nghĩa vụ bảo mật của bác sĩ trong Bộ luật Hình sự? Tôi thấy anh có vẻ đang lạm dụng quyền lực nhà nước đấy!”

“Nhà nước phải bảo vệ tính mạng và tài sản của công dân.”

“Còn tôi thì không tránh khỏi cáo buộc xâm phạm nhân quyền.”

“Đó có thể là nhân quyền của tội phạm, giống như kẻ đã giết con gái và cháu ngoại của giáo sư. Đã bao giờ giáo sư nghĩ rằng, nếu kẻ đó được cảnh sát để ý trước khi phạm tội thì biết đâu giờ này hai mẹ con họ vẫn còn sống chưa?”

“Như thế là công tư lẫn lộn.”

Giọng nói của bác sĩ mang theo nỗi tức giận không thành lời. Không phải cảm xúc xuất phát từ lý do cá nhân, ông ấy thấy phần nộ vì bị giẫm đạp lên lòng tự tôn nghề nghiệp.

“Anh Watase này... Bệnh nhân đến khám ở khoa tâm thần đều mang nặng âu lo. Đó không phải là ‘triệu chứng cơ năng’ rõ ràng như đau đớn hoặc khó chịu ở một bộ phận nào đó trên cơ thể. Họ không biết mình đã làm gì và thậm chí có thể chẳng rõ mình là ai, để rồi căng cứng vì bị bủa vây trong hoảng sợ và nghi ngờ. Điều gì sẽ giúp chúng tôi chữa trị cho bệnh nhân ở trong tình trạng này? Niềm tin tuyệt đối vào bác sĩ đấy! Thiếu tin tưởng, họ sẽ không có cách nào mở lòng. Thế nên, người tha thiết được điều trị và người đã hồi phục có khi còn tin cậy chúng tôi hơn cả cha mẹ, anh chị em trong nhà. Họ sẽ cảm thấy thế nào nếu phát hiện bác sĩ tiết lộ thông tin của mình cho cảnh sát? Mỗi quan hệ vun đắp từ lòng tin trong

thời gian dài bỗng chốc bị sụp đổ. Không đâu, với đạo đức nghề nghiệp của một bác sĩ tâm thần, tôi không cho phép điều đó xảy ra. Và những đứa học trò đã thấm nhuần tư tưởng của tôi ngoài kia, cũng sẽ như vậy.”

Khoảng lặng trong thoáng chốc bao trùm lên không gian giữa Omaezaki và Watase. Cả hai trông đều bình tĩnh, nhưng ánh mắt giao nhau căng thẳng đến mức khiến Kotegawa không dám xen vào.

Watase lên tiếng trước để hóa giải bầu không khí này.

“Tôi xin lỗi, giáo sư. Tôi hiểu đó là một thỉnh cầu trợ trên nhưng lại không biết các bệnh nhân sẽ có cảm xúc như vậy. Bệnh thiếu cận của tôi đúng là không thuyên giảm theo tuổi tác.”

“Riêng anh thì tôi nghi ngờ là giả vờ bị bệnh.”

“Nặng lời quá, giáo sư lượng thứ cho tôi được không? Tuy nhiên, hy vọng ngài đừng vội khước từ, xin hãy cân nhắc lại nguyện vọng của tôi. Nói thật thì, xung quanh nạn nhân không xuất hiện bất cứ vật chứng hay đối tượng khả nghi nào nên chúng tôi đang ở tình thế phải mò mẫm trong bóng tối.”

“Tôi sẽ xem xét, nhưng mong các anh đừng kỳ vọng gì nhiều.”

“Tất nhiên rồi ạ. Công việc điều tra phải thường xuyên quanh quẩn với điều vô vọng như vậy mà. À, tôi vẫn còn một điều muốn hỏi, thưa giáo sư.”

“Gì vậy? Tôi cũng sắp hết thời gian rồi.”

“Người dẫn chương trình lúc nãy đã cắt ngang câu chuyện, nên chúng tôi muốn nghe tiếp về tính trẻ con của hung thủ mà giáo sư đã đề cập đến.”

“... Là chuyện đó sao? Tôi đã nói tính trẻ con của hung thủ bộc lộ qua cái cách hăn coi thi thể như đồ vật và muốn phô bày sự tàn bạo của chính mình. Cơ mà vẫn còn một yếu tố cực kỳ quan trọng và rõ ràng nữa về khía cạnh này.”

“Là gì vậy ạ?”

“Nếu không thấy chán hoặc bị la mắng, trẻ con sẽ không bao giờ dừng chơi trò mà chúng yêu thích.”

“Cuối cùng sắp lại làm cho bác sĩ tức giận.”

“Tôi tính sẵn chuyện có thể làm ông ấy phật lòng rồi. Việc ấy hoàn toàn đi ngược đạo đức nghề nghiệp của người ta mà. Nhưng nếu quá trình điều tra cứ tiếp tục bế tắc và đình trệ như thế này thì sớm muộn gì cũng cần đến sự hợp tác của bác sĩ tâm thần thôi. Biết thừa sẽ bị từ chối nên tìm cách thương lượng luôn từ bây giờ còn hơn đến tận lúc đó mới đột ngột nhờ vả. Thế rồi tự nhiên cậu lôi vụ con gái ông ấy ra nói.”

“Danh sách bệnh nhân... cần thiết lắm sao?”

“Hy vọng không đến mức ấy. Lý do giết người thì rất nhiều, nhưng suy cho cùng cũng chỉ xoay quanh ba vấn đề. Yêu hận, tiền bạc và sự điên loạn. Trong đó, yêu hận và tiền bạc rất dễ khoanh vùng. Chỉ cần tìm trong những kẻ thấy vui khi nạn nhân chết là xong. Còn trường hợp giết người trong cơn điên loạn thì thật nan giải. Không thể thu hẹp phạm vi tình nghi. Nếu rơi vào tình thế đó, chúng ta không có lựa chọn nào khác ngoài việc liệt kê một danh sách các đối tượng có nguy cơ phạm tội để sàng lọc. Liệt kê được

càng nhiều thì càng tốt. Vì lúc này, tất cả những người không bình thường đều thuộc diện có động cơ gây án.”

“Nhưng dù có trầy da tróc vảy để tóm được hung thủ thì hãn vẫn sẽ được tuyên trắng án nếu mắc bệnh tâm thần theo Điều 39 mà? Sếp không cảm thấy hụt hẫng chút nào sao?”

“Hụt hẫng thì cũng có mặc kệ được đâu? Buộc tội là việc của kiểm sát. Còn tìm ra thủ phạm là việc của chúng ta. Hơn nữa, dù không thể kết án nhưng việc bắt giữ kẻ gây án sẽ giúp bảo vệ trật tự xã hội. Riêng chuyện đó thôi cũng rất có ý nghĩa rồi. Không phải hoàn toàn vô ích đâu.”

Kotegawa ngáp ngừng gật đầu, nhưng cậu không tán thành cho lắm. Đúng là khi bắt được kẻ thủ ác, mọi người sẽ thấy an tâm hơn. Tuy nhiên, thời điểm hung thủ được miễn trách nhiệm hình sự và trả tự do, ngọn lửa của nỗi sợ hãi sẽ lại bùng cháy. Đó là mặt trái của việc khiến xã hội quên đi vụ án trong quá khứ và quay lại nhịp sống bình yên.

Từng có một phạm nhân được miễn hạn tù trước thời hạn, sau khi ra khỏi trung tâm phục hồi nhân phẩm đã tấn công và ra tay sát hại một trẻ sơ sinh ngay trong trung tâm thương mại. Bộ trưởng Bộ Tư pháp lúc bấy giờ lập tức ra chỉ thị tăng cường thu thập thông tin của những tù nhân không rõ tung tích sau ân xá, nhưng không thể làm với đi cảm giác mất mát vì đã quá muộn màng. Khi ấy, trong lòng mọi người đều cho rằng cần phải giam cầm lũ tội phạm suốt đời.

Tất nhiên, chẳng ai dám công khai suy nghĩ của mình, tất cả đều hiểu quan điểm táo bạo ấy là hành vi coi thường quyền con người. Dù vậy, bất kỳ quan điểm táo bạo nào cũng sẽ có phần đúng đắn.

Những lập luận bác bỏ chỉ là mấy điều sáo rỗng thường được lũ giả tạo và mấy người theo chủ nghĩa duy tâm hô hào thôi. Nó chắc chắn không phải là thứ logic có thể lôi ra nói trước mặt gia đình có người thân bị giết hại vô lý.

Xét cho cùng, có lý lẽ nào vượt qua được cảm xúc của con người đâu? Kotegawa liếc sang, thấy Watase đã thôi cau có, khác hẳn lúc bình thường.

Điện ở căn phòng nọ tắt ngấm, chỉ còn thứ ánh sáng duy nhất phát ra từ chiếc đèn bàn sợi đốt. Vốn thích bóng tối nên hẳn chẳng khó chịu chút nào.

Mặt sàn ngấm lạnh phả ra hơi buốt giá, nhưng hẳn thấy đủ với chút nhiệt độ của bóng đèn. Trong phòng không có ti-vi cũng chẳng có thiết bị âm thanh, nghe được mỗi tiếng gió rít bên ngoài.

Trời không trăng, chẳng có gì soi rọi vào khung cửa sổ.

Hẳn ghét chỗ nhiều ánh sáng, nơi ai cũng sẫm soi và chỉ trở.

Hẳn phù hợp với tối tăm, khi người khác mất đi thị lực, còn hẳn lại có thể di chuyển tự do vì đã quen ở không gian mịt mù.

Là kẻ trú ngụ trong đêm tối, hẳn nhìn thấy những điều người khác không thể thấy, nghe ra thanh âm người khác chẳng thể nghe. Người ngoài sẽ tưởng hẳn bất động, thực chất hẳn đang bí mật hài lòng.

Nhìn vào cuốn sổ cũ kỹ để mở dưới thân đèn, kẻ đó khẽ nhếch môi. Đó là nhật ký của chính hẳn.

Mấy dòng viết ở trang trước đã được phát cận cảnh trên ti-vi hôm nọ. Cảnh tượng ấy thật ảo diệu và gây hưng phấn làm sao, dù chương trình không chiếu hẳn tờ giấy viết tay mà chỉ hiển thị dưới dạng phụ đề. Hẳn thấy hãnh diện như diễn viên lần đầu đứng trên sân khấu.

Trang giấy mở ra trên bàn viết:

Hôm nay, mình cũng bắt được ếch. Mình bắt ếch giỏi thật đấy!

Giờ kẹp nó vào bàn để ủ xẹp thôi nào. Ếch là đồ chơi của mình.

phần thứ hai

ÉP

Hôm ấy, Lý Minh Thuận chồng thêm một lớp áo choàng bên ngoài bộ đồ bảo hộ rồi nhìn lên bầu trời.

8 giờ sáng, mặt trời đã lên cao nhưng bị dải mây âm u, đặc kịt che khuất đi luồng sáng. Mây vừa dày, vừa lủng lờ ở tầng thấp, tới mức tưởng như đưa tay lên là có thể chạm vào. Dù sắc xám trên đỉnh đầu đậm nhạt mỗi lúc một khác nhau thì không trung vẫn rất u ám. Quê Minh Thuận mùa này cũng vậy, chỉ là nền trời cao lắm, chẳng thấp đến thế kia. Chắc vì thế mà mỗi khi ngược lên, anh đều thấy ngọt ngọt như sắp bị đè nghiền.

Cổng bãi xe phế liệu vẫn mở. Mà vốn cũng không đóng bao giờ. Gọi là xe phế liệu vì người ta cần vớt nó đi. Ở đất nước này, có ai lại tìm cách ăn trộm thứ bỏ đi chứ? Thế mà gần đây, tình hình đã thay đổi một chút. Thiên hạ kháo nhau, bãi xe khác gần đây bị thất thoát một lượng lớn kim loại phế liệu. Giữa bối cảnh suy thoái, việc xây dựng vẫn không ngừng bùng nổ. Nhu cầu đồng và sắt tăng cao ắt hẳn cũng là dấu hiệu chứng minh điều đó.

Khu vực trong bãi là một núi ô tô phế liệu. Đống xe xếp chồng lên nhau cao đến tầng hai của mấy tòa nhà, tràn ngập khắp mọi nơi. Có

vài chiếc trong đó nhìn y hệt như xe mới.

Mùi dầu máy và rỉ sét ập vào khứu giác, thế mà anh không thấy khó chịu chút nào. Nhiều chiếc xe hết sứ mệnh phục vụ và trở thành một cục sắt ở Nhật Bản sẽ được chuyển tới quê hương của anh. Tại đó, chúng được chia ra theo các chủng kim loại, tái chế và lần nữa quay lại Nhật Bản để sử dụng làm phụ tùng ô tô.

Lý Minh Thuận đeo găng tay dày, đi về phía máy ép phế liệu ba chiều.

Máy cao hơn tầm mắt anh một chút, bên trong đặt sẵn một chiếc xe từ đêm hôm qua. Nguyên cái ô tô sẽ biến thành một khối hộp chữ nhật sau khi chịu lực nén từ ba hướng trong khoảng bốn phút đồng hồ. Bật công tắc nguồn, máy ép lập tức “thức tỉnh”, trầm thấp kêu lên ù ù.

Sau ba phút chờ đợi, đèn trên bảng điều khiển nhảy sang màu xanh lục.

Anh nhấn nút khởi động, xi lanh bắt đầu dịch chuyển, trong máy phát ra tiếng liếng xiếng ầm ĩ như thường lệ. Chiếc xe gào thét những thanh âm cuối đời. Khung sắt gãy răng rắc, khớp nối nghiêng cột kẹt, lớp da bọc rách toàng toạc.

Thế nhưng ngay sau đó, giữa loạt tiếng động chói tai và khô khốc quen thuộc kia, anh phát hiện ra một âm thanh ướn ắt xa lạ không phải của ghế ngồi bị quên tháo dỡ, cũng không phải bảng nhựa điều khiển hay ống cao su. Nghe giống thứ mềm ẩm nào đó đang dập nát. Thỉnh thoảng lại xen thêm mấy tiếng vật cứng gãy vụn, nhưng có vẻ vật này so với kim loại thì không nặng bằng.

Minh Thuận nhận thấy bất thường bèn vội vã tắt máy.

Máy ép dừng lại, âm sắc hết như tiếng thở dài. Không gian tức khắc tĩnh lặng. Thính giác anh trở nên nhạy bén hơn, bắt đầu nghe được một tiếng động khác.

Tách.

Tách.

Là tiếng nước nhỏ giọt. Anh nhìn xuống dưới máy nghiền, nơi phát ra âm thanh kia.

Từng giọt đỏ son rò ra từ khe hở xi lanh, rơi xuống phiến sắt, loang rộng ra xung quanh.

Mùi hương thoang thoảng trong gió không phải từ sắt thép hay dầu máy, nhưng lại quá dễ nhận biết với anh, người đã từng sống ở nông thôn, gần gũi cùng chim muông.

Thuận nhanh chóng nhả xi lanh về vị trí ban đầu. Buồng ép mở ra, bên trong là phần còn lại của chiếc ô tô bị nén một nửa.

Thứ mùi kia ngày càng nồng hơn. Chất lỏng màu đỏ từ cốp chảy ra lênh láng. Anh lấy xà beng trong hộp dụng cụ bên cạnh, nhét vào kẽ hở trên cốp và bẩy lên một phát. Vì bị nén gần hết, lớp vỏ xe vỡng xuống phát ra mấy tiếng động rồi dễ dàng bật ra.

Lúc mới nhìn vào, anh chẳng biết đó là thứ gì.

Cốp xe bị ép còn bằng đúng một cái nôi, bên trong có dùm vải nhuộm đen đen, đỏ đỏ. Không, nhìn kỹ thì là quần áo. Không gian chật hẹp thít chặt làm đồng đỏ đen căng đến sắp bung ra, trông như thể buộc một miếng thịt nguội rút xương vậy.

Lý Minh Thuận hét lên trong lòng, ngã vật xuống.

Thứ nhô ra anh vừa thấy là cục thịt và một cái đầu lâu.

Xem xét tử thi là một phần công việc của những người thuộc Phòng Điều tra số Một và Đội Phòng chống Tội phạm bạo lực. Cũng chính bởi thế, họ có cơ hội nhìn thấy nhiều thể loại xác chết khác nhau. Thi thể không còn nguyên vẹn hay trông cực kì thê thảm nhiều không đếm xuể, nhưng vẫn sẽ mất khá nhiều thời gian để làm quen. Hành nghề cỡ ba năm là có được khả năng chịu đựng trước hầu hết mọi tình huống.

Nhưng mà, cái xác họ phải kiểm tra tại bãi ô tô phế liệu lại hoàn toàn khác. Vừa nhìn thấy thi thể bị nhét trong cốp xe, ba thanh tra chạy khỏi hiện trường, hai nhân viên pháp y nôn mửa ngay tại chỗ.

“Sang chấn tâm lý” cũng không đủ để diễn tả những gì họ đã thực sự trải qua. Chết vì bị đè bẹp dưới các công trình xây dựng hay bị nghiền nát trong một vụ tai nạn xe hơi không hiếm, nhưng một tử thi bị ép đều từ mọi phía như đang làm thí nghiệm như thế này thì mới gặp lần đầu.

Cơ thể con người chứa đến 70% là nước, sẽ thành ra thế nào nếu thể tích bị nén lại chỉ còn một phần ba? Thứ trong cốp xe kia chính là đáp án trực quan nhất.

Đầu tiên, vật chất dạng lỏng của thân thể không chịu được áp suất từ bên trong, phun ra từ miệng, mũi, tai và hậu môn. Nhãn cầu văng khỏi hốc mắt. Tiếp đó, cơ và mỡ xuyên rách tầng biểu bì mỏng manh, lòi ra bên ngoài. Lớp da hở lỗ chỗ, nhìn vào còn thấy cả xương. Vị trí các khớp co gập lại, dồn về trung tâm như chiếc ô cụp rồi theo đó phá tan các khối cơ, nhanh chóng hủy hoại xác thịt.

Xương sườn gãy gây sức ép lên các cơ quan nội tạng, quấy nát chúng không khác gì nghiền giấy vụn.

Cơ với mỡ không thể xuyên qua cốp xe, bị nghiền thành đồng thịt xay rồi chui qua các kẽ hở tràn vào khu vực động cơ và ghế hậu.

Watase khó ở hơn cả bình thường. Ông cầm mảnh giấy được tìm thấy trong túi của nạn nhân, thỉnh thoảng lại nhìn vào mấy dòng chữ trong đó. Kinh tởm chẳng kém gì xác chết trước mặt.

“Tìm thấy giấy tờ xác minh rồi!”

Nhân viên pháp y mang đến một tấm bằng lái xe cong cớn, nhàu nát. Nhưng làm gì có cách nào so sánh khuôn mặt trong ảnh với khuôn mặt của tử thi? Watase chẳng nói chẳng rằng, đưa nó cho Kotegawa. “72 tuổi?... Tên Yu-bi-shu-ku-sen-ki-chi?”

“Độc là Ibusuki. Cậu không biết thành phố Ibusuki ở Kagoshima sao? Điều tra luôn đi.”

“Nơi ở hiện tại là thị trấn Kamaya... Thế cũng gần đây. Nhưng dù liên lạc với gia đình thì cùng lắm họ cũng chỉ xác nhận được quần áo thôi.”

“Cậu định để họ nhìn thấy tình trạng này chắc? Họ sẽ ngất xỉu luôn.”

“Vận chuyển thi thể thế nào bây giờ ạ? Đưa được ra khỏi xe là cả vấn đề rồi.”

Thấy Kotegawa tỏ ý không muốn bóc tách tử thi ngay tại hiện trường, Watase nhàn nhạt đáp: “Bốc cả cái ô tô đi cũng được, đăng nào Mitsuzaki chả không vừa ý.”

Kotegawa biết lý do của câu trả lời hời hợt đó. Watase đang bận

phần nộ trước tình trạng cái xác, chẳng hơi đâu để ý mấy thủ tục điều tra. Nhiều điều tra viên phải quay mặt đi, chỉ có ông ấy nhìn chòng chọc vào thi thể nát bươm, như muốn thiêu rụi tất cả.

Tử thi lần này còn thô thảm hơn Arao Reiko, cơ mà điều đáng chú ý ở đây là hung thủ không hề tôn trọng con người. Mục đích tiêu hủy xác thường khá dễ hiểu, chẳng hạn như muốn che giấu danh tính, cho dễ vận chuyển hoặc thể hiện lòng hận thù. Tuy nhiên không ai có thể lý giải nổi tại sao tên sát nhân lại ra tay đến mức này. Nạn nhân bị đối xử còn hơn cả cách Arao Reiko bị treo lên. Theo mấy dòng chữ thủ phạm viết trong tờ giấy để lại hiện trường, hẳn coi cái xác là món đồ chơi không hơn không kém.

“Theo lời anh công nhân, chiếc xe đã được đặt vào máy ép từ tối qua. Cổng bãi phế liệu lúc nào cũng mở. Hung thủ chỉ cần đột nhập giữa đêm, nhét nạn nhân vào cốp là xong việc. Cách thức nhảm chán nhưng hiệu quả thu được vô cùng ngoạn mục. Kẻ nghĩ ra trò này rất thông minh, nhưng lại không tinh táo. Hẳn là loại tồi tệ nhất trong đám tội phạm.”

Tổ điều tra không phải nhóm người duy nhất cảm thấy kinh sợ. Đám phóng viên đứng quan sát tít ngoài dải phân cách giảng quanh bãi cũng phản ứng rất kì lạ. Đèn máy ảnh nháy liên hồi nhưng bầu không khí lại có phần dè dặt. Không thấy họ lớn tiếng la hét, trầm trồ hay thắc mắc như thường lệ, chỉ có yên lặng bao trùm khắp không gian.

Mấy vị ký giả từng kinh qua vô số cảnh tượng rùng rợn ở hiện trường cũng hoảng hồn như thể bị điều tra viên lây cho nỗi khiếp đảm. Không, chưa biết chừng chính nhờ kinh nghiệm đưa tin về các

án mạng tàn bạo trong nhiều năm, nên họ tự cảm nhận được lần này không giống với những vụ án giết người hàng loạt quái đản trước đó.

Kotegawa nhận ra một khuôn mặt đáng ghét trong số đó.

Onoue Zenji, phóng viên chuyên mục xã hội của *Saitama Nippo*. Cậu ta thấp bé, chỉ cao đến vai Kotegawa nên dễ dàng len lỏi qua mọi khoảng trống, hay lảng xảng, mồm mép tép nháy, đào tẩu cũng vô cùng gọn lẹ. Gương mặt luôn trưng trổ nét cười châm chọc, giỏi đánh hơi và đưa tin sốt dẻo nhanh hơn bất cứ ai. Ở câu lạc bộ dành cho các ký giả, cậu ta được gọi là bằng biệt danh rất phù hợp với vẻ bề ngoài - Chuột.

Trong khi ai cũng đang nín thở, nhìn chăm chú vào hiện trường thì mình tên này cười toe toét hơn cả mọi khi.

Onoue nói gì đó với người quay phim chụp ảnh bên cạnh. Người đó trông đầy hoang mang rồi di chuyển và nhìn vào ống ngắm. Khi ấy chẳng ai ngờ rằng, thứ cậu ta chụp được sẽ tạo ra một cơn bão tố trong tương lai.

Thi thể nạn nhân cùng chiếc ô tô phế liệu sau đó được đưa đi bằng xe móc kéo. Sao xấu chiều mệnh hay sao mà người đang chờ sẵn trong khoa pháp y lại là giáo sư Mitsuzaki, thế nên Watase buộc phải đi cùng xác chết để có lời giải thích với ông ấy. Việc xác nhận với gia quyến người bị hại nghiêm nhiên giao lại cho Kotegawa.

Vận chuyển xác chết thì cũng kinh khủng đấy, nhưng báo tin với gia đình nạn nhân cũng có tốt hơn chỗ nào đâu? Kotegawa thấy mình bỗng biến thành sứ giả thần chết. Cậu lần theo địa chỉ trên bằng lái xe, đến được nhà của người tên Ibusuki. Đó là một ngôi

nhà gỗ hai tầng lợp mái tôn nằm trong khu phố cổ kính. Trông nó cũ kĩ, cảm giác đã vượt quá tuổi thọ tối đa của các công trình bằng gỗ rồi.

Cậu bấm chuông.

“Tôi ra đây ạ!”, giọng nói cực kỳ hoạt bát và tươi sáng vang lên. Làm ơn đi, giờ vui vẻ bao nhiêu, lát nữa nhận tin sẽ bàng hoàng và đau đớn gấp bội.

Cô gái cỡ đôi mươi xuất hiện trước cửa nhà khiến cậu ấn tượng với ngoại hình tươi tắn, mái tóc ngắn phù hợp và đôi mắt to tròn. Cô ấy hơi nghi hoặc ngó Kotegawa nhưng dường như hiểu ngay ra vấn đề sau khi cậu xuất trình thẻ cảnh sát.

“A... Anh đã đến rồi sao? Nhanh thế ạ? Mẹ em vừa sang bên đó mà.”

“Mẹ em?”

“Vâng, tối qua ông đi đâu đó xong không thấy về. Dạo này ông hơi lẩn thẩn. Mọi lần có em đi cùng, chỉ là tối qua em có hội thảo nên ông ra ngoài một mình. Giờ vẫn chưa thấy ông đâu.”

Cô gái liền thoảng kèm một loạt ngôn ngữ cơ thể, trông giống một chú cún nhỏ vẫy đuôi.

“Nên là nhà em muốn nhờ cảnh sát tìm kiếm. Anh đến vì chuyện đó đúng không ạ?”

“... Hình như có chút hiểu lầm rồi.”

Kotegawa không nhìn nổi nữa, quyết định đi thẳng vào vấn đề.

“Sáng nay có người phát hiện ra một thi thể ở bãi xe phế liệu. Trong túi quần áo nạn nhân nhét bằng lá ghi tên Ibusuki Senkichi.”

Nét mặt cô gái lập tức biến sắc.

Gia đình gồm bốn người, ông Senkichi, con trai, con dâu và cô cháu gái tên Kozue này.

Kozue lúc mới biết tin mặt mũi xanh xao, chân tay run lẩy bẩy. Mỗi đến khi kể hết đầu đuôi sự việc cho cha mẹ mới bình tĩnh lại phần nào. Nhưng chuyện này rõ ràng quá sức chịu đựng nên nhìn vào là biết cô gái đang dùng hết can đảm, gồng lên để kìm nén.

“Ờm... anh cho em xem có đúng là ông không với ạ?”

“Việc này đợi bố mẹ em về đến nhà rồi nói. Bên anh đang khám nghiệm tử thi ở bệnh viện đại học.”

Cậu không đề cập tới hoàn cảnh và tình trạng nạn nhân lúc được phát hiện. Nói ra để làm gì khi mà có qua khám nghiệm thì nhìn cũng chẳng khá hơn mấy, e rằng họ sẽ ngất xỉu tại chỗ theo đúng những gì Watase tiên đoán.

“Ông bị tai nạn sao ạ?”

“Thi thể bị nhét vào cốp xe. Không thể nào là tai nạn được.”

“Trời ơi! Tại sao cơ chứ?”

“Em biết án mạng ở thị trấn Takimi vài hôm trước không? Một người phụ nữ bị treo trên một tòa nhà chung cư ấy. Vụ này có khá nhiều điểm tương đồng với vụ đó. Khả năng là cùng một thủ phạm.”

Kozue không giấu nổi ngạc nhiên.

“Ông nội sao lại liên quan đến vụ án rùng rợn như vậy được chứ?”

Kotegawa cũng đang muốn hỏi chuyện đó đây.

“Ông em có quen biết người bị hại Arao Reiko không?”

“Chà, em chưa nghe tên chị ấy bao giờ. Có điều...”

“Có điều?”

“Trước khi nghỉ hưu, ông là hiệu trưởng một trường trung học. Người đó có thể là một học trò của ông.”

Ra là vậy, làm hiệu trưởng thì hẳn đã tiếp xúc với rất nhiều người, rất có khả năng quen biết Arao hoặc thủ phạm.

“Ông ấy là người như thế nào?”

“Sau khi về hưu rồi, ông tiếp tục giữ chức chủ tịch hội dân cư của thị trấn.”

Ý là nhìn vào địa vị là đủ đánh giá cốt cách, nhân phẩm ông nội cô ấy rồi.

“Dù vậy, tội ác nào cũng có nguồn cơn của nó. Có thể với em, ông nội rất đáng kính, nhưng chắc chắn vẫn sẽ có kẻ thấy vui mừng hoặc được hưởng lợi trước cái chết của ông. Em có biết ai như thế không?”

“Người như ông, không thể nào...”

“Ai cũng nói vậy. Nhưng trên đời này có mấy kẻ ác cảm với cả người tốt đấy. Thậm chí kẻ sẵn sàng giết người đôi khi cũng chỉ vì vài cắc bạc thôi.”

Kotegawa có thể dùng từ “người thân”, nhưng cậu quyết định không làm thế.

Đôi mắt Kozue tràn ngập giận dữ.

“Không ai căm ghét hay thù hận ông nội cả! Ông tử tế với người khác và nghiêm khắc với chính mình. Rất nhiều học sinh cũ đến nhà thăm ông sau khi tốt nghiệp. Mọi người đều yêu mến ông. Cũng

chẳng ai hưởng lợi khi ông mất cả. Ông có nhiều tiền đâu? Dùng một nửa trợ cấp hưu trí để trả nợ tiền mua nhà rồi ủng hộ hết số còn lại cho trại trẻ mồ côi. Tài sản duy nhất là mảnh đất và ngôi nhà này. Hôm qua lúc đi dạo, trong ví chắc cũng chỉ có vài nghìn yên...”

Thật sự là vậy. Trong ví người bị hại hoàn toàn không có thẻ ATM, chỉ có 3520 yên tiền mặt, bằng lái xe, phiếu khám răng và thẻ thư viện. Có lẽ đúng như lời Kozue nói, Ibusuki Senkichi không có quá nhiều tài sản.

Tuy nhiên, ông ấy lại có rất nhiều mối quan hệ trong đời. Nếu Arao Reiko hoặc người liên quan đến cô ấy là một học sinh cũ của Ibusuki Senkichi, chắc chắn sẽ tìm ra được manh mối liên quan mật thiết đến kẻ giết người. Cậu quá tập trung vào đám bạn cùng lớp trong cuốn kỷ yếu của Reiko, quên mất phải chú ý đến cả những người dạy học.

Kotegawa mượn chiếc lược mắc vài sợi tóc của ông lão cho chắc ăn. Vừa ra khỏi nhà Ibusuki, cậu thấy Watase gọi điện.

“Này, tôi đây. Cậu lấy được thông tin từ gia đình chưa thế?”

“Chỉ có cô cháu gái ở nhà một mình thôi. Con dâu đã đến đồn cảnh sát gần đó để báo tìm người nên không gặp được. Ibusuki Senkichi ra ngoài đi dạo từ tối qua và không quay về nhà.”

“Gia đình có đến đây nhận dạng không?”

“Có dặn em ấy nói chuyện với cha mẹ rồi. Họ sẽ sớm liên hệ với trụ sở.”

“Anh con trai đến thôi chứ nhỉ? Chà, không nên để phụ nữ và trẻ em nhìn thấy đâu. Chậc, mệt thật đấy! Phải giải phẫu cả người lẫn cái ô tô. Gọi bên dịch vụ đến rồi mà vẫn mất bao công sức mới tách

được cỗ thi hài khỏi cỗ xe. Giáo sư Mitsuzaki căn nhắc từ đầu chí cuối, mấy đứa phụ tá thì phiền nhiễu, đúng là phong ba bão táp.”

Kotegawa cũng vừa trải qua bão táp phong ba đấy thôi. Với một xác chết còn có thể xử lý qua loa, chứ với một người sống thì phải cẩn thận từng li từng tí.

“Nát bấy, nhưng mức độ tổn thương ở vùng cổ không lớn nên vẫn xác định được nguyên nhân tử vong. Giống hệt vụ trước, dùng vật tù đánh vào gáy rồi siết cổ đến chết. Thôi thì, vẫn còn hơn là bị ép sống. À, báo cáo giám định cũng có rồi. Đồng chữ gồm ghiếc trong tờ giấy lần này với tờ bên Arao Reiko do cùng một người viết. Thế, lai lịch Ibusuki Senkichi như nào?”

“Hiệu trưởng của một trường trung học nhưng đã nghỉ hưu từ lâu. Cháu gái thì khẳng khẳng bệnh vực, bảo là chẳng có ai thù hận ông nội mình. Hiện tại vẫn chưa rõ ông ấy liên quan gì đến Arao Reiko, nhưng vì đặc thù nghề nghiệp là giáo viên nên nếu truy lại quá khứ, có thể sẽ phát hiện ra điểm chung nào đó.”

“Chuẩn rồi đấy. Giao cho cậu nhé. Giờ tôi cũng về trụ sở đây.”

Sau khi bàn giao chiếc lược cho pháp y, Kotegawa lập tức điều tra quá trình làm việc của Ibusuki Senkichi, nỗ lực tìm kiếm mối liên hệ với Arao Reiko.

Kết quả thu được cực kỳ thảm hại.

Đầu tiên, Arao Reiko chưa bao giờ rời khỏi Nagano trước khi đến Saitama làm việc. Tiếp đó, lịch sử công tác của hiệu trưởng Ibusuki cũng tương tự. Ông trở thành giáo viên từ năm 24 tuổi, được bổ nhiệm làm hiệu trưởng năm 42, nơi làm việc chỉ giới hạn trong phạm vi tỉnh.

Cho nên, Ibusuki Senkichi và Arao Reiko không có quan hệ thầy trò. Vẫn còn khả năng có ai đó liên quan đến cả hai người. Một giáo viên chủ nhiệm cũ của Arao từng chuyển chuyển giữa Nagano và Saitama vì lý do nào đó chẳng hạn. Muốn điều tra cả cái đó thì cần kha khá thời gian.

Kotegawa xem luôn hồ sơ Katsuragi Sadakazu để tránh bỏ sót. Cậu ta sinh ra ở thành phố Kanazawa của tỉnh Ishikawa, sống ở đó hết cấp hai thì chuyển đến Tokyo vì cha thay đổi công việc. Sau khi tốt nghiệp đại học ở Tokyo, cậu ta được một công ty ở Saitama tuyển dụng. Cả quá trình chẳng có lấy một chút liên hệ nào với ông Ibusuki.

Rốt cuộc, điểm chung của hai nạn nhân chỉ là cùng cư trú tại Hannou. Gọi cái này là điểm chung thì quá sức mơ hồ. Chắc chắn phải còn tình tiết chưa lộ diện nào đó.

Giết người hàng loạt gây tác động lớn đối với xã hội nhưng sẽ tạo thuận lợi cho phía điều tra. Nếu tìm ra đặc điểm giống nhau giữa nạn nhân thì sớm muộn gì cũng có thể thu hẹp danh sách các đối tượng tình nghi. Thủ phạm sát hại thêm một người, cảnh sát điều tra lại có thêm gợi ý để tìm được mẫu số chung.

“Đừng tưởng có thể nhỡn nhơ trong bóng tối mãi...” Cậu hẳn học với kẻ thủ ác mà bản thân chưa từng gặp qua.

Kotegawa về đến nơi, cả trụ sở chìm trong bầu không khí kỳ lạ. Cậu không giỏi đọc vị người khác nhưng vẫn nhận ra hết thảy đang vô cùng u ám và nặng nề.

“Ờ... có chuyện gì xảy ra à?”

Đồng nghiệp không trả lời, chỉ đưa cho cậu tờ báo anh ấy đang

đọc. Đó là ấn bản buổi tối của *Saitama Nippo*. Vừa mở ra, Kotegawa không nói nên lời.

Dưới dòng tiêu đề to tổ chẳng **Án mạng thứ hai ở Hannou** là bức ảnh chụp hiện trường được in cỡ 6 dành riêng cho tin nóng.

Tấm ảnh vô hồn chụp mỗi chính diện máy ép xe phế liệu. Nhóm điều tra viên đứng quanh đó bị cắt khỏi khung hình, chỉ có cái máy được phóng cận cảnh nên trông cực kỳ đơn giản. Sẽ chẳng sao nếu không có chất nhầy sền sệt màu đỏ son tràn qua khe hở và đang chảy nhỏ giọt kia.

Đây chắc chắn là thứ lúc đó Onoue ra lệnh cho người cầm máy quay chụp lại. Nhìn thấy nó, lồng ngực Kotegawa nhói lên. Ấn tượng về cái xác bị ép nát cứ thể hiển hiện trong tâm trí. Mà chắc những người không tận mắt chứng kiến ở hiện trường cũng sẽ hình dung ra cảnh tượng ấy thôi. Bố cục vô hồn của bức ảnh đã khắc họa rõ nét mức độ khủng khiếp của vụ việc này rồi. Có viết mười triệu chữ dưới phần nội dung cũng còn lâu mới sánh được với sức hút của một tấm hình như thế. Chụp hẳn thi thể đăng lên chưa chắc đã truyền tải chuẩn xác nỗi kinh hoàng bằng cách này. Thế nên, với nhiếp ảnh gia, đây có thể nói là một tác phẩm để đời.

Với người xem thì khác. Họ chưa bao giờ thấy hình ảnh nào gây đả kích và reo rắc sợ hãi đến nhường này. Bao nhiêu trong số tám mươi lăm nghìn người dân Hannou có thể thoát khỏi cơn ác mộng đêm nay? Sau này, ấn bản buổi tối hôm ấy được công bố là số báo mang lại doanh thu cao nhất kể từ ngày *Saitama Nippo* được thành lập, chứng minh lời đồn đại về cách thức gia tăng tiêu thụ báo chí nhờ sự hiện diện của nỗi bất an và niềm đau khổ.

Cũng chính trong bài báo hôm ấy, *Saitama Nippo* cung cấp cho công chúng một tình tiết quan trọng: Tên của kẻ giết người.

Những lo âu vô hình cùng mơ hồ nay đã biến thành cơn khiếp sợ hữu danh. Và một khi đã được định hình, nó sẽ lan truyền từ người này sang người khác rồi gia tăng gấp bội. Qua các phương tiện truyền thông, mọi người đều đã biết đến hai tờ giấy hung thủ để lại thay cho danh thiếp. Lối hành văn non nớt và chữ viết khó hiểu đánh trúng tâm lý người đọc hơn cả một bức thư nhận trách nhiệm soạn thảo bởi một kẻ có đầu óc tính toán hơn người.

Phóng viên viết bài, người mà Kotegawa không cần nhìn chữ ký cũng đoán được là ai, xác định tên tội phạm lang thang khắp thành phố vào đêm khuya này là kẻ mắc các bệnh lý trong xã hội hiện đại, đồng thời gọi hắn là:

Người Ếch.

“Đội trưởng... Chịu thôi!”

Kotegawa giương cờ trắng đầu hàng sau ba ngày điều tra vòng quan hệ của Ibusuki Senkichi. Cậu đã xem quá trình công tác của 320 giáo viên, nghiên cứu hồ sơ chuyển trường của 542 người. Không có bất cứ giáo viên nào của Arao từng làm việc dưới trướng của hiệu trưởng Ibusuki. Không một ai từng chuyển trường đến Saitama là bạn của cô. Điểm chung giữa hai bị hại thì dĩ nhiên là càng vô vọng.

Watase hỉ mũi một cái, Kotegawa chợt nhận ra người đàn ông này vốn đã không trông mong thu được bất cứ manh mối nào từ trường

học.

“Thế trong lúc tôi bù đầu bù cổ với đồng hồ sơ, thì bên sếp tiến triển đến đâu rồi ạ?”

Kotegawa hỏi mĩa mai, nhưng Watase không bận tâm cho lắm.

“Tôi điều tra vấn đề tiền nong nhưng đúng như Kozue nói, chẳng có gì cả. Bao nhiêu năm lẫn lộn với nghề giáo chỉ đổi lại một ngôi nhà nhỏ xíu. Rồi vì một lý do điên rồ nào đó, ông ấy đem quyền góp nốt một nửa trợ cấp hưu trí thay vì để tiết kiệm cho tuổi già. Chủ tịch hội dân cư chỉ là một chức vụ trên danh nghĩa nên lương hưu là nguồn thu nhập duy nhất. Không có bảo hiểm nhân thọ vì đã hơn 70, cũng không nợ ai đồng nào. Hung thủ cũng có thể nhắm tới tài sản duy nhất gồm đất đai và căn nhà. Nhưng trong trường hợp này, chỉ có con trai và con dâu là được hưởng lợi khi ông ấy qua đời. Thế thì cần gì phải ra tay ngay? Chỗ nhà đất đó sớm muộn cũng tự động rơi vào tay họ thông qua quyền thừa kế. Và khi vợ chồng người con trai không có động cơ liên quan đến tiền bạc, khả năng còn lại cũng rất thấp.”

“Khả năng còn lại?”

“Trao đổi mục tiêu giết người.” Watase tỉnh bơ nói.

“Katsuragi Sadakazu căm ghét Arao Reiko, người con trai thèm muốn tài sản thừa kế của Ibusuki Senkichi thông đồng rồi trao đổi đối tượng cần sát hại cho nhau. Không có sợi dây kết nối giữa con trai Ibusuki và Arao Reiko, cũng chẳng có mối liên quan nào giữa Katsuragi và vị cố hiệu trưởng. Lợi ích là như nhau và với phương pháp này, cả hai đều dễ dàng có bằng chứng ngoại phạm.”

“Đội trưởng, anh thật sự nghĩ đến cả tình huống đó sao?”

“Giống truyện trinh thám nhỉ? Cậu biết đấy, trao đổi mục tiêu giết người là một ý tưởng lỗi thời và vô vị, nhiều kẻ làm vậy lắm rồi. Nên là nghe thì không đến nỗi hoang đường nhưng họ cũng không dùng cách ấy nữa đâu. Non lắm!”

Kotegawa nghe Watase giải thích thì vừa ngạc nhiên, vừa ngưỡng mộ. Trong ký ức của cậu, số lần xin nghỉ làm của vị sếp này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Thế mà ông ấy vẫn có thời gian thường xuyên thu nạp kiến thức hoặc thoát ẩn thoát hiện hết chỗ này đến chỗ khác. Có người bảo từng nhìn thấy Watase ở trường đua ngựa Nakayama, có người lại nói rằng bắt gặp ông ấy ở sân khấu kịch Asakusa và thậm chí cả ở bảo tàng nữa. Đọc rất nhiều sách, biết rất nhiều điều vật vãn từ xưa xưa đến hiện tại. Rốt cuộc người này ngủ bao nhiêu tiếng một ngày nhỉ? Còn đọc cả truyện trinh thám ư? Làm cái nghề suốt ngày có hẹn với tử thi và tội phạm mà vẫn chưa thấy đủ hay sao?

“À mà, gia đình nạn nhân nhận dạng đến đâu rồi?”

“Ngay tối hôm đó, vợ chồng người con trai và cả cháu gái đều đến bệnh viện đại học. Không ngoài dự đoán, sau khi nhìn thấy thi thể, cô con dâu ngã vật xuống còn anh con trai nôn mửa tại chỗ, chắc bữa tối hôm ấy cũng chẳng còn lại gì. Gây thêm bao nhiêu phiền phức cho bác sĩ.”

“Cháu gái thì sao ạ?”

“À, Kozue ấy hả? Ừm, con bé đó kiên cường ra phết đấy. Mặt mũi tái nhợt, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Sau đó còn nhìn thẳng vào mắt tôi, cúi đầu xin cảnh sát bắt được thủ phạm bằng mọi giá. Người ta nói đến mức ấy rồi, buộc phải cố gắng thôi.”

Đến đám xã hội đen thiện chiến còn không dám nhìn thẳng vào mắt Watase, cô gái này dũng cảm thật đấy.

“Cơ mà, cổ quá thành quá cổ đấy. Có cá tính như vậy thì không chừng lại ảo tưởng sức mạnh, bắt đầu đóng vai thám tử nghiệp dư y như Katsuragi cho mà xem. Không kích động tên sát nhân thì cũng chẳng sao, nhưng mà... Kotegawa, đừng rời mắt khỏi con bé đó nhé.”

“Lần này tôi phải đi trông trẻ nữa ạ?”

“Mà cũng chẳng có thời gian đi coi chừng nhà Ibusuki đâu. Tìm hiểu đám người liên quan ở trường học mà chẳng được tích sự gì, tôi cần cậu điều tra chuyên sâu đồng thông tin này ngay lập tức.”

“Điều tra chuyên sâu?”

“Dữ liệu tố giác tội phạm đấy mà. Sau vụ Ibusuki Senkichi, những cuộc điện thoại tố giác đổ chuông không ngừng nghỉ. Hôm trước, ‘Tôi nhìn thấy một người nước ngoài khả nghi ở bãi xe phế liệu’ rồi thì ‘Cái đứa hikikomori gần chỗ tôi rất đáng ngờ’... Tính đến ngày hôm qua, chúng ta đã tiếp nhận hơn hai nghìn trường hợp cung cấp thông tin như vậy đấy. Uy tín cũng có mà ảo ma cũng có luôn.”

“Hai nghìn trường hợp?”

“Đúng thế! Và chỉ trong có ba ngày. Con số khủng khiếp thật! Dĩ nhiên, một số cái chỉ là hoang tưởng nhưng cũng vẫn phải xử lý hết. Mọi người chủ yếu tố giác các đối tượng ru rú trong nhà, mấy kẻ vô gia cư hoặc người có tiền sử bệnh tật. Có khi cũng chỉ mỗi họ thấy phiền toái thôi, nhưng chúng ta không thể phớt lờ tin báo. Trước đây có mấy vụ làm quá hóa thật rồi đấy. Với cả, còn một điểm rất khác thường.”

“Lại gì nữa vậy?”

“Không có người nào dám nói ‘Tao là hung thủ đây’ như mọi lần. Cậu hình dung ra không? Không một ai trong số hai nghìn người gọi đến. Thông thường, khi xảy ra một vụ án thu hút sự chú ý của giới truyền thông như thế này, kiểu gì cũng phải có một, hai chục cuộc điện thoại chơi khăm của bọn xỏ lá hoặc thú tội của bệnh tâm thần, nhưng lần này lại không thấy tăm hơi gì. Xưng tên một cái thì dù có là tin giả cũng sẽ được làm tâm điểm truyền thông trong suốt cả tuần. Thế mà lại không ai chịu làm. Cậu biết vậy nghĩa là sao không?”

“A...”

“Không biết à? Nghĩa là họ đang hoảng sợ đó. Những kẻ hay vui sướng trên nỗi đau của người khác và mấy đứa xấc láo sống vô trách nhiệm sẽ không bao giờ dính dáng đến mấy vụ kiểu này đâu. Đám đó không muốn biến mình thành người liên quan và đang chực chờ mong cảnh sát đưa ra kết luận càng nhanh càng tốt. Công dân lương thiện mà có thái độ như thế thì cũng đúng thôi. Nhưng cái bọn thích hóng hớt, ba phải, hay ngồi lê đôi mách thì do đâu mà bỗng dưng lại quay đầu làm người tử tế vậy? Do nhầm tưởng đấy. Bọn nó hết sức tin vào chuyện chỉ cần giữ thái độ cương quyết và khoảng cách an toàn với vụ án thì chí ít sẽ không trở thành người bị hại tiếp theo. Mà không, là bị bắt phải tin như thế mới đúng... Chắc, *Saitama Nippo* làm tốt đấy chứ. Tăm hình máy ép đã rút cạn bình tĩnh của người dân. Tôi đã từng nói với cậu rồi đấy. Vô đạo đức một chút mới có thể đối mặt với một vụ án kinh hoàng. Lá chắn vô đạo đức chống chọi cuối cùng của họ đã bị bức ảnh kia thổi bay mất rồi.”

Kotegawa đồng tình với ý kiến đó.

Phát thanh viên trên ti-vi sáng nay dường như cũng đọc bản tin trong sự sợ hãi.

Người Ếch là ai?

Người Ếch trốn ở đâu?

Ai sẽ là đối tượng tiếp theo bị hấn nhảm tới?

Vừa ra khỏi đồn Hannou, họ đã thấy một anh chàng nhỏ con đứng đợi từ bao giờ. Cần gì nhìn mặt? Trông cái dáng cũng đủ biết đó là Onoue Zenji.

“Chào các ngài thanh tra. Vất vả quá rồi ạ!”

“Gì mà ‘vất vả quá rồi’? Bọn báo giấy đỏ khốn kiếp này!”

Watase nhìn như muốn găm một viên đạn vào người Onoue, nhưng cậu ta cũng không hề kém cạnh.

“Nào nào, tôi luôn tự hào *Saitama Nippo* là một trang tin chất lượng đấy, thế mà không ngờ lại bị ngài thanh tra gọi như báo lá cải luôn.”

“Báo giấy đỏ còn là quá khen rồi đó. Trang nhất đấy là sao vậy? Đến cả bọn kasutori còn biết đăng ảnh một cách lịch sự hơn.”

“Ờm... báo giấy đỏ với kasutori là gì vậy sắp?” Kotegawa chen ngang.

“Thôi, cậu không cần biết!”

“Là phóng viên mà nói ra chuyện này thì xấu hổ quá, nhưng tôi cũng chưa bao giờ được mục sở thị cái gọi báo giấy đỏ và kasutori.”

Onoue cột nhà đáp lại.

“Chưa nhìn thấy thì để tôi nói cho mà biết. Nó là phiên bản giấy của loại người như cậu đấy. Còn nếu vẫn muốn xem hiện vật thì đến mấy hiệu sách cũ ở Kanda Jimbocho mà nghiên cứu. Không thì tự soi gương cũng được.”

“Ngài thanh tra nặng lời thế! Có vẻ tấm hình trên trang nhất làm ngài phiền lòng lắm nhỉ? Bức ảnh đó được đánh giá cao mà. Đó là một tác phẩm báo chí hiếm có trong mấy năm gần đây.”

“Tác phẩm báo chí? Ha, nực cười quá! Có thể người thực hiện là cậu nhưng nó vẫn là một sản phẩm đạo nhái thôi! Cậu tưởng không ai biết à? Một bức tranh chính trị tên là *Tàu vận chuyển thương binh* của họa sĩ Remaker thời Thế Chiến I vẽ một con tàu chở hàng màu đen với máu chảy ra từ khe cửa. Tấm hình của cậu bê nguyên cái bố cục đó sang mà.”

“Vẫn biết là thanh tra Watase rất uyên bác, nhưng cái cách ngài buộc tội ăn cắp làm tôi tổn thương đấy. Phải nói là tôi ngưỡng mộ và được truyền cảm hứng từ đó mới đúng! Trên hết, với tư cách một tổ chức công, chúng tôi coi đó lời cảnh báo tới toàn thể nhân dân trên địa bàn.”

“Cảnh báo? Nay cậu, những gì các cậu vừa làm giống như hô lên có cháy trong một rạp phim tối đen như mực, đang công chiếu một bộ ăn khách. Tổ chức công nhưng lại tạo ra khủng hoảng là có ý gì?”

“Thế nếu có cháy thật thì sao?” Onoue thẳng thừng đáp trả.

“Nói thế là lộ rồi, ngài thanh tra ơi! Trụ sở điều tra cũng thấy vụ án lần này chẳng hề đơn giản giống chúng tôi đúng không? Thông

tin thì nhiều đấy, nhưng vẫn chưa có manh mối nào giúp các anh lần ra dấu vết của hung thủ. Cái bóng rùng rợn của tên tội phạm vẫn liên tục ám ảnh tâm trí người dân. Họ ngày càng bất an còn cảnh sát thì bất lực. Phép so sánh với hỏa hoạn trong rạp của anh sâu sắc đấy chứ. Hoảng loạn và kinh hãi trong một không gian kín chính xác là tình trạng của thành phố Hannou bây giờ.”

“Kể cả thế thì người khôn ngoan cũng sẽ không chọn cách làm ầm lên. Mấy kẻ thích xé to chuyện chẳng những không lo lắng gì mấy mà còn đang sung sướng trước tình cảnh thế này. Chúng chính là lũ tội phạm tìm kiếm niềm vui từ khủng hoảng của người khác. Tôi thì không ngại bắt bớ cái lũ đó đâu.”

“Ô kìa ô kìa, hạn chế quyền tự do ngôn luận đây sao? Nói chuyện với ngài thanh tra làm tôi quên mất chúng ta đang sống ở thời nào luôn.”

“Vậy biến ngay trước khi kịp nhớ ra đi! Chắc là cậu muốn tôi thừa nhận cuộc điều tra vẫn chưa có tiến triển gì. Nhưng cho dù tôi không nói thế thì cậu cũng sẽ tự bịa ra mà?”

“Tôi không rảnh làm vậy đâu, nhưng ngài đã nói thế thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Onoue nói rồi nháy mắt đi mất.

Tiếng chuông báo hiệu hết tiết sáu vang lên, Natsuo bỗng thấy thật ảm đạm. Thời gian ở trường kết thúc cũng là lúc những giờ phút tội nhất bắt đầu.

Nếu bây giờ là mùa hạ, trời sẽ vẫn còn sáng, Natsuo có thể câu

thêm chút thời gian để không phải về nhà. Nhưng tầm này thì không được. Mặt trời lặn từ 4 giờ chiều, bên ngoài sắp tối đến nơi rồi. Học sinh lại đến khuya mà xảy ra chuyện gì thì nhà trường sẽ phải chịu trách nhiệm. Thế nên giáo viên cố gắng đưa những đứa trẻ không còn nhiệm vụ gì ra khỏi trường càng sớm càng tốt.

Ra khỏi cổng trường rồi mà đứng đó, người trong phố và hàng xóm sẽ hỏi tại sao giờ này còn chưa về nhà, rồi không cho vật vờ ở đây nữa luôn. Natsuo chẳng hiểu họ can thiệp vào để làm gì, nhưng cũng không dám cãi lời. Em cảm thấy ngủ luôn ở công viên còn tốt hơn phải về nhà.

Natsuo biết người lớn ghét chịu trách nhiệm. Giáo viên lẫn cô dì chú bác hàng xóm sẽ gặp nhiều phiền toái nếu chứng kiến trẻ con gặp chuyện không hay. Vậy nên, họ cố gắng giữ khoảng cách với đám nhóc. Không ai muốn nhận lấy trách nhiệm về mình. Em xin phép được tự do làm theo ý mình nhưng chẳng có lấy một người lắng nghe.

Khu học chính xung quanh đây rất hẹp nên trường tiểu học và nhà Natsuo cách nhau không xa. Có lẽ rẽ đến mấy thì cũng chỉ đi mất hai mươi phút là về đến nhà. Căn nhà nằm ở tầng hai của khu chung cư được chiếu sáng bởi ánh đèn đường mờ ảo. Ô cửa sổ sáng đèn chứng tỏ bố đang ở nhà. Natsuo run lên sợ hãi, lê lết đôi chân nặng trĩu lên từng bậc cầu thang. Tầm mắt vang lên âm thanh cô quạnh.

“Con về rồi ạ.”

Một khung cảnh quen thuộc. Bố em, Sagashima Tatsuya, đang mặc áo thể thao, ngồi quay lưng về phía cửa xem ti-vi. Cổ hằn ta đỏ

bừng, chắc là đã uống khá rồi.

“Đồ ăn đó, làm nhanh đi,” Tatsuya nói, hất cằm về phía hai ly mì trên bàn.

Khi đi ngang qua bàn, Natsuo ngửi thấy mùi rượu và thuốc lá tỏa ra nồng nặc. Tatsuya không hút thuốc nên rõ ràng là đã ở tiệm pachinko từ sáng. Chắc chắn là hắn đã thua. Bởi vì nếu thắng, trên bàn sẽ có nhiều thức ăn ngon hơn.

Tatsuya thậm chí còn chẳng chịu tự làm mì cho mình. Nấu ăn và giặt giũ là việc của phụ nữ và trẻ em. Đó là lý do tại sao hắn cứ vút thức ăn ở đó, đợi đến khi Natsuo đi học về.

Trên lối đi vào bếp, Natsuo ngửi thấy nhiều thứ mùi khác nhau. Mùi cơ thể và hơi thở hôi hám của Tatsuya, mùi mồ hôi bốc ra từ bộ quần áo vừa cởi văng ra của hắn, mùi thức ăn thừa đã quắt queo và cả mùi như thứ gì đó thối rữa.

Ba ngày trước, Natsuo hiếm hoi được đến chơi nhà bạn cùng lớp. Em trực ban, nên phải mang cuốn sổ bỏ quên đến trả cho bạn mình. Nhà bạn ấy tràn ngập hương thơm ngọt ngào. Mùi hương sạch sẽ của chiếc áo sơ mi mới giặt, hương nước hoa của mẹ, mùi thơm của sữa và cà ri trong bữa tối. Natsuo bị sốc trước sự khác biệt với mùi trong nhà mình. Đây là hương thơm của một ngôi nhà bình thường sao? Vậy thì chuyện gì đang xảy ra ở nhà mình thế? Nơi đó có khác gì chuồng chó đâu?

Em ngồi trước mặt bố, hắn đang lặng lẽ nhấm nháp cốc mì. Dù tuổi tác mới chỉ đầu hai, nhưng Tatsuya không có nét trẻ trung của người đồng trang lứa. Mái tóc nhuộm vàng đã mọc chân đen, khiến hắn trông thật tàn tạ. Một người đàn ông với mái tóc bù xù lặng lẽ

húp mì làm Natsuo liên tưởng đến một con chó. Thảo nào ngôi nhà này cứ bốc mùi chuồng chó mãi thôi.

“Này!” Tatsuya trừng mắt với em.

“Mày nhìn chăm chăm tao cái gì từ nãy đến giờ thế?”

“Không ạ...”

Đột nhiên, một cái tát giáng thẳng vào mặt Natsuo. Em ngã khỏi ghế, tay vẫn còn cầm cốc mì.

Kẻ kia tiếp tục ăn như chưa có chuyện gì xảy ra. Trước đây, sau khi đấm đá con mình, hắn sẽ nói lý do. Nhưng khi Natsuo biết tại sao mình bị đánh thì lần sau em sẽ cảnh giác, cho nên giờ hắn im lặng để tiếp tục có cơ bạo hành.

Tatsuya gọi đó là dạy dỗ. Nhưng thân thể Natsuo chẳng đẹp lên, chỉ ngày càng nhiều sẹo và vết bầm tím. Nói gì cũng bị đánh. Không nói gì cũng sẽ bị tìm lý do để “ăn đòn”. Quá căng thẳng và sợ hãi, Natsuo chẳng nuốt trôi được gì nữa. Em vừa nhai nốt cốc mì như nhai rơm đã thấy Tatsuya lăm bầm.

“Tắm đi. Đừng có lè mề.”

Nghe vậy, Natsuo muốn hóa đá nhưng cũng chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài tuân theo. Trong cái nhà này, em không có quyền cự cãi bất cứ điều gì. Em là nô lệ, mà có khi còn chẳng bằng như thế.

Natsuo chậm rãi cởi quần áo rồi bước vào nhà tắm. Tatsuya đã đợi sẵn ở trong bồn. Đó là loại bồn tắm dành cho căn hộ nhỏ vốn chỉ có thể chứa được một người lớn. Đứng này Natsuo cũng bước vào nên mới xả một lượng nước nóng nhỏ là đã đầy rồi. Tatsuya bảo làm vậy để tiết kiệm nước và ga, nhưng mục đích thật sự của hắn ta thì

lại khác.

Hắn đưa Natsuo ra khỏi bồn tắm, kỳ cọ cơ thể cho em. Dù là tay của bố ruột nhưng em luôn ớn lạnh mỗi khi bị chạm vào.

“Mày bắt đầu trông rất giống cô ta rồi đấy. Từ khuôn mặt đến làn da trắng.”

“Cô ta” ở đây chính là mẹ Natsuo, người đã bỏ đi từ năm ngoái. Em cũng chẳng biết lý do gì mà mẹ lại rời đi.

Sau khi rửa sạch bọt, Tatsuya ngồi dang rộng hai chân trên thành bồn tắm...

Sau một khoảng thời gian kinh hoàng, Natsuo cũng thoát khỏi bàn tay Tatsuya và cuộc tra tấn trong phòng tắm. Dù em có sức miệng bao nhiêu thì cũng không thể loại bỏ hoàn toàn “cái thứ ghê tởm” còn sót lại trên vòm miệng và sau hàm răng. Em phải thọc ngón tay vào để lấy hết ra nhưng cảm giác nhức nhối vẫn còn đến tận sáng.

Natsuo cảm thấy trống rỗng, em mặc quần áo và bắt tay vào làm bài tập về nhà.

Tatsuya cũng không thể làm phiền vào thời gian này nên đây là lúc Natsuo được nghỉ ngơi một chút. Tuy nhiên, em phải làm xong bài tập về nhà trong một tiếng và đi ngủ khi đồng hồ điểm 10 giờ.

“Này, đi ngủ thôi.”

Giọng Tatsuya vang lên sau lưng, không có cách phản kháng. Natsuo rời bàn học và một lần nữa nhắm mắt lại. Ở phòng bên cạnh, Tatsuya đang đợi trên giường.

Ngày hôm nay sẽ phải kết thúc bằng một nghi lễ ma quỷ.

“Này, cởi đồ ra đi.”

Cảm xúc Natsuo đang kìm nén chột vớ vụn ngay khi nghe thấy câu nói đó.

“... Tôi không muốn.”

“Gì cơ?”

“Tôi không muốn chuyện này nữa! Chuyện này...”

Natsuo nín thở trước khi kịp nói xong. Ngón tay Tatsuya bấu lấy đùi trong của em.

“Chuyện này làm sao? Hả? Mà mày định làm gì cơ? Mày định kể chuyện này với giáo viên chủ nhiệm của mày ấy hả?”

Natsuo không kể được. Em vốn đã không giỏi trò chuyện rồi. Mà hơn cả là còn vì quá nhục nhã, thất vọng và sợ hãi.

“Mày chỉ cần hé răng một câu, tao sẽ giết mày ngay lập tức!”

Tatsuya vừa nói vừa cười nhưng Natsuo biết rằng hẳn thực chất không hề nói đùa. Em vùng vẫy muốn né tránh nhưng bị lôi lại. Hẳn ghì đầu xuống, bắt em phải chống hai tay và đầu gối xuống giường.

“Đừng hít vào. Thở ra đi.”

Lần đầu tiên bị cưỡng hiếp, đầu óc Natsuo trống rỗng vì đau đớn, bất ngờ và xấu hổ. Lúc đó, em chỉ mới 10 tuổi, không có lấy một chút kiến thức về tình dục chứ đừng nói đến những thứ dị dạng đến thế này. Thế nhưng, em biết mình không nên kể cho bất kỳ ai và quyết chôn vùi bí mật này cùng Tatsuya...

Natsuo cố nhớ đến những câu chuyện ở trường, sự kiện vui vẻ gần đây nhưng cơn đau quá khủng khiếp em không thể nhớ ra nổi.

Kẻ kia thở hắt ra rồi kết thúc. Natsuo biết hẳn đã phóng thích tất

cả vào người em. Mọi thứ diễn ra trong cỡ năm phút thôi mà tưởng như đã kéo dài đến vài tiếng đồng hồ. Natsuo quá mệt mỏi nên khi Tatsuya buông tay, hông em rơi xuống tấm nệm.

Hành sự xong, Tatsuya chui vào tấm nệm bên cạnh, như thể hẳn đã mất hết hứng thú. Một ngày của Natsuo cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Từ khi mẹ bỏ đi, ngày nào cũng như ngày nào. Chỉ khi Tatsuya uống quá say và ngủ trước, Natsuo mới không bị tra tấn như thế này.

Có điều gần đây hẳn uống ít hơn nên em không còn gặp may nữa.

Căn nhà này là một nhà tù có bàn ăn.

Là nơi đặng đặng căng thẳng, kinh hãi và ê chề.

Không thể trốn thoát, cũng chẳng biết phải nói ra với ai.

Thế nhưng, đứa trẻ 11 tuổi cũng có bản năng sinh tồn. Nó mách bảo em rằng có thể đau đớn, có thể tủi nhục, nhưng nỗi sợ hãi thì nhất định phải vượt qua. Trải qua nhiều đêm nằm quay lưng lại với Tatsuya, cuộn tròn như muốn bảo vệ chính mình, bản năng đã dần cho em câu trả lời.

Để vượt qua nỗi sợ hãi, biến chính mình thành nỗi sợ hãi là xong.

Đúng như lo ngại, phần lớn chỗ thông tin tố giác tội phạm chỉ có thể giải quyết bằng cách thẩm vấn các đối tượng bị cho là tình nghi. Rất nhiều người có bằng chứng ngoại phạm. Đặc biệt là các hikikomori được gia đình chứng minh là không hề ra khỏi phòng. Với cả, họ phải nhốt mình trong nhà quanh năm suốt tháng, chứ nếu thỉnh thoảng lại ra ngoài để gây án thì còn gọi gì là hikikomori nữa?

Dẫu vậy, khi số lượng tố giác vượt quá 2.000 thì mỗi điều tra viên sẽ phải nhận tới 150 vụ. Mỗi ngày lại chỉ có thể xử lý 8 vụ là tối đa, thế nên tiến độ không khác gì rùa bò.

Đúng lúc ấy, giọng Watase vang lên.

“Làm theo thứ tự ưu tiên nhé. Tập trung vào trường hợp bị tố giác thuộc danh sách có nguy cơ phạm tội trong cơ sở dữ liệu của chúng ta trước.”

Cách này có vẻ khả thi hơn thật.

“Khoanh vùng bằng hai điều kiện. Một là từng phạm tội tình dục, giết người, cố ý gây thương tích nhưng đã được trả tự do sau khi mãn hạn tù hoặc ân xá. Hai là cư trú tại Hannou. Cả hai vụ án đều cho thấy hung thủ là kẻ rất thông thạo địa chính ở đây. Có bảy

trường hợp đáp ứng cả hai điều kiện khoan vùng. Mỗi người sẽ xử lý một trường hợp. Cậu, làm cái này.”

Tờ giấy A4 đội trưởng vừa phát có ghi thông tin lý lịch, tiền án, hồ sơ bệnh tật và bản tóm tắt quản chế của đối tượng cần điều tra.

Touma Katsuo, 18 tuổi, bốn năm trước từng giam cầm, tra tấn rồi siết cổ một cô gái nhỏ gần nhà. Ngay sau đó, cảnh sát ập vào hiện trường, bắt quả tang tên tội phạm và kết thúc cuộc điều tra. Tuy nhiên, giám định tiền khởi tố kết luận kẻ gây án mắc hội chứng Kanner, nên cậu ta được đưa thẳng vào bệnh viện mà không hề bị buộc tội. Ba năm sau, bác sĩ phụ trách xác định cậu ta có khả năng tái phạm tội nên tòa án gia đình ra quyết định đưa vào diện quản chế.

“Hội chứng Kanner?”

“Là một trong số nhiều dạng bệnh tự kỷ. Thiếu năng trí tuệ, tức là có chỉ số IQ từ 70 trở xuống thì gọi là hội chứng Kanner. Cậu ta còn bị rối loạn ngôn ngữ nhẹ nên tôi nghĩ nên coi là tự kỷ điển hình. Nó có một tên khác là tự kỷ chức năng thấp. Điều thú vị là nếu bị bệnh này thì tỉ lệ mắc tâm thần phân liệt thấp hơn rất nhiều so với người khỏe mạnh bình thường.”

“Dù vậy thì vào thời điểm gây án, cậu ta đã 14 tuổi. Được thả chỉ sau ba năm thôi à? Nếu là người khỏe mạnh thì thời gian phải ở trại giáo dưỡng còn lâu hơn một chút đấy. Bác sĩ Omaezaki bảo hồi phục rồi cũng có thể tái phát cơ mà? Nếu vậy thì khác gì thả một quả bom hẹn giờ ra xã hội?”

“Cái này liên quan đến luật vị thành niên. Trước khi sửa đổi, người từ 14 đến 16 tuổi dù có chịu trách nhiệm hình sự cũng sẽ

được miễn chấp hành hình phạt. Với cả, cậu có biết luật giám sát y tế đối với bệnh nhân tâm thần mới ban hành không?”

Đó là một chủ đề được quan tâm gần đây, Kotegawa có biết. Luật này được áp dụng nhằm mục đích tạo cơ sở pháp lý đối với việc điều trị cho người được miễn trách nhiệm hình sự do mắc bệnh tâm thần trong một cơ sở biệt lập, sau đó ngăn khả năng tái phạm và thúc đẩy quá trình tái hòa nhập xã hội của họ.

“Ý tưởng là để giúp người mắc bệnh tâm thần tái hòa nhập cộng đồng, nhưng thực tế có thể đi theo hướng hoàn toàn ngược lại. Về lý thuyết, bệnh nhân tâm thần không bị khởi tố hoặc được tuyên vô tội sẽ buộc phải vào các cơ sở y tế nội trú theo chỉ định và có thể được trả tự do nếu người có thẩm quyền xác định là không còn nguy cơ tái phạm. Nhưng như cậu đã nói đấy, việc thi hành vô cùng khó khăn. Hơn nữa, trường hợp người từng mắc bệnh tâm thần được phép quay trở lại xã hội mà sau đó phạm tội nghiêm trọng, thẩm phán và bác sĩ tâm thần có liên quan chắc chắn sẽ bị dư luận chỉ trích. Có ý kiến cho rằng, để tránh tình huống đó xảy ra thì nên cách ly người bệnh khỏi đời sống nhân dân càng lâu càng tốt, trong khi các cơ sở y tế thường hướng tới việc cho ra viện sau ba năm. Lúc Touma Katsuo được ra ngoài thì luật này chưa có hiệu lực, nên cũng chẳng có mấy ai phản đối. Nghe ngược đời nhỉ? Luật sinh ra để bảo vệ bệnh nhân tâm thần nhưng lại đang cản trở họ quay lại cuộc sống bình thường.”

Kotegawa tiếp tục đọc dữ liệu, trong lòng vẫn còn nhiều nỗi băn khoăn.

Người quản chế là Udou Sayuri, 35 tuổi.

“Tìm gặp người quản chế trước đi nhé. Cô ta thường xuyên tiếp xúc với Touma Katsuo nên sẽ nắm rõ tình hình thực tế. Nhanh và đáng tin cậy hơn nhiều so với việc hỏi trực tiếp đối tượng.”

“Đã rõ.”

Kotegawa học thuộc địa chỉ của Udou Sayuri rồi trả lại tệp dữ liệu cho Watase.

Ánh nhìn sắc bén của ông rơi vào lòng bàn tay phải của cậu.

“Hai cái sẹo đó là sao vậy?”

“À... vết thương cũ thôi.”

“Rạch một nhát thì chỗ rách sẽ nhanh chóng liền lại. Còn nếu làm hai phát cùng lúc, máu có thể ngừng chảy, nhưng lớp da sẽ không bao giờ trở về như cũ nữa. Đây là thủ đoạn của mấy nhóm yankee thời xưa, chuyên dùng để gây sẹo vĩnh viễn trên mặt người khác. Cậu từng gây lộn với đám đó luôn hả?”

“Không gay cấn đến thế đâu ạ.”

Kotegawa cười khỏ, nhưng đúng là chuyện không đặc sắc đến mức đó thật.

Địa chỉ Udou Sayuri ở thị trấn Sagou, ngay cạnh Kamaya, nơi Ibusuki Senkichi từng sinh sống. Nhiều khu dân cư mới tập trung ở chỗ này. Nhà cửa san sát nhau, diện tích mỗi cái chỉ chừng trăm bảy, trăm tám mét vuông nhưng sạch sẽ, ngăn nắp. Vườn tược nhà nào cũng um tùm, bầu không khí tươi vui, sáng sủa. Phố buôn bán vẫn nhộn nhịp vì cách xa các cửa hàng lớn ở ngoại ô. Người xe qua lại tấp nập

giữa tiếng nói cười rộn rã của tốp học sinh tiểu học vừa mới tan trường. Người đã phải chứng kiến một loạt xóm phố chết chóc suốt mấy ngày qua như Kotegawa chợt thở phào nhẹ nhõm.

Điều gây tò mò đầu tiên trong hồ sơ của Udou Sayuri là độ tuổi 35.

Trong quan niệm của Kotegawa, quản chế là công việc của người cao tuổi đã rút lui khỏi thị trường lao động. Thế nên, 35 tuổi có thể nói là còn quá trẻ.

Người già mới làm quản chế không hoàn toàn chỉ là định kiến của Kotegawa. Độ tuổi trung bình trên thực tế của người làm công việc này là 63 nên cũng không sai khi nói họ là một tập thể già. Tuy nhiên, nghề này không có giới hạn độ tuổi, chỉ có số lượng tối đa cùng với yêu cầu phải được cộng đồng tín nhiệm và linh hoạt về mặt giờ giấc. Nhóm thường được tiến cử nhờ đáp ứng các điều kiện này chủ yếu là các vị bô lão, như cựu nghị sĩ ở địa phương, công viên chức lâu năm hoặc các nhà hoạt động tôn giáo. Già hóa lao động trong ngành quản chế là điều tất yếu mà thôi.

Do đó, Bộ Tư pháp Nhật Bản quyết định không tiếp tục giao trọng trách này cho người trên 76 tuổi kể từ năm 2004. Kết quả là cơ sở người lớn tuổi bị thay thế bằng lớp quản chế trẻ hơn một chút như Udou Sayuri. Kể cả thế thì người phụ nữ này cũng phải có được tín nhiệm của cộng đồng dù mới 35 tuổi. Rốt cuộc vì đâu mà lại được tin tưởng đến thế?

Kotegawa thấy bảng tên trước cửa nhà Udou Sayuri thật thú vị.
Lớp dương cầm Udou Sayuri.

Trí tưởng tượng nghèo nàn không cho phép cậu dễ dàng hình

dung ra sự kết hợp của giáo viên dương cầm và người quản chế. Dầu sao thì cứ hỏi thăm trước đã. Gặp được người rồi thì tự khắc hết thấy thắc mắc thôi.

Chất giọng sôi nổi vang lên sau ba hồi chuông cửa.

“Ra ngay đây ạ.”

Chẳng bao lâu, cánh cửa mở ra, một người phụ nữ nhỏ nhắn xuất hiện.

“Tôi là Kotegawa, cảnh sát tỉnh Saitama, người đã liên hệ với chị qua điện thoại.”

“Ồ, chào cậu. Tôi là Udou Sayuri.”

Người phụ nữ vừa nói, vừa mỉm cười rạng rỡ. Chị ấy có khuôn mặt hơi tròn cùng ngũ quan sắc nét, không quá xinh đẹp nhưng trông lại cực kỳ dễ thương.

Tại sao người này cười trông hạnh phúc thế nhỉ? Kotegawa như bị gương mặt ấy mê hoặc trong giây lát. Đến khi tỉnh táo lại thì phát hiện Sayuri cũng đang tò mò nhìn mình.

“... Sao vậy ạ?”

“À... Xin lỗi nhé! Tôi không ngờ lại là một cảnh sát trẻ. Giọng cậu qua điện thoại nghe lớn tuổi hơn một chút.”

“Ơ, ngại quá, đột nhiên làm phiền chị thế này! Như đã trao đổi qua, tôi đến đây về việc liên quan tới cậu Touma Katsuo đang được chị chăm sóc.”

“Đúng lúc quá. Katsuo cũng vừa mới tới.”

“Dạ?”

“Gặp trực tiếp là tốt nhất đúng không? Cậu vào đây đi!”

“Không, không... Tôi định nói chuyện với cậu ấy sau.”

“Cậu không biết câu ‘việc hôm nay chớ để ngày mai’ sao? Katsuo cũng còn phải đi làm, nên lúc nào gặp được thì gặp luôn đi.”

Sayuri kéo Kotegawa đang do dự trước cửa vào trong nhà. Không gian được bài trí đầu ra đầu vào, tạo ra bầu không khí rất yên bình. Trần không cao nhưng ngôi nhà vẫn tràn ngập ánh sáng mặt trời, cảm giác rất phóng khoáng. Mấy bức tranh màu pastel trên tường cũng ăn khớp đồ nội thất bên trong. Mùi hương thoang thoảng vẫn vương xung quanh Kotegawa này có lẽ là mùi thảo dược.

“À, nói trước là tôi hơi gắt gỏng và không quen dùng kính ngữ với người ít tuổi hơn. Nói chuyện mà có hơi khó nghe thì cậu thông cảm nhé!”

“Không sao, tôi có ông sếp cộc cằn gấp trăm nghìn lần cơ! Chị là giáo viên dạy đàn piano phải không ạ?”

“Đúng vậy! Cô giáo piano mà lại làm quản chế lạ lắm đúng không?”

“Chẳng lẽ chị đang dạy cho cậu ấy luôn à?”

“Không, đang điều trị. Bệnh nhân của tôi là Katsuo.”

“Đang điều trị?”

“Chữa bệnh bằng đàn dương cầm. Cậu biết thằng bé bị tự kỷ mà. Xuất viện rồi nhưng vẫn chưa khỏi hoàn toàn nên cần tiếp tục điều trị. Một trong những lý do khiến tôi được chọn làm người quản chế của thằng bé là vì cách chữa trị này.”

Hai người dọc theo hành lang, đi thẳng đến căn phòng ở trong góc. Tay nắm cửa rất lớn và chắc chắn, không ăn khớp với các thiết

kế khác trong nhà.

“Đây là phòng học, cửa bằng chất liệu cách âm rất dày nên là tay nắm cũng phải làm to.”

Sayuri mạnh tay đẩy tay cầm xuống, cửa mở ra cùng tiếng động cục mịch, ì ạch như chiếc két sắt chống cháy. Và thật ngạc nhiên, đằng sau đó lại là một cánh cửa khác.

“Hai lần cửa cơ ạ...”

“Tiếng piano vang lắm. Không làm vậy thì hàng xóm sẽ phàn nàn.” Người phụ nữ lại dùng sức mở tiếp lớp cửa thứ hai.

Kotegawa cầm nín trước không gian hiện ra trước mắt. Bên trong lẫn bên ngoài của ngôi nhà này đều rộng không tưởng tượng nổi.

Căn phòng vuông vức với diện tích cỡ năm mươi mét vuông được lát sàn gỗ nâu, dán tường màu be và đặt hai chiếc dương cầm ở chính giữa. Kỳ lạ thay, chẳng có một ô cửa sổ nào. Trần phòng trông phải cao cỡ hai tầng, khác biệt với dãy hành lang vừa nãy một cách khó hiểu. Kotegawa lập tức thử lường tượng sơ đồ kết cấu của toàn bộ nơi này. Nhưng kiểu gì cũng không hình dung ra vì sao ngôi nhà lại có thể chứa một căn phòng như thế. Những chỗ khác trên tầng hai và cả không gian sinh hoạt dưới tầng một sẽ móp méo trầm trọng nếu cố nhét nơi dạy học này vào.

Không có đèn chùm hay đèn treo để tạo cảm giác thấp hơn, chỉ đếm sơ được mười hai bóng đèn âm trần và đèn rọi gắn trên tường. Tất cả nguồn sáng đều tập trung cho hai chiếc dương cầm, hệt như sân khấu trình diễn nhỏ. Mười chiếc ghế xếp trang trọng xung quanh, mép tường là chiếc vĩ cầm to lớn đặt trên xe đẩy chuyên dụng. Kotegawa có một người bạn chơi trong ban nhạc thời còn đi

học nên cậu nhận ra loại xe đẩy này. Nó có hình dạng giống như một chiếc xe chữ L ngoài cửa hàng kim khí, thường được sử dụng để chở guitar bass và một số loại nhạc cụ lớn trong các dàn nhạc.

Một chàng trai trẻ đang ngồi bên cạnh chiếc dương cầm.

“Giới thiệu với cậu, đây là Touma Katsuo, học trò của tôi. Touma này, đây là bạn mới của cô, anh Kotegawa.”

“Bạn...?”

Touma Katsuo từ từ quay đầu nhìn Kotegawa. Cậu ta tương đối mập mạp, khuôn mặt phì phì cùng ánh mắt ngược lên đầy lo lắng, khá giống biểu hiện của bệnh nhân tự kỷ. Hoặc do Kotegawa đã biết từ trước nên mới có cảm giác như vậy. Nó có thể đơn giản chỉ là cử chỉ của một thanh niên nhút nhát mà thôi.

Kotegawa chột ngoảnh lại, phát hiện ra chiếc hộp vuông treo ngay trên cánh cửa.

“Cái hộp đó là gì vậy ạ?”

“À, cái tủ điện ấy mà.”

“Thế thì đáng lẽ nên lắp ở chỗ nào kín hơn chứ ạ. Phòng thay đồ chẳng hạn.”

“Ở đây á, cứ bật điều hòa là sập cầu dao ngay. Tại riêng căn phòng này thôi đã cực tốn điện rồi. Thực ra làm điều chỉnh cường độ từ đầu sẽ ổn hơn, nhưng lúc đó không nghĩ tới cách ấy nên mới ra nông nỗi này. Hết cách mới phải lắp tủ điện ở đây để nếu có bị sập thì còn sửa được luôn.”

Nói cách khác, phòng học đàn được ưu tiên hơn tất cả các khu vực khác trong ngôi nhà. Nó đặc biệt về mọi mặt.

“Anh Kotegawa nói là muốn xem em tập luyện. Em thấy sao? Cũng được mà đúng không?”

Người quản chế cúi xuống nhìn vào mắt Katsuo, cố gắng thuyết phục cậu ta đồng ý. Katsuo hoảng sợ gật đầu. Khí thế của Sayuri gần như áp đảo không chừa một ai.

Sayuri ngồi xuống bên chiếc piano đối diện, đưa mắt ra hiệu với Katsuo, rồi đặt tay lên phím đàn. Kotegawa lấy làm lạ, ngón tay người phụ nữ này chắc nịch, đầu ngón bẻ ra cùng khớp xương nhô rõ, trông chẳng liên quan gì đến thân hình mỏng manh. Chuyện người chơi dương cầm có đôi tay mảnh dẻ và dẻo dai chỉ là quan niệm sai lầm thôi à? Cậu ít quan tâm đến nhạc cổ điển nhưng từng đọc được trên tạp chí âm nhạc nào đó rằng có những bản nhạc được biểu diễn trên hai chiếc đàn. Có lẽ hai cô trò họ sẽ chơi một bài như thế.

Sayuri bắt đầu trước, ngón đàn mạnh mẽ và nhịp nhàng. Nhờ cấu tạo căn phòng mà từng nốt nhạc vang lên rõ mồn một. Nhưng rồi Kotegawa lập tức thấy kỳ dị. Âm thanh rõ ràng và giai điệu du dương, có chút đơn điệu như thể bài tập dành cho người mới bắt đầu, nhưng khúc nhạc thế này thì lần đầu tiên cậu nghe thấy.

Katsuo mất một lúc mới dè dặt bắt đầu. Cứ tưởng cậu ta sẽ đệm hòa âm khớp với tiếng đàn của Sayuri, thế mà âm thanh phát ra lại cực kỳ lạc điệu. Mà không, nó còn chẳng được gọi là giai điệu. Dù là ngẫu hứng thì cũng quá sức lộn xộn. Thay vì những nốt mạnh mẽ của nhạc jazz tự do thì âm thanh lại yếu ớt và vô định không khác gì một mớ tiếng ồn. Tiếng đàn bên Sayuri đột nhiên nhỏ lại. Chị ấy chỉnh thấp và làm giai điệu nhẹ nhàng hơn cho phù hợp với âm

thanh phía Katsuo. Dù vậy, nhịp điệu vẫn không thay đổi, bản nhạc vẫn nguyên hình, nguyên dạng.

Một lúc sau, tiếng piano của Katsuo bỗng dồn dập đầy hoang dã như vừa bùng nổ cảm xúc. Phím đàn dưới tay Sayuri cũng nương theo ngay tức khắc. Hai âm thanh tưởng chừng như chạm tới nhau nhưng lại kiên quyết không hòa thành một. Thế nhưng, cả hai đều tuân theo âm giai ngũ cung. Tổ hợp nghịch âm này khi rời rạc, có lúc lại gần gũi. Màn tập giữa hai người có trình độ cách biệt, không thể trở thành một bản hòa tấu. Đó không phải là màn trình diễn phục vụ thính giả mà là cuộc trò chuyện bằng nốt nhạc thay cho lời nói giữa hai người.

Nét mặt Katsuo thay đổi. Vẻ rụt rè và bất an ban đầu đã biến mất, đôi má đỏ bừng sau khi tập trung vào từng phím nhạc, giống như một vận động viên chạy nước rút sắp chạm tới vạch đích.

Lực tay Katsuo lên những phím đàn chột nhẹ lại rồi đột ngột ngưng hẳn giống như cuộn băng đã chạy đến hồi kết. Người quản chế thấy vậy, ngón tay cũng rời khỏi phím đàn.

Kotegawa toan hoan hô nhưng Sayuri lắc đầu và ngăn lại.

“Đây là chữa bệnh, không phải hòa nhạc nên không cần phải vỗ tay.”

Hai vai Katsuo nhấp nhô vì thở dốc sau điều trị. Cậu ta không cười nhưng đôi mắt ánh lên vẻ mãn nguyện như một người vừa chạm tới ước mơ. Ra vậy, gọi màn vừa rồi là chữa bệnh cũng chẳng sai. So với trước khi chơi đàn, trạng thái của chàng thanh niên lúc này chuyển biến tích cực rõ ràng.

“Nay đến đây thôi nhé! Hôm nào em được nghỉ tiếp?”

“T-thứ Ba.”

Katsuo giờ mới cất cao giọng, chắc là do phẫn khích.

“Vậy à? Thứ Ba tuần sau nha? Thế vẫn giờ này nhé?”

Katsuo đứng dậy, ngượng ngùng cúi đầu rồi rời đi. Thân hình vốn không cao lại còn vừa đi vừa còng lưng làm cho cậu ta trông càng thấp bé.

“Cậu Katsuo đang làm công việc gì vậy ạ?”

“Thằng bé đang làm phụ việc tại Nha khoa Sawai ở thị trấn Kamaya bên cạnh.”

“Phụ việc à?... Kiểu làm hành chính ở mấy phòng khám ấy ạ?”

“Ờ! Ờ! Vận chuyển dụng cụ với xử lý chất thải y tế này khác thôi. À mà, không có nghĩa là nó chỉ làm được mấy việc ấy. Tài năng của Katsuo rất đáng kinh ngạc đấy! Thằng bé có năng lực ghi nhớ siêu phàm.”

“Năng lực ghi nhớ?”

“Nó nhớ được những thứ mà người bình thường không thể, ví dụ như tên của hơn trăm người hoặc là những số có mười chữ số. Có vẻ một số người tự kỷ sẽ có khả năng này.”

Lúc đó, Kotegawa phát hiện ra giọng nói của hai người bị vọng lại. Không phải loại âm thanh đặc trưng phản xạ ngăn giữa các vách tường đối diện nhau, mà là dạng tiếng vang kéo dài, giống như đang trò chuyện trong hội trường rộng lớn. Vậy nên âm hình mờ nhạt, không thể xác định rõ vị trí phát ra tiếng động.

“Chị Udou ơi, căn phòng này...”

“Phòng sao? À, tiếng vọng hả? Đây, đây.”

Sayuri gõ cốc cốc vào bức tường phía sau.

“Trong bốn bức tường, trần nhà và cả mặt sàn đều đặt tấm kim loại cách âm và cấu âm. Gọi là rash thì phải. Tấm cấu âm có thiết kế đặc biệt giúp sinh ra tiếng vọng giống như một hội trường nhỏ. Dương cầm là loại nhạc cụ tạo dư âm bằng cách điều chỉnh độ dài của tiếng vang. Tiếng vang ấy cũng là một phần âm thanh của chiếc đàn. Vì vậy, địa điểm biểu diễn cực kỳ quan trọng. Cách chơi cũng sẽ phải thay đổi tùy theo nơi đó là nhà thờ, hội trường hay không gian góc xép. Đó là lý do những nghệ sĩ dương cầm có tên tuổi thường biểu diễn ở nơi có môi trường thích hợp. Mấy đứa nhóc đến đây học rồi cũng sẽ phải chơi đàn trong một hội trường nào đó, thế nên cần mô phỏng không gian thực tế để chúng không ngỡ khi biểu diễn thật.”

“Âm thanh tương đối lớn đó ạ. Lại còn chơi tận hai chiếc cùng lúc. Vậy mà không lọt tiếng ra ngoài sao?”

“À, hoàn toàn không có vấn đề gì cả. Cậu thấy đó, không có cửa sổ, hai lần cửa ra vào, tường, trần, sàn đều bọc vật liệu cách âm. Đến lỗ thông hơi cũng làm tới hai lớp. Phía thi công nói chỉ số cách âm lên đến -65 dB nên có dắt voi vào trong này rống lên đi nữa thì bên ngoài cũng chẳng nghe thấy gì đâu.”

“Đỉnh thật đấy! Anh nhà cũng đồng ý cải tạo như vậy luôn hả chị?”

“Ôi, đừng lo! Chồng tôi bỏ nhà theo người phụ nữ khác từ hai năm trước rồi.”

“Ơ, t-tôi vô ý quá...”

“Không sao đâu! Nhờ thế tôi mới có cơ hội dựng lên một nơi như

thế này. Nhưng mà nó vốn là căn phòng thông thường theo phong cách phương Tây, nên chi phí sửa sang rất lớn. Số tiền đã chi trả có thể mua được cả ngôi nhà mới luôn rồi!”

“M-một ngôi nhà ấy ạ!?”

“Ba mươi triệu yên. Tôi vẫn còn nợ nguyên đấy. Thế mà không thu hút thêm học viên thì phải làm sao đây ha?”

Sayuri vừa nói và cười vô tư. Kotegawa cũng bất giác cười theo.

“Đây là lần đầu tiên tôi được chứng kiến màn trình diễn, à không... cách chữa trị như vừa rồi. Đó là phương pháp chữa bệnh của riêng chị Udou sao?”

“Làm gì có chuyện đó! Không phải vậy đâu... Nó là một liệu pháp âm nhạc được phổ biến bởi nhạc sĩ Paul Nordoff.”

Sayuri giải thích tiếp một tràng nhưng Kotegawa không hiểu hết vì có nhiều thuật ngữ âm nhạc mà cậu chưa từng nghe qua. Nôm na thì là thế này: Có một lĩnh vực nghiên cứu gọi là “Sinh học từ quan điểm âm nhạc” bắt nguồn từ Thụy Điển. Theo khái niệm cơ bản, lý giải âm nhạc chính là hành vi nghe hiểu các thành tố ký hiệu trong thông tin được truyền tải dưới dạng âm thanh. Người làm được điều này phải sở hữu đôi tai có khả năng phân biệt những thanh âm phức tạp và bộ não xử lý được các thông tin từ đó.

Liệu pháp âm nhạc ra đời từ niềm trăn trở liệu có thể ứng dụng nguyên lý này vào việc điều trị bệnh tự kỷ hay không? Chung tay xây dựng và mang lại một thế giới có thể dẫn lối cho con trẻ bọc bọc kín đáo, gửi thông điệp chúng muốn nói vào âm thanh thông qua những giai điệu ngẫu hứng tạo từ vài nốt trong một quãng năm chắn. Âm nhạc chịu ảnh hưởng lớn của văn hóa và một số loại nhạc

chỉ có tác dụng với vài trạng thái nhất định của những người nhất định. Thế nên, liệu pháp âm nhạc gần như chỉ dùng những khúc ngẫu hứng.

“Âm giai nguyên bảy nốt và hợp âm ba, hay đô rê mi và đô mi son, là những phát minh quan trọng của âm nhạc phương Tây, phù hợp để biểu đạt tinh tế nhiều dạng cảm xúc. 90% các khúc nhạc ngày nay được viết từ hệ thống nốt như vậy. Trong khi đó, âm giai ngũ cung lại khá đơn giản và tạo cảm giác an toàn. Cơ mà vì đơn giản như thế nên sẽ cần định hướng cảm xúc bằng kỹ thuật. Giống như hồi nãy đó, phải nắm bắt rồi đệm đàn sao cho dễ dàng khơi dậy biểu hiện cảm xúc của bệnh nhân. Nhìn vậy thôi chứ chơi đàn kiểu tùy cơ ứng biến cũng khó lắm!”

Sayuri bắt tréo chân giảng giải, phong thái giống một nữ bác sĩ hơn là giáo viên dạy đàn.

“Có nghĩa là phá vỡ bức tường giam cầm trái tim bằng sức mạnh đến từ âm nhạc?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Dùng từ khéo quá. Cách diễn giải của cậu rất hay.”

“Không, nhưng thật sự tôi thấy ấn tượng lắm. Hiệu quả trông thấy ngay tức khắc, nét mặt của cậu ấy thay đổi rõ rệt. Ngoài sức tưởng tượng luôn ạ. Mới hôm nọ, một bác sĩ chuyên môn cực cao nói với tôi rằng bệnh tâm thần chỉ hồi phục chứ không thể khỏi hẳn. Nên trải nghiệm hôm nay quả thực là một góc nhìn mới mẻ.”

“Ồ, hồi phục nhưng không khỏi hẳn ư? Nghe bi quan thế nhỉ? Chà, tôi cũng tự hỏi cách điều trị mình đang sử dụng liệu có phải chỉ là một phương án làm giảm triệu chứng tạm thời hay không? Thế vì

bác sĩ cậu vừa nhắc tới là ai?”

“Giáo sư Omaezaki của Đại học Johoku.”

“À, thầy Omaezaki! Vậy thì tôi hiểu vấn đề rồi. Này nhé, đó không hẳn là lời thật tâm của bác sĩ đâu, cậu Kotegawa ạ. Các nhà khoa học ấy mà, đều là những người hiểu biết. Mà càng hiểu biết thì càng ít khi kết luận chắc chắn bất cứ điều gì. Thấy không? Đâu phải trường hợp nào cũng như thầy nói. Con người thường trở nên khiêm nhường khi nhận ra rằng dù bản thân biết nhiều đến đâu thì phía trước cũng vẫn còn vô vàn kiến thức chưa thể chạm đến. Thầy Omaezaki thì đặc biệt hay có suy nghĩ như vậy.”

“... Chị biết giáo sư ạ?”

“Ừ, thầy Omaezaki từng điều trị chính cho Katsuo.”

“Bác sĩ điều trị chính?”

“Không sai. Ông ấy vừa là trưởng nhóm cải huấn, vừa thay thế vị trí người cha của Katsuo hồi nó còn bị giam trong viện. Bản thân tôi cũng coi thầy là ân nhân. Không kể ra thì cũng chẳng giấu được cậu, trước đây tôi thuộc dạng bất hảo, từng bị đưa vào cơ sở Fuchu. Giữa lúc mất hết động lực làm lại cuộc đời thì gặp được thầy. Một cuộc gặp gỡ định mệnh đấy! Ngoài tư vấn, thầy còn dạy tôi chơi đàn. Chẳng biết phải diễn tả niềm cảm kích lúc đó như thế nào nữa. Giống như một tia sáng chợt lóe lên trong bóng tối? Kiểu như vậy. Từ ấy, tôi một lòng hướng về dương cầm, chơi đàn ngày này qua ngày khác. Ra ngoài rồi vẫn không từ bỏ. Và rồi, tôi học đại học chuyên ngành âm nhạc, giành giải trong thi đấu, thậm chí còn được nhớ tên. Tuy không thể trở thành nghệ sĩ dương cầm hòa tấu, nhưng có thể dùng âm nhạc để kiếm cơm. Tất cả đều nhờ ơn thầy

Omaezaki. Giờ tôi vẫn đến xin người đó lời khuyên suốt thôi. Tôi coi ông ấy như bố mình. Mà, chính thầy giới thiệu tôi vào cơ quan quản chế. Người bổ nhiệm tôi phụ trách Katsuo cũng là thầy luôn. Ở một góc độ nào đó, Katsuo và tôi giống như hai chị em vậy.”

Đúng là nếu có sự giới thiệu của một chuyên gia kỳ cựu trong lĩnh vực tâm thần học, ban tuyển chọn sẽ không thể từ chối. Họ bổ nhiệm Udou Sayuri làm quản chế không phải vì tín nhiệm người phụ nữ này, mà là dựa vào lòng tin đối với giáo sư Omaezaki. Thắc mắc ban đầu của Kotegawa giờ đã có lời giải đáp. Nhưng, vẫn còn một điểm nghi vấn nữa.

“À, cậu Katsuo có sống cùng gia đình không?”

“Không. Mấy người thân thích ruột thịt mất tăm mất tích từ sau khi vụ án của thằng bé được đưa tin. Lúc còn ở viện hình như họ cũng chẳng ngó ngàng đến. Hiện nó đang sống một mình ở ký túc xá thôi.”

“Chị Udou này. Gần đây, một vụ giết người hàng loạt ở Hannou đang xôn xao trên khắp các mặt báo...”

Vừa nghe đến đó, gương mặt Sayuri biến sắc.

“Đội đã! Không lẽ cậu định nói Katsuo là Người Éch?”

Kotegawa kinh ngạc khi thấy Sayuri nhắc tới hai chữ ấy. Danh từ riêng này đã phổ biến đến mức mấy người nội trợ trong thành phố cũng sử dụng.

Sayuri cau mày, tưởng như mèo mẹ đang bảo vệ mèo con, khiến người chẳng khi nào chịu nhìn nhận lại lỗi lầm của bản thân như Kotegawa cũng phải hối hận vì phát ngôn vụng về lúc nãy. Watase

có lẽ sẽ vào đề khôn khéo hơn một chút.

“K-không, vẫn chưa có kết luận chính thức. Đây chỉ là thủ tục thôi.”

“Thủ tục thì thủ tục chứ chuyện này cũng quá là kỳ cục đi. Katsuo liên quan gì đến hai người bị giết thế? Nữ nhân viên văn phòng tuổi đôi mươi và ông lão 70 tuổi. Họ dính líu tới cái đứa chỉ suốt ngày quanh quẩn ở phòng khám rồi về nhà, xong còn sợ tiếp xúc với người khác nhất trên đời kiểu gì?”

“Thế nên tôi đâu có nói Katsuo là nghi phạm... Ờm, cậu ấy còn chưa bị đưa vào nhóm người có liên quan chứ nói gì đến diện tình nghi... Là thế này, từ khi xảy ra vụ án, trụ sở điều tra đã tiếp nhận hơn hai nghìn thông tin tố giác. Nhiệm vụ của chúng tôi là phải giải quyết tất tần tật, kể cả những nguồn tin có độ tin cậy thấp.”

“Tức là có người nói với các cậu rằng Katsuo có khả năng làm ra những chuyện đó à?”

Kotegawa quả thực không thể trả lời câu hỏi đó.

“Chuyện đó... khó tránh mà chị... Tôi nghĩ người báo tin không có ác ý gì đâu. Nếu là bệnh nhân tâm thần và từng liên quan đến một vụ án nào đó thì dĩ nhiên cũng sẽ có vài người đánh giá cậu ấy bằng một con mắt khác.”

Đôi lông mày quạu thành hình chữ V trên khuôn mặt Sayuri chột giần ra.

“Chắc mấy người tố giác tin rằng bản thân là công dân tốt nhỉ? Điều đó quá phiền phức luôn đấy! Vì không có gì khó đối phó hơn hành động mà một người tự cho là có ý tốt. Rắc rối nhất trên thế giới này không phải mâu thuẫn nảy sinh từ tâm địa xấu xa, mà là

xung đột giữa thiện ý và sự hiểu sai về cái gọi là thiện ý. Cậu có nghĩ vậy không?”

Kotegawa có cảm giác đã nghe mấy lời này ở đâu đó rồi. “Cấp trên tôi cũng từng nói mấy câu tương tự.

“Ồ, vị sếp này suy nghĩ sâu sắc lắm đây.”

Ông ấy quý quyết thì đúng hơn. Kotegawa nghĩ thầm.

“Vậy chị thông cảm nhé?”

“Đành vậy chứ biết sao giờ.”

“Katsuo có thể chứng minh cậu ấy đã ở ký túc xá vào một thời điểm xác định trong ngày 27 tháng 11 và ngày 04 tháng 12 không?”

“Tính cách nó như vậy nên sau giờ làm cũng chẳng hẹn hò hay gặp gỡ với ai đâu, chỉ nhốt mình trong phòng thôi. Với lại chỗ đó tuy được gọi là ký túc xá nhưng hình như chẳng có quản lý kiểm tra người ra vào...”

Kotegawa đã lường trước được kết quả này. Ban đêm mà sống một mình thì mấy ai có bằng chứng ngoại phạm đâu. Tuy nhiên, cậu không thất vọng lắm. Dù chưa thể khoanh vùng danh tính hung thủ nhưng lại làm quen được với người phụ nữ tên Udou Sayuri kia.

Cậu thanh tra trẻ cảm ơn người quản chế, vừa định rời đi thì bỗng nghe được tiếng hét thất thanh: “Dừng lại đi!” Kotegawa quay ra, thấy bốn thiếu niên đang đánh nhau ở chỗ cách mái hiên vài mét.

Mà không, nhìn kỹ thì không phải đánh nhau. Ba cậu con trai vây quanh và tấn công người còn lại. Đứa trẻ bị bao vây co rúm, lấy hai tay che đầu còn dám bắt nạt thì vừa cười vừa tung cước. Đến lúc

anh cảnh sát đáng sợ phải ra tay rồi đây.

“Này! Thôi ngay, mấy tên trẻ trâu kia!”

Nghe thấy tiếng quát dữ dằn, ba đứa nhóc nhún vai không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chúng từ từ ngoảnh lại, bắt gặp gương mặt đáng sợ của Kotegawa.

“Tôi không biết giữa các cậu có vấn đề gì, nhưng một đấu hai trở lên sẽ bị coi là ấu dâm.”

Cậu đưa cả hai tay phá vỡ vòng vây. Đứa trẻ kia vẫn đang cúi gằm xuống, hai tay ôm đầu, hình như đã bị đánh vào chỗ hiểm. Kotegawa lo lắng đỡ nó dậy, thẳng tay lật vạt áo sơ mi lên, mặc cho đứa trẻ yếu ớt kháng cự.

Đứa bé xấu hổ quay mặt đi.

Vùng thâm tím từ mạng sườn lan ra xung quanh, trông không hề giống vết thương mới. Thương tích thế này tức là nó đã bị đánh nhiều lần trong mấy tháng trời. Hơn nữa, kẻ tấn công còn khéo léo nhắm vào một vị trí duy nhất bị quần áo che đi.

Kotegawa không giữ nổi bình tĩnh, cậu ta hét lên, hai cánh tay tóm gáy ba tên nhóc kia.

“Mấy cái thằng này! Các cậu làm đúng không? Ý đông rồi chặn đường, trấn lột và tấn công người không thể phản kháng. Ê, trả lời tôi đi, các cậu làm đấy à?”

Cậu dí sát mặt lại gần chóp mũi lũ trẻ, gân cổ lên chât vấn như muốn chọc thủng màng nhĩ của chúng. Ba đứa chỉ lắc đầu, sắc mặt tái nhợt.

“Khai tên ra đây cho tôi, cả tên của cha mẹ nữa! Theo phép lịch

sự, tôi sẽ giới thiệu trước. Kotegawa, cảnh sát tỉnh Saitama. Tất nhiên, tôi sẽ báo chuyện này cho ban giám hiệu và gọi phụ huynh các cậu đến. Không phải đến trường đâu! Đám oắt con bây giờ chắc chẳng sợ gì nhà trường, nên tôi sẽ cho các cậu vào thẳng phòng an toàn công cộng của sở cảnh sát tỉnh. Bụng của bạn nhỏ này là bằng chứng. Cả ba sẽ bị tổng vào trại giáo dưỡng bằng một bản án giản lược. Biết trại giáo dưỡng là chỗ nào không? Trong đấy không có đứa nào phúng phính, hai má múp míp như các cậu đâu. Toàn bọn trăn lột, gây thương tích, giết người do dùng chất kích thích, tội phạm có tổ chức chưa đủ 20 tuổi sống chung với nhau thôi. Thấy sao? Háo hức không?”

Mặt mũi ba đứa kia tái mét. Chúng bắt đầu khóc xiêu vẹo.

“Sao lại đe dọa trẻ con trước cửa nhà người khác thế hả?”

Kotegawa sững sốt quay sang, thấy Sayuri đứng chống nạnh trước thềm nhà. Cậu bưng tỉnh rồi buông tay. Ba nhóc con bị túm lơ lửng trên không trung cứ thế ngã xuống đất, nước mắt, nước mũi chảy giàn giụa, lồm cồm bỏ chạy.

Lại thế nữa rồi, Kotegawa nhìn chòng chọc vào tay mình. Bàn tay có hai vết sẹo cũ kia giờ như đi mượn, cảm giác không thể kiểm soát.

“Xốc nổi thế? Cậu còn dám huyền thuyên về phòng an toàn công cộng với cả trại giáo dưỡng trước mặt đám nhóc tiểu học. Bị phụ huynh chúng kiện cáo thì tính thanh minh kiểu gì đây?”

“Đe dọa triệt để đến mức ấy, chúng sẽ không nói với ai đâu. Nạt nộ nửa vời mới sợ bị mách bố mẹ. Cần cho ba cái đứa oắt con đó ôm gối ngủ trong run sợ một chút. Này nhóc, ổn không?”

Cậu bé lại quay ra nhìn. Gương mặt toát lên vẻ bơ vơ, không nơi nương tựa, làm người khác cảm thấy cần phải bao bọc, chở che.

Nó không khóc, nhưng môi mím chặt như thể đang sống chết kìm nén một điều gì đó. Đôi mắt và hàng mi dài cũng vậy, phải gồng lên che giấu cảm xúc trào dâng trong tâm trí.

“Ngày nào cháu cũng bị bắt nạt sao?” Cậu bé không trả lời.

“Chú dạy cháu cách chống lại lũ đó nhé. Một phát, chỉ cần một phát là đủ. Lấy hết sức bình sinh nhắm thẳng vào đầu mũi chúng nó cho chú. Làm vậy là không đứa nào dám bén mảng đến gần cháu nữa đâu. Đám bắt nạt giống như lũ chó hoang. Cháu càng bỏ chạy, bọn nó càng truy đuổi. Vùng dậy đương đầu một lần đi. Có thể chính cháu cũng sẽ bị thương một chút nhưng rồi mấy đứa tấn công sẽ chỉ còn biết chửi bới và bỏ trốn thôi.”

“Làm thế là chảy máu mũi luôn đấy?”

“Thì cũng có sao đâu? Chảy máu mũi do mao mạch yếu và vỡ ra ngay khi bị tác động nên dù trông có vẻ xuất huyết nặng nhưng thực ra lại không phải là vết thương nghiêm trọng gì cho cam. Cơ mà vẫn có thể khiến người chảy máu tái mặt và quỳnh quáng.”

“Này cậu thanh tra bạo lực kia! Bàn tay của đứa trẻ này là để đánh đàn chứ không phải để đánh vào sống mũi bạn nó. Đừng xúi bậy con tôi nữa được không?”

“C-Con chi?”

“Nào, mới gặp lần đầu thì phải làm thế nào nhỉ?”

“Cháu là... Udou Masato a.”

Masato cúi đầu chào, lách qua Sayuri rồi đi vào nhà.

Nhìn thấy con trai vừa mới bị bắt nạt nhưng Sayuri không hề chạy vào cùng, chỉ dõi theo bóng lưng đứa trẻ.

“Chị để như vậy cũng được sao?”

“Gì cơ?”

“Chắc chắc là Masato đang bị bắt nạt. Mạng sườn bầm tím hết cả. Chị có biết không?”

“Tôi biết. Thằng bé trở thành mục tiêu bắt nạt từ sau khi chia tay mấy người bạn thân để chuyển lớp. Bố mẹ bình thường chắc chắn sẽ ba máu sáu cơ, quát tháo phụ huynh bên kia hoặc giáo viên chủ nhiệm. Nhưng một người quản chế chỉ cần nổi cơn tam bành vì vấn đề của con cái cũng đủ để bị coi là hành vi uy hiếp người khác rồi bị chỉ trích là cậy quyền, cậy thế. Đến lúc ấy, phản ứng ngược sẽ nhắm vào Masato chứ không phải tôi. Với cả...”

“Với cả?”

“Đúng như cách cậu so sánh chuyện này với việc đối phó với đám chó hoang khi nãy. Nếu không tự đứng dậy đối mặt thì sẽ chẳng bao giờ thoát khỏi lũ bắt nạt kia. Đi đến đâu cũng sẽ bị đám chó ở đó đuổi cắn thôi.”

“... Chị định mặc kệ sao?”

“Sẽ trông chừng, nhưng không ra mặt. Tôi đang nói với tư cách một người quản chế, chứ không phải một bà mẹ.”

“Tôi thấy...”

“Đường đến địa ngục lát bằng thiện tâm. Cậu biết câu nói đó không? Nếu thực lòng muốn tốt cho ai đó, hãy cho họ lời khuyên chứ đừng tìm cách can thiệp. Tôi nghĩ đó là quan điểm chung của

người làm quản chế và một bà mẹ.”

“Làm quản chế với làm mẹ có chỗ nào giống nhau sao?”

“Khá nhiều mặt tương đồng là đằng khác. Đều phải uốn nắn tính nết, để ý tới công ăn việc làm, thấp thỏm chuyện giao du bạn bè... Không đối xử với người khác như con ruột, tôi sẽ không làm nổi cái công việc này đâu. Chính người bị quản chế cũng cần coi tôi như gia đình thì mới có bước đệm để quay lại với đời sống cộng đồng.”

Kotegawa thấy cũng đúng. Thời gian như ngừng trôi trong bốn bức tường giam giữ. Bốn mùa vẫn đi qua, nhưng lại bị cô lập với dòng chảy của thế giới thực. Sau khi xuất viện hoặc được trả tự do, họ sẽ có cảm giác giống như Urashima Tarou. Dù được trả về với xã hội thì người thân thích cũng chẳng còn ở đó để dang tay chào đón nữa. Đây là lý do tại sao họ cần một gia đình thay thế.

“Cơ mà nhé... Đứng trên góc nhìn của một người quản chế, người cần được giúp đỡ không phải là Masato, mà là cậu đấy, cậu thanh tra ạ.”

“Dạ?”

“Tôi đã quan sát và thấy phản ứng của cậu với bọn trẻ vừa nãy rất thái quá. Cảnh tượng khá kỳ quặc và không giống cách một người lớn rắn dạy mấy đứa nhóc con. Nếu tôi không lên tiếng, cậu sẽ ra tay với chúng thật à?”

Kotegawa không thể phản bác. Cậu xấu hổ như đứa con nít vừa bị hỏi tội nghịch ngợm. Người trưởng thành chân chính đã hơn hai mươi tuổi như cậu lại bị bà nội trợ hơn chục tuổi coi như một thằng nhóc. Watase mà nhìn thấy sẽ than thở đến mức nào đây?

Cậu luôn nhắc nhở bản thân rằng tình cảm cá nhân là điều tối kỵ

trong điều tra tội phạm, rằng không bao giờ được phép để lộ cảm xúc kể cả trước những điều vô cùng xấu xa. Nhưng cái gì mà không có ngoại lệ? Bắt nạt chính là ngoại lệ đó! Đặc biệt là khi phải tận mắt chứng kiến, Kotegawa sẽ mất đi khả năng kiềm chế chính mình.

“Có vẻ cậu cần một liều an thần đấy. Vào nhà lại đi, tôi sẽ kê cho cậu đơn thuốc hữu hiệu.”

“Không... Tôi không cần thuốc an thần đâu?”

“Này cậu không để ý à? Đơn của tôi kê trên khuôn nhạc. Không phải thuốc uống mà là thuốc nghe.”

Nói rồi, Sayuri một lần nữa túm tay Kotegawa và kéo vào nhà.

Ký ức càng không muốn nhớ thì sẽ càng khó quên.

Anh thanh tra sẵn sàng đương đầu với mọi tình huống khi đó mới 10 tuổi, nhạy bén hơn người. Mấy siêu anh hùng trên các chương trình Tokusatsu kiểu cũ đóng vai trò quan trọng trong việc khơi dậy ý thức non nớt về chính nghĩa của trẻ em. Họ liên tục chiến đấu chống lại cái ác và bảo vệ hòa bình nhân loại trong trí tưởng tượng của con trẻ. Còn thực tế thì sao?

Kotegawa có một người bạn tên Junichirou. Tính tình hiền lành và nhút nhát, học cùng với Kotegawa từ năm lớp Một. Nhà gần nhau nên hai đứa lúc nào cũng cùng đi tới trường rồi lại dắt díu nhau về nhà.

Junichirou luôn nói: “Kazu là bạn thân của mình đấy.”

Cậu bé trở thành mục tiêu bắt nạt từ năm lên lớp Ba. Chẳng có lý

do nào rõ ràng. Mà nếu có, phải chăng là vì lũ bắt nạt biết cậu ấy nhát cáy, sẽ không chống trả khi bị tấn công.

Junichirou bị sai mua đồ, bị giấu dụng cụ học tập, bị trấn lột, đấm, đá, nhổ nước bọt và thậm chí còn bị ép ăn trộm tiền của bố mẹ. Trong lúc đó, Kotegawa đang làm gì?

Chẳng làm gì cả.

Với một đứa trẻ, bắt nạt khủng khiếp đến mức nào cũng chỉ như trò chơi vui vẻ, nếu nó không phải nạn nhân. Hơn nữa, nếu đứng ra bênh vực, chính mình cũng sẽ trở thành mục tiêu. Trò chơi này nguy hiểm và dễ hiểu vậy thôi. Kotegawa không bước tới cũng chẳng rời đi, giữ khoảng cách nhất định với Junichirou. Junichirou ngày qua ngày bị khinh miệt, tổn thương nhưng vẫn nở nụ cười yếu ớt. Có đôi khi, Junichirou gửi gắm cho bạn mình ánh mắt cầu cứu nhưng cậu lại vờ như không hề nhận ra. Kotegawa trở thành đối tượng bị bắt nạt, nhưng cắt đứt quan hệ với Junichirou thì lại chẳng cam lòng.

Bây giờ nghĩ lại, Kotegawa thấy ghê tởm sự giả dối của chính mình. Cậu chỉ đơn giản là không chịu thừa nhận rằng bản thân đã trở thành người hoàn toàn trái ngược với mấy siêu anh hùng mình hằng ngưỡng mộ mà thôi. Người đứng nhìn có khi còn đáng khinh hơn cả thủ phạm. Một tên hèn nhát, bẩn thỉu, nuông chiều mặt ác độc và nhu nhược của bản thân rồi trở thành kẻ tồi tệ. Đó chính là Kotegawa của những năm niên thiếu.

Hai người vẫn học cùng nhau đến lớp bốn.

Junichirou ngày càng bị bắt nạt tàn nhẫn hơn. Khi cậu ấy thay đồ thể dục, Kotegawa liếc thấy những vết bầm tím và trầy xước tràn lan trên da thịt của bạn. Số tiền bị ép phải ăn trộm của bố mẹ cũng đã

lên tới sáu chữ số.

Kotegawa hóng hót được, hôm ấy Junichirou bị đòi tới hai trăm nghìn yên. Bọn chúng còn đe dọa sẽ giết cậu ấy nếu mai không đem tiền tới. Junichirou mất hẳn nụ cười thường ngày, trông cậu ấy tái nhợt từ sáng sớm.

Đến giờ nghỉ trưa, Kotegawa tình cờ bắt gặp Junichirou đang gục đầu trên bàn, suất cơm vẫn còn nguyên. Thế rồi, cậu ấy đứng phắt dậy như vừa quyết định xong điều gì đó.

Một tay vẫn đút trong túi.

Lần đầu tiên Kotegawa thấy người kia trông thê lương đến thế. Vậy nên, trách nhiệm của người bạn thân trời dậy, cậu bất giác hỏi han. “Jun ơi, cậu ổn chứ?”

Junichirou sững sốt quay sang, chắc giờ mới nhận ra “người bạn thân” đã đứng đó từ lúc nào. Kotegawa mở lời, giọng điệu ra vẻ đây là lời khuyên quý giá.

“Hai năm nữa là tốt nghiệp rồi! Cậu nên chọn một trường cấp hai khác với bọn nó đi...”

Kotegawa tự hỏi rốt cuộc lúc nói điều đó, nét mặt của bản thân thế nào mà để ánh mắt Junichirou khi ấy không giấu nổi sự khó tin.

Mình chưa bao giờ ổn và cũng có khi nào chịu đựng nổi đâu? Mình đi đến giới hạn rồi... Vậy mà người mình cứ nghĩ là bạn thân lại chỉ đứng từ xa nhìn, xa đến mức chẳng hề hay biết mình đã thế nào. Junichirou hẳn đã nghĩ như vậy.

Cậu ấy rút bàn tay phải trong túi ra, vung đến bên mặt Kotegawa.

Sắp bị tát sao? Kotegawa lập tức lấy tay phải ra đỡ. Tuy nhiên,

lòng bàn tay của người kia chỉ lướt qua da.

“Jun?”

Kotegawa toan thắc mắc thì chợt thấy đau nhói ở lòng bàn tay. Một bạn nữ ngồi cạnh hét ầm lên ngay sau đó. Tự nhiên có gì đó âm ỉ ở chỗ bị đau. Cậu mở bàn tay ra, thấy máu ồ ạt trào ra từ hai vết thương thẳng tắp. Cậu dùng một tay che vết thương theo bản năng nhưng máu vẫn không cầm nổi, chảy xuống ngón tay và rơi xuống sàn.

Junichirou đứng bất động như pho tượng trước mặt Kotegawa. Tay phải của cậu buông thõng, hai lưỡi dao lam vẫn kẹp giữa ba ngón tay. “Tệ lắm.”

Junichirou không còn chút sinh khí nào cả. Cậu ấy bị tất cả quay lưng, đến tia hy vọng mỏng manh giờ cũng vụt mất.

“Kazu à, cậu là tệ nhất.”

Junichirou lách người qua Kotegawa và rời khỏi lớp học.

Chuyện sau đó Kotegawa không nhớ lắm. Cậu ngất đi và tỉnh dậy trong phòng y tế.

Mãi đến khi quay lại lớp học, Kotegawa mới hay tin Junichirou đã leo sân thượng khu phòng học, lao từ độ cao bốn tầng nhà xuống mặt đất. Cả người va đập mạnh với đường nhựa, tử vong tại chỗ do chấn thương sọ não và dập nát nội tạng, còn chẳng kịp đưa đi cấp cứu.

Đến tận cùng cũng chẳng biết mục tiêu của hai lưỡi dao trong tay cậu ấy là gì. Không có lấy một lá thư tuyệt mệnh, có lẽ Junichirou vốn chẳng định tự sát vào ngày hôm ấy.

Mà thật ra, cậu ấy đã viết bức di thư rõ nét lên bàn tay Kotegawa rồi.

Kotegawa dành ba ngày nghỉ học để đau đớn run rẩy trên giường. Mọi người đều đồng cảm vì cho rằng cậu khốc lốc, hoảng loạn là vì quá bàng hoàng trước cái chết của người bạn thân. Thực tế thì không phải, Kotegawa không quan tâm Junichirou đã chuẩn bị vũ khí nhằm tới kẻ nào. Cậu chỉ biết những xúc cảm cuối đời của người đó là do chính mình gây ra. Kotegawa không thương tiếc người bạn thân đã ra đi mà chỉ thấy bị bóp nghẹt trong cảm giác tội lỗi và sợ sệt. Máu đã ngừng chảy nhưng hai vết rạch ngang vẫn chưa khép miệng. Cứ nhìn thấy chúng là hình ảnh cuối cùng của cậu ấy lại ùa về. Junichirou dùng cách tốt nhất để trả đũa người bạn đã lừa dối mình.

Hai tháng đã trôi qua kể từ hôm xảy ra sự việc, nhịp sống của cả lớp đã ổn định trở lại. Ngoại trừ Kotegawa. Cảm giác tội lỗi bên trong ngày một lớn, trái tim chính nghĩa giống các siêu anh hùng trên ti vi không ngừng lên án cậu. Loại người đạo đức giả, tên phản bội, kẻ hèn nhát đều là những danh xưng cậu đặt cho chính mình.

Phải làm sao mới lấy chiếc dằm trong tim ra được đây? Nghĩ tới nghĩ lui, Kotegawa quyết định báo thù bằng cách gọi từng kẻ đã bắt nạt Junichirou trong lớp ra sau trường và cho chúng một bài học. Dù kết quả là bị một vài đứa trong đó đánh trả thì Kotegawa vẫn phải làm chuyện này. Cậu ta sợ phải nghĩ về Junichirou hơn cả sợ bị đâm. Thế rồi, sau khi “đối xử đặc biệt” với mười hai tên cùng lớp, tâm trạng của Kotegawa vẫn không tốt lên. Khuôn mặt và giọng nói của Junichirou vẫn đeo đẳng trong tâm trí cậu.

Tuy nhiên, việc trả thù bọn bắt nạt kia lại có tác dụng không ngờ tới. Mọi người cho rằng cách Kotegawa mặc cho vết thương lòng vẫn đang rỉ máu, xông lên thách thức không màng đối thủ là hành động hào hiệp để đòi lại công bằng cho người bạn đã khuất. Rất nhanh sau đó, năm đấm của Kotegawa chuyển hướng sang cả đám bắt nạt khác lớp, khác khối. Lý do là vì nếu không liên tục kiếm ai đó để gây hấn, cậu sợ sẽ làm tổn thương chính mình. Thế nhưng chẳng biết từ khi nào, học sinh trong trường truyền tai nhau, đặt cho Kotegawa một biệt danh.

Kazuya - thợ săn lũ bất lương.

Chính chủ cũng hoang mang khi thấy bản thân từng phản bội giờ lại được coi là sống chân thành, thấy chính mình đạo đức giả này lại hóa thành phe chính nghĩa. Cơ mà, biệt danh ấy đem đến cho Kotegawa sự thôi thúc mạnh mẽ. Cậu mở rộng phạm vi đối thủ ra cả học sinh gây ác cảm cho xung quanh. Thế lực là trời ban, còn kỹ năng chiến đấu thì lại được rèn giũa sau bao trận ẩu đả. Những kẻ chọn người yếu thế để bắt nạt thì thường sức mạnh cơ bắp cũng chẳng có gì khó nhằn, thế nên cái tên “thợ săn lũ bất lương” dần nổi tiếng sang tận các trường kế bên.

Cuộc sống cứ thế trôi qua cho đến khi học cấp ba, Kotegawa cứ vô thức mơ tưởng đến hình ảnh bản thân đội chiếc mũ đồng phục của các sĩ quan cảnh sát. Cũng không hẳn là ước ao, đó phải gọi là thuận theo ý trời.

Sayuri nói sẽ kê đơn thuốc an thần, nhưng tất nhiên, Kotegawa

không trông đợi gì cho lắm. Vừa mới được kiểm nghiệm về hiệu quả của liệu pháp âm nhạc, nhưng cậu vốn có mắc bệnh gì đâu? Và cũng còn rất nhiều câu hỏi đặt ra về khả năng chữa lành của phương pháp này mà. Nghe nhạc cho vơi đi nỗi lòng thì chắc chỉ áp dụng được với những mệt mỏi đơn giản thôi, sao có thể xoa dịu nỗi thống khổ cùng cực cơ chứ.

Sayuri ngồi trước cây dương cầm kia giờ vừa là người biểu diễn vừa là người chữa bệnh. Mặc dù khán giả bên cạnh chỉ có Kotegawa và Masato nhưng chị ấy vẫn có chút căng thẳng.

“Cậu có yêu cầu gì không?”

“Ờm... Không ạ. Tôi không biết nhiều lắm về thể loại nhạc này.”

“Vậy thì tốt, không bị ‘dị ứng’ hay ‘kháng thuốc’ là có hy vọng đấy.”

“Lại chơi ngẫu hứng như vừa nãy hả chị?”

“Cậu không mắc chứng tự kỷ nên chắc mấy bài có sẵn sẽ phù hợp hơn... Phải rồi, trông cậu dễ xúc động thể thì nên dùng giai điệu dạt dào của phái lãng mạn như Beethoven hay Wagner hơn là loại nhạc đầy tính hoang dã của Stravinsky. Vậy thì, bản *Sonata cho dương cầm số 8* nhé.”

Xung quanh im lặng một chút, bỗng một âm thanh mạnh mẽ xen ngang, vang vọng khắp không gian. Chưa bao giờ Kotegawa được nghe tiếng dương cầm ở cự li gần như hôm nay, cũng là lần đầu tiên từng nốt nhạc chạm sâu vào trái tim cậu đến vậy.

Âm trầm đan xen âm bổng, khoảng trống xuất hiện sau nốt nhạc trước lập tức bị âm vang kéo dài lấp chỗ, đợi chờ nốt nhạc tiếp theo cùng vang lên. Cảm giác cô độc ập đến trong lòng ngực cậu. Rồi đột

nhiên, giai điệu bắt đầu nhanh hơn. Loạt âm thứ lao vun vút như đang đuổi theo thứ gì đó. Hoặc đơn giản là nhiệt huyết, không cứ phải vì điều gì cả. Kinh ngạc và bi ai, mãnh liệt và bình tĩnh, xót xa và ghê tởm, yêu thương và hận thù. Những xúc cảm mạnh mẽ cùng nỗi đau dâng lên cuồn cuộn, lay động tâm hồn.

Kotegawa vừa lắng nghe, vừa thấy nét mặt cuối cùng của Junichirou và đôi bàn tay đầy máu của chính mình tràn về, quần quanh trong trí óc. Sợ hãi nuốt chửng bi thương, man trá hủy diệt sự thật. Thế nhưng chẳng được bao lâu, một tiếng đàn uy nghiêm xuyên thẳng qua trái tim mong manh, cậu rơi xuống vực sâu, lặng lẽ nằm đó với âm hưởng cuối cùng.

Thanh tra trẻ chưa hết đứng hình vì quá bàng hoàng thì chương nhạc thứ hai đã bắt đầu. Giai điệu này nghe quen lắm... Âm nhạc thân thuộc và dễ chịu dần làm Kotegawa bớt căng thẳng. Thanh âm vang lên không ngắt quãng giúp tinh thần co cứng của cậu dần được thư giãn. Tiếng đàn nhẹ nhàng và mềm mại vậy mà lại vững chãi chẳng kém gì phần trước đó, cứ quấn chặt lấy Kotegawa, nhất quyết không buông. Có điều, đó không phải sự kìm kẹp khó chịu mà là lời khuyên răn dịu dàng như người mẹ ôm con, là lòng nhân từ âu yếm những cơn khủng hoảng, bao dung cho hết thảy sai lầm dù chúng không mong cầu được tha thứ, là năng lực xoa dịu có thể trấn áp phần nộ và nỗi ghê tởm bản thân.

Chương nhạc thứ ba xoay chuyển hoàn toàn, bắt đầu bằng một luân khúc với các bước nhịp nhàng, gấp gáp. Nốt nhạc nhảy nhót tương bừng, lan tỏa niềm hân hoan. Tiếng đàn như vũ công lao xuống sườn dốc đứng, khiêu vũ trên con đường nghiêng thoải, thoai thoải,

diễn đi diễn lại những biến điệu dồn dập.

Thế rồi bản nhạc kết thúc đột ngột, vũ công cũng lập tức đứng im.

Mãi đến khi chẳng còn dư âm nào, Kotegawa vẫn bất động trong chốc lát. Bao trì trệ trong người dường như tan biến, cảm giác thả lỏng đầy sáng khoái, như thể vừa trút đi tất cả gánh nặng trong đời.

Không còn nghi ngờ gì nữa, âm nhạc thật sự có khả năng chữa lành. "... Lúc này, chị bảo tên bản nhạc là gì cơ ạ?"

"*Sonata cho dương cầm số 8* cung Đô thứ của Beethoven, *Bi hùng*."

"Nghe thì cũng không bi hùng lắm chị nhỉ?"

"Tên tác giả đặt trong tiếng Pháp là *Grande Sonate Pathétique*, mọi người hay gọi là *Bi hùng*. Tuy nhiên, từ pathétique trong tiếng Pháp có nghĩa là điều gì đó khơi dậy những xúc cảm mạnh mẽ của con người. Thế nên, bi hùng trong ngôn ngữ của chúng ta cũng cần phải hiểu linh hoạt một chút."

Kotegawa ngạc nhiên khi nhìn vào chiếc đồng hồ trên tường. Hai mươi phút đã trôi qua. Quá chìm sâu vào tiếng dương cầm, quên mất cảm giác về thời gian nên cậu không ngờ lại lâu đến thế. Đó là phép thuật đến từ âm nhạc. Và người phụ nữ tên Sayuri này không chỉ là người biểu diễn hay chữa bệnh mà còn có "phép thuật" nữa.

Kotegawa ngượng ngùng quay sang cảm thán: "Mẹ cháu đỉnh thật đấy!" với Masato, nhưng thằng bé lại chỉ bình thản đáp với gương mặt hờ hững, hai chân vung vẩy.

"Vâng... Nhưng cái này thì ngày nào cháu cũng nghe rồi."

“Cậu thấy sao?” Sayuri hỏi.

“Tôi... đã từng đánh giá thấp nhạc cổ điển.”

“Chà, cậu từng nghĩ nó là loại nhạc thể nào?”

“Là nhạc nền dùng cho mấy quảng cáo xe ô tô... Xin lỗi chị, nay tôi mở mang tầm mắt rồi, thay đổi quan điểm luôn rồi. Tôi sẽ mua CD bản nhạc này ngay.”

“Mong là cậu thấy hài lòng.”

“Về màn biểu diễn hay hiệu quả của thuốc ạ?”

“Này cậu bệnh nhân, tôi đã nói là tôi kê đơn mà...”

“Cái đó thì, chắc tôi phải ghé qua bệnh viện một chút thôi ạ.”

“Ồ... Thế là không hiệu quả sao?”

“Không, không phải vậy. Cực kỳ hiệu quả! Nhưng thay vào đó, hình như tôi mắc phải căn bệnh khác rồi.”

“Phiền phức quá thể nhỉ?” Sayuri vừa nói, vừa cười tinh nghịch.

Sau khi rời khỏi nhà Sayuri, Kotegawa tức tốc phi đến cửa hàng băng đĩa lớn trong thành phố. Cậu vào tìm góc nhạc cổ điển mà bình thường không bao giờ để ý tới. Mục tiêu tất nhiên là Beethoven. Nhưng rồi Kotegawa rơi vào hoang mang ngay khi nhìn lên kệ đĩa.

Nhãn tên của các tác giả được sắp xếp theo thứ tự bảng chữ cái. Thế thì tên nhà soạn nhạc vĩ đại kia bắt đầu bằng gì vậy? Mà, tên đầy đủ của ông ấy là gì thế? Ấn tượng duy nhất của Kotegawa là bức chân dung với mái tóc bù xù trong phòng âm nhạc của trường cấp hai.

Đồng băng đĩa chẳng chạy đi đâu nhưng cậu vẫn hốt hải gọi nhân viên bán hàng. Người phụ trách khu vực nhạc cổ điển là cô gái trẻ đeo loại kính gọng lớn hiếm gặp vào thời buổi này.

“Tôi tìm *Bi hùng* của Beethoven.”

Nghe vậy, nữ nhân viên tức khắc chỉ vào tầng đầu tiên đặt ngay phía trước Kotegawa, trên môi nở một nụ cười công nghiệp. Kotegawa càng hoang mang hơn nữa. Không chỉ một mà tất cả những chiếc CD ở chỗ đó đều đề tên *Bi hùng*.

Cũng đúng thôi, một tác phẩm kinh điển như vậy thì việc có nhiều người biểu diễn, tạo ra nhiều đĩa nhạc là chuyện bình thường. Nhưng với chàng thanh tra trẻ, người trước đó cứ nghĩ bài hát nào cũng chỉ có một nghệ sĩ trình diễn như rock hoặc pop, thì đây là phát hiện đầy bất ngờ.

Cậu đề nghị nghe thử năm bản *Bi hùng* để so sánh. Mỗi bản một vẻ, khác nhau ngoài sức tưởng tượng của Kotegawa. Trong số đó, gần giống Udou Sayuri nhất là bản của nghệ sĩ dương cầm Vladimir Ashkenazy. Nói chung cách chơi cũng tựa tựa ở chỗ vừa mạnh vừa nhanh nhưng yếu tố quyết định chính là tấm ảnh ngoài bìa: Bàn tay to tướng không cân đối với thân hình thấp bé của ông ấy làm Kotegawa liên tưởng đến Sayuri.

Cậu nhặt một chiếc đĩa có chứa bản *Bi hùng* như mong muốn và mang đến quầy thanh toán, có chút khó tin khi biết chỉ phải trả 1.500 yên. Chẳng phải nó rẻ hơn nhiều so với album của một số ca sĩ thần tượng bất tài hay sao? Một nửa vui vì bản thân được hời, nửa còn lại thấy tức giận vì bảo bối lớn như vậy bị bán với giá rẻ, Kotegawa đến tận lúc này vẫn chưa hết hoang mang.

Buổi sáng, Kotegawa đang bước vào đồn cảnh sát như thường lệ thì chiếc tai nghe đang đeo đột nhiên bị giật lại phía sau.

Kotegawa quay phắt lại theo phản xạ, thấy Watase đang đứng đó. Ông ấy nhét chiếc tai nghe vừa giật được vào tai.

“Ồ, *Bi hùng* của Beethoven cơ đấy. Đổi gu rồi à?”

Kotegawa không còn ngạc nhiên khi thấy cấp trên đoán được tên bài hát sau một lần nghe nữa.

“Tôi vẫn thường đeo tai nghe... mà sao sếp biết tôi nghe gì vậy?”

“Nay không thấy lọt tiếng rình rình ra ngoài như mọi lần chứ sao. Đúng là độc lạ Nhật Bản!”

Watase trả lại tai nghe. Kotegawa trầm trồ trước năng lực quan sát của người đàn ông này. Tối qua, cậu đã lưu tất cả các bản nhạc trong CD mới mua vào iPod.

“Tôi nghe nhạc cổ điển thì lạ lắm ạ?”

“Thói bảo thủ của con người, đặc biệt là đàn ông, khủng khiếp ngoài sức tưởng tượng. Thời gian làm việc kéo dài thì thời gian để làm điều mình thích sẽ ngắn đi, thị hiếu và sở thích cá nhân dần cố định hơn. Cơ mà cũng có trường hợp, mọi thứ đột ngột thay đổi sau

một ngày đấy. Thị hiếu và sở thích cá nhân là một phần tính cách của con người. Thế nên, có thể khiến chúng thay đổi hoàn toàn thì ắt phải là sự kiện trọng đại. Ừm, thường thì là khi tìm được người mình thích chẳng hạn.”

Nói xong, Watase nhanh chóng đi về phía cầu thang. Kotegawa cứng đờ vì sửng sồ, rồi vội vã đuổi theo.

“Không phải... Tại người quản chế tôi gặp hôm qua dùng âm nhạc để điều trị bệnh tự kỷ.”

“Ồ, thế xong cậu được giác ngộ về giá trị của nhạc cổ điển à? Vẫn nhiệt huyết với công việc vậy là mừng rồi. Thế, đối tượng thì sao? Có bằng chứng ngoại phạm không?”

“Touma Katsuo có công việc chính tại một cơ sở nha khoa, nhưng hết giờ làm việc thì chỉ giam mình trong phòng riêng nên không có bằng chứng ngoại phạm.”

“Cậu ta ở trong ký túc xá à?”

“Vâng. Nhưng chỗ đó không có người quản lý.”

“Chắc cũng ít bạn bè thân thiết đúng không? Chẳng bao giờ đi chén chú chén anh ở quán nhậu sau giờ làm nữa nhỉ?”

“Katsuo vẫn chưa thành niên.”

“Hắn cậu ta cũng không ra đường hẹn hò vào ban đêm đâu ha... Trước có tổng cộng bảy đối tượng đúng không? Bốn người trong số đó có bằng chứng ngoại phạm và được loại khỏi danh sách từ hôm qua.”

“Touma Katsuo nhìn cũng không đáng nghi.”

“Thế nhìn sao mới đáng nghi? Bình thường kẻ giết người trông sẽ

giống kẻ giết người à? Đừng có thở ra mấy câu ngu ngốc như thế nữa đi! Chỉ từ vẻ bề ngoài mà phán ra tính cách con người thì mấy thầy xem tướng số thành cảnh sát hết rồi. Hiểu chưa? Có nhìn thì nhìn hành động với tác phong ấy, trông mặt bắt hình dong làm gì?”

“Tác phong ấy ạ?”

“Giống ở mấy đoàn kịch và trường sân khấu thôi. Khi đào tạo diễn xuất cho người mới, họ sẽ bắt đầu từ cách đi đứng, chỉ trở rồi sau đó mới đến biểu cảm gương mặt. Biết tại sao không? Nét mặt thì dễ thay đổi, còn động tác bộc lộ tâm lý, thói quen nghề nghiệp đã ăn sâu thì khó mà kiềm chế. Nên là học các thói quen sẽ giúp họ hóa thân thành nhân vật khác. Nói đi cũng phải nói lại, thói quen, cử chỉ luôn có những điểm không thể che giấu, rồi cũng lộ ra. Nhiệm vụ của thanh tra là phát hiện ra chúng.”

Kotegawa bắt giác nắm lấy lòng bàn tay phải, cảm thấy hơi mất hứng. Cần gì bắt chước Sherlock Holmes trong thời đại kỹ thuật xét nghiệm ADN đã phát triển này chứ?

“Nhìn cái mặt cậu thế kia thì chắc là đang nghĩ ‘Sao tôi phải bắt chước Sherlock Holmes?’ đúng không? Này nhé, khoa học pháp y rất hữu hiệu trong việc củng cố bằng chứng, nhưng nó vẫn chưa xác minh được tính trung thực của lời khai, cũng không thể cho cậu biết đối tượng là người như thế nào. Mấy việc đấy phụ thuộc vào óc quan sát của điều tra viên. Mà cậu thì lại thiếu năng lực đó. Tôi chẳng muốn nói đâu nhưng đối tượng không thuộc tuýp có thể đánh lừa người khác bằng nét mặt. Cơ hội tốt đấy. Hãy theo dõi chặt chẽ Katsuo cho đến khi rũ bỏ hết mọi nghi ngờ.”

Nhờ lệnh tiếp tục điều tra của cấp trên mà cậu lại được công khai mò đến nhà Sayuri. Có điều, vụ vẫn phải nghi ngờ Touma Katsuo làm Kotegawa lẩn tẩn quá.

Nghe nói ấn tượng đối với những người gặp được lần đầu tiên sẽ chi phối cảm nhận của con người về địa điểm vừa đặt chân tới. Đây là lý do Kotegawa thấy thích thị trấn Sagou này. Cậu có cảm tình với Udou Sayuri, Masato và cả Touma Katsuo. Không phải kiểu tình cảm nam nữ Watase đã ám chỉ, mà là điều gì đó rất khác biệt. Một cảm giác dễ chịu không thể phân định được. Ngôn ngữ hạn hẹp của Kotegawa không sao diễn tả nó chỉ bằng một từ. Thế nhưng, khi nghe tiếng dương cầm phát qua tai nghe, cậu cảm thấy bản thân có thể hiểu bằng các giác quan, dù không thể hiện thành lời.

EDM, beat, noise, scratch, rap... âm nhạc hiện đại mang lại cảm giác sống động bằng cách gây căng thẳng và kích thích lên hệ thần kinh nhưng lại đánh mất một thứ gọi là giai điệu. Âm nhạc Kotegawa đang nghe thì ngập tràn điều đó. Dạt dào, trang nghiêm, hoa lệ, đầy ắp vui sướng và đam mê cháy bỏng. Có thứ này rồi, cậu không phải tìm đến rượu. Mà nếu có là một kẻ nghiện ngập, chắc cũng chẳng cần dùng đến ma túy luôn.

“Không biết nay có may mắn được nghe Sayuri chơi đàn lần nữa không?” Kotegawa vừa nghĩ vừa đi đến thì bắt gặp Masato cùng một người đàn ông cao lớn đang đứng trước nhà. Cạnh ba lô không hiểu sao còn cắm một chiếc chong chóng đỏ rực. Thấy Masato bị chặn đường, Kotegawa vội vã chạy tới.

“Có chuyện gì thế, Masato?”

Masato và người kia cùng lúc quay ra. Giờ mới thấy còn có cậu bé khác đang bầu vịu dưới chân ông anh lực lưỡng, là một trong ba đứa bị cậu túm lên ngày hôm qua.

Có vẻ như thằng nhóc đó dám mách bố mẹ thật.

“Cậu là Kotegawa phải không?”

Nhìn từ xa thì thấy cường tráng, nhìn gần thì phát hiện không đơn giản là thể chất tốt mà mọi ngóc ngách trên cơ thể anh ta đều đã được rèn luyện bài bản. Bắp thịt vạm vỡ gồ lên dưới lớp áo khoác dày, hết như một võ sĩ. Tuổi tác chắc cỡ ngoài 30.

“Đúng vậy. Anh là...?”

“Tôi là Ichinose. Bố của thằng nhóc này.” Anh ta trả lời, mắt nhìn xuống đứa trẻ dưới chân.

“Hình như hôm qua cậu đã chăm sóc lũ trẻ này nhỉ? Lúc về nhà, tôi thấy thằng nhóc quần chần, run lên như cây sậy nên mới tra hỏi. Cậu dọa tổng nó vào trại giáo dưỡng phải không?”

“Con trai anh khai nhận đến đâu rồi vậy? Bắt nạt là tội tày đình đấy! Đe dọa để ngăn chặn là chức trách của cảnh sát, mà không, là việc mà người lớn cần làm. Hay là cu cậu nói với anh là không bắt nạt? Nếu được thì tôi cho anh xem bằng chứng trên bụng bạn nhỏ Masato này nhé?”

“Tôi hỏi cả chuyện đó rồi. Nó nói mình có bắt nạt bạn nhưng không hề dùng bạo lực.”

“Lời khai của hai bên không thống nhất rồi. Vậy anh đến đây để phản đối à?”

“Không phải phản đối, mà là hành động trực tiếp.” Ichinose cười áo

khoác ngoài. “Tôi không thể mặc kệ cho người khác đe nẹt con trai mình.”

Âm thanh báo động bắt đầu vang lên bên trong đầu Kotegawa.

“Lần đầu thấy một công dân dùng sức mạnh để thị uy với cảnh sát.”

“Không phải với cảnh sát, mà là với cá nhân cậu thôi.”

“Anh đang bao che cho con mình đấy.”

“Tôi không định bao che. Đồng ý với cậu bắt nạt là có tội. Tuy nhiên, đây là vấn đề mà con trẻ tự giải quyết với nhau, người lớn không được can thiệp.”

“Thế sao anh lại đến đây?”

“Con trai bị dọa dẫm đến mức sợ không ngủ được. Xử lý giúp nó là nhiệm vụ của một người bố. Nhưng nếu cậu quỳ gối xin lỗi ngay tại đây thì chuyện này coi như kết thúc.”

“... Làm thế này, không phải rất ấu trĩ sao?”

“Tôi dạy con rằng một khi tranh luận không giải quyết được vấn đề, thì còn cách cuối cùng là dùng đến nắm đấm. Ấy thế mà đến nước này vẫn không làm gì thì tôi sẽ thành người bố dối trá mất thôi.”

“Anh Ichinose làm nghề gì vậy?”

“Công chức giống cậu. Tôi ở trong lực lượng phòng vệ. Cậu có nghĩ tốt nhất chúng ta nên cùng bỏ chức danh công việc xuống cho rạch ròi không?”

Nghe đến đây, Kotegawa đã hiểu vì sao anh ta lại có thân hình săn chắc đến thế. Còi báo động trong tâm trí càng kêu inh ỏi hơn. Sĩ

quan cảnh sát cũng phải tập luyện hằng ngày, nhưng so với cường độ huấn luyện của phía lực lượng phòng vệ thì chẳng là gì cả. Nói nhiệm vụ mỗi ngày của họ là rèn thể chất cũng chẳng có gì sai.

Cậu đang do dự, đã thấy Masato kéo gấu quần.

“Đủ rồi, chú Kotegawa...”

Thằng bé mỉm cười yếu ớt nhưng ánh mắt lại như tha thiết cầu xin. Kotegawa bồng giật mình.

Masato bây giờ bằng tuổi Junichirou hồi đó. Nét cười yếu đuối cũng giống hệt Junichirou.

Lý do lý trấu gì được nữa? Chính mình lên mặt rao giảng cái gì mà “càng chạy trốn thì lũ chó hoang càng đuổi theo” với cả “dù biết là sẽ bị thương thì cũng phải vùng lên đối mặt” mà? Nếu chỉ xin lỗi vì cư xử vượt quá chuẩn mực hành vi của cảnh sát xong rồi đi thì quá đơn giản. Nhưng làm thế rồi, mặt mũi nào đối diện với Masato nữa đây? Giờ Junichirou còn như đang mượn đôi mắt của Masato cầu xin giúp đỡ.

Trái tim chính nghĩa thời trẻ trâu đang ngủ yên bỗng thức tỉnh. Tiếng báo động trong tưởng tượng cũng đột nhiên im bật.

Trước khi chính chủ kịp hạ quyết tâm, cánh tay đã nhanh nhẩu đưa lên cởi áo khoác. Gió rét tấn công tầng da thịt dưới lớp áo sơ mi. Nhưng lạ thay, Kotegawa không cảm thấy lạnh.

Đứng đối diện thế này, nhìn thoáng qua cũng thấy sự khác biệt về thể chất là quá lớn. Nhưng một tia hy vọng chọt vọt lên trong suy nghĩ của Kotegawa, rằng nếu xét về độ nhanh nhẹn, biết đâu cậu vẫn có thể thắng? Một Kotegawa xông lên đương đầu, không cần nghĩ trước sau cũng chẳng quan tâm đối thủ là kẻ mạnh nào giống

thời xa xưa đã sống lại. Ai mà ngờ lại phải triệu hồi thợ săn lũ bất lương trong tình huống này cơ chứ. Kotegawa vô thức cười khổ.

“Có gì buồn cười?”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ từng này tuổi vẫn rơi vào một trận chiến một đấu một như hiện tại.”

Cậu nhìn Ichinose rồi lập tức lao về phía trước.

Kotegawa tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên ghế xô-pha trong nhà Sayuri. Mạng sườn, mặt mũi, xương khớp, chỗ nào cũng đau điếng. Masato đang lo lắng nhìn xuống.

“Chú... Chú ổn không ạ? Cháu xin lỗi...”

Thằng bé lí nhí trong cổ họng. Kotegawa vội vàng chen ngang.

“Cháu không cần xin lỗi. Chú tự làm mà. Với cả chú cũng đâu có thua?”

“Dạ?”

“Bên kia cũng bị ăn vài phát đấy. Nên là chú không thắng mà cũng không thua.”

“Gì vậy? Nít ranh cố tỏ ra là mình ổn đấy à?” Lần này là Sayuri cúi xuống nhìn vào mặt cậu. “Thật sự đấy, đàn ông dù có bao nhiêu tuổi thì vẫn là một đứa trẻ con.”

“Xin lỗi đã gây rắc rối cho chị... Thật ngại quá.”

“Nhưng mà, cậu làm thế vì Masato mà? Cảm ơn cậu nhiều nhé!” Kotegawa nhìn Sayuri, đang định cố gắng ngồi dậy thì cơn đau nhói bất chợt chạy khắp bả vai.

“A ui, đau...”

“Đừng quá sức. Nhiều chỗ trên người cậu vẫn đang sưng tấy. Cứ nằm đó cho đến khi nào đỡ đau đi. Mặt thì chắc không thể hết phù nề trong hôm nay rồi.”

“Trông kinh lắm ạ?”

Cậu rón rén đưa tay lên sờ thử. Đúng là thấy lồi lõm thật, thôi đừng soi gương thì hay hơn. Cơ mà Masato vẫn ôm vẻ mặt tội lỗi nhìn cậu, miệng khẽ mỉm cười. Kotegawa chột thấy cũng chẳng sao. Đối phương là sĩ quan lực lượng phòng vệ nhưng cũng là công dân bình thường. Nếu chuyện cậu đánh nhau với anh ta lộ ra, nhẹ cảnh cáo, nặng thì kỷ luật trừ lương, nhưng đổi lại được nụ cười này thì cũng coi như xứng đáng.

“Ừm, tôi có điều muốn thỉnh cầu ...”

“Gì vậy?”

“Thuốc giảm đau ấy ạ... Đúng rồi, chị chơi lại bản *Bi hùng* có được không?”

“... Có ổn không vậy?”

“Nếu không thì việc hồi phục sẽ không hiệu quả đâu ạ.”

“Được rồi. Nếu nó giúp được cậu, tôi sẽ đàn cho cậu nghe sau. Giờ thì ăn trưa đã. Cậu Kotegawa vẫn chưa ăn mà?”

“À không, cái đó thì thôi. Tôi đang đi làm nhiệm vụ nên là...”

“Nói cái gì vậy? Đang làm nhiệm vụ thì cậu vẫn nghe đàn được cơ mà? Thôi thôi, cứ ăn cơm đi. Dù gì tôi cũng đã nấu nhiều lắm rồi. Nhé? Làm ơn.”

Sayuri nói “làm ơn” với giọng điệu hệt như ra lệnh. Bề ngoài có vẻ

nhẹ nhàng, nhưng chỉ vài tiếng gắp mặt hôm qua là đủ cho cậu biết người phụ nữ này thực sự rất cương quyết. Nếu không vào ăn một chút, e là chị ấy sẽ không cho cậu ra về. Kotegawa nghĩ đến biểu cảm nhăn nhó đau khổ của Watase, nhưng lại bị át đi bởi khuôn mặt đầy ắp chờ mong phía trước.

Chà, có được không nhỉ?

Cậu vừa từ bỏ vừa ôm hy vọng bước đến bên bàn, nhìn thấy món kem hăm*. Thực đơn phải xoay quanh Masato, thế có nghĩa là cậu cũng bị đối xử như một đứa trẻ à?

Kotegawa hơi chán nản húp một thìa. Và thật ngạc nhiên, nguyên liệu và nêm nếm bình thường nhưng hương vị lại rất dễ ăn. Giống như tiếng đàn dương cầm ấy. Sự ấm áp từ lưỡi truyền đến cổ họng, rơi xuống dạ dày rồi lan tỏa ra khắp cơ thể. Cậu có cảm giác mấy vết thương đang dần lành lại từ bên trong. Lần đầu tiên mà sao hoài niệm quá, những món ăn bình thường nhưng sao lại có hương vị đặc biệt thế này.

"... Ngon ạ."

"Ồ, hợp khẩu vị à? Thế tốt rồi."

Sayuri đáp bằng giọng điệu nhẹ nhàng. Nếu chị ấy nghĩ Kotegawa đang khen xã giao thì hơi đáng tiếc đấy. Cậu xúc động đến nhường này cơ mà. Chỉ là không biết cách diễn tả sự phấn khích thành lời thôi. Vậy thì cách tốt nhất để thể hiện lòng chân thành là ăn sạch bách chỗ này.

Sayuri và Masato cười khúc khích nhìn Kotegawa mãi mê vét lấy vét để thức ăn trong đĩa súp.

Chả sao, thế nào cũng được. Ai bảo nó ngon đến mức cậu còn

chẳng quan tâm đến việc bị cười chứ?

Toàn thân nóng lên, trán ướt đẫm mồ hôi. Tâm nhìn dần mờ đi, chắc là do mồ hôi rơi vào mắt. Kotegawa dần nhớ ra, cậu đã không ngồi quây quần bên bàn ăn với bất kỳ ai suốt mấy năm, à không, suốt mười mấy năm rồi.

Bố cậu là người đàn ông vô tích sự, mẹ cũng chẳng tốt đẹp gì hơn. Ngay sau cuộc khủng hoảng kinh tế, hàng loạt doanh nghiệp lớn và vừa trở thành mục tiêu của quá trình tái cơ cấu. Ông ấy cũng là nạn nhân của nỗi bất hạnh thời kỳ đó. Vừa bước sang tuổi 40, vẫn còn cơ hội tìm công việc mới, nhưng bố cậu thường xuyên chê bôi thu nhập không tương xứng với với năng lực, cần nhả bị phân biệt đối xử vì tuổi cao, để rồi ngày qua ngày chìm đắm trong rượu chè, lồi cái sĩ diện thấp kém ấy ra nhấm nháp.

Mẹ thì phải làm nhiều hơn để kiếm thêm thu nhập, đến bố cũng kiếm cớ ra ngoài tìm việc để vào chỗ nhậu nhẹt, thế nên ban ngày Kotegawa luôn ở một mình. Mãi đến khuya, hai người họ mới quay về. Căn nhà chỉ là nơi có giường ngủ cho ba người, hoàn toàn không có cảm giác sum họp gia đình.

Ít lâu sau, mẹ trở nên thân thiết với cấp trên ở nơi làm việc, nhưng bố cũng chẳng bận tâm. Vì thời điểm đó, ông ấy gần như chẳng bao giờ về nhà. Kotegawa bé nhỏ khi ấy cứ luôn thắc mắc, làm thế nào mà ông ấy có thể chè chén suốt ngày trong khi không có công ăn việc làm nhỉ? Nhưng rồi một ngày nọ, khi mở hòm thư, mọi nghi ngờ của cậu đã sáng tỏ: Bên trong chất đống đủ loại giấy nhắc nợ từ các công ty tài chính.

Diễn biến sau đó không khác gì một bộ phim rẻ tiền. Bất hòa,

ngoại tình và nợ nần chồng chất, ba lý do ly tán một gia đình cùng có mặt, còn cách nào khác ngoài đặt dấu chấm hết đâu?

Kotegawa không còn những ký ức ấm áp bên bàn ăn là vì thế. Chỉ còn lại khung cảnh lạnh lẽo cùng ánh đèn huỳnh quang nhợt nhạt soi rọi từng bữa cơm cô độc.

Cuối cùng cậu cũng hiểu tại sao lần đầu tiên mà lại thấy hoài niệm, tại sao món ăn bình thường nhưng hương vị đặc biệt đến thế.

Tâm nhìn cứ mờ dần đi, cho đến khi Kotegawa không mở nổi mắt ra nữa.

Masato kể bên nhìn cậu khó hiểu. Kotegawa bảo nó rằng vết thương trong miệng rất đau, trước khi thẳng bẻ kịp hỏi. Sayuri thì chỉ lặng im. Sau khi dọn dẹp ổn thỏa, Sayuri biểu diễn *Bi hùng* như đã hứa.

Từ hôm qua đến giờ, Kotegawa đã nghe đĩa CD nhiều tới mức tưởng tượng được ra từng ngón đàn của Vladimir Ashkenazy, nhưng đúng là không gì có thể sánh bằng việc được xem trình diễn trực tiếp. Giai điệu ghé qua từng góc ngách trong tâm hồn như nước thấm đầy trong miếng bọt biển, kết hợp với món kem hăm còn lại trong bụng. Từng chương nhạc đi qua đến đâu, những vết thương do Ichinose gây ra được xoa dịu đến đấy.

Sau hai mươi phút ngập tràn hạnh phúc, Kotegawa mới để ý cây vĩ cầm lớn trong góc phòng hôm qua đã biến mất, chỉ để lại chiếc xe đẩy đã được gấp gọn gàng. Hỏi ra mới biết, sinh viên ngành nhạc và các nhạc công thường xuyên lui tới căn phòng này để luyện tập, thỉnh thoảng còn ngẫu hứng tổ chức vài buổi hòa nhạc nhỏ.

Không thể cứ ngồi là một chỗ như này được. Việc chính là sang

xin Sayuri cho qua Nha khoa Sawai gặp Touma Katsuo kia mà. Kotegawa rời đi, lòng vẫn còn lưu luyến cây dương cầm. Masato tiến cậu ra tận cửa nhà, bàn tay nhỏ xíu cầm theo chiếc chong chóng đỏ.

“Hoài niệm ghê ta! Các bạn nhỏ bây giờ cũng chơi chong chóng sao?”

“Cháu làm cái này trong giờ tự học đấy.”

“Giờ tự học? À, vậy là cháu cũng tìm hiểu về cái này rồi hả?”

Soi kỹ thì đây đúng thực là thứ đồ chơi được sản xuất chỉ trong vòng một tiết học. Sản phẩm có bốn cánh bằng nhựa nhưng cái to, cái nhỏ, không thể khen là đẹp. Thế nhưng, nhìn mấy chỗ uốn cong sai kỹ thuật với đường cắt nham nhở kia cũng đủ cho thấy “nghệ nhân nhỏ tuổi” đã nỗ lực đến thế nào. Đầu que cầm còn vương một vệt máu mờ mờ, chắc là do con dao không thuận tay cho lắm. Thành quả trông thì đơn giản, nhưng với một học sinh tiểu học sống trong thời đại chỉ biết giải trí bằng trò chơi điện tử này, tự làm đồ thủ công hẳn cũng là một quá trình lao tâm khổ tứ.

“Tặng chú cái chong chóng này.”

“Ơ... Cho chú á?”

“Nãy chú bảo vệ cháu mà.”

Cậu không biết phải đáp lại thế nào.

“Chú... làm bạn với cháu được không?”

Thấy Kotegawa lập tức gật đầu, Masato thở phào nhẹ nhõm. “Đây là lần đầu cháu kết bạn với người lớn. Nên là, tặng chú đó.” Đứa bé bẽn lẽn giơ chiếc chong chóng ra, đôi mắt trong veo thoáng vẻ lo lắng như đang sợ Kotegawa không chịu nhận.

Sao mà bàn tay lại nhỏ nhắn và mịn màng thế chứ? Khác hẳn với mẹ, năm ngón của Masato mảnh khảnh, không có nếp nhăn, trông hết như đôi tay của búp bê sứ.

“Chú cảm ơn nhiều nhé!”

Cậu bé cười rạng rỡ, khuôn miệng hé ra để lộ chiếc răng trám bạc sáng lóe. So với nét cười của Sayuri thì phải gọi là y sì đúc.

Masato đứng đó vẫy tay nhìn Kotegawa xoay người rời đi. Một luồng gió thổi qua đúng lúc cậu bước ra khỏi cửa nhà, toan đóng vạt áo khoác theo phản xạ nhưng cơ thể đã ấm lên từ lúc nào. Gió rét chẳng xi nhê gì lắm, thậm chí còn mang lại cảm giác dễ chịu cho khuôn mặt dính đầy bông băng.

Chong chóng cắm trên ngực bắt đầu chuyển động trong không khí.

Bốn cánh không đều nhưng lại hoạt động êm ru, phát ra âm thanh nhà nhẹ hòa với gió trời rồi quay tít thành bông hoa to đỏ sẫm.

Đây là tấm huy chương vì đã không phụ lòng mong mỏi của người bạn nhỏ mới quen.

... Khá ngẫu đấy chứ?

À mà, nói gì để lấp liếm mấy vết thương này đây nhỉ?

Kotegawa vừa ngâm nga một đoạn *Bi hùng*, vừa tung tẩy bước chân về phía Nha khoa Sawai.

Đêm ấy, hắt lảng tai nghe từng tiếng gió đập vào ô cửa sổ. Khung

cửa lỏng lẻo run lên lạch cạch như đang hoảng loạn trước biến động của gió trời. Còn hăn thì chẳng hề sợ hãi. Âm thanh của gió có hung ác và dữ dội đến đâu thì vẫn tốt hơn nhiều so với việc phải chịu đựng giọng nói của người khác.

Thanh âm của loài người giống như nước thải sinh hoạt, bẩn thỉu và tởm lợm vô cùng. Đứng gần ai đó đang nói chuyện thôi cũng khiến hăn bức bối như đang ngâm trong sinh lầy. Cảm giác đám người xung quanh và cả cái lũ đang nói cười trên ti-vi đều chế giễu vẻ ngoài của hăn. Ghét bị bắt chuyện nên nếu không phải tình huống bắt buộc như chào hỏi, hăn cũng sẽ chẳng bao giờ mở miệng đâu.

Chỉ có giọng của người đó là ngoại lệ.

Không phải của người đó thì đều là tiếng ồn, hăn sẽ lờ đi bằng hết. Nhưng mà trong đồng tiếng ồn hôm nay, có một từ khiến hăn phải chú ý. *Người Ấch*.

Bọn họ xì xầm, thậm thụt truyền tai nhau cái tên đó như thể đang bàn tán về một điều xui xẻo. Đàn ông, đàn bà và thậm chí cả truyền hình đều kinh hồn bạt vía. Điều đó làm hăn cực kỳ hài lòng.

Vì hăn chính là Người Ấch.

Hăn thích được gọi như vậy, dù nghe như tên một con quái vật trong phim siêu anh hùng. Nỗi sợ người ngoài có vẻ đã chấm dứt sau ngày hôm qua. Giờ đây ai cũng phải dè chừng hăn. Tình thế đã đảo ngược hoàn toàn chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.

Khuôn mặt méo mó vì vui sướng nhìn vào chiếc đèn bàn, nguồn sáng duy nhất trong căn phòng.

phần thứ ba

MỒ

Buổi sáng, mặt trời vẫn khuất sau dãy núi phía đông. Trong màn sương mù giăng kín, hạn chế tầm nhìn chỉ còn vài mét, sĩ quan Kuraishi một mình đạp xe tới công viên Sagou.

Mặc dù thiếu ngủ nhưng khí lạnh sớm tinh mơ kích thích lên da thịt giúp ông giữ chút tỉnh táo. Hơn 11 giờ đêm qua, Kuraishi nhận được trình báo về trường hợp trẻ nhỏ đi ra cửa hàng tiện lợi mua đồ nhưng không quay về nhà. Ông cùng người mẹ tìm kiếm khu vực xung quanh nhà tới 3 giờ sáng, cho đến 4 giờ thì báo cáo chi tiết vụ việc về đồn cảnh sát địa phương. Cuối cùng cũng được chui lên giường nhưng lại bị đánh thức sau hai tiếng bởi tin phát hiện thi thể trong công viên lúc 6 giờ. Sĩ quan Kuraishi vẫn xác nhận nội dung trình báo rồi phi ra khỏi cơ quan. Lăn lộn trong lực lượng cảnh sát đã hơn ba mươi năm, chân tay cũng không còn nhanh nhẹn nhưng trực giác sau từng ấy thời gian làm nghề buộc ông phải tức tốc đến hiện trường. Nhiều trình báo trong một đêm thế này là điều hiếm thấy, khiến Kuraishi có dự cảm chẳng lành, thân thể già nua đành gồng lên. Dự cảm chẳng lành thường chính xác, đặc biệt là trong giai đoạn bất ổn trước sự hoành hành của tên sát nhân lai lịch bất minh được mệnh danh là Người Ấch.

Vừa tối, Kuraishi đã thấy một thanh niên mặc áo nỉ, mặt mày lo lắng đứng gần cổng công viên.

“Cậu là người báo tin à?”

Chàng trai lắc đầu nguầy nguậy, lặng lẽ chỉ vào trong nhưng vẫn nhất quyết không chịu nhìn về đằng ấy. Quan sát kỹ sẽ thấy sắc mặt cậu ta trắng bệch như muốn lập tức chạy trốn khỏi nơi này.

“Chú đến xem đi ạ.” Cậu thanh niên khẩn khoản.

“Cháu sợ lắm, không muốn thấy thứ đó thêm chút nào nữa đâu. Cái thứ đó... Nó...”

Thằng nhóc này cũng chẳng được tích sự gì. Kuraishi nghĩ vậy rồi bỏ lại cậu trai trẻ, tiến vào bên trong.

Linh cảm của ông đã đúng. Lại còn đúng theo chiều hướng tồi tệ nhất có thể xảy ra trong tưởng tượng. Có lẽ là xác của một cậu bé. Đầu và tứ chi bị chặt lìa, đặt tỏa tròn xung quanh cơ thể.

Một mẫu vật lỗi trưng bày trên hồ cát, một sơ đồ giải phẫu gồm ghiếc coi cơ thể con người không khác gì đồ vật.

Nhiệt độ thấp như vậy mà mồ hôi dưới cánh tay Kuraishi vẫn chảy không ngừng. Cổ họng ông khô khốc, không tài nào phát ra âm thanh. Hai chân bất động, cứng đờ như cây gậy.

Mùi lạ vẫn vương trong không khí buốt giá không đến từ sự thối rữa, mà là từ máu tươi và thức ăn trong dạ dày. Mùi của con người chỉ còn cách kết cục bị biến đổi thành đồ vật một bước chân. Ý thức nghề nghiệp khiến vị cảnh sát lớn tuổi phải lấy hết sức bình sinh kìm nén cơn buồn nôn đột ngột cuộn lên trong bụng. Nói là cảm giác nôn nao sinh lý thì không đúng, đây gần như là phản ứng chối bỏ về

mặt tinh thần.

Chưa kiểm tra cũng có thể suy đoán nạn nhân tội nghiệp này là đứa trẻ mất tích đêm qua. Trực giác của một sĩ quan mạch bảo ông như vậy, dẫu chẳng có cơ sở nào.

Y phục của nạn nhân bị ném bừa ra góc hố cát. À không, nên gọi là được trưng bày ở đó mới phải. Giữa đồng quần áo còn nhét một tờ ghi chú. Kuraishi nhìn ra nét chữ trẻ con quen thuộc. *Hôm nay mình đọc sách tranh trên trường...*

Kuraishi vốn không định động vào hiện trường trước khi phong tỏa nhưng lại nhìn thấy có gì đó viết trên mép quần trong. Ông thử tiến lại gần, phát hiện ra đó là một cái tên. Đây cũng không có gì lạ. Bố mẹ thường viết tên con lên mặt trong đồ lót và giày dép để tránh nhầm lẫn với đồ của các bạn khác trong trường. Quả nhiên là cái tên được yêu cầu tìm kiếm từ đêm qua: Udou Masato.

Thông tin được gửi trực tiếp đến trụ sở điều tra. Kotegawa nghe thấy tên người bị hại thứ ba, lập tức lái xe như điên đến hiện trường, trên đường còn suýt va chạm với nhiều ô tô khác. Cậu cầu xin ông trời hãy cho đó chỉ là nhầm lẫn hoặc một giấc mơ tồi tệ mà thôi.

Thế nhưng khoảnh khắc đứng trước hố cát kia, Kotegawa nhận ra đây chính là hiện thực.

Mới nhìn vào cái đầu vô hồn như sáp kia, cậu còn tưởng là đồ giả. Nhưng mà, gương mặt đó đúng thật là Masato rồi. Đến đôi tay đẹp để cũng thân thuộc vô cùng.

Kotegawa chôn chân ở đó, đứng chết lặng như một bóng ma.

Dẫu biết là sự thật nhưng cậu vẫn cảm giác như đang trải qua cơn ác mộng. Đứa trẻ mới cười nói, nắm lấy tay cậu hôm qua giờ như đồ vật vùi trong đất cát, lạnh ngắt.

Chẳng thấy rét, hàm trên hàm dưới vẫn tự dưng lập cập run lên. Không muốn nôn, lòng vẫn nặng như đeo chì.

Nhân viên pháp y lăn lê bò toài khắp hiện trường. Họ thu thập cát thấm dịch cơ thể, dấu chân, tìm kiếm tang vật và chụp hình các vết cắt. Ánh flash của máy ảnh kỹ thuật số không chút tiếc thương, nhắm thẳng vào thi thể.

Dừng lại đi! Cõi lòng Kotegawa hét lên. Thằng bé nhát lăm, xin đừng chụp ảnh như vậy! Làm ơn đừng đối xử với đứa trẻ đó như đồ vật, có được không?

Con đề lý trí không trụ được bao lâu, vỡ tan trước nỗi kích động như cơn lũ xô lên ầm ập.

“Uaaaaaaaaa!” Kotegawa gào lên, hoàn toàn mất tự chủ. Cậu vô cớ sấn lại, toan vồ lấy nhân viên pháp y nhưng lại bị ai đó kẹp cổ cứng ngắc từ phía sau. Não bộ Kotegawa sắp nổ tung, còn người đó thì dùng lực mạnh đến mức cậu không thể nhúc nhích.

“Bình tĩnh đi, cậu người mới...” Giọng nói mà cậu chẳng muốn nghe của Watase cất lên.

“Người cậu nên đánh, không phải đặng đó đâu.” Ngay tức khắc, toàn thân Kotegawa ngừng run rẩy.

“Theo lời người mẹ là cô Udou Sayuri, nạn nhân ra khỏi nhà lúc hơn 9 giờ tối để đi mua đồ dùng học tập. Một tiếng đồng hồ sau

không thấy con về, cô Sayuri đã thử tìm kiếm khắp quãng đường từ nhà đến cửa hàng tiện lợi nhưng vẫn không thấy đâu nên đã báo cảnh sát. Sĩ quan trong ca trực hỗ trợ lùng sục khu vực lân cận mà không có nhân chứng. 4 giờ sáng mới báo về đồn địa phương. Sau đó, có người báo tin phát hiện ra thi thể khi đang chạy bộ gần hiện trường.”

Kotegawa chia tay Masato vào khoảng 2 giờ chiều qua. Thế có nghĩa là chỉ cỡ bảy tiếng sau, hung thủ đã bắt cóc đứa bé. Nếu cậu cứ yên vị ở nhà Sayuri, số phận Masato có lẽ đã khác. Nghĩ đến đây, Kotegawa thấy mình sắp phát điên rồi.

“Kiểm tra bước đầu cho thấy thủ đoạn của tên giết người lần này đồng nhất với hai vụ kia. Đánh thẳng vào phía sau đầu bằng vật tù, sau đó siết cổ. Hẳn cũng để lại mẫu giấy quen thuộc như mọi lần. Phương thức gây án trước đó chưa được công khai nên không thể bắt chước. Tám, chín phần là cùng một thủ phạm.

“Đã thông báo với mẹ nạn nhân chưa ạ...?”

“Chị ấy đang trên đường tới đây rồi.”

“Bắt chị ấy nhận dạng ở đây luôn sao? Quá tàn nhẫn!”

“Biết thế... nhưng làm mẹ mà, kiểu gì cũng đòi xác minh tận mắt cho xem. Hẳn cũng đang nuôi chút hy vọng tất cả chỉ là nhầm lẫn. Nên là có đến đây cũng đừng để chị ấy nhìn thấy hiện trường. Xác nhận qua quần áo là đủ. Đưa chị ấy đi ra chỗ khác, khám nghiệm tư pháp xong hẵng cho vào nhận dạng. Việc của cậu đấy, cậu quen biết người phụ nữ đó mà. Có làm nổi không?”

Không đợi câu trả lời, Watase túm lấy ngực áo Kotegawa.

“Tĩnh táo lại coi! Không cần biết nạn nhân là ai hay thủ phạm là

ai, một khi đã đặt chân vào hiện trường thì cậu là thanh tra cảnh sát! Đừng để cảm xúc chi phối bản thân! Mở mắt giác quan ra và nhắc chân lên làm việc ngay! Thấy thương tiếc người bị hại à? Vậy còng tay hung thủ về đây đi!”

Lời giận dữ của Watase làm cho Kotegawa bình tĩnh trở lại. Cảm giác nặng trĩu lan ra khắp cơ thể, da thịt cậu thậm từng đợt không khí buốt giá của tiết trời. Cậu bắt bản thân che giấu cơn kích động. Nhường ấy có là gì với nỗi bi phẫn và trái ngang mà người mẹ sắp đến đây phải gồng gánh đâu! Để chị ấy chứng kiến cái chết thảm khốc của con trai thì khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Vừa lúc ấy, một khối lạnh lẽo rơi trúng gáy Kotegawa.

Cậu hoảng hốt nhìn lên, bầu trời xám xịt đang trút bông trắng xóa. Rét suốt mấy ngày nay mà mãi đến giờ mới thấy tuyết rơi, xem ra mấy đám mây lì lợm cũng không chịu nổi nữa rồi. Từng tinh thể hoa tuyết mong manh nương theo hướng gió sà xuống không gian, âm thầm phủ lên hồ cát, lên tử thi, lên cả đôi vai của những người đang làm công tác điều tra ở nơi ấy.

Sự việc diễn ra tiếp theo khiến Kotegawa chẳng muốn nhớ lại.

Sayuri lao đến nơi trên chiếc xe ô tô đồ nhỏ, được cậu thanh tra trẻ trấn an rồi bị đẩy vào xe cảnh sát và cho xem một bộ quần áo. Đúng là trang phục Masato đã mặc ra ngoài tối qua. Sayuri vô tư lự biến mất khỏi thế gian, chỉ để lại nơi đó một người mẹ đáng thương la hét trong điên cuồng, hoang mang đến hoảng loạn trước nỗi đau đường đột. Biết là ích kỷ nhưng Kotegawa không muốn nhìn thấy Sayuri như thế này.

“... Thăng bé đi hơn tiếng không về, tôi tìm đến tận cửa hàng tiện

lợi mà không thấy... Nhân viên bảo không có đứa trẻ nào như thế vào mua đồ... Touma cũng đến giúp nhưng vẫn chẳng tìm ra..."

Thật không may cho cả hai, hiện trường vụ án lại nằm ngoài trục đường chính. Theo Luật Tiêu chuẩn Xây dựng của Nhật Bản, trên một diện tích đất thổ cư bắt buộc phải có công viên. Người ta xây công viên Sagou cũng vốn chỉ để đối phó quy định đó. Trang thiết bị không được bảo trì, không gian bên trong cũng hoang phế nên hầu như chẳng có ai sử dụng.

"Giá tôi đi xa hơn một chút và tìm đến đây, Masato sẽ không ra nông nổi này..."

Kotegawa cho đó là suy nghĩ ngu ngốc. Không thể bình tĩnh chấp nhận con trai thật sự đã ra đi, người phụ nữ này đang đổ lỗi cho chính mình.

"Chị Udou đừng như vậy... Gọi là công viên thôi, chứ chỗ này có phải nơi trẻ em thường ghé đến đâu? Nó còn ở ngoại ô nữa. Trong thời gian ngắn, cảnh sát cũng không có khả năng vào tận đây khám xét. Xem xét các tình tiết vụ án, hung thủ thường ra tay ngay khi gặp nạn nhân. E là Masato đã bị hãm bắt cóc trên đường đi tới cửa hàng. Vậy nên, lúc chị đi tìm thì cháu nó đã..."

"Đáng lẽ tôi không nên để thằng bé ra đường tầm đó!"

Đến nước này thì chỉ còn cách đổi địa điểm nói chuyện thôi. Yêu cầu một dân thường ổn định tinh thần khi vẫn phải ngồi trong xe cảnh sát đồ găng nơi xảy ra án mạng là điều bất khả thi. Kotegawa vô tư suy đoán: "Nếu đặt tay lên phím đàn quen thuộc, biết đâu chị ấy sẽ trấn tĩnh được thì sao?"

Cậu mở cửa xe, không cho Sayuri thời gian tiếp tục than khóc.

Người mẹ lập tức bị vô số micro chĩa thẳng vào mặt.

“Chị là mẹ nạn nhân sao? Xin hãy cho biết cảm giác của chị lúc này.”

“Bạn có biết lý do con mình trở thành mục tiêu của hung thủ không?”

“Là một người quản chế, cô nghĩ gì về tội ác của những kẻ có tâm lý bất thường?”

Giống như đám chim săn đang tấn công con mồi. Đôi mắt con nào con nấy ngập tràn sát khí, đe dọa sẽ gây hại nếu đối phương không chịu trả lời.

Đúng là một lũ kền kền, Kotegawa nghĩ. Bọn chúng đánh hơi được mùi chết chóc rồi bu lại rĩa xác. Mấy con kền kền này sẽ biến cái chết của Masato thành sản phẩm thương mại, trưng trên đủ các mặt báo và kênh truyền hình dưới danh nghĩa kêu gọi toàn dân cảnh giác. Nghĩ đến mà tức cái lồng ngực. Kotegawa vô thức nảy ra ý định rút súng, dí ngay vào mặt những kẻ đang cầm micro hoặc máy ảnh kia. Trước giờ vẫn khinh thường bọn phóng viên nhưng chưa bao giờ cậu muốn xử tử chúng như lúc này.

Kotegawa nén phần nộ vì Sayuri vẫn đang ở trong vòng tay. Cậu phải bảo vệ người phụ nữ này trước màn công kích của giới truyền thông lẫn con mắt phán xét, hiếu kỳ của người đời. Trọng trách ấy vừa hay lại chính là trách nhiệm nghề nghiệp của cậu. Giờ Kotegawa mới nhận ra đây là điều Watase đã dự liệu từ trước.

Sayuri được hộ tống băng qua rừng micro và ống kính máy ảnh về đến tận nhà nhưng chẳng thấy bớt kích động hơn. Kế hoạch đưa chị ấy đến bên cây dương cầm để cải thiện tình hình chỉ là hy vọng

hảo huyền. Kotegawa muốn ở luôn đó, cơ mà còn nhiều việc phải làm. Cậu nhờ cô hàng xóm trông nom Sayuri rồi quay về trụ sở, trong lòng vẫn canh cánh không thôi.

Thông tin! Làm gì bây giờ cũng cần lấy thông tin đã. Lời khai tại hiện trường, kết quả giám định, hồ sơ khám nghiệm tử thi, cái nào cũng được. Kotegawa vừa nắm chặt vô lăng, vừa thiết tha mong cầu tìm ra tất cả manh mối để đến gần hơn với kẻ đã tước đi mạng sống của Masato. Để bắt được gã đó, cậu chẳng ngại đi bộ hàng chục nghìn bước mỗi ngày, chấp nhận điều tra bất hợp pháp, thậm chí phải bán mình cho quỷ dữ cũng sẵn sàng. Dù sao linh hồn cậu vốn có cao quý gì đâu.

Giải quyết được vụ án giết người hàng loạt kinh hoàng thu hút dư luận thì giấc mơ được cục trưởng khen thưởng chắc chắn sẽ thành hiện thực. Tuy nhiên, Kotegawa không còn quan tâm đến điều đó nữa. Tất cả những gì cậu khát khao hiện tại chỉ là lời tên tội phạm ra ánh sáng và bắt hãn phải đền tội mà thôi. Trừ chính bản thân, cậu chưa từng căm ghét và nguyên rủa ai nhiều như vậy trong đời. Một khối nóng hổi không biết là uất hận hay đau thương sục sôi từ đáy lòng dâng đề lên cổ họng nghẹn cứng.

Ai bước vào nghề này cũng đau đầu lý tưởng chính nghĩa của riêng mình. Đó có thể là trả thù cho người bị hại, giữ vững tính nghiêm minh của luật pháp hoặc bảo vệ tính mạng, tài sản của nhân dân. Dẫu vậy, khi phải đương đầu với thực tiễn điều tra và tồn tại trong một tổ chức cảnh sát, chính nghĩa cá nhân dần không theo kịp nhu cầu của tập thể hay xã hội. Ý nghĩa về công bằng mà bản thân hằng quan niệm không phải lúc nào cũng đúng đắn. Mãi mê bầu vùi

lấy chính nghĩa mãi, chẳng biết thân xác đã rệu rã từ lúc nào. Để rồi vẫn đi đến kết cục buông tay, mặc nó tự phân hủy như cái cách dịch tiêu hóa hòa tan nội tạng bên trong một cỗ thi hài.

Kotegawa đã vứt bỏ cái cậu từng coi là chính nghĩa kể từ khi giác ngộ những điều này. Cảnh sát có năng lực là người tóm được nhiều tội phạm nhất có thể, chứ không phải kẻ cứ bảo thủ với đức tin. Phấn đấu vì công danh rõ ràng sẽ tốt cho bản thân và người xung quanh hơn là ôm lấy thứ đạo lý lập lờ. Chí ít thì tham vọng nghề nghiệp chẳng cần lo trước lo sau, tránh được bao phiền hà không đáng có.

Vậy nhưng, vì đâu mà ngày ấy cậu lại quyết tâm trở thành cảnh sát? Kotegawa chợt nhớ về hồi được mệnh danh là thợ săn lũ bất lương, cái thôi thúc cậu vốn chẳng xuất phát từ động cơ anh hùng. Đó đơn giản là vì nhất thời muốn hủy hoại bản thân, cần chạy trốn khỏi cảm giác tội lỗi khi để một người bạn phải từ giã cõi đời. Suy cho cùng cũng chỉ là hành vi trả thù và biện minh cho chính mình, không hơn không kém. Cậu tự coi mấy cái vật vãnh ấy là chính nghĩa, là điều kiện bào chữa cho việc để bản thân tiếp tục sống sót ở trên đời.

Quá khứ ấy giờ đang chất vấn ngược lại Kotegawa. Rằng, báo thù và tự bao biện có gì là sai?

Rằng, lấy đó làm cớ cho hành động của mình có gì là không đúng? Cậu nhấn mạnh chân ga, vội vã trở lại trụ sở điều tra cùng đồng câu hỏi bỏ ngỏ.

Về đến nơi, giữa cả loạt xe của cơ quan truyền thông, Kotegawa thấy một chiếc màu đen lạ hoắc đỗ trước đồn. Kiểm tra biển số thì

phát hiện là ô tô cảnh sát.

“A... Xe của Tổng cục Cảnh sát Quốc gia.” Watase thản nhiên cho biết.

“Tổng cục? Sao họ lại đến đúng lúc này?”

“Đúng lúc này mới phải đến. Không chỉ Hannou mà cả nước đều đang run rẩy trước tên giết người hàng loạt quái đản kia. Tiến độ điều tra lại quá chậm, chưa xác định nổi đối tượng tình nghi. Án mạng thứ ba rồi nên bên trên cũng không thể tiếp tục ngồi yên. Hiện đang xuống trao đổi trực tiếp với lãnh đạo sở.”

“Trao đổi trực tiếp á? Rồi vụ án sẽ đi về đâu?”

“Quá rõ ràng rồi đấy thôi? Họ sẽ nắm quyền chỉ đạo điều tra.”

“Sao thế được?”

“Sao trắng gì chứ, cái thằng này! Người ta nhiệt tình thế còn sao nữa? Muốn bị mặc xác như mọi khi à?”

Watase khịt mũi liếc nhìn gương mặt có vẻ bất mãn của Kotegawa.

“Thôi đừng có lo! Không chuyển giao ngay đâu. Cũng là cảnh sát nhưng mấy người đó thuộc hàng ngũ tinh nhuệ đấy. Cao giá lắm, đời nào lại tự đi mua dây buộc mình? Có mua cũng phải đợi tới khi dây tròng đúng đối tượng mới mua. Tầm này thì chưa đến lúc.”

“... Ý sắp là sao?”

“Đầu tiên là phụ nữ, rồi đến người già, lần này lại là một học sinh tiểu học. Nạn nhân liên tục thuộc nhóm người yếu thế. Dân chúng đương nhiên là thấy phẫn nộ với cảnh sát rồi. Càng chậm trễ, trách nhiệm càng nặng nề. Ai sẽ đứng mũi chịu sào vào thời điểm này

đây? Tổng cục Cảnh sát Quốc gia còn đang nghe ngóng tình hình. Khi nào cấp sở húng hết búa rìu dư luận đến sức cùng lực kiệt, buông vũ khí đầu hàng thì sẽ đến phiên họ trình diễn. Chà, chúng ta là đoàn quân mở đường hùng mạnh mà nhỉ? Không gục ngã sớm thế được đâu!” Watase cười ngạo nghễ.

“Ghi chép trong hồ sơ khám nghiệm tử thi không khác nhiều so với kiểm tra sơ bộ tại hiện trường. Cú đánh vào sau đầu chỉ làm nạn nhân bất tỉnh, nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cái chết là bị thắt cổ. Phương tiện gây án tương tự hai vụ trước. Thời gian tử vong có thể ước tính khá chi tiết nhờ vật chất còn lại trong dạ dày, cụ thể là từ 9 đến 10 giờ tối. Hung khí phân xác khá sắc bén nhưng không phải dạng dụng cụ phẫu thuật như dao mổ. Vết cắt trông rất nghiệp dư nên khả năng thủ phạm kiếm sống bằng nghề mổ xẻ rất thấp. Ngoài ra, do chỉ có một ít máu sót lại hiện trường và trên các mặt cắt không còn xuất hiện phản ứng sống nên pháp y suy đoán hẳn đã sát hại và chặt xác đưa bé ở địa điểm khác rồi mới đưa đến công viên. Với cả, chữ viết tay trong mảnh giấy cũng trùng khớp với nét bút để lại bên cạnh Arao Reiko và Ibusuki Senkichi.”

Bị chặt thành từng mảnh đem đi ư? Tưởng tượng ra thôi cũng đủ làm trái tim Kotegawa đau nhói.

“Người mẹ đi xe màu đỏ đúng không? Có người nhìn thấy cô ấy cùng Touma Katsuo lái xe lòng vòng quanh nhà. Còn thông tin về đối tượng khả nghi khác thì hoàn toàn không có. Công viên Sagou vốn là nơi hoang vắng, hiếm người qua lại, cư dân khu lân cận cũng tránh lui tới vào ban đêm nên gần như chẳng có nhân chứng nào cả.”

“Lại trắng tay sao?”

“Không. Phòng phân tích gửi về một manh mối rất quan trọng. Trên hố cát có lưu lại dấu chân nghi là của thủ phạm. Chiều cao ước tính từ cỡ giày xấp xỉ một mét năm đến một mét sáu, trọng lượng cơ thể xác định theo độ sâu của vết giẫm rơi vào khoảng bảy đến tám mươi kí lô. Tạng người thấp và mập mạp. À mà, không có bất kỳ điểm chung nào giữa Udou Masato và Arao Reiko hay Ibusuki Senkichi. Tôi còn kiểm tra đến cả quan hệ huyết thống lẫn cơ sở mẫu giáo và trường tiểu học của đứa trẻ. Vẫn chẳng lần ra chút dính dáng nào giữa ba người.”

Cũng phải thôi. Nạn nhân khác biệt từ nghề nghiệp, tuổi tác đến nơi ăn chốn ở. Người thuộc nhiều thế hệ hoàn toàn có thể xuất hiện trong cùng một tổ chức hay đoàn thể nào đó. Thế nhưng, chênh lệch lớn đến nhường này thì giả thuyết đó coi như bỏ đi. Họ chỉ đều là công dân Hannou. Mẫu số chung nhỏ nhất này không hề giúp ích cho việc sàng lọc tội phạm.

Thông thường, bằng chứng trong một vụ việc có tính chất liên hoàn sẽ được tích lũy khi số lượng người bị hại tăng lên, qua đó giúp cơ quan điều tra dễ dàng xác định các cá nhân liên quan và thu hẹp phạm vi người có khả năng gây án. Tuy nhiên, trường hợp này lại không như thế. Án mạng tiếp tục xảy ra, diện tình nghi tiếp tục mở rộng, tình hình trở nên hỗn loạn đến mất kiểm soát.

“Lẽ nào gã đó thù hận dân Hannou? Kiểu cứ tìm bừa một người ở đây mà giết ấy?”

“Tôi có một suy đoán hay ho về vụ điểm chung đấy.”

“O? Sếp nghĩ ra gì rồi ạ?”

“Gọi là điểm chung cũng không đúng, nó giống một quy luật liên kết giữa họ thôi. Nhưng mà thật ra cái đó không...”

Gì đây? Thằng thẩn như Watase có mấy khi vòng vo thế này? “Không hay ho lắm ạ?”

“Thế mới ghét chứ! Làm ơn trật lất giùm đi! Đoán đúng là to chuyện đấy...”

Watase uể oải gãi đầu. Cử chỉ bất thường ấy làm Kotegawa càng thêm sốt sắng.

“Sếp nói đi ạ. Quy luật gì liên kết ba người họ lại cơ?” Kotegawa vòng lên, đứng trước mặt Watase. “Đội trưởng, đừng giấu nữa! Tôi cần tất cả manh mối. Tôi muốn biết... Hớ!?”

Phát hiện mình vừa vô thức đặt tay lên cổ áo cấp trên, cậu vội vã buông ra. Watase liếc nhìn bàn tay rồi ôm lấy đầu người đối diện, ghé vào tai thì thầm.

Chàng thanh tra trẻ nghe xong, sốc không thốt nên lời.

Quy luật đơn giản đến mức nếu viết thành câu hỏi thì trẻ con cũng nghĩ ra đáp án. Còn người trưởng thành lại quen thói phức tạp hóa vấn đề, cho nên mới bị che mắt, không thể luận ra. Kotegawa đã hiểu vì sao Watase trông do dự đến thế. Nếu suy đoán của ông chính xác, cục diện vụ án chắc chắn sẽ thay đổi hoàn toàn.

“Cũng còn phải xem hung thủ cố tình hay vô ý đã. Cơ mà sợ rằng, dù chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thì diễn biến này vẫn sẽ kinh động đến tất cả mọi người. Cho nên có ngạc nhiên vẫn cần tét lại. Chớ để bọn nhà báo nhìn thấy bộ mặt như thế.”

“Nhà báo?”

“Lãnh đạo cấp cao, trưởng phòng và tôi, người phụ trách, sắp sửa một hàng ngang tập hợp gặp gỡ truyền thông đây. Ai chịu trách nhiệm thì người ấy phải thò mặt ra thôi. Hay cậu đi thay tôi nhé?”

“Mở hộp báo bất thường ư? Sao đột nhiên lại thế ạ?”

“Nạn nhân thứ ba xuất hiện đẩy nỗi bất an của quần chúng lên đỉnh điểm. Báo chí yêu cầu công khai kết quả điều tra tính đến hiện nay. Chán chẳng muốn nhắc tới cái tiến độ, nhưng lãnh đạo cũng không dám từ chối thẳng thừng. Vì quả thật lòng dân đang ngày càng chông chất hoang mang. Thời điểm tuyệt vời ông mặt trời luôn! Viết sẵn kịch bản tổng cục giương mắt nhìn người đứng đầu tuyến dưới mồ hôi đầm đìa xong cười khinh bỉ rồi này. Cảnh sát tình chúng ta trông thảm hại bao nhiêu, màn trình diễn sau đó của họ sẽ được tôn vinh bấy nhiêu!” Watase cay cú xỏ ra một tràng.

Trụ sở điều tra mở hộp báo vào giai đoạn này giống huấn luyện viên trả lời phỏng vấn khi đội tuyển vừa thất bại toàn tập. Không đủ khéo léo là dễ phô bày hết sự kém cỏi của bản thân. Trước làn sóng dư luận nhay cảm thì lại càng nguy hiểm. Nếu bắt gặp vài đốm lửa âu lo nhen nhóm trong cộng đồng, các phương tiện truyền thông mang trên vai trọng trách điều hướng xã hội, sẽ thổi bùng tất cả thành đám cháy khổng lồ. Có cảm giác giới đưa tin đã quen thói nhấp nhóm, bực dọc và trơ tráo áp đặt việc truy cứu trách nhiệm là kỳ vọng của nhân dân.

Nhưng điểm khác biệt với trước đây là chính đám phóng viên lần này cũng vô cùng sợ sệt. Thay vì kích động người đọc, nội dung các bài báo tập trung vào việc bày tỏ nỗi niềm của bản thân người viết nhiều hơn. Đến nước này mà suy đoán của Watase còn là sự thật

thì... Kotegawa không tưởng tượng nổi điều gì sẽ đến tiếp theo.

Ngồi chính giữa là Sở trưởng Sở cảnh sát tỉnh, Satonaka, bên phải có Trưởng phòng Kurisu, bên trái có Watase. Ba người bắt đầu họp báo trong vòng vây của loạt ký giả. Kotegawa đứng ngoài, tựa vào cửa theo dõi.

Trước tiên, họ tóm tắt tình tiết, cung cấp danh tính nạn nhân Udou Masato trong vụ việc gần nhất, thông báo dựa trên phương thức gây án có thể kết luận ba người đã tử vong cùng bị sát hại bởi một thủ phạm, sau đó công khai việc đã thu thập dấu chân đầu tiên nghi là của hung thủ để lại trên hố cát ở hiện trường.

Xung quanh bỗng xôn xao.

“Xin hỏi đó là loại giày dép gì?”

“Căn cứ hoa văn dưới đế, chúng tôi xác định là giày thể thao. Hiện vẫn đang trong quá trình làm rõ thông tin nhà sản xuất.”

“Có thể phỏng đoán ngoại hình của thủ phạm qua dấu vết đó không?”

“Phòng phân tích đã đo lường được chiều cao và cân nặng gần đúng. Tuy nhiên, cho phép chúng tôi không tiết lộ chi tiết tại đây.”

Đám phóng viên nhao nhao lên sau khi nghe thấy tuyên bố này.

“Tại sao vậy? Đã có hình dung về kẻ giết người thì nên công khai để kêu gọi quần chúng hợp tác mới phải chứ.”

“Nếu đặc điểm nhận dạng của đối tượng được ghi lại cụ thể qua ảnh chụp hoặc đoạn phim thì khả năng sẽ hữu hiệu. Còn chỉ với vài

số đo theo ước tính, việc công bố sẽ gây ra những nghi kị không đáng có trong cộng đồng.”

“Nói cách khác, thủ phạm có hình thể không phổ biến,” một giọng nói hơi giễu cợt vang lên, “Đúng không?”

Kotegawa lập tức nhận ra người đặt câu hỏi, Onoue Zenji.

Sở trưởng Satonaka hẳn đang nhìn chăm chăm cậu ta.

“Tôi chỉ nói sẽ không tiết lộ chi tiết thôi. Những công dân vô tội có ngoại hình tương tự sẽ chịu ảnh hưởng nặng nề vì tuyên bố của cảnh sát.”

“Ngài Satonaka,” chủ nhân chất giọng vừa trầm vừa vang lần này là một phóng viên kỳ cựu đang nắm giữ vị trí chủ nhiệm câu lạc bộ ký giả cảnh sát tỉnh. “Chúng tôi không có ý định đưa ra các thông cáo mang tính khủng bố tinh thần nhân dân nhưng họ thật sự đang vô cùng hoảng sợ. Mục tiêu chủ yếu là phụ nữ, người già, trẻ em cũng như nhóm yếu thế trong xã hội, không tìm ra mối liên hệ giữa các nạn nhân và tên hung thủ kỳ quái còn coi xác chết như món đồ chơi để vui đùa. Mất đến ba mạng người rồi, ai cũng thần hồn nát thần tính hết cả. Dân tình đang mong mỗi từng chút thông tin. Dẫu không phải tình tiết cụ thể, thì chí ít cũng phải có bài báo nhắc đến việc cảnh sát đang lấy lời khai tự nguyện của một số diện tình nghi, mọi người may ra mới có thể kê cao gối ngủ.”

“Đúng là chúng tôi đang nghi ngờ một vài đối tượng trong quá trình điều tra.”

“Các anh vẫn đang khoanh vùng à?”

“Tôi không thể cung cấp nội dung chi tiết về vấn đề này.”

Làm quái gì có chi tiết nào ở đây, Kotegawa tự huých toẹt. Vẫn còn hơn trăm đối tượng tình nghi. Hơn nữa, những người có tiền án hoặc bị lảng giềng tổ giác với cơ quan điều tra còn không thực sự được xếp vào diện nghi ngờ.

“Dữ liệu về tội phạm thì sao?”

“Cần khoảng thời gian và không gian nhất định để xử lý thi thể nên kẻ gây án sẽ phải sở hữu nơi ở riêng và đang sống một mình. Hẳn cũng rất am hiểu địa chính khu vực này khi biết rõ các địa điểm gây án đều thừa thốt dân cư. Đồng thời, hung thủ khả năng cao là một người đàn ông khỏe mạnh thì mới di chuyển được xác chết từ địa điểm này sang...”

“Mấy chuyện đó thì ai cũng tự suy luận ra rồi.” Nhà báo lão làng hơi cao giọng. “Đâu phải mới đưa tin về cảnh sát ngày một ngày hai. Tôi thừa biết hung thủ đang sinh sống gần hiện trường cả ba vụ án. Người chọn được chỗ vắng vẻ để thực hiện tội ác không thể nào vừa nhập cư, rõ ràng là dân bản địa. Kẻ đó còn nhắc nguyên cái xác treo lên mái hiên khu chung cư, đem cả một thi thể đàn ông lớn tuổi ra bãi xe phế liệu. Sao mà là hành vi của một phụ nữ được chứ? Điều chúng tôi muốn hỏi là thủ phạm đang nghĩ gì và nhắm tới điều gì.”

Có bị ngu không? Cảnh sát cũng muốn biết lắm chứ.

“Ngoài đường đang đồn đoán hẳn là kẻ có sở thích giết người. Chẳng phải vụ phân xác mới đây là minh chứng rõ nét cho điều đó hay sao? Lẽ nào chặt thi thể ra làm nhiều mảnh dù việc đó không hề có tác dụng che giấu danh tính nạn nhân, vẫn không phải dấu hiệu của tâm thần?”

“Giai đoạn này vẫn chưa có gì chắc chắn về vấn đề đó.”

“Vậy thì làm ơn cho biết cơ quan điều tra đã tìm được chút manh mối gì đó giúp giảm bớt căng thẳng cho xã hội hay chưa? Trước đó, tôi đã nói bản thân không phát hiện ra bất cứ quan hệ nào giữa ba người bị hại. Chẳng lẽ phía lẽ cảnh sát cũng vậy luôn? Hay là các anh nắm được mối liên kết đó rồi, nhưng cố tình giữ im lặng để nhử hung thủ tiếp cận mục tiêu kế tiếp?”

Kotegawa cảm thấy đây mới là kẻ đang thần hồn nát thần tính, không tin cảnh sát bị một tên tội phạm xoay mòng mòng và thậm chí còn chưa đụng được vào một sợ lông của hắn. Tự đánh giá quá cao năng lực của đội điều tra cuối cùng lại hóa thành căn nguyên đánh mất đi sự tin tưởng. Nếu vị sở trưởng tội nghiệp kia trả lời “đúng vậy”, họ sẽ nói đây là phương pháp điều tra coi thường tính mạng con người. Nếu ông ấy phủ nhận, họ sẽ cho đó là lời thú tội của đám cảnh sát tinh vô năng.

Người tương đối nhạy bén, chẳng hạn như vị trưởng phòng bên phải, chắc sẽ chọn cách bốc phét rằng trụ sở đã có kế hoạch kiểm soát tình hình. Sau đó làm gì có ai rảnh rỗi kiểm chứng một tuyên bố dối trá? Cứ coi đó là lời ngon tiếng ngọt để trấn an công chúng thì có gì mà phải tội lỗi đâu?

Người sắc sảo vượt trội, chẳng hạn như Watase bên trái, có lẽ sẽ tung hỏa mù bằng việc thao thao bất tuyệt về mọi khả năng bản thân nghĩ được ra, từ suy đoán thực tế đến lý thuyết suông trong sách vở.

Thật không may, Satonaka lại là người cứng nhắc một cách cổ hủ, bịa chuyện vô cùng tẻ và chẳng thể che nổi mắt ai.

Ông ấy quả nhiên chỉ cau mày giữ im lặng. Khi người thành thật

rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, cả họ và đối phương chỉ còn lựa chọn duy nhất là không nói gì cả.

Thấy sở trưởng và báo chí bắt đầu trừng mắt nhìn nhau, Kurisu đành vội vã xen vào:

“Cảnh sát chưa bao giờ có dự tính đem công dân lương thiện ra làm mồi nhử. Câu hỏi vừa rồi cực kỳ thiếu tôn trọng. Chúng tôi không cần thiết phải công bố những thông tin chưa có kết luận chính xác trong giai đoạn điều tra.”

Watase đang he hé mắt quan sát tình hình bỗng nhường một bên lòng mày. Thường xuyên được thấy cử chỉ đó ở cự ly gần, Kotegawa hiểu ý nghĩa của nó như lòng bàn tay. Ông ấy đang muốn nói: “Phát ngôn thừa thãi vậy hả, đồ đàn ơi?”

“Ý là dù đang xác thực nhưng đúng là các anh đã phát hiện ra gì đó về quan hệ giữa ba người đúng không?”

Kurisu toan cảnh cáo trò bới lông tìm vết của phóng viên thì đột nhiên cứng họng, đơ ra như pho tượng. Chắc vừa nhớ ra phạm vi quyền hạn và trách nhiệm của bản thân.

Satonaka vẫn giữ vẻ cau có, quay sang nhìn Watase phát tín hiệu cầu cứu. Watase gật đầu đáp trả, khẽ thở dài rồi hắng giọng. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào ông.

Nào, sếp tính nói gì đây nào? Kotegawa cũng thấy hứng thú và dành sự chú ý cho cấp trên.

“A-----”

Bỗng có ai đó kêu lên chen ngang. Lại là Onoue.

Xung quanh cùng ném cho cậu ta cái nhìn trách cứ vì tội bất lịch

sự nhưng Onoue chẳng bận tâm, có vẻ đang cực kỳ bàng hoàng. Cậu ta bất động, ngón trỏ giơ lên như thể vừa nhận ra điều gì đó ngoài sức tưởng tượng.

Kotegawa ngay tức khắc sửng sốt. Nét mặt này y hệt biểu cảm của cậu lúc Watase thì thầm vào tai.

Onoue phát hiện ra quy luật đó rồi!

Kotegawa vội vã nhìn Watase, thấy ông ấy bật dậy và suýt làm đổ ghế. Chắc là cũng đã đoán được tình hình.

“Tôi biết ba nạn nhân có liên quan gì rồi!”

Dừng lại đi.

Dừng nói nữa.

“A trong Arao Reiko, I trong Ibusuki Senkichi, U trong Udou Masato. A, I, U, E, O. Kẻ đó giết người theo thứ tự bảng chữ cái!” Giờ thì toàn bộ nhà báo có mặt ở đây đều kinh hãi đến đứng hình. Một trò chơi chữ đơn giản của trẻ con.

Sự quái đản của tử thi đã làm cho tất cả chúng ta mờ mắt.

Mà chẳng phải ai đó từng nói cách hung thủ chơi đùa, trưng bày xác chết cũng như những mẫu giấy nhận trách nhiệm để lại hiện trường đều là biểu hiện của tính trẻ con sao?

Căn phòng lặng ngắt như tờ, rồi dần trở nên náo loạn.

Phóng viên chẳng ai bảo ai bắt đầu đồng loạt đưa tay lên kiểm tra đồng hồ.

Vẫn kịp cho ấn bản buổi tối.

Thế rồi, cả đám nhanh chóng bay tứ tán như lũ nhện con, chuồn khỏi căn phòng cùng tiếng đá ghế và gào thét toán loạn. Cuối cùng

chỉ còn lại ba ông cảnh sát và một mình Onoue.

Watase khó chịu lườm người đang chấp hai tay cầu nguyện đằng kia. "... Ê, tên báo giấy đỏ. Không đi à?"

"Tôi đi đây. Đang mài nghĩ lời dẫn nhập."

"Nhanh cái chân lên! Đếm đến ba mà vẫn chưa cút khỏi đây là tôi đổ thuốc chuột vào mồm cậu đấy!"

"Ngài thanh tra tức giận phết nhỉ?"

"Đương nhiên rồi! Cậu vừa bôi phân ra người đấy thôi! Thời gian tới chỗ này cấm cửa *Saitama Nippo*. Về báo cho phụ trách tòa soạn thế nhé!"

"Tệ thật đấy... Lần sau, tôi sẽ để người khác đi thay. Xin hãy chiếu cố người tiếp theo ạ."

"Tự thấy tội lỗi rồi đấy ư?"

"Vâng. Nói xong tôi thấy hối hận lắm. Giá mà lúc đấy cứ lẳng lặng chạy về tòa soạn thì Giết người theo thứ tự bảng chữ cái đã là tin độc quyền của chúng tôi rồi."

"Cái loại cậu đến bao giờ mới..."

"Tôi cũng thấy sợ rồi ạ." Onoue nói phụt ra.

Watase nhú mày đầy hoài nghi.

"Cậu sao?"

"Mới nghĩ ra thì mừng phát điên nhưng ngay sau đó toàn thân ớn lạnh. Kiểu hãi hùng mà dựng cả tóc gáy ấy. Làm nghề bao lâu mà đây là lần đầu tiên bị như vậy. Cảm giác không còn đứng ngoài cuộc xem xét vấn đề nữa thật khủng khiếp quá đi."

"Vậy lý do gì làm cậu sợ thế?"

“Ngài thanh tra không hiểu à? Tôi tên Onoue Zenji, bắt đầu bằng ‘O’. Qua một vụ nữa thôi là gia nhập hội mục tiêu bị giết rồi. Tôi cũng là người Hannou mà.”

Đúng như Onoue dự đoán, tất cả các tờ báo buổi tối đó đều đưa tin liên quan đến kẻ giết người theo bảng chữ cái. Phần nữa vì nạn nhân thứ ba là một đứa trẻ, nên tên hung thủ quá đản với niềm đam mê hủy xác vừa có thêm được một danh xưng phù hợp, vừa khiến xã hội phải khắc cốt ghi tâm. Nói một cách ẩn dụ thì là ném đá xuống mặt hồ lăn tăn để tạo ra những vòng sóng lớn.

Cái tên đơn thuần dùng để ký hiệu. Tâm thường ra sao, hào nhoáng thế nào thì suy cho cùng vẫn chỉ là một dãy chữ cái. Vậy nên, Ayanokoji hay Tanaka đều có giá trị như nhau. Nhất là đối với Người Ấch.

Người Ấch nhận thấy giới tính, tuổi tác, nghề nghiệp không quan trọng. Thu nhập hàng năm, nhóm máu, thị hiếu và sở thích cũng chẳng đáng quan tâm. Điều duy nhất có ý nghĩa là “cái tên” giúp ký hiệu một người. Hẳn chỉ chú ý được từng ấy. Đứng trước Người Ấch, mọi người bị tước đi tính cá biệt, hóa thành những ký hiệu đơn thuần. Để rồi chỉ còn có thể xếp hàng theo thứ tự, đợi chờ rằng nanh của kẻ săn mồi.

Thông thường, mọi người hiểu kỳ theo dõi tin tức về án mạng nếu tấn bi kịch ấy chỉ diễn ra ở nơi rất xa. Thủ phạm có lý do để ra tay, nạn nhân có lý do mới bị giết. Chừng nào tất cả đều chẳng liên quan đến bản thân, chừng ấy vẫn có thể an tâm làm người ngoài cuộc. Bức tường ngăn cách vững chắc luôn tồn tại giữa ta và người bị hại trong một vụ án tatan đầu tatan đầu.

Thế nhưng, con người hóa thành ký hiệu cũng là lúc bức tường ngăn cách ấy sụp đổ hoàn toàn. Ta nhận ra bản thân cũng giống như bao người khác, đều mắc kẹt trong “chiếc lồng Hannou”, chờ đến lượt mình. Ta không còn vô can mà chính là một trong những con mồi. Ngày bị hãm đến siết cổ, chơi đùa trên thi thể giống ba người kia cũng chẳng còn xa. Hiểu ra sự thật ấy, cảm giác rùng rợn, ghê tởm mơ hồ bỗng biến thành nỗi khiếp đảm rõ ràng.

Điều cần quan ngại lúc này là phạm vi nguy hiểm sẽ thay đổi theo thời gian. Những cái tên bắt đầu bằng “A”, “I”, “U” được xóa khỏi danh sách. Nhóm sống trong sợ hãi hiện tại là “E” và tiếp đó là “O”, “Ka”.

Trọng điểm là vấn đề xác suất. Mẫu số không còn là đám đông lớn mà bị thu hẹp thành từng tập hợp nhỏ có đặc điểm riêng. Nguy cơ quá cao sẽ khuếch đại cơn khủng hoảng đến mức ngấm cả vào da thịt con người.

Mọi người bị nỗi sợ chi phối, nên đã mau chóng hành động. Công ty viễn thông NTT East là nơi đầu tiên hứng chịu những phản ứng này. Chỉ trong một ngày, NTT nhánh 104 đã tiếp nhận 225 yêu cầu hủy đăng ký. Khi nhân viên tổng đài giải thích rằng sẽ mất chút thời gian để hoàn tất quy trình do quá tải, rất nhiều thuê bao đã nổi điên lên. Họ cho rằng Người Ấch lựa chọn con mồi dựa trên danh bạ điện thoại.

Cũng từ thời điểm đó, công dân có tên bắt đầu bằng chữ “E” lần lượt rời đi. Trong đó có nhiều học sinh bị trùng lịch thi cuối kỳ nên được phụ huynh thi nhau gửi cho họ hàng thân thích ở thành phố lân cận, thậm chí là sang hãn tỉnh khác. Không thể đổi tên thì đổi

chỗ ở, đi khỏi Hannou là có thể xem như thoát khỏi bàn tay của Người Ếch rồi. Cha mẹ bị dồn đến chân tường, đành phải dùng cách ấy để bảo vệ con trước tên sát nhân giấu mặt. Ấy thế mà, một số kẻ ngồi lê đôi mách lại đi chế nhạo tình cảnh ấy là sơ tán học sinh thời Heisei.

Còn những người không thể chuyển đi nơi khác đã làm cách nào để bảo toàn tính mạng bản thân? Họ hạn chế tối đa việc ra ngoài sau khi mặt trời lặn. Kết quả là nhạc chào đón Giáng sinh đã tràn ngập khắp nơi nhưng không khí phố buôn vẫn lạnh lẽo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng khi mất đi lượng lớn khách hàng lui tới sau 6 giờ. Các cửa hàng liên tục phải đóng cửa từ rất sớm. Cơ mà đằng đó vẫn còn đông chán so với bên khu dân cư và vùng lân cận. Nhìn cảnh đường sá vắng tanh sau hoàng hôn, ai dám nghĩ đây là giai đoạn năm sắp hết, tết sắp về? Nếu di dân bị coi là sơ tán học sinh thời Heisei thì tình trạng này ắt phải gọi là lệnh giới nghiêm sau cảnh báo không kích.

Bên cạnh sợ hãi, mấy kiểu đùa cợt khiến người hiểu chuyện nhăn mặt ngày càng tăng lên. Graffiti vẽ ếch cầm dây dây u ám, méo mó, chẳng hài hước chút nào lan tràn khắp phố. Đâu dừng lại ở đó, mấy trò rùng rợn như treo ếch thật lên cành cây bên vỉa hè, mổ bụng ếch dán lên tường cũng bắt đầu xuất hiện.

Tất nhiên, ngọn lửa hoang mang và khiếp đảm ấy không chỉ bập bùng trong thành phố Hannou mà còn lan ra khắp cả nước. Chẳng cần nói cũng hiểu, mạng xã hội chính là tác nhân dẫn tới phản ứng dây chuyền này. Giết người theo bảng chữ cái luôn chiếm chệ trên đầu các bản tin. Các nhà xã hội học, tội phạm học danh tiếng cùng

nhiều gương mặt xuất chúng khác như các cựu thanh tra bị kéo vào cuộc đua suy luận về thủ phạm mỗi ngày. Chương trình thời sự nào cũng có tỉ suất người xem cao, đám chức trách nhà đài cười không ngậm được mồm, nhưng vẫn không tránh được hệ lụy gây ra cho một số người. Cụ thể như hoạt hình và quảng cáo có nhân vật ếch đồng loạt vấp phải làn sóng phản đối từ người xem, lao đao vì bị cấm chiếu.

Thêm vào đó, xã hội trực tuyến là nơi phản ánh nhanh chóng mọi bất an của thế giới thực. Khi tất cả đều được ẩn danh, cõi mạng sẽ sản sinh ra sự tưởng tượng và tin đồn kinh hoàng hơn cả thực tế. Nhiều trường hợp đăng tải địa chỉ, tên tuổi cụ thể của người khác lên để dự đoán nạn nhân tiếp theo hoặc xác định danh tính hung thủ, sau đó bị chính chủ nổi cơn tam bành nhảy vào phản bác. Các trang mạng trở thành bãi chiến trường hỗn loạn. Một số kẻ ác ý thậm chí còn lập danh sách người nổi tiếng có xuất thân Hannou, cẩn thận xếp sẵn tên họ theo bảng chữ cái để hiến tế cho Người Ếch.

Giấu đi thân phận giúp mọi người dễ dàng thả lỏng thả phơi bày nỗi âu lo và kinh hãi. Lướt truy cập liên quan đến Người Ếch cũng như kẻ giết người theo bảng chữ cái lớn đến mức làm nghẽn mạng tạm thời. Hầu hết ý kiến bình luận đều nặng cảm xúc và thiếu mạch lạc, chủ yếu kêu gọi ban bố chính thức lệnh giới nghiêm hoặc bắt giữ và cách ly toàn bộ nghi phạm. Những câu từ lung củng ấy dần chân thực như thể thật sự phát ra tiếng kêu gào cuồng loạn của đám đông, làm người ta không khỏi hình dung ra quang cảnh sẵn phù thủy thời Trung cổ. Dẫu điều bạn quan ngại có phi lý đến đâu,

người ta vẫn sẽ lập tức đổ xô tới, dùng bữa vài luận điểm bằng quơ để ủng hộ bạn.

Xã hội ảo cướp đi năng lực tư duy của con người. Ý chí soi xét vấn đề bị thui chột bởi thói ỷ y, cứ lên mạng là tỏ tường suy nghĩ của cả thế giới. Dân già, không gian mạng bùng nổ, được coi là nơi thống nhất ý kiến của cả cộng đồng. Thậm chí, nội dung trên đó còn ảnh hưởng ngược lại thế giới thực, khiến quần chúng nhân dân càng thêm bất an.

Chắc chắn không thể thiếu những ý kiến đi ngược lại xu thế đám đông. Trên sóng tin tức buổi tối, một luật sư quen thuộc với khán giả truyền hình nhận xét người Hannou đang phản ứng thái quá trước sự việc lần này, khiến một nhà báo chuyên mục trước nay thái độ ôn hòa cũng phải tức tối phản bác ngay sau đó.

“Anh luật sư đây tên Wakabayashi và sống ở Tokyo đúng không nhỉ? Thuộc nhóm siêu an toàn nên mới có thể nói chuyện lạc quan đến thế. Anh biết đấy, dù không được công khai trên báo chí hay truyền hình, nhưng mấy tấm hình rò rỉ trên mạng đủ để dân tình hiểu rõ ba nạn nhân đã phải trải qua những gì. Xem xong nghĩ đến bản thân và gia đình cũng gặp cảnh tương tự, có ai không run rẩy? Hơn nữa, tên sát nhân kia có khả năng đang ẩn náu trong chính hàng xóm láng giềng. Nguy nan như thế bị nhốt chung chuồng với một con sư tử tàn hình. Nghe được tiếng gầm gừ hung tợn, ngửi thấy mùi máu tanh ngòm mà lại chẳng biết nó đang rình rập ở đâu, tí mép chuồng hay ngay bên cạnh? Cần chuẩn bị tinh thần rằng nanh và móng vuốt của con thú ấy tấn công từ trong bóng tối bất cứ lúc nào. Tình hình giờ là như thế đấy. Người cho rằng chúng tôi

phản ứng thái quá hẳn phải xếp vào diện trí tưởng tượng nghèo nàn.”

Sau câu chốt hạ câu kính của nhà báo người Hannou tên Ezaki kia, không một ai dám phát biểu thêm gì nữa.

Người Ấch không mất nhiều công sức để đàn áp dân chúng Hannou. Chỉ với ba xác chết cùng ba mảnh giấy để lại hiện trường, hẳn đã được tôn vinh làm vua của nỗi sợ hãi.

Cách tốt nhất để xoa dịu cơn khiếp đảm là hướng sự tức giận vào một điều gì đó. Và dĩ nhiên, tất cả chỉ trích từ xã hội, nhất là người sống ở Hannou, cũng như mọi phê phán của cộng đồng mạng đều nhắm thẳng vào trụ sở điều tra. Kinh hãi và lo lắng bao nhiêu, họ sẽ buông lời trách móc gay gắt, thậm tệ bấy nhiêu. Cái thế ấy chỉ có thể mô tả bằng hai chữ “khủng hoảng”. Sở Cảnh sát tỉnh Saitama và Đồn Cảnh sát Hannou đổ chuông điện thoại liên hồi, mục gửi ý kiến trên trang chủ đầy kín. Có người đào bới các vụ bê bối đã bị phanh phui của cảnh sát trong năm nay, nhận định đó là lý do tại sao tỉ lệ bắt giữ giảm sút. Có người yêu cầu thay hết thành viên đội điều tra bất tài vô dụng hiện giờ đi, không thì giao quyền chỉ đạo điều tra cho bên Tokyo cũng được. Có người bảo thuế má đắt đỏ không phải trả cho lúc này hay sao, giờ toàn bộ cảnh sát tỉnh phải làm việc 24/24 để bảo vệ an toàn cho nhân dân chứ? Không cần biết thuộc lực lượng giao thông hay lính trực đồn, cứ bước chân ra ngoài là chết chìm trong biển ánh mắt hình viên đạn của quần chúng. Cảnh sát mà không thể che chở công dân thì cũng chỉ hơn đám công chức khác một khẩu súng dắt bên người. Một nữ sĩ quan còn bị chửi mắng thẳng mặt như thế.

Ngay lúc này không ai lường được sự tín nhiệm và quyền uy của cảnh sát có thể tụt dốc không phanh đến mức đó. Bởi nguồn cơn sự việc vài ngày nữa mới nổ ra.

Một ngày sau buổi họp báo, đám ma Masato được tổ chức tại nhà tang lễ gần tư gia.

Trong khi cộng sự Watase ở lại trụ sở, đầu tắt mặt tối chỉ huy điều tra viên và đối phó với truyền thông, Kotegawa mặc đồ tang, quanh quẩn một mình gần khu vực tiếp đón người thăm viếng.

Cậu thở ra một hơi trắng xóa, theo bản năng xoa hai bàn tay trần vào nhau.

Bất giác lại nhìn lên bầu trời.

Trận tuyết đã ngớt từ hôm qua cơ mà chưa dừng hẳn. Bông trắng li ti, tuy không đủ lớn để tích tụ trên mặt đường nhưng thực sự làm tiết trời rét hơn đáng kể. Sáng nay, thời sự ghi nhận nhiệt độ âm lần đầu trong năm. Tuyết nhẹ nhàng sà xuống, nổi bật trên những tấm màn đen trắng treo trước khu phúng viếng. Trước linh cữu bé con đoán mệnh, người tiễn đưa không ngăn nổi tiếng thốn thức của chính mình.

Cõi lòng Kotegawa còn tan nát hơn thế.

Lạnh lẽo từ thân thể đến tâm can, cậu vẫn không dám than khóc nửa lời. Phần vì nghĩ tới Sayuri bên trong kia đang phải vừa làm chủ

tang, vừa phải cẩn răng chịu đựng nỗi đau vô cùng vô tận. Phần vì nhiệm vụ của cậu ở đây không phải đưa linh hồn Masato lên thiên đường mà là theo dõi những nhân vật khả nghi có thể ghé qua.

Giống như kẻ phóng hỏa quay lại tàn tích vụ cháy, tên sát nhân chắc chắn sẽ đến quan sát đám ma người đã chết dưới tay mình. Với chuỗi án mạng rúng động xã hội và thủ phạm có dấu hiệu thích thể hiện đến mức để lại thư nhận trách nhiệm như lần này, lý thuyết trên lại càng đúng. Trụ sở điều tra chụp ảnh tất cả người tới viếng Arao Reiko ở Nagano. Trường hợp của Ibusuki Senkichi sau đó cũng vậy. Mục đích là để tìm ra một kẻ trà trộn dấu chẳng liên hệ gì với người đã khuất, hoặc một ai đó lạ mặt mang đặc điểm khác biệt so với đoàn người đưa tang. Hơn năm trăm bức ảnh trong hai vụ trước sẽ được đem đối chiếu với những tấm hình lần này, nếu phát hiện một người cùng tới tham dự cả ba thì sẽ là thu hoạch rất lớn. Ngay lúc này, hẳn một số điều tra viên cũng đã lẻn vào hội trường, chụp ảnh từng người bằng máy ảnh kỹ thuật số giấu kín.

Có trong tay hơn năm trăm gương mặt trước đó, Kotegawa không chỉ chú ý đến khách vào nơi tiếp đón mà còn để mắt tới cả người đi lại quanh khu vực ngoài hội trường. Hung thủ từng sát hại, mổ xẻ thân xác Masato làm trò tiêu khiển ngay lúc này đang cười nhạo trên nỗi tiếc thương của những người còn lại. Nghĩ đến đây, ánh mắt cậu thanh tra trẻ bỗng dưng trở nên hung dữ.

Lễ truy điệu kết thúc lúc 3 giờ chiều.

Thời gian bỏ ra thì nhiều, kết quả thu được lại chẳng bao nhiêu. Cộng thêm ý nghĩ về một kẻ vác vè chia buồn giả tạo vào giữa nơi tiễn đưa đứa nhỏ làm cho Kotegawa quay về đồn trong tâm trạng tồi

tệ cực độ. Và rồi, thay đổi nhỏ ở trụ sở làm cậu bất ngờ.

Bản đồ thành phố Hannou cỡ lớn được dán lên toàn bộ bức tường phía trước. Trên đó, ba địa điểm phát hiện ra thi thể gồm Takimi, Kamaya và Sagou được khoanh bằng mực đỏ. Thị trấn Ogata, bên trong Kamaya và Sagou còn có các vòng tròn đỏ nhỏ hơn, có lẽ là đánh dấu nơi các nạn nhân sinh sống. Watase cùng vài thành viên khác ngán ngẩm tập trung trước tấm bản đồ.

“Ồ, về rồi đấy à? Vất vả quá.”

“Sếp, mọi người đang tính toán phạm vi hoạt động của thủ phạm sao?”

“À, này là lập hồ sơ khu vực. Nếu thật sự nhắm mục tiêu theo tên, thì thay vì ngẫu nhiên, tôi nghĩ hung thủ sẽ dùng một cách khác. Cậu biết phương thức giết người hàng loạt thường được chia ra thành ba kiểu chính đúng không?”

Watase đã từng giải thích về chuyện phân loại này khi đang điều tra một vụ án ở thành phố.

“Vâng. Một là tấn công ngay khi chạm trán. Hai là bám đuôi rồi ra tay. Cuối cùng là giết sau khi đã làm thân, tiếp cận. Đúng không ạ?”

“NgườiẾch lựa chọn đối tượng dựa trên một danh sách nào đó. Thế nên có thể suy đoán trường hợp này rơi vào phương thức số hai, tức là theo dõi nạn nhân rồi giết họ. Tiếp theo sẽ phải xét đến mẫu hành vi phạm tội. Cái này cũng chủ yếu gồm ba kiểu. Thứ nhất, sử dụng chính nơi sinh sống làm cứ điểm và đi săn. Thứ hai, đặt căn cứ ở nơi khác không phải nhà riêng rồi ra ngoài lùng sục. Thứ ba, làm gì đó hoặc tạo tình huống này kia để con mồi tự sa lưới. Cả ba vụ án đều nhắm vào nhóm người cụ thể, nên khả năng giăng lưới

chờ mỗi là rất thấp. Vậy là chỉ còn thứ nhất và thứ hai. Nếu thế thì..." Watase hất cằm về phía bản đồ, "lập bản đồ ba hiện trường vụ án, ba khu nhà riêng nơi có thể là vị trí theo dõi nạn nhân đầu tiên của tên tội phạm và cả những nơi phát hiện dấu vết sau này, chúng ta sẽ từ từ định vị được căn cứ hoạt động của hắn. Khoanh vùng bán kính mười ki lô mét rồi truy quét từng ngõ ngách là sẽ có hy vọng thôi."

"Nói mới nhớ, báo cáo của phòng phân tích vẫn chưa xong nhỉ? Ngoài mấy mảnh giấy viết tay, có tìm được gì từ hiện trường ba vụ án không? Máu hay tóc chẳng hạn."

"Không," Watase lắc đầu trả lời, "Thu được mẫu tóc của tất cả 369 người. Đã gửi toàn bộ đi xét nghiệm ADN, nhưng đến nay chưa thấy mẫu nào xuất hiện ở cả ba địa điểm. Chưa hết, số ADN trùng khớp với cơ sở dữ liệu của Tổng cục Cảnh sát Quốc gia cũng bằng không. Phạm vi phải kiểm tra vẫn còn quá lớn. Hiện trường chỉ có vết máu của người bị hại. Đã xác định được chủng giầy từ dấu chân để lại trên hồ cát, nhưng lại là đồ sản xuất hàng loạt, chỉ riêng trong tỉnh đã có tới hàng nghìn đôi. Cứ nghiên cứu vậy thôi chứ hướng đi này ít triển vọng. đành trông cậy vào mỗi việc thu thập thông tin nhân chứng. Có điều tên này thật sự giống loài động vật sống về đêm, chuyên lợi dụng địa điểm và thời gian vắng vẻ để gây án. Chẳng biết nhờ tốt số hay vì quá thông thuộc địa lý vùng này mà không một ai từng nhìn thấy đối tượng khả nghi. Quá khủng khiếp! Mà, bên cậu sao rồi?"

Kotegawa báo cáo không phát hiện người tham dự nào có biểu hiện đáng ngờ trong tang lễ, Watase bắt đầu tỏ vẻ khó chịu.

“Không có tiến triển gì đáng kể. Đúng là trong cái rủi có cái xui.”

“Xui rủi... gì vậy ạ?”

“À, cậu cứ rúc mặt ở đám ma thì biết làm sao được? Lại có án mạng vào khoảng 9 giờ sáng nay ở thành phố Machida. Nạn nhân tên Enokida Kensaku, 55 tuổi, chủ một doanh nghiệp bất động sản tư nhân. Hiện trường là phòng khách nhà riêng, cạnh thi thể còn để lại một mảnh giấy của Người Ấch.”

“Ờ, Enokida!” Kotegawa bất giác tiến lại gần Watase.

“Đừng hoảng. Chữ trên giấy là đánh máy, phương thức gây án là dùng dao đâm vào tim. Bắt chước rõ ràng. Mà không, trường hợp này phải gọi là cơ hội mới đúng. Đội phụ trách đã mời em trai bị hại lên thẩm vấn, hình như anh ta vừa khai nhận rồi. Tên này thèm muốn tài sản của nạn nhân đó giờ. Trùng hợp thay, tên người bị hại lại bắt đầu bằng chữ E nên hẳn hạ quyết tâm ra tay rồi vờ như đó là tác phẩm của Người Ấch. Đáng tiếc là nét chữ và phương thức gây án của Người Ấch thì đâu có được công khai. Điểm quan trọng nhất thì lại không học theo được. Cơ mà hình như phía Cục Cảnh sát Tokyo đang nặng xiết hết cả lên đấy.”

“Tại sao thế ạ?”

“Thủ phạm chưa nhắm đến mục tiêu ở ngoài Hannou là điều may mắn. Nếu hẳn mở rộng phạm vi săn mồi sang cả thành phố khác, nỗi sợ hãi và bất an sẽ lan rộng khắp mọi nơi. Thế nhưng, dù thủ đoạn nguy trang quá lộ liễu thì việc để xuất hiện tội phạm bắt chước cũng là chuyện chẳng lành. Với tình hình tiến độ điều tra giậm chân tại chỗ, không xác định được nghi phạm như hiện nay, e là sẽ tiếp tục có tội phạm bắt chước thứ hai, thứ ba.”

Nói cách khác, phía Tokyo đã gây áp lực khá lớn lên trụ sở điều tra. Tổng cục cũng đang lắp ló chực chờ sẵn rồi. Tước quyền điều tra chỉ còn là vấn đề thời gian.

“Lại còn cái gì nữa?” Kotegawa vừa mở miệng như ăn phải thứ đó kinh tởm, điện thoại trước mặt bỗng đổ chuông.

Watase liếc sang nói: “Bắt máy đi, nghe xong cậu sẽ hiểu.”

Kotegawa mơ hồ nhắc điện thoại lên.

“Alo...”

Đầu dây bên kia phát ra giọng nói nghèn nghẹn của một người đàn ông.

“Vâng, trụ sở điều tra xin nghe.”

“Xin các cậu đấy, công khai ra đi.”

“Dạ?”

“Dạ vâng cái gì? Đừng giả vờ giả vịt nữa, tiết lộ thông tin đê. Bảo vệ tính mạng và tài sản nhân dân không phải trách nhiệm của cảnh sát hay sao?”

“Anh cần thông tin gì cơ ạ?”

“Biết rồi còn hỏi à? Thông tin về Người Ếch. Các cậu có danh sách nghi phạm rồi đúng không? Hãy cho tôi biết tên và địa chỉ của chúng.”

“Hả? Rốt cuộc anh dựa mà đâu mà nói như thế? Mà anh là ai mới được đấy?”

“Tôi là một công dân có tên bắt đầu bằng chữ E.”

Nghe thanh âm u uất của đối phương, Kotegawa dần hiểu được tình hình. Đây là tiếng kêu sợ sệt của cừ non trước một con sói.

“Ra là vậy. Tôi hiểu mỗi lo ngại của anh, nhưng cảnh sát không thể xem nhẹ tính bí mật của quá trình điều tra...”

“Tôi nghe cán bộ tiếp dân lúc nãy giải thích mấy cái đó đến phát chán rồi. Cái gì mà phải cân nhắc tới nhân quyền của nghi phạm đúng không? Cảnh sát các cậu lúc nào cũng vậy. Đề cao nhân quyền của thủ phạm hơn cả của nạn nhân. À, người chết rồi sẽ không phản đối được nữa chứ gì? Nhưng mục tiêu tương lai của hung thủ giờ vẫn còn sờ sờ ra đấy nhé. Chúng tôi phải sống trong sợ hãi mỗi ngày. Cuối cùng thì quyền con người nào quan trọng hơn? Của tám vạn công dân lương thiện hay của một kẻ giết người?”

“Bị tình nghi không có nghĩa họ thực sự là hung thủ.”

“Vậy thì sao? Nghi phạm chắc là mấy đứa từng bị kết án hoặc đầu óc có vấn đề nhỉ? Cung cấp thông tin của tất cả bọn đó đi. Có danh sách rồi, tôi trông chừng hết thảy là xong, không gây hại gì đâu. Hay là cảnh sát cách ly chúng vào chỗ nào đấy hộ với.”

Thứ lý luận ích kỷ gì đây? Đụng đến lợi ích cá nhân là con người ngang nhiên nói năng như đám Đức Quốc Xã.

Cách đây vài tháng, nhóm cảnh sát tỉnh Saga truy vết hành tung của một diện tình nghi là người thiếu năng trí tuệ. Động thái này khiến cho anh ta bị tra tấn hội đồng tới chết. Lúc ấy, dư luận khắp nơi gay gắt lên án cơ quan điều tra hành động hấp tấp, chuyên quyền. Thế mà khi tình thế thay đổi theo hướng có khả năng gây hại cho chính họ, họ lại lập tức quay xe. Không tin nổi đó lại là phát ngôn từ những người vẫn được gọi là “công dân tốt”.

“Anh nghĩ chúng tôi sẽ chấp nhận một yêu cầu quá đáng như vậy sao?”

“Hừm. Đây thanh tra, nghe giọng thì chắc cậu còn ít tuổi. Vẫn độc thân hả?”

“Chuyện đó đâu liên quan gì?”

“Nạn nhân lần này là một bé trai mới lên bảy. Con gái tôi cũng tầm tuổi đó.” Giọng điệu bên kia đột nhiên chùng xuống. “Liên quan đấy thôi. Đàn ông đã có gia đình đâu chỉ lo cho mỗi bản thân? Còn phải căng não nghĩ cách bảo vệ người nhà nữa. Tưởng tượng vợ con mình bị giết như thế mà xem. Ban đêm còn được ở cùng họ. Chứ ban ngày phải đi làm thì nóng ruột đến mức không thể tập trung vào công việc. Cứ xem tin tức là muốn phát điên. Sao? Cậu có hiểu được cảm giác của tôi không?”

Kotegawa phút chốc trầm tư. Cậu ta hiểu nỗi đau mất đi hơi ấm bàn tay và nét cười trên gương mặt thân thương hơn bất kỳ ai. Cảm giác trống rỗng, thiếu thốn khó nói thành lời vẫn còn nguyên ở đó, chân thực đến sống động vô cùng.

“Cậu thanh tra làm ơn giúp cho.” Người đàn ông kia van xin. “Tôi cũng phải che chở cho những người quan trọng hơn cả chính bản thân mình. Đó là trách nhiệm của một người cha. Giờ tôi sẽ cung cấp địa chỉ nhà cho cậu. Nếu quanh đó có kẻ từng phạm tội hoặc thần kinh không bình thường thì nói với tôi nhé. Trong vòng bán kính mười cây số thôi cũng được.”

“Không, cái đó...”

Kotegawa còn đang ngập ngừng, cánh tay bên cạnh đã vươn tới, giật lấy điện thoại.

“Đây, ý tưởng của anh hơi bị hay đấy,” Watase nói bằng chất giọng âm ti địa ngục, “Nếu tha thiết muốn cách ly, tôi sẽ tổng anh

vào nhà lao vì tội cản trở người thi hành công vụ. Vừa bảo sẽ cung cấp địa chỉ nhà ấy hả? Tốt quá, càng đỡ mất công tìm kiếm. Đọc đi, chúng tôi ghi âm lại luôn nè. Cơ mà nói trước là chỗ tạm giam trong đồn cảnh sát chỉ một người ở được thôi, không có kiểu dành cho cả gia đình đâu nhé.”

Sau một hồi im lặng, đầu dây bên kia tắt máy.

“Cứ liên tục thế này từ sáng đến giờ rồi đấy. Tiếp dân tăng một không tài nào làm việc bình thường vì phải nghe nhiều quá. Hết chịu nổi nên họ nổi máy qua đây luôn. Vụ này khó xử lý hơn ba cái gọi điện chỉ trích, khiếu nại với làm phiền thông thường.”

Lý do làm Watase trông chán chường đây ư?

“À, nhắc mới nhớ, có một cú điện thoại rất ư là tử tế, đáng hoàng.”

“Của ai thế ạ?”

“Giáo sư Omaezaki gọi đến từ chối khéo. Ông ấy bảo rất thấu hiểu cho khó khăn của cảnh sát, nhưng không thể cung cấp danh sách bệnh nhân vì đạo đức nghề nghiệp. Xong kêu là đã thử hỏi cả ý kiến của bác sĩ tâm thần ở thủ đô cho chắc và họ cũng lắc đầu. Cuối cùng còn vô cùng xin lỗi này kia. Trọng lễ nghĩa thật đấy?”

Phải rồi, cụm từ “trọng lễ nghĩa” quá chính xác để hình dung về vị giáo sư lớn tuổi kia. Đây có lẽ được xem là một đức tính đối với thể hệ của Watase.

“Có điều ba người vô tội đã thiệt mạng rồi. Đến nước này mà vẫn đặt đạo đức bác sĩ lên hàng đầu thì hay chúng ta mách với lũ báo giấy đỏ luôn đi? Nói là một nhân vật có sức ảnh hưởng trong giới

tâm thần học chẳng hạn.”

“Bọn lá cải ấy biết tổng từ lâu rồi. Thực tế là cũng có mấy tòa soạn yêu cầu phỏng vấn giáo sư. Bọn chúng chỉ đang chờ đợi cơ hội thôi.”

“Cơ hội?”

“Giai đoạn này dân chúng vẫn chỉ chửi mỗi cảnh sát. Nhưng cứ thử xảy ra án mạng thứ tư, thứ năm mà xem. Mũi rìu dư luận sớm muộn gì cũng sẽ chĩa cả sang các bác sĩ tâm thần. Đến lúc ấy, báo chí tha hồ ra vẻ đường hoàng moi móc thông tin. Bác sĩ hay luật sư đa phần đều quá đỗi khờ khờ trước làn sóng công kích từ bên ngoài. Thế nên ai biết được họ có thể cố thủ với đồng nguyên tắc kiểu đạo đức nghề nghiệp trong bao lâu? Suy xét một cách kỹ càng thì phản hồi của Omaezaki cũng là câu trả lời phù hợp ở thời điểm hiện tại. Bác sĩ chắc cũng nghĩ giống tôi. Nói cách khác, ông ấy đang nhân lúc này đánh tiếng với đám học trò và nhóm đồng nghiệp thân thiết để làm bước đệm giúp việc kêu gọi ủng hộ khi cần thiết dễ dàng hơn. Chứ ít giáo sư đã có tính toán gì đó trong đầu. Nói gì thì nói, người đó cũng sống từ những năm đầu thời đại Showa. Kinh nghiệm đầy mình.”

Kotegawa vội rút lại nhận xét hồi nãy. Đức tính cái nổi gì? Chẳng qua là màn thăm dò lẫn nhau của mấy người lăm mưu nhiều kế thôi.

“Về chuyện này thì quan ngại của tổng cục cũng có lý. Lỡ sự đa nghi và trạng thái khủng hoảng của Hannou lan sang các tỉnh thành khác, thậm chí tệ hơn là cả nước, toàn quân sẽ vừa phải chống tội phạm, vừa đề phòng hành động quá khích của nhân dân. Lúc ấy đừng hòng được làm nhiệm vụ như bình thường. Đâu phải doanh

nghiệp tư nhân mà đòi thuê lao động thời vụ với tuyển bán thời gian? Cảnh sát sẽ lao lực tới mức chẳng còn sức đi tóm đám bạo lực và lũ ăn cắp vặt, chứ nói gì đến Người Ấch? Hành trình bắt giữ tên đó nhất định sẽ còn gian nan hơn cả bây giờ.”

Nhìn sắc mặt các điều tra viên còn lại là hiểu, những điều Watase vừa nói không đơn thuần là âu lo hay phàn nàn. Mọi người hẳn vừa phải tiếp cả đồng cuộc gọi tương tự. Ai cũng trông như mất hết sức sống, cũng không ai nói nổi một lời nào. Mới một ngày mà đã như thế, nếu tình trạng này tiếp tục kéo dài, chức năng của cảnh sát chắc chắn sẽ tê liệt. Ai có thể ngờ rằng, ba án mạng lại có sức công phá khủng khiếp đến nhường này?

Tuy nhiên, nếu tất cả những chuyện này đều nằm trong dự tính của Người Ấch, hẳn không những bất thường mà còn là tên tội phạm thông minh và xảo quyệt.

E rằng cơ quan điều tra đang phải đối đầu với thứ ác ma hàng thật giá thật chứ không chỉ là con quái vật hung tàn.

Sống lưng Kotegawa ớn lạnh, gáy nổi da gà chẳng biết từ lúc nào.

Natsuo bắt đầu thay đổi từng chút một kể từ sau ngày hôm đó, nhưng nếu chỉ quan sát từ bên ngoài thì hoàn toàn không thể phát hiện ra. Chính Natsuo còn chẳng nhận thức được điều đó nữa là.

Trên đường đi học về, em nhìn thấy một con bướm nằm quằn quại ven đường. Hình như bị thương ở đâu đó nên nó cứ giãy giụa đôi cánh, bò vòng vòng trên mặt đất. Natsuo của ngày hôm qua chắc sẽ chỉ liếc nhìn rồi bỏ đi. Thế nhưng, Natsuo của ngày hôm nay

lại khác.

Em chăm chú theo dõi chuyển động của con côn trùng nhỏ rồi từ từ vươn tay. Bướm không bay được còn chậm chạp hơn cả giòi. Hai ngón tay dễ dàng bắt được thân mình nó. Thử tăng thêm một chút lực, nhịp co bóp từ các cơ quan nội tạng truyền đến đầu ngón tay. Mạnh hơn tí nữa, lớp vỏ mỏng vỡ phức phức, chất nhầy bên trong bắn ra, để lại cảm giác dính dấp và lạnh lạnh.

Nhịp tim con vật nhỏ yếu dần rồi dừng hẳn. Natsuo thả tay, để nó xoay tròn trong gió như chiếc lá khô lìa cành. Trống ngực em dồn dập trước cảnh tượng một sinh mệnh vừa biến mất trong tay mình.

Sự sống ấy quá mong manh!

Em thì lại được trao quyền sinh quyền sát. Thực ra, có ai thấy tội lỗi chỉ vì giết chết một con bướm đâu? Natsuo vô thức liếm ngón tay dính đầy dịch nhầy rồi nở nụ cười. Mùi vị cũng chẳng ghê tởm lắm. Một cái gì đó tối tăm, nặng nề xuất hiện và chặn ngang lồng ngực. Nó lạnh lẽo tột độ nhưng mang vẻ cao ngạo và mạnh mẽ. Niềm hưng phấn vẫn dâng trào, chưa thấy nhạt đi.

Natsuo bước tiếp, không thôi nhắm nháp mùi vị của thứ dịch nhầy.

Hôm sau, em mượn bạn chiếc vợt côn trùng rồi bắt đầu mài mê bắt bướm và châu chấu. Vừa hay khi ấy là giữa mùa hạ, Natsuo cứ thế đắm mình vào quang cảnh xung quanh mà chẳng bị ai chú ý. Thế xong, em mang đám côn trùng vừa bắt được đến một nơi không người để lần lượt "xử tử". Đầu tiên là bẻ gãy cánh, xé toạc các chi khiến con vật bất động. Sau đó là giết chết. Cũng có khi giẫm chúng dưới chân, nhưng chủ yếu vẫn dùng cách bóp nát. Cảm

giác ngọn lửa sự sống vụt tắt trên tay mang đến cho Natsuo khoái cảm ngọt ngào.

Nhưng rồi, Natsuo dần không còn thỏa mãn với những sinh linh bé nhỏ. Suy cho cùng, sinh vật lọt thỏm trong lòng bàn tay cũng chỉ có thể. Vậy nên, em để mắt đến những loài có kích thước lớn hơn như ếch, rắn, thằn lằn. Phía sau căn hộ và hai bên đường đến trường đều mênh mông đồng cỏ với ruộng vườn, tìm được một con mồi đâu có gì khó khăn? Chưa kể chúng còn cho em nhiều sự phấn khích hơn cả trước đó. Ở nhà toàn bị bố bạo hành, chứ ở đây thì em là thần, trị vì vạn vật. Natsuo vừa hào hứng tàn sát lũ ếch, vừa run lên vì sung sướng. Kích thích và phản ứng chân thực của nó khiến em chỉ cần dùng toàn lực mà bóp thôi cũng đã đủ hài lòng rồi. Có điều con mồi này lại thích giãy giụa và cực mất cảm với đòn đau nên phương thức hành hình cũng trở nên phong phú. Rạch từng xăng-ti-mét từ rìa cơ thể. Cầm kim toàn thân như nhím. Treo lên cây cho chim mổ... Ngạc nhiên thay, Natsuo không hề thấy ghê tởm, ngay cả khi nhìn thấy máu tươi hay đung vào đồng nội tạng, ngược lại là niềm khoan khoái khi dùng tay cảm nhận thứ cội nguồn của sự sống này.

Từ dạo ấy, Natsuo cũng mơ hồ nhận ra bản thân đang dần biến dạng. Cũng có thể nói là hình thành hai mặt hoàn toàn trái ngược nhau. Vừa tiếp tục phục tùng kẻ mạnh như bố và giáo viên chủ nhiệm, vừa thẳng tay ác nghiệt với những đối tượng yếu thế hơn. Hai thái độ trái ngược vẽ ra một dải phân cách trong tâm hồn. Một Natsuo bên trong hiền lành, rụt rè dần bị một Natsuo bạo ngược, hung tàn chi phối. Trong khi đứa bé nhất gan thường xuyên bị ép

vâng lời người khác, ôm lấy trái tim trống rỗng khi phải cắn răng phục vụ người đàn ông sinh ra mình, một đứa bé khác từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống, ngạo mạn nói với vẻ khinh khi: “Đây có phải con người thật của mày đâu?” Natsuo cứng cỏi kia đảo khách thành chủ, dần chiếm lĩnh vai trò chủ đạo và bắt đầu ra lệnh cho lớp vỏ bọc bên lề ngoài kia.

Trời chuyển đông, ếch rần chui hết xuống lòng đất tránh rét. Natsuo kia lại chẳng thể đợi chờ đến mùa xuân. Đang lòng sục con mồi quen thuộc, một sinh linh nhỏ bé dù có bị chém giết thế nào cũng chẳng có người quan tâm, ánh mắt kẻ đi săn va vào thứ đang lang thang khắp công viên: Một con chó già đi lạc. Bộ lông màu trắng nguyên thủy nay đã rụng lổ chỗ, trông xa như thể đang quần báo quanh thân. *Đúng là nhơ nhớt*, Natsuo nghĩ. Tuy già nhưng là một con chó trưởng thành khá to lớn, em không nghĩ mình sẽ thắng nếu chiến đấu trực diện với nó đâu. Trước hết, cần khiến nó bất động cái đã. Cơ mà đánh thuốc mê lại nằm ngoài khả năng của học sinh tiểu học. Thế thì cứ giáng cho nó một đòn gần chết trước đi.

Sau khi chắc chắn về khoảng thời gian con chó thường vật vờ ở công viên, Natsuo đã tới cho nó phần cơm thừa của bữa trưa trong ngày. Con vật già nua chẳng may mắn cảnh giác, ngẫu nhiên đồng thức ăn từ tay Natsuo. Ngày tiếp theo, em vẫn ném đồ ăn đến trước mặt con chó như hôm trước, nó vẫn nhận lấy không chút do dự nào.

Giây phút sau đó, Natsuo phang thẳng cây búa giấu trong tay vào phía trên lông mày của con chó già. Không thể chống cự trước đòn tấn công quá nhanh và bất ngờ, con vật kêu lên một tiếng rồi ngã gục tại chỗ. Thật trùng hợp, vị trí đánh lại trúng chỗ hiểm của nó.

Thấy mục tiêu chỉ còn biết run rẩy, Natsuo nhanh chóng cười lên và quấn một sợi dây nhựa quanh cổ nó. Thế rồi em lấy hết sức bình sinh, siết một phát thật chặt.

Vài phút sau, con chó già ngưng giẫy giụa, lưỡi thè ra lòng thòng. Tứ chi cũng thôi run rẩy, cơ thể nhanh chóng mất đi thân nhiệt. Natsuo lại nhìn xuống cái xác, thấy con chó dài cỡ mét rưỡi, so với em cũng chẳng kém cạnh là bao. Cảm giác thành tựu khi tước được mạng sống của con thú to lớn đến vậy khiến toàn thân run lên vì xúc động. Sự thỏa mãn chưa từng có lấp đầy lồng ngực, niềm vui của người chiến thắng cũng lan tỏa từ đầu đến chân. Lần đầu tiên Natsuo bé nhỏ thấy ngất ngây đến thế này.

Kể từ khoảnh khắc ấy, thế giới hoàn toàn đổi thay.

Với niềm tin vững chắc “Mình là bất khả chiến bại”, sự hiện diện của Natsuo kia ngày càng rõ nét hơn. Cuộc chinh phạt được thứ đam mê hắc ám thúc đẩy vẫn còn tiếp diễn. Không chỉ ở công viên, chó mèo xung quanh nhà, trên đường đến trường và ở khu đất trống làm sân chơi, cứ rơi vào tầm mắt Natsuo thì đều biến thành mục tiêu săn bắt. Cái nhận định chó mèo là động vật lạnh lợi của người lớn phải nói là vô cùng ngây thơ. Bọn chúng không muốn tiếp cận người lạ nhưng nếu được cho ăn thì lại có thể dễ dàng buông lỏng cảnh giác đến khó tin. Về khía cạnh này thì còn trùng và bò sát thông minh hơn rất nhiều. Gần như không có ngoại lệ, một khi đã bị mồi ngon hấp dẫn, khả năng tự vệ của chó mèo chỉ còn bằng không, để rồi ăn ngay một đòn trời giáng vào giữa lông mày. Ban đầu còn hơi chệch đích, nhưng đến khi số lần hạ gục mục tiêu vượt qua con số 8, em đã có thể nhắm thẳng vào chỗ hiểm với độ chính xác của

một nghệ nhân. Con thú không còn cử động sẽ trở thành đồ chơi của Natsuo, để em tùy ý xé xác phanh thây hoặc bỏ mặc trên đường ray xe lửa. Natsuo thỏa thích tận hưởng trò chơi đẫm máu này.

Bị bố ruột ngược đãi khốc liệt bao nhiêu, Natsuo sẽ tàn bạo bấy nhiêu. Con đường Natsuo đi qua ngày càng chất đông xác chó, mèo. Số lượng động vật chết bất thường tăng lên quả thực đã khiến xóm phố dậy lên nghi ngờ. Có biến thái sao? Liệu ngày nào đó hẳn có nhằm đến thứ gì khác ngoài động vật không nhỉ? Vài người dân đã báo cảnh sát về việc mèo nuôi của họ bị giết hại, nhưng vì hầu như đều đi lạc từ trước nên chính quyền địa phương chỉ xác định đây là vụ việc vi phạm luật bảo vệ động vật chứ không thể xếp vào hành vi hủy hoại tài sản của công dân. Cơ quan điều tra thì còn cả núi vụ án quan trọng khác cần giải quyết nên họ cũng chẳng còn cách nào khác ngoài xử lý đại khái, qua loa. Natsuo biết tin thì không khỏi cười thầm. Hàng xóm đang sợ hãi những gì em đã làm. Không biết biểu cảm họ sẽ ra sao nếu phát hiện tất cả đều là tác phẩm của “Natsuo tốt bụng gần nhà” nhỉ. Em không ngăn được thích thú, chui vào tấm nệm rồi tưởng tượng mọi thứ. Nhưng mà vẫn nên cẩn thận một chút thôi. Em chuyển sang tập trung săn bắt ở những địa điểm và thời gian vắng vẻ hơn lúc trước. Natsuo bạo ngược nhưng lại có phần cực kỳ thận trọng và kiên nhẫn. Em tự quần quai trong bóng tối riêng giữa thanh thiên bạch nhật, chưa từng để người khác nhìn thấy bản chất thật của mình.

Con quái vật bên trong Natsuo cứ thế lớn lên ngoài tầm kiểm soát. Không có bất kỳ ai để ý, chẳng có lấy một người can ngăn.

Vật liệu nguy hại khi đến giới hạn sẽ phát nổ chỉ với một tác động siêu nhỏ. Lý thuyết này áp dụng lên hóa chất hay tình hình xã hội đều đúng, trạng thái của thành phố Hannou ngay sau tin tức về vụ án giết người theo bảng chữ cái thứ ba là một ví dụ điển hình. Bình tâm suy nghĩ sẽ phát hiện ra Người Ếch chưa từng nói mục tiêu của hắn phải sống ở Hannou hay thứ tự tên phải sắp xếp theo bảng chữ cái. Vậy mà chỉ vài bài viết trên báo chí và chút liên quan giữa ba vụ việc lại khiến ai cũng tin điều đó là sự thật. Để rồi sự im lặng của hung thủ lại giúp hắn thêm phần đáng sợ. Sự hãi sinh ra tin đồn, tin đồn lại gây sợ hãi nhiều hơn. Vòng lặp này thật sự trói chặt người dân Hannou vào cơn khủng hoảng.

Một cựu cảnh sát 52 tuổi từng làm việc tại bộ phận an ninh tuyên bố Tổng cục Cảnh sát Quốc gia đã xây dựng cơ sở dữ liệu về những đối tượng bất thường có tiền án, tiền sự. Hệ thống lưu trữ về các đối tượng từng bị kết án thì ai cũng biết rồi, nhưng việc tồn tại danh sách thống kê những người mắc các chứng bệnh tâm thần có nguy cơ phạm tội lại là bí mật chỉ nội bộ cảnh sát nắm được mà thôi. Người được miễn chấp hành hình phạt hay thậm chí không bị buộc tội nhờ Điều 39 Bộ luật Hình sự sẽ không có án tích, dù phạm bất kỳ

tội danh nào. Và vì vậy, xây dựng hệ thống lưu trữ thông tin cá nhân của những người từng bị đưa ra xét xử nhưng được trả tự do sẽ đặt ra dấu chấm hỏi lớn về nhân quyền. Thật ra quần chúng đã luôn kháo nhau câu chuyện về danh sách này mỗi khi xuất hiện kẻ gây án có dấu hiệu tâm thần, nhưng do chính miệng cảnh sát đã nghi hươu tiết lộ thì là lần đầu tiên. Đã thế còn rơi vào đúng thời điểm tồi tệ nhất như lúc này. Thông tin liên quan đến sự hiện diện của một cơ sở dữ liệu về người có tâm lý bất thường tiềm ẩn khả năng phạm tội lan truyền trên mạng bằng tốc độ ánh sáng và được đưa lên chuyên trang xã hội của *Saitama Nippo* ngay hôm sau.

Phản ứng từ độc giả vô cùng gay gắt, đầu bài báo có nêu đó mới chỉ là tin đồn.

Kotegawa vừa mở cửa bước vào phòng đã thấy cả trụ sở đang náo loạn hết lên. Chuông điện thoại cơ quan cùng tiếng quát tháo của đàn ông ập đến như sóng thần.

“Tôi! Nói! Rồi! Làm gì có cái danh sách nào như thế! Không thêm tin cảnh sát luôn hả?”

“Này bạn, tôi rất hiểu cảm giác của bạn. Nhưng không có bằng chứng mà bắt giữ một người là vi phạm pháp luật và trái đạo đức đấy?”

“Báo chí viết gì kệ họ, chúng tôi có phát ngôn chính thức của chúng tôi.”

“Anh Edogawa đang nghe máy nhỉ? Cảnh sát khó mà áp dụng biện pháp bảo vệ một cá nhân khi vụ án vẫn còn nhiều điểm chưa rõ ràng. Thật sự xin lỗi anh!”

“Đây không phải chỗ để chất vấn nhưng không có chuyện như

vậy đâu ạ. Lần sau hãy liên hệ vào đường dây của tòa thị chính.”

Chưa đến 8 giờ mà tiếng điện thoại đã dồn dập không ngừng nghỉ. Mỗi điều tra viên trực một máy, tổng cộng 18 cái đều đang hoạt động và nháy đèn chờ liên hồi.

“Chết tiệt, quá mất công mất việc! Giữ hai máy, số còn lại chuyển chế độ bận hết cho tôi!”

Sau hiệu lệnh của Watase, hầu như điều tra viên nào trông cũng nhẹ nhõm đi một chút.

“Tệ hơn cả hôm qua. Số cuộc gọi tăng gần gấp đôi. Hừ, đám truyền thông phù phép thành công rồi đấy à?” Watase khó chịu xỏ ra một tràng. “Tiến độ điều tra ỉ ạch, diễn biến vụ án ngày càng kỳ quặc. Mang tiếng cứu cảnh sát này nọ mà lại làm lộ thông tin kiểu đó. Tổng cục chắc đang cay cú lắm đây. Trên đấy cũng đang hứng cả đồng thắc mắc với khiếu nại từ dân chúng và các tổ chức liên quan. Hình như lãnh đạo sở vừa gọi trưởng bộ phận an ninh lên đấy. Người tung tin là cấp dưới trực tiếp của anh ta, ừ thì khiển trách là xong thôi. Nhưng giờ cả bộ phận an ninh cũng chịu cảnh họa vô đơn chí.”

“Cũng? Sao vậy ạ?”

“À. Sáng sớm ngày ra, đội cơ động với phòng an ninh bên ấy đã ăn nguyên cái lệnh điều động rồi. Đồn Hannou cũng thế, bị lôi đi hết, chỉ chừa mấy người trực ra thôi.”

“Đi hết? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chả có chuyện gì. Mà chính xác là yêu cầu họ ra ngoài để đảm bảo không có chuyện gì xảy ra... Đấy, vừa có ai nói cái gì mà bảo vệ một cá nhân khi vụ án vẫn còn nhiều điểm chưa rõ ràng đấy. Chính

nó luôn. Sau thị trưởng Onda, người có tên bắt đầu bằng 'E' và 'O' trong nhà các ủy viên hội đồng thành phố và cả trong các gia đình của ủy viên hội đồng tỉnh, nghị viên quốc hội sống trong địa bàn Hannou đều gửi đề nghị bảo vệ tại tư gia. Quá sức xấu hổ, sao mà dám vỗ ngực nói cho ai. Trò hề như thế mà đến tai Chuột thì tên đó chắc sẽ chấp tay xoa xoa trong sung sướng. Nhiệm vụ của bộ phận an ninh đúng là bảo vệ những nhân vật quan trọng, nhưng trường hợp này thì thế nào cũng bị chửi là lấy việc công làm việc tư cho xem."

Thấy Watase tự giễu, Kotegawa cắn môi, chỉ biết gật gù đồng ý. Ngày ngày rao giảng ba cái đao to búa lớn như bảo vệ tính mạng, tài sản của nhân dân nhưng lúc đầu sôi lửa bỏng thì phải làm chó gác cổng cho các nhà hoạt động chính trị.

"Chả biết nên vui hay buồn, đất nước này chưa từng đối mặt với bất kỳ cuộc bạo động lớn nào kể từ sau đấu tranh phản đối sửa đổi Hiệp ước Hợp tác và An ninh tương hỗ năm 1970. Nói đến khủng bố thì vụ Aum cũng đã cách đây cả chục năm về trước rồi. Thế là từ đó đâu cần điều động trị an giống các nước Âu Mỹ và Trung Đông đâu? Thiếu kinh nghiệm khiến hệ thống an ninh đi chệch hướng. Cục cảnh sát thủ đô đã vậy, cảnh sát địa phương còn chán đời hơn. Nếu được va chạm thường xuyên, có lẽ chúng ta đã không giải quyết vấn đề theo cái kiểu đến đâu hay đến đấy như bây giờ. Trớ trêu ghê chưa, bao nhiêu yếu kém gập cái án Người Éch này phơi bày ra hết. Không chỉ ảnh hưởng mỗi bộ phận an ninh đâu, phòng quản lý thông tin của bộ phận tổng vụ năm không cũng dính đạn."

"Phòng quản lý thông tin?"

“Hacker đến. Đứa vô lại nào đó đã đột nhập vào máy chủ của sở cảnh sát tỉnh hòng đánh cắp dữ liệu về những người có nguy cơ phạm tội. Nhờ hệ thống chặn vững chắc nên chưa lộ gì cả, nhưng người phụ trách cũng một phen tái mặt mày. Còn đâu chịu thiệt hại thực tế thì chắc là bộ phận an ninh rồi. Kế hoạch công tác trong tháng đổ bể, thiếu nhân lực vì bị điều động toàn quân mà chẳng có chi viện. Sắc mặt của lãnh đạo bên ấy trắng bệch với xám xịt hết luôn.” Watase nhếch môi khinh bỉ, nhưng đôi mắt không hề mang ý cười. “Với cả, thị trưởng Onda đúng là người đàn ông tốt! Sau lưng yêu cầu cảnh sát bảo vệ nhà riêng, trước mặt chuẩn bị ngay đầu giờ chiều nay phát biểu quan ngại về tình trạng vụ án vẫn chưa được giải quyết, đồng thời kêu gọi quần chúng hợp tác và hy vọng cơ quan điều tra nỗ lực chiến đấu nhiều hơn. Ái chà, biết ơn phát khóc!”

Ánh nhìn mĩa mai hướng về Kotegawa.

“Sao? Giết người hàng loạt theo thứ tự bảng chữ cái nhấn chìm cả đất nước trong khiếp sợ. Truyền thông khu chiêng gõ trống, thùng trống kêu to, còn diễn biến sự việc thì lan rộng như cháy rừng, chưa thấy dấu hiệu ngừng lại. Càng ngày càng giống vụ án trong mơ của cậu rồi nhỉ?”

Nói đùa hay thật thì Kotegawa cũng không cười nổi. Cậu ta lắc đầu. “Tôi không có ý muốn câu chuyện đi đến bước đường này. Thật sự xin lỗi.”

“Ô hô, sao thế?”

“Thật ra, thanh tra chỉ cần bắt được tội phạm là xong, nhưng nếu để vấn đề vượt tầm với như hiện tại, mọi người sẽ bị cuốn vào nhiều

thứ khác ngoài hung thủ và rồi tiến không được, lùi chẳng xong. Được xã hội quan tâm cũng chỉ sinh ra đủ thứ phiền toái. Và hơn tất cả, tôi... tôi muốn trả thù cho đứa trẻ.”

“Hừm. Đừng lôi tình cảm cá nhân vào đây.”

Cách hăm dọa của Watase hôm nay sao mà nhẹ nhàng đến lạ.

Sau này Kotegawa mới biết, cảnh tượng ở trụ sở điều tra hôm đó chẳng là gì so với trạng thái khủng hoảng của dân chúng Hannou. Đầu tiên là các gia đình có trẻ tên bắt đầu bằng “E” và “O” cương quyết không cho con cái đến trường vì lo ngại nguy hiểm xảy ra trên đường đi học và về nhà. Hội phụ huynh của các trường bị triệu tập đột xuất và ra quyết định các bố mẹ sẽ đưa đón con em mình. Cũng chẳng biết duy trì được bao lâu, vì nhiều nhà cả bố lẫn mẹ đều phải đi làm. Hoài nghi đi kèm với bất an, để rồi quay qua bất mãn ngược lại phía nhà trường. Họ yêu cầu giáo viên chủ nhiệm cũng phải đưa đón học sinh đồng thời chịu trách nhiệm cho đến khi đứa trẻ cuối cùng về tới nhà. Nhà trường không thể từ chối vì hiểu rõ tình thế căng thẳng ngày một leo thang sau loạt án mạng kia. Kết quả là, thời gian làm việc của giáo viên nhanh chóng vượt quá số giờ quy định trong Luật Tiêu chuẩn Lao động. Được cỡ ba ngày, các thầy cô bắt đầu liên tục đến muộn về sớm, một số còn xin nghỉ ốm vì lao lực. Do đó, Sở Giáo dục Hannou phải thuê các công ty bảo vệ ở ngoài và gửi kiến nghị bất thường sang trụ sở điều tra. Nội dung không khác nhiều so với phát biểu hôm trước của ngài thị trưởng, nhưng lời lẽ thì quyết liệt và có phần giận dữ hơn một chút.

Phụ huynh học sinh chắc chắn không phải nhóm người duy nhất kinh hãi trước cái bóng của Người Ếch. Chỉ riêng trên địa bàn thành

phố đã có tới sáu tổ chức do công dân tên bắt đầu bằng "E" và "O" sáng lập, bao gồm "Hội vì sự an toàn của người Hannou", "Đội hỗ trợ đồn cảnh sát Hannou", "Liên đoàn phòng chống tội phạm bạo lực", "Hội bảo vệ tính mạng bản thân", "Liên minh yêu cầu bắt giữ Người Ếch" và "Nhóm tự nguyện thành phố Hannou". Điều đáng chú ý là tất cả đều tự phát, không hội nhóm nào có chuyên gia pháp lý cố vấn. Họ mang đặc trưng của tập thể người có cùng mối quan tâm và người quen do họ kêu gọi tại địa phương hoặc nơi làm việc. Không có khác biệt về hệ tư tưởng và nguyên tắc, chỉ có chênh lệch về vị trí địa lý và độ tuổi trung bình của các thành viên. Những hội nhóm ấy thực sự là của công dân vì không bị bất kỳ thế lực chính trị nào chi phối. Song, không có chuyên gia pháp lý đại diện, cũng không có hậu thuẫn chính trị đồng nghĩa với việc một khi đã bùng nổ thì sẽ mất hẳn khả năng kiểm soát tình hình.

Động thái đầu tiên của các tổ chức là yêu cầu cơ quan điều tra công bố danh sách bệnh nhân tâm thần đang bị nghi ngờ. Tất nhiên, trụ sở từ chối với lý do bảo mật nội dung điều tra và tôn trọng nhân quyền, trong khi trên thực tế, đó chỉ là cái cớ không thỏa đáng. Bởi vốn việc lập danh sách người bất thường có khả năng gây án đã đi ngược lại luận điểm về nhân quyền.

Bầu không khí giữa các hội nhóm và cảnh sát đã bất ổn ngay từ đầu. Một công dân cho rằng mình đang đứng trước bờ vực của cái chết, không thể đồng cảm với một công chức ra vẻ vòng vo giả tạo. Thế rồi sau cuộc tranh cãi về chuyện tiết lộ thông tin nghi phạm, viên cảnh sát bị đâm vào mặt còn công dân thì bị bắt ngay tại chỗ. Người này sớm được trả tự do, nhưng vụ việc khiến tình cảm của

công chúng đối với lực lượng chức năng ngày càng tồi tệ.

Bên cạnh đó, hành vi bôi nhọ và bắt nạt người mắc bệnh tâm thần cũng gia tăng đáng kể. Các bác sĩ và cơ sở điều trị nói người bệnh của họ bị gọi điện và gửi thư quấy rầy nhiều hơn.

“Mấy người có đang che giấu hung thủ không đấy?”

“Công khai tên tuổi và địa chỉ của bệnh nhân đi!”

“Giám sát đám bệnh tật đó 24/24 giờ!”

“Di dời cơ sở sang tỉnh khác đi!”

Còn có kẻ gửi lưỡi dao cạo và xác ếch kèm thư truyền thống rồi lôi công lý ra biện hộ khiến người nhận phần nộ không thôi. Rồi cuộc ai mới tâm thần? Ngày qua ngày, ranh giới giữa kẻ mạnh và kẻ yếu, nạn nhân và thủ phạm dần mờ nhạt, trở nên khó phân định rạch ròi.

Nhiều tổ chức hoạt động kêu gọi từng hội tự quản, hạn chế ra ngoài sau 7 giờ tối và lập tức báo tin khi bắt gặp đối tượng khả nghi. Trong các cửa hàng vật liệu gia dụng, sản phẩm phòng chống tội phạm đặt hàng như tôm tươi. Các tiệm sửa khóa cũng ngập ngụa trong đồng yêu cầu của khách hàng muốn đổi từ chốt cửa hai lên chốt ba, chốt ba lên chốt bốn.

Điểm khác biệt của đội dân phòng tự phát và nhóm bạo động là quy củ. Nói cách khác, các đội đó không khác gì nhóm bạo động có kỷ luật. Nhưng vì hiến pháp có quy định về quyền tự do hiệp hội nên cảnh sát cũng không có quyền kiểm soát. Tận dụng lợi thế đó, các nhóm dân phòng bắt đầu lân la vũ trang hóa lực lượng. Vũ khí không chỉ có súng ống. Dao, gậy bóng chày, roi điện, thậm chí là cả nông cụ như liềm, cuốc cũng được thu gom làm phương tiện chiến

đấu. Mọi tập thể chuyển hướng vũ trang đều trở nên thiện cận, hoạt động theo cảm xúc nhiều hơn lý trí. Dùng nắm đấm nhanh hơn đấu võ mồm mà. Vài trí thức can đảm vạch trần mỗi hiểm nguy nếu để một nhóm người tầm nhìn hạn hẹp trang bị vũ khí trong khi không huấn luyện bài bản, cũng không có đầu não quán triệt mệnh lệnh chỉ huy. Cãi thế nào đây khi dẫn chứng chính là sự kém cỏi của trụ sở điều tra và thẩm kích trong từng vụ án?

Sở cảnh sát tỉnh từng tính đến phương án áp dụng khoản 3 Điều 208 Bộ luật Hình sự về tội chuẩn bị và thu thập vũ khí trái phép nhưng không thành. Bởi quy định này vốn chỉ dùng để trấn áp xung đột giữa các tổ chức bạo lực hoặc thế lực chính trị cực đoan, đồng thời tòa án tối cao có án lệ về việc vật dụng được đánh giá chung là không tạo ra cảm giác gây nguy hiểm cho người khác thì không bị coi là vũ khí. Đương nhiên cũng không thiếu ý kiến cho rằng nhân danh luật pháp bắt giữ các hội nhóm tự phát vào giai đoạn này gần như đổ thêm dầu vào lửa.

Tuy nhiên, điều rõ ràng nhất ở đây là cảnh sát đã mất đi lòng tin của quần chúng nhân dân. Tự thành lập đội dân phòng đã đành, lập xong còn chẳng có lấy một cánh tay phản đối, thậm chí hầu hết còn coi đó là đương nhiên. Không phân biệt già trẻ gái trai, ai cũng buông lời sỉ vả, họ để những câu lăng mạ dần thay thế lời chào gửi đến lũ cớm vô năng. Suốt quãng thời gian uy tín của cảnh sát tỉnh lao xuống vực sâu, vô số kẻ còn lén vẽ bậy hoặc tiểu tiện lên tường các chốt trực vào ban đêm. Có cảm giác sĩ quan trở thành nạn nhân của sự miệt thị nghề nghiệp. Người ta đồn chẳng sớm thì muộn, Sở trưởng Satonaka cũng sẽ mất chức mà thôi.

Cả thành phố Hannou nằm sâu dưới đáy đại dương mệnh mang là bất an, sợ hãi, hoài nghi, ngờ vực. Mọi người không thể tin tưởng bất kỳ ai ngoài bản thân, chỗ dựa tinh thần tan biến. Mà không, họ đâu chỉ mất mát có thể? Óc phán đoán bị lo âu thui chột, lý trí bị hoảng loạn xâm lăng, nghi hoặc lẫn át lòng khoan dung và hoang mang cũng ăn mòn mọi bình tĩnh của con người. Thần hồn nát thần tính giờ hóa thói quen thường nhật, quả bom khủng hoảng trong xã hội đã chạm tới điểm chuẩn bị nổ tung. Áp lực cơm áo gạo tiền tấn công từng bước, còn mối nguy liên quan trực tiếp đến sinh mệnh lại chỉ cần một khoảnh khắc để hủy hoại nhân tâm.

Dẫu cảnh tượng gần như ở “đêm trước cách mạng”, nhưng vẫn chưa rõ phải ngăn chặn nó bằng cách nào. Một nhà xã hội học tâm huyết từng nhẹ nhàng cảnh báo, tiếc là tất cả đều bỏ ngoài tai.

Kotegawa ghé thăm Nha khoa Sawai. Trước đó cậu cũng từng phải đến phòng khám răng để điều tra vụ án khác nhưng vẫn không quen nổi mùi formalin cresol đặc trưng của nha sĩ ám lên quần áo khi ngồi trong phòng chờ. Nói ra chắc sẽ làm người trong ngành phật ý, nhưng nó thật sự giống như mùi thuốc lá nồng nặc trong mấy tiệm pachinko.

Dạo gần đây, cậu thanh tra trẻ dành hai tiếng mỗi ngày để theo dõi Touma Katsuo. À mà chính xác thì chỉ theo dõi ngày đầu tiên, còn từ hôm sau trở đi chủ yếu là làm vệ sĩ. Sayuri nhờ cậu để mắt, che chở cho Katsuo trước mọi rắc rối trong cơn bão phản ứng tiêu cực của xã hội nhắm tới nhóm người từng phạm tội. Thật ra, cách

mọi người đối xử với Katsuo cơ hồ cũng không còn như trước. Người ngoài như Kotegawa cũng nhận ra điều này. Làm việc với nhau một thời gian dài, chẳng ai lại đi tỏ thái độ ra mặt, nhưng họ vẫn không giấu được nét sợ hãi thoáng qua mỗi khi chạm mặt và tương tác. Sayuri bảo giám đốc Sawai là người duy nhất biết chuyện Katsuo từng bị đưa vào điều trị bắt buộc trong bệnh viện, cơ mà đồng nghiệp khác cũng có khả năng biết qua về lý lịch của cậu ta. Nhân viên phòng khám đột nhiên không thể nhìn người bạn vẫn tiếp xúc bao lâu nay một cách bình thường được nữa, cứ tưởng tượng ra đây là kẻ giết người hàng loạt trong vụ án kinh hoàng là bắt đầu cảm thấy lẩn cấn trong lòng.

Song, Kotegawa tin rằng Katsuo chắc chắn không phải Người Ếch.

Quan sát một thời gian là có thể hiểu đại khái thanh niên này đang làm gì. Gọi là tạp vụ phòng khám, cơ mà thực chất là lao động chân tay kiểu vận chuyển thiết bị, đồ dùng, chất thải y tế rồi chạy vặt mấy vụ đơn giản như dọn dẹp này kia. Công việc không đòi hỏi trí óc và cũng chẳng cần kỹ năng gì nhiều. Dầu vậy, vì không thể đọc viết Kanji, Katsuo khó tránh khỏi những khó khăn trong việc hiểu các bảng chú giải và thực hiện theo chỉ dẫn trên tài liệu. Cậu ta sử dụng được Hiragana. Có điều, trong quan điểm của Kotegawa, mù tịt Kanji thì trình độ còn thấp hơn cả học sinh tiểu học. Thế nên đương nhiên, phạm vi công việc có thể giao phó cho Katsuo cũng hạn chế hơn. Môi trường khám chữa bệnh bận rộn, các nhân viên khác chẳng thể hờ tít là lại giải thích bằng lời.

Khả năng đọc viết như vậy có chọn nổi con mồi theo thứ tự bảng chữ cái được không? “Arao” thì thôi bỏ qua, nhưng “Udou” không hề

đễ và chữ “Ibusuki” cũng quá đổi khó hiểu. Ngay cả Kotegawa ngày đó cũng không đọc được đấy thôi. Người Ấch hẳn sẽ có trong tay một kiểu danh sách nào đó chứa tên các nạn nhân. Ai ngờ hẳn còn cố tình chọn những cái tên hóc búa như vậy.

Và quan trọng nhất, linh tính Kotegawa mách bảo Katsuo nhất định không phải thủ phạm. Nghe nói quan hệ giữa người này và gia đình Sayuri vô cùng khăng khít, Masato đâu khác gì một đứa em trai bé bỏng? Cậu ta tuyệt đối không bao giờ xuống tay với thằng bé đâu. Điều đó đi ngược lại với thế giới quan của Kotegawa quá.

Đến thế mà vẫn còn nghi ngờ thì cứ dõi theo Katsuo trong giờ làm việc đi, ai cũng sẽ bị thuyết phục thôi. Gương mặt cậu ta không hề thoải mái, thậm chí còn hằn lên những dấu hiệu căng thẳng thấy rõ trong chính nơi làm việc quen thuộc của mình. Cái cách Katsuo dồn hết sức mình vào một thao tác đơn giản trông mới khí thế làm sao. Và tất nhiên, cố gắng chưa chắc đã đi cùng hiệu quả. Vậy mà, người đứng xem lại bị thu hút bởi hình ảnh đầy nỗ lực của cậu ta.

Chính phủ áp dụng đủ loại chính sách giải quyết vấn đề lao động nhưng tỉ lệ người có việc làm vẫn liên tục lao dốc. Tình trạng cắt giảm các vị trí thuê thời vụ và bán thời gian không cải thiện, số lượng nhân viên chính thức cũng ngày một giảm đi. Tỉ lệ thất nghiệp bình quân cả nước vượt quá 6%. Sayuri nhắc đi nhắc lại chuyện người mắc bệnh về tâm thần bước ra từ các cơ sở điều trị vật vả tìm việc ra sao, xong lại chật vật duy trì nó như thế nào. Từ tháng 4 năm 2006, sau khi luật sửa đổi bổ sung về hỗ trợ việc làm cho người khiếm khuyết có hiệu lực thi hành, các văn phòng Hellowork* đã bắt đầu đẩy mạnh công tác giới thiệu công việc cho nhóm lao động này.

Ấy nhưng với những người từng phạm tội và trải qua điều trị bắt buộc thì lại là câu chuyện khác, họ vẫn cần dựa vào nỗ lực và mối quan hệ cá nhân của người quản chế. Touma Katsuo là một trường hợp khá may mắn.

Kotegawa ngồi trong phòng chờ suốt hai tiếng đồng hồ nhưng chẳng có điều dưỡng nào ngó ngang tới. Đây là do giám đốc đã dặn dò nhân viên mặc cho cậu tự do làm nhiệm vụ. Bị coi như không khí nên có thể tùy ý quan sát tình hình bên trong phòng khám. Cơ sở này dường như có chất lượng khá tốt, giờ nào cũng thấy phòng chờ đầy ắp bệnh nhân. Nha sĩ Sawai trong lời kể của Sayuri không chỉ có tay nghề cao mà còn rất duyên dáng. Ông ấy thu hút hết khách của các phòng khám xung quanh chỉ trong thời gian ngắn và biến nơi đây trở thành nha khoa duy nhất trên địa bàn. Một địa chỉ khám chữa bệnh ăn nên làm ra chưa biết là tốt hay xấu, còn một nha sĩ khiến bệnh nhân bảo nhau đổ xô tới thì hẳn là người rất đáng tin.

Đau đớn liên quan đến răng nướu vô cùng khó chịu. Những người đang chờ đến lượt bị cơn đau khóa lấp tâm trí, không còn nghĩ được gì. Thế mà Kotegawa vẫn liên tục nghe thấy các bệnh nhân hoặc nhóm điều dưỡng rĩ tai nhau, thậm chí nhắc đến cái tên Người Ấch. Họ bàn tán về vụ giết người quái đản đầy ghê rợn trong không gian sạch sẽ, ấm áp nhờ hệ thống sưởi. Cũng dễ hiểu thôi, Kamaya chính là thị trấn xảy ra án mạng thứ hai mà. Nhưng nỗi sợ xâm chiếm gần hết cuộc sống thường nhật thế này làm cậu thanh tra trẻ thấy bức bối cực kỳ.

Katsuo đi ngang qua mặt Kotegawa, tay xách bọc chất thải. Chẳng biết lần này là lần thứ bao nhiêu rồi. Thùng rác trong phòng

khám có bốn nha sĩ tính cả Sawai này cứ sau vài giờ là lại chất đồng.

Kotegawa thấy dây giày Katsuo tuột hẳn ra, đang định hô lên “Nguy hiểm kìa!” để nhắc nhở thì chân phải người kia đã tẹo đi. Cậu ta ngã nhào xuống mặt sàn lót vải sơn. Túi chất thải văng khỏi tay, rách toạc, rác rưởi bên trong rơi ra ngoài cùng tiếng động lớn. Bông thấm máu, bơm kim tiêm dùng một lần, ống thuốc đã bẻ đầu, chai dịch rỗng, thạch cao đổ mẫu răng bung bét hết cả. Mùi lạ xộc lên, lan tỏa khắp nơi.

Chất thải y tế vương vãi vừa mất vệ sinh vừa lẫn nhiều mảnh thủy tinh nhỏ. Bệnh nhân né đi hết, các điều dưỡng chắc cũng muốn giúp đỡ nhưng lại đang bận nên chẳng thể chạy tới gần. Katsuo ở đó vẫn chật vật luống cuống, không thể tự đứng lên. Biểu cảm như sắp khóc, chắc chẳng biết phải xử lý tình huống bất ngờ này ra sao.

Kotegawa vô thức quỳ xuống sàn nhặt rác. Katsuo ngạc nhiên ra mặt, chính anh cảnh sát trẻ cũng không kém phần cả kinh.

Sao mình lại làm việc này?

Thắc mắc trong lòng vấy thôi, mở lời hỏi thăm thì lại khác. “Cậu không sao chứ?”

Katsuo lúng túng gật đầu. Cậu ta rồi bời đến lạ khi bị nhìn thẳng nên Kotegawa đành nhìn xuống dưới chân.

Thế rồi, thật sững sốt. Giẫm trúng dây giày tuột không phải lý do duy nhất khiến cậu ta bị tẹo chân.

Nguyên nhân khác là vì đôi giày thể thao trông cực kỳ rách rưới. Có lẽ đã dùng quá nhiều năm nên bọt bọt đến mức chẳng còn nhận ra màu sắc ban đầu. Bề mặt sờn tróc lung tung, dây buộc nát bươm,

có mấy chỗ sắp đứt. Cạnh đế cao su vừa nứt vừa mòn. Khủng khiếp nhất là lỗ thủng lớn nhét đủ một ngón tay cái ở bên phải, làm lộ hết tất tai phía trong. Đáng lẽ phải quăng thứ này vào sọt rác từ lâu rồi mới phải. Cứ để đi thế này, chân căng bất tiện là lẽ đương nhiên.

Kotegawa toan bảo cậu ta vứt đôi giày này đi, nhưng câu chuyện về kế sinh nhai gian truân của người khiếm khuyết về trí tuệ vừa được bệnh viện trả về mà Sayuri từng kể cứ ùa về trong tâm trí. Và thế là cậu lại nghĩ một đặng, nói một nẻo.

“Gần đây có cửa hàng giày nào không?”

Kotegawa vừa đi theo Katsuo, vừa thầm tự trách bản thân đáng lẽ không nên hành động như thế này. Lúc nào cũng tự nhận mình thuộc tuýp suy xét khách quan, làm việc có chừng mực, biết giữ khoảng cách với các đối tượng tình nghi và người liên quan đến vụ án. Thực tế thì khác hoàn toàn.

Được thay một đôi giày mới, Katsuo lấy làm bất ngờ. Cậu ta mừng rỡ kêu lên: “Oaaaaa”, phản ứng khoa trương đến nỗi Kotegawa phát sợ. Làm ơn đừng tỏ ra vui sướng đến vậy, có phải đồ đắt tiền gì đâu!

Kotegawa bối rối, còn Katsuo vẫn phấn khích như đứa trẻ con. Nhìn dáng vẻ ấy, ai dám nghĩ chàng thanh niên trước mặt chính là kẻ đã ra tay sát hại một sinh linh bé bỏng mấy năm về trước? Con người thay đổi, hay thiện ác có thời?

Chắc chắn là thay đổi. Kotegawa đã cố gắng nghĩ vậy, cậu ta cũng muốn tin vào điều đó. Vì nếu không, phím đàn của Sayuri sẽ trở nên vô nghĩa, nỗ lực làm việc nhìn thấy ở Katsuo sẽ chỉ bằng đúng một màn kịch giả tạo mà thôi.

Khi chờ thanh toán tại quầy, Katsuo cũng chỉ chăm chăm vào đôi giày, hết vuốt ve xung quanh rồi lại sờ nắn đế cao su. “Cười như được mùa” chắc chắn là từ miêu tả chính xác nhất nét mặt của cậu ta lúc này, vui sướng không khác gì trẻ con được tận hưởng trọn vẹn kỳ nghỉ hè trên khắp thế giới.

Nữ thu ngân trẻ ở quầy thấy vậy liền khe khẽ phụt cười, rồi vội vàng chữa cháy:

“A... Tôi xin lỗi. Thật sự xin lỗi quý khách.”

“Không, chúng tôi mới cần xin lỗi. Gây ồn trong cửa hàng thế này, thật ngại quá.”

“Dạ không! Xin đừng nghĩ vậy. Ờm... Tôi hạnh phúc đấy ạ. Các vị là khách hàng đầu tiên thể hiện sự hài lòng với sản phẩm của chúng tôi theo cách đó. Chân thành cảm ơn quý khách.”

Nói rồi, cô gái cũng nở nụ cười rạng rỡ. Lúc này mà cười đáp trả người ta thì mười điểm. Tiếc là trong suốt mấy ngày qua, Kotegawa không tài nào vui đùa thoải mái.

“À, tôi có thể bỏ đôi giày cũ này đi cho quý khách không?”

Tí nữa thì vô tư gạt đầu, may mà bản năng nghề nghiệp trỗi dậy. “Không, chúng tôi giữ lại. Cho nó vào trong một cái túi khác giúp tôi với.”

Kotegawa cẩn thận, dự định đem về thử đối chiếu với dấu giày để lại trong công viên. Đành vậy thôi. Ít nhất nó có thể là căn cứ giúp Katsuo thoát khỏi danh sách bị nghi ngờ.

Bước ra khỏi cửa hàng, Katsuo vòng lên phía trước, nhìn thẳng vào Kotegawa, tươi cười nói: “A, cảm ơn.”

Giờ thì đến lượt cậu thanh tra bị nhìn chăm chăm, bị một từ ngữ mộc mạc, không màu mè đánh tan lớp phòng bị, chạm đến nơi sâu thẳm trong trái tim. Biết bản thân đang đỏ mặt, Kotegawa chỉ đành khoát tay che giấu ngượng ngùng.

Ký túc xá Katsuo đang ở đặt ngay cạnh Nha khoa Sawai. Đó quả thật chỉ là một căn hộ nhỏ xây dựng cách đây cả chục năm, không thể khang trang bằng khu phòng khám. Nhân viên khác vẫn đang làm thêm nên chưa có cửa sổ nào sáng đèn. Phòng của Katsuo nằm ngay góc trái tầng hai, nhưng cậu ta xấu hổ bảo: “Trong phòng, chẳng có gì cả” nên Kotegawa cũng tạm biệt ra về chứ không mặt dày theo tận vào trong. Cậu viện lý do nên báo cáo tình hình ngày hôm nay cho người quản chế để mò sang thị trấn Sagou bên cạnh. Dù chạm mặt Sayuri lúc này cũng khó xử lắm, chị ấy vừa mất đi Masato, cũng mới lo ma chay xong xuôi. Nhưng nếu không tìm gặp, Kotegawa sợ lòng mình cứ canh cánh mãi không thôi.

Ngạc nhiên làm sao khi chỉ sau năm ngày, diện mạo thị trấn Sagou đã hoàn toàn thay đổi. Hơn 7 giờ tối mà phố xá đã neo người, dân cư cảnh giác lẫn nhau. Thiếu vắng quang cảnh sum họp gia đình, mất đi không khí tấp nập ngày cuối năm, chỉ còn sự lặng thinh của bầu cừu nín thở chờ đợi giờ phút thoát khỏi cuộc đi săn của loài sói. Cái chết của Masato chắc chắn liên quan đến bước chuyển mình này. Cả Sagou đang rung mình khiếp đảm trước Người Ếch, một kẻ đến lứa bé 7 tuổi cũng chẳng chịu tha.

Cơn gió xoáy cuốn mấy lá ngân hạnh rơi ven đường vào những vũ điệu xoay xoay.

Con người tụ họp tạo nên xóm phố, để rồi xóm phố ấy cùng

chung nhịp đập với trái tim con người. Thế gian có khi vọng vang lời ca xuân thì, cũng sẽ tới lúc thống thiết khúc hát tang thương. Hiểu một cách nôm na, làng mạc nghèo nàn, tức là nhân dân không được ấm no, quần chúng mà tuổi cao sức yếu, chờ đợi mong không gian sống tươi trẻ, sôi động. Người ta chết đi, thôn xóm cũng tiêu đời. Chẳng có gì lạ nếu thấy một khu phố phát điên khi cư dân ở đó đang bị nỗi sợ làm cho mất trí.

Trước cửa nhà Udou dán một bức cáo phó. Cổng sáng đèn như này, có lẽ Sayuri đang ở trong nhà. “Không ở lại lâu đâu, chỉ cần nhìn mặt một lúc,” Kotegawa nghĩ vậy rồi bấm chuông. Vốn tính nếu chị ấy không tức khắc trả lời thì sẽ về luôn nhưng cánh cửa lại nhanh chóng mở ra.

“Ai vâ...”

Nhìn thấy Sayuri, lồng ngực cậu đau nhói. Người mẹ mất con hốc hác hơn cả hôm tổ chức lễ tang, đôi mắt như mất đi tất cả ánh sáng. Gương mặt tiêu tụy cũng chẳng còn chút sức sống nào.

“Ồ, cậu Kotegawa. Vất vả rồi.”

Sayuri dựa vào cửa, thều thào yếu ớt. Cảm tưởng người phụ nữ này sẽ sụp đổ nếu không còn gì để bầu vùi.

“Chị Udou! Chị có ăn uống đầy đủ không vậy?”

“Xin lỗi đã để cậu nhìn thấy hình dạng này nhé... Tôi không nuốt trôi gì cả.”

Sáp lại mới thấy da dẻ chị khô khan, thô ráp vì mất nước. Đây chắc là trạng thái dậm phần vào cũng mốc meo mà người ta hay nói trong trang điểm. Vết thương lòng tàn phá nét trẻ trung, khiến chị

ấy trông già đi mười tuổi.

“Vào đi.” Sayuri mở rộng cánh cửa. “Mọi người biết ý, muốn cho tôi không gian yên tĩnh để bình tâm. Nhưng càng một mình, tôi càng tuyệt vọng. Có cậu đến thế này thật là tốt quá.”

Kotegawa không ngần ngại tiến vào. Đèn trong nhà đều bật sáng nhưng không thể xua tan sự tối tăm, chẳng hạn như khối lạnh lẽo đang len lỏi chui lên từ sàn nhà. Cậu lảng tránh chiếc máy trò chơi điện tử vô chủ, những bộ quần áo nhỏ nhắn gấp gọn bỏ không, cái ghế ăn chẳng có người ngồi và cả gương mặt Masato trong khung hình vì không chịu nổi cảm giác mất mát đang đục khoét trong tâm hồn. Dẫu vậy, nụ cười thẹn thùng và giọng nói yếu ớt ngày ấy vẫn ùa về. Từng kỷ vật, hình bóng, âm thanh lưu lại trong ký ức. Mấy thứ gợi nhớ về người đã ra đi ấy chính là chất độc hủy hoại người còn ở lại.

Góc phòng khách có đặt hoa quả và di ảnh của Masato, trông như một chiếc ban thờ, song không thấy tro cốt hay bài vị.

“Nhà tôi không theo đạo, không thờ thần phật. Chôn cất xong xuôi từ hôm đám ma rồi. Tang lễ khủng khiếp nhỉ? Bao nhiêu thứ trước mắt nói biến mất là biến mất được ngay.”

Kotegawa lẳng lặng gật đầu. Nghe nói trong trường hợp người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, nhà tang lễ sẽ cho tiến hành đám ma thật nhanh gọn, tránh kéo dài thời gian tiếc thương của gia quyến.

“Ở đây thì không xóa đi được. Tôi vẫn ngửi thấy Masato,” Sayuri vừa nói vừa thở dài. “Mùi của thằng bé ngập tràn trong ngôi nhà này. Có phun bao nhiêu chất tẩy rửa cũng chẳng thể tan đi.”

Người phụ nữ bỗng đứng lên.

“Đổi địa điểm nào.”

Kotegawa thừa biết bước chân lê lết đó muốn đi đến đâu. Cậu theo sau, quả nhiên trông thấy Sayuri mở cửa phòng học. Nơi này vẫn luôn mang lại niềm tin và hy vọng, vậy mà nay bước vào chỉ thấy trống rỗng lẫn vô hồn. Giữa không gian kín rộng lớn chỉ có đàn dương cầm, mùi của đứa bé đúng là vào đến đây đã phai nhạt dần.

Sayuri ngồi thụp xuống ghế, cánh tay buông thõng, nhìn chăm chăm phím đàn lâu thật lâu. Kotegawa chỉ biết bất lực đứng nhìn. Hai người họ cùng im lặng gặm nhấm nỗi bi ai. Sức nóng đèn âm trần và đèn rọi không sưởi ấm được xuống đến đây. Bóng sợi đốt những tưởng sẽ ấm áp, giờ cũng chỉ là một nguồn sáng trắng.

“Thật là một người mẹ vô dụng...” Sayuri cuối cùng cũng mở miệng. “Con trai duy nhất bị giết chết, còn người đẻ ra nó lại chẳng làm được gì. Không thể tìm ra thủ phạm, không thể cùng cảnh sát hợp tác điều tra. Thậm chí phải làm gì cho thằng bé thấy vui cũng chả nghĩ ra nổi. Cả ngày toàn khóc lóc. Tự bất lực, tự thấy cạn lời. Gì mà giáo viên dương cầm, gì mà quản chế? Tôi phát ngán cảnh bản thân bó gối với mấy cái danh xưng đó rồi. Cậu biết không? Tất cả những gì tôi làm trong bốn ngày qua là mặc đồ tang ngồi đó. Tổ chức đám ma, đăng ký khai tử ở tòa thị chính, thủ tục mai táng đều phải nhờ bà con xung quanh lo hộ. Thực sự không được trò trống gì.”

“Ai rơi vào hoàn cảnh này cũng sẽ như vậy. Tìm kiếm và bắt giữ kẻ thủ ác về chịu tội để rửa hận cho nạn nhân xấu số hay gì vẫn là công việc của chúng tôi. Gia đình cũng chỉ có thể hợp tác điều tra một phần nào đó... À mà, bố của Masato... đã đến chưa ạ?”

“Chồng cũ của tôi ấy hả? À, có tới. Chắc là biết tin qua báo chí hoặc ti vi. Có thể nào cũng là bố mà. Anh ta đến sau đám tang, trò chuyện với tôi rất nhiều. Kể ra cũng lạ. Tôi thế mà lại chẳng nhớ cả hai đã nói gì. Anh ta về lúc nào cũng chẳng hay. À, người đó có gia đình mới rồi nên cũng không ở lại lâu được. Thử nghĩ lại mà xem, giá lúc đó chúng tôi có thể nắm tay nhau, hàn gắn mối quan hệ vợ chồng thì đứa bé trên trời có lẽ đã được an ủi một chút. Vậy thôi cũng có làm nổi đâu?”

Nhìn Sayuri tiếp tục lặng lẽ cúi đầu, Kotegawa cảm thấy thật khó chịu. Rất gần mà lại rất xa. Muốn coi người đối diện như mẹ ruột mà động viên, nhưng không biết nói sao mới bộc bạch hết nỗi lòng.

Cơ mà vẫn phải nói thôi.

“Tôi không nghĩ vậy.”

Chẳng phải cảm xúc là thứ nên được truyền tải à?

“Ai nói chị không làm được gì? Chúng tôi có thể bắt thủ phạm, nhưng nói đúng ra là cũng chỉ có thể bắt được thủ phạm thôi. Còn một người mẹ như chị Sayuri sẽ làm được những điều mà chúng tôi không thể.”

Ánh mắt của Sayuri dần quay về với chiếc dương cầm. Tiếc thương người vừa từ giã thế gian. Xoa dịu vong linh đứa trẻ đã là đời. Trời ban tài năng chơi nhạc là để chị ấy thực hiện những sứ mệnh ấy.

Sayuri thở dài rồi đặt tay lên phím đàn.

“Thằng bé rất mê bài này của Chopin.”

Và rồi khúc ca vang lên thật quen tai. Bản Chopin Etude số 3

cung Mi trưởng mang tên *Chia Iy*, nổi tiếng đến mức được đưa vào sách giáo khoa âm nhạc. Chính tác giả đã phải thốt lên rằng bản thân chưa bao giờ viết được giai điệu nào hay đến thế. Phím đàn mãnh liệt trước đây của Sayuri bị thế chỗ bởi những giọt nhạc li ti, bay lượn khắp không trung. Âm thanh mới đẹp để làm sao, như chính những gì nhà soạn nhạc từng khen ngợi. Masato với điệu cười bên lễn kia yêu thích bài này cũng đúng thôi. Có điều, tựa đề như ứng nghiệm số phận của nhóc con làm Kotegawa thấy chua xót quá.

Hòa quyện với từng nốt nhạc, ngón tay điêu luyện của Sayuri lướt trên phím đàn, định vị rõ bè đệm rồi họa thành bức tranh âm thanh vô cùng sắc nét. Giai điệu chính mềm mại pha chút ngập ngừng nhưng nổi bật. Ngón đàn không buông thả mà vẫn hóp hờn khiến người nghe chẳng thể dứt ra. Nét cười bên lễn và khuôn mặt e dè của Masato thi nhau hiện lên cùng giai điệu vừa ai oán vừa dịu dàng. Từng giọt nhạc mong manh như sắp sửa vỡ tan vẫn thay phiên nhau vỗ về linh hồn em nhỏ.

Hòa âm bất ngờ vút lên cao. Thanh âm điên cuồng, càn quấy dưới đôi tay mãnh liệt thường thấy của Sayuri bỗng quay trở lại, mang theo cơn đau và tiếng than khóc trước thời khắc âm dương cách trở những con người hết lòng yêu thương nhau.

Rồi tiếng đàn bỗng nhiên im bật.

Kotegawa mở mắt như vừa tỉnh dậy từ giấc mơ, thấy Sayuri gục lên phím đàn.

“Chị Udou...”

“Xin cậu, Kotegawa... Làm ơn hãy bắt được thủ phạm...” Sayuri không ngẩng đầu, chỉ khẩn khoản van lơn. “Lần đầu tiên trong đời

tôi hiểu cảm giác mất đi một người quan trọng là như thế nào. Chẳng khác nào bị đâm thủng lồng ngực là mấy. Dù chơi đàn bao lâu, âm nhạc vẫn luồn qua vết thương hở ấy mà trôi đi, tâm can chẳng giữ lại được gì. Thế nên, tôi không chấp nhận việc coi cái chết của Masato là trò đùa số phận. Chỉ khi tin rằng kẻ gây án thật sự liên quan đến bản thân tôi, rằng có nguyên nhân nào đó khiến tôi phải mất đi đứa con tội nghiệp, lỗ hổng trong tim mới hợp vào một chút. Cho nên cậu nhất định phải bắt được thủ phạm giúp tôi...”

Người phụ nữ nói xong vẫn kiên quyết úp mặt trên cây dương cầm.

Kotegawa muốn trấn an đôi vai gầy kia, nhưng bực mình thật đấy, cánh tay chết nhất mãi không chịu nhấc lên.

Mãi đến khi thấy Sayuri bắt đầu lầy bầy, Kotegawa mới hạ quyết tâm ôm chị ấy vào lòng.

Tiếc là, chẳng thể khiến cơ run rẩy của người mẹ với đi.

Cậu ta vẫn đang cực kỳ phấn khích vì bất ngờ có được một báu vật mới tinh. Đôi giày cứng cựa, còn thơm nguyên mùi cao su. Người đàn ông đó gần đây cứ luẩn quẩn xung quanh cậu, hình như là người quen của cô giáo. Ban đầu cứ tưởng là người khó ưa, cơ mà tặng cả một món quà như này thì chắc là đồng minh rồi.

Sau khi xếp đôi giày ngay ngắn ở thềm nhà, cậu ta quay sang một kho báu khác. Góc dưới hộc để đồ chứa cả đồng báu vật làm cậu ta mê mẩn.

Quần áo phụ nữ, túi rác bên trong bê bết máu me và cả thứ vũ

khí yêu thích. Cả ba đều mang dấu hiệu cho thấy cậu ta là Người Ếch. Nhìn thôi đã thấy rạo rực khắp người.

Hôm nay ở nơi làm việc cũng râm ran bàn luận về Người Ếch. Già trẻ gái trai, không ai dám phớt lờ sự tồn tại của cậu. Tiếp theo là “E”. Đâu là người được chọn?

Nghĩ đến mấy kẻ đang lo lắng đến đứng ngồi không yên ngoài kia sao mà thấy sung sướng quá xá. Cảm giác vượt trội hơn người khi biết trước con mồi tiếp theo làm cậu ta phổng mũi không thôi. Quyền lựa chọn là minh chứng của nhà vua. Tổ tưởng điều thiên hạ chưa rõ cũng là đặc trưng của một ông hoàng.

Vua chúa nhìn xuống đám đông khốn khổ tập trung ở dưới quảng trường cung điện, lớn tiếng ban chiếu chỉ: “Đồ chơi kế tiếp chính là người!” Tưởng tượng ra cảnh đó cũng đủ thấy hạnh phúc ngập tràn.

Gió trời đập vào cửa sổ, khung kính kêu lạch cạch liên hồi. Cậu ta coi đó như tiếng vỗ tay hoan hô, tôn thờ chính mình. Thế rồi một mình cậu ta mãi chìm đắm trong âm thanh tán dương ấy, giữa một vương quốc chật hẹp và tối tăm.

phần thứ tư
NƯỚNG

Hôm ấy, Etou Kazuyoshi cũng chẳng vui vẻ gì.

Thứ nhất, thái độ của điều dưỡng trẻ đó vô cùng thô lỗ. Cô ta hách dịch rao giảng đồ ăn thừa có giá trị dinh dưỡng thế này, tốn chi phí thế kia lúc đi thu hồi khay cơm. Anh lật úp chiếc khay xuống phản đối, cô ta liền nhăn mặt, lườm nguýt, không quên càu nhàu một tràng sau đó. Thật đúng là nightingale cũng có nightingale mỗ hỗn.

Thứ hai, mùi vị thức ăn bệnh viện cũng khiến người ta phải ba máu sáu cơ. Cái trung tâm y tế thành phố này hết như cái tên khoa trương của nó, có đủ từ khoa phẫu thuật thần kinh, tai mũi họng, tiêu hóa, tim mạch đến tiết niệu, thiếu mỗi răng hàm mặt nhưng cứ sáu tháng lại mời nha sĩ ở các cơ sở tư nhân về thăm khám bắt buộc. Nếu phát hiện bất thường, bệnh nhân có thể chuyển viện bằng xe đưa đón của trung tâm. Cũng nhờ thế mà bệnh sâu răng của Etou được điều trị kịp thời. Ngày nào cũng làm 9981 loại xét nghiệm với thuốc men, tuy nhiên cơ sở vật chất ở đó thì chẳng thể phàn nàn gì. Chỉ có đồ ăn là còn thua cả cơm hộp ngoài cửa hàng tiện lợi. Nhà bếp không có muối hay sao mà canh nhạt như nước lã. Cá nướng sống nhăn, cơm thì sáu phần gạo cũ, bốn phần lúa mạch.

Hà có gì người sành ăn như anh lại phải nốc cái thứ như lương thực cho chó thẽ? Etou Kazuyoshi là ai nào?

Vấn đề lớn nhất trên cơ thể người đàn ông này là tiểu đường - một căn bệnh cực kỳ phiền phức. Sao mới ngoài 40 mà đã khổ khổ với cái bệnh người già này vậy nhỉ?

Kí ức về ngày hôm đó đến giờ vẫn y nguyên. Đang tranh biện về năng lực trách nhiệm của bị cáo thì cơn đau thắt lưng dữ dội ập đến khiến anh ngã gục ngay trong phòng xử án. Lúc tỉnh lại đã thấy bản thân được đưa thẳng vào bệnh viện, đang nằm trên giường. Các bác sĩ cho biết nguyên nhân mắc bệnh là do ăn uống không điều độ. Nghe giải thích mới thấy triệu chứng hằng ngày không lẫn đi đâu được, có suy giảm thị lực, chóng mặt thường xuyên vậy mà cố chấp không chịu đi khám nên quả báo nhãn tiền. Song, Etou cho rằng sao những sức khỏe hay ăn uống quá độ không liên quan đến năng lực quản lý bản thân. Tất cả là tại cường độ làm việc cao quá.

Từ ngày mở văn phòng, Etou chuyên phụ trách các vụ án hình sự. Cái giới luật sư thân ai nấy lo này cũng có trò phân chia giai cấp cực kỳ sâu sắc. Ai chịu khó nhận nhiều vụ việc dân sự kiểu tái cơ cấu nợ để lấy hoa hồng sẽ bị đồng nghiệp khinh miệt. Khách hàng hầu như chọn thuê luật sư nổi tiếng từng giải quyết các vụ đòi nhà nước bồi thường hoặc mấy án hình sự thu hút xã hội quan tâm. Có ổn không nếu cứ phục vụ mấy người nghèo không đủ tiền trả nợ mãi? Thực ra, Etou bắt đầu bận rộn kể từ ngày vớ được vụ án từng được truyền thông ưu ái liên quan đến tội phạm vị thành niên ở Matsudou. Trước phần lớn ý kiến đánh giá nghiêng về phía viện kiểm sát, Etou giành được chiến thắng mỹ mãn với một bản án vô tội.

Không phụ lòng mong đợi, anh bỗng chốc trở thành “con cưng” của truyền thông và được các thân chủ nườm nượp sẵn đón như một luật sư nhân quyền đầy triển vọng.

Vốn là người giỏi nắm bắt thời cơ và nhạy bén với khả năng thành bại, Etou Kazuyoshi cực kỳ thận trọng trong việc lựa chọn hồ sơ phụ trách. Chiến tích thắng liên hoàn cũng là do anh tích cực né tránh bằng hết những vụ án dễ thua. Và thế là số lượng khách hàng thuê dịch vụ pháp lý của anh ngày càng đông đảo. Củng cố bề dày thành tích không chỉ nâng cao vị thế trong mắt đồng nghiệp, sau đó còn giúp anh được bổ nhiệm làm quản lý liên đoàn luật sư. Nghe nói trong môi trường cạnh tranh của các “lão tướng” lành nghề, chưa từng có tiền lệ người trẻ như Etou có thể ngồi vào vị trí này. Dẫu vậy, thắng tiến lại khiến anh buộc phải cắt giảm thời gian ngủ để cày đàng cả nghiệp vụ cá nhân và trách nhiệm điều hành tập thể. Ăn uống cũng chủ yếu là tiệc tùng với khách hàng, cùng đồng thực đơn toàn calo và đạm.

Công việc cứ thế xuôi chèo mát mái, song sức khỏe không ngừng sa sút cho đến tận hôm nay. Etou ôm tham vọng chính trị, thế nên chuyện này là chướng ngại vật ghê gớm cản trở con đường phát triển sự nghiệp của anh. Lao lực thôi còn đỡ, đây mắc cả tiểu đường, cái thứ bệnh quái ác khó đối phó hơn hết thầy kiểm sát viên lần thẩm phán đã từng chạm trán trên tòa. Vị luật sư tội nghiệp mắt mũi mờ tịt, xơ vữa động mạch, thậm chí đi lại cũng khó khăn tới mức di chuyển phải dùng đến xe lăn. Anh thất vọng tràn trề. Trèo cao thì ngã đau. Khách hàng và nhân viên ở văn phòng không nói ra nhưng tất cả đều xem như Etou Kazuyoshi đã về vườn.

Tuy nhiên, không ai có quyền bắt một luật sư rửa tay gác kiếm khi người đó chưa chết hoặc chưa bị tước tư cách hành nghề. Thế cho nên, dù chán ghét đôi chân đang teo tóp của mình đến đâu, Etou vẫn khát khao được tiếp tục đứng trong phòng xử án. Anh ta vờ không nhận ra trí nhớ đã suy giảm theo thị lực, bàn tay cũng bắt đầu mất cảm giác y đúc nửa thân dưới.

Bữa tối lúc 6 giờ xong xuôi, Etou vội vàng khoác áo rồi rời khỏi phòng bệnh. Máy cô điều dưỡng gặp trên đường chỉ ngó ra ngó vào phán xét chứ không định ngăn cản. Có người hỏi thẳng, “Anh không sợ à? Kẻ đó đang lang thang quanh phố vào ban đêm đấy”, cơ mà Etou vốn chẳng quan tâm.

Bên ngoài rất lạnh nhưng không đến mức thấm tận vào xương. Phải ngồi xe lăn đâu có nghĩa là bại liệt? Thời tiết này vừa hay lại có thể giúp kích thích bộ não trì trệ do ngồi dưới máy sưởi bệnh viện liên miên. U uất tích tụ nhiều hơn nếu không tiếp xúc với không khí bên ngoài ít nhất ba mươi phút mỗi ngày. Với cả, mùi thuốc khử trùng cứ khiến anh bị ám thị rằng bản thân sẽ phải chịu đựng cơn hành hạ của căn bệnh này suốt đời. So với viễn cảnh đáng sợ đó, Người Ấch là cái thá gì sao?

Hàng loạt nạn nhân xấu số ngoài kia đã bị sát hại dã man theo thứ tự bảng chữ cái. Với quy luật đó, mục tiêu tiếp theo hẳn sẽ có tên bắt đầu bằng chữ “E”. Điều dưỡng tỏ vẻ nghiêm trọng, kêu đó là lý do anh có thể rơi vào nguy hiểm. Còn Etou thì chỉ cười khẩy. Người Ấch giết ai chứ sao giết được anh? Bỏ nhà cửa, văn phòng để làm tù binh trong bệnh viện vào đúng thời điểm này có khi lại may mắn. Các cơ sở y tế không tiết lộ danh tính của người bệnh ra ngoài,

cho nên cũng chẳng ai biết Etou Kazuyoshi đang ở đây, trừ đội ngũ cán bộ nhân viên bệnh viện, gia đình, cấp dưới của anh. Đứa khùng điên nào đi nhắm tới một người không rõ tung tích?

Chiếc xe lăn anh sử dụng chạy bằng điện, không cần dùng sức tay. Lộ trình từ đây ra bãi bồi ven sông toàn là đường nhựa có làn dành riêng cho xe đạp, thuận lợi thế tội gì không đi? Chưa kể dạo này mọi người không còn ra ngoài buổi tối vì sợ tên sát nhân giấu mặt nên gần như anh được đi một mình một đường.

Etou quyết định sẽ tới bờ kè ven sông rồi quay đầu trở về bệnh viện. Đi một lúc đến được chỗ thuận gió, anh rút điều thuốc ra từ túi áo trong rồi châm lửa. Cơ sở y tế cấm hút thuốc mọi lúc mọi nơi, kể cả trong các phòng đơn. Đó là một trong những lý do anh khẳng định đòi giám đốc bệnh viện cho ra ngoài dạo phố để thỏa thích làm vài điếu một mình.

Mới rít một hơi thật sâu đã nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân tiến lại.

Gần hơn.

Gần hơn chút nữa.

“Quái lạ nhỉ?”

Vừa chột thắc mắc thì bất thành linh ăn nguyên một cú trời giáng vào gáy.

Ra đòn mạnh tới mức tưởng chừng đầu bay khỏi cổ.

Tròng mắt suýt văng ra ngoài. Etou nín thở theo tiếng xương gãy, mùi rỉ sét xộc lên khắp lỗ mũi và khoang miệng.

Đầu bị đánh dúm về phía trước xong giật ngược trở lại. Cổ bị thứ gì

đó quấn vào rồi kéo căng.

Và sau đó, là siết.

Sức mạnh khủng khiếp như muốn xắt vụn phần cổ. Tất cả diễn ra trong chớp mắt khiến anh chẳng kịp cảm nhận nỗi đau, chỉ thấy khó thở vô cùng.

Người bị tấn công nhanh chóng mất dần ý thức.

Kẻ kia dường như muốn thắt chặt hơn, toan quấn thêm một vòng nữa.

Đúng lúc ấy, ngón tay hắc chạm vào khoe môi bên phải của Etou. Anh há miệng, sống chết cắn lấy theo bản năng.

Lực tay phía sau thả lỏng phút chốc rồi lại lập tức tiếp tục siết chặt. Quai hàm đang nghiến chặt ngón tay cũng dần mất sức rồi buông xuôi.

Etou Kazuyoshi tắt thở, tim ngừng đập chỉ vài giây sau đó.

Điều thuốc đánh rơi trên vỉa hè vẫn chưa kịp tàn.

Bãi bồi ven sông khu vực thị trấn Shouda xảy ra hỏa hoạn. Lực lượng cứu hỏa nhận được tin báo của người dân, tiếp cận hiện trường và phát hiện đó là một ngọn đuốc người. Họ tức tốc dập lửa, nhưng khi cảnh sát điều tra tình đến nơi thì hơn hai phần ba thi thể đã hóa thành than.

Bờ sông ngập ngựa mùi khét của dầu hỏa, ni lông và thịt cháy. Đèn xe cảnh sát soi rọi làn khói bụi mịt mù giữa màn đêm. Gió trời không thể xua tan mùi hôi thối.

Kotegawa lấy khăn che kín mũi miệng rồi lại gần tử thi. Nhìn thế này mà lỗ hít phải một hơi chắc mắc ói lắm. Nghe nói đội cứu hỏa có anh lính mới vừa nôn thốc nôn tháo ngay sau khi tắt lửa.

Nạn nhân bị nướng xác ngay trên xe lăn. Chắc hung thủ tưới dầu hỏa từ phía trên nên phần đầu bị thiêu rụi nghiêm trọng nhất. Kết quả là, kích thước còn lại của hộp sọ cháy đen nhỏ đến mức mất cân đối với cơ thể. Chiếc xe lăn còn vài chỗ vẫn đang cháy âm ỉ, tỏa ra mùi rất khó chịu.

“Tởm quá, hình ảnh sắp tới của chúng ta là đây cũng nên. Watase cũng phải bịt chặt miệng bằng khăn mùi xoa. “Báo chí ngày mai sẽ hỏa táng cả cái trụ sở điều tra luôn. Coi đi...”

Ông ấy đưa cho Kotegawa một tờ ghi chú với nét chữ quen thuộc.

Hôm nay, mình bắt được một con ếch sắp chết.

Đồ chơi gì mà không động đậy được, chán quá nên mình đốt luôn. Trông nó vừa cháy vừa giãy giụa từng bùng khói lửa thú vị quá chừng. Mùi ếch nướng thơm thật là thơm.

“Cháy tới nông nỗi này là do phát hiện quá muộn. Cậu thấy đấy, bãi bồi bị bờ kè che khuất cả hai bên, từ nhà dân không nhìn ra đây được. Người báo tin sống ở tầng năm của một tòa chung cư, chắc ban đầu còn tưởng ai đó ra sông đốt rác.”

Kotegawa cũng nghĩ vậy. Nhiều điểm mù đấy, nhưng dám hỏa thiêu người khác giữa khu vực gần nhà dân là điều không tưởng.

Có điều, tên tội phạm này trước giờ toàn làm những việc dị hợm như vậy đó.

Hắn để lại mảnh ghi chú cùng ví tiền nạn nhân gần thi thể, còn

hết sức cẩn thận chèn đá lên trên.

Cảnh sát nhanh chóng làm rõ danh tính người đàn ông xấu số nhờ bằng lái và tên cơ sở khám chữa khắc trên xe lăn. Quá trình đối chiếu thông tin hoàn tất sau khi liên lạc với trung tâm y tế thành phố và được biết bên đó cũng đang tìm kiếm người bệnh. Bác sĩ phụ trách lao đến hiện trường, kiểm tra đặc điểm của các bộ phận chưa cháy rụi và lập tức xác định người bị hại đúng là Etou Kazuyoshi.

“Về cơ bản, gã này là một luật sư tai tiếng đối với chúng ta và các kiểm sát viên. Mang tiếng hoạt động vì nhân quyền nhưng thực chất là hiện thân của lòng tham danh vọng và tiền tài. Nghe nói mùa hè năm ngoái cũng từng phải vào viện cấp cứu, không ngờ giờ lại tới mức phải ngồi xe lăn.”

“Nhưng sếp nghĩ người đó thật sự đã dạo phố một mình vào thời điểm này ư? Liệu lĩnh vậy sao?”

“Gã bảo chỉ có người thân với nhân viên bệnh viện biết gã ở đâu thôi, Người Ấch tuổi gì mò ra gã mà giết. Luật bảo vệ thông tin cá nhân hiện hành còn không cho gắn bằng tên bệnh nhân trong phòng bệnh nếu họ không muốn, chứ nói gì đến mấy nội dung chi tiết hơn. Thế thì câu hỏi đặt ra, bằng cách nào hung thủ biết được vị trí của Etou Kazuyoshi? Đáp án hợp lý nhất là...”

“Người Ấch làm ở bệnh viện hoặc là nhân viên của văn phòng luật sư.”

“Cho nên tôi đã khẩn trương yêu cầu liệt kê người có liên quan. Khi nào nhận được danh sách, chúng ta sẽ điều tra lai lịch và chứng cứ ngoại phạm của từng người.”

Có thể thu hẹp phạm vi đối tượng tình nghi là lý do giọng điệu

chán chường của Watase chợt pha thêm chút đợi mong. Rõ ràng là bước tiến lớn so với ba vụ án trước đó. Nhưng rồi Kotegawa cũng thoáng nhận ra, đó chẳng qua cũng chỉ là một tia hy vọng mơ hồ.

Gian trá và thận trọng như Người Ếch sao có thể dễ dàng để lại hành tung? Giết người trong khu dân sinh nhưng luôn lựa chọn những nơi cực nhiều góc chết. Vật chứng liên quan trực tiếp đến hẳn trong cả ba án mạng trước cũng vô cùng ít ỏi. Câu “tội nhân không thể không mắc sai lầm” dường như vô giá trị trong trường hợp này.

“Đội trưởng ơi, tôi nhờ chút!” Một nhân viên khám nghiệm gọi Watase.

“Chuyện gì?”

“Tối đó đi ạ. Có thứ cần sếp xem.”

Người đó đưa Watase ra trước mặt xác chết. Toàn bộ hộp sọ và nhãn cầu đã hóa tro, chỉ có răng vẫn còn chỗ trắng trắng. Bằng sự chuyên nghiệp và điềm tĩnh của mình, nhân viên khám nghiệm hiện trường nắm lấy hai hàm người đàn ông, từ từ cạy mở.

“Sếp thấy không? Thứ gì đó trông như mẩu thịt kẹt giữa răng trên và răng dưới. Nó nằm trong khoang miệng nên chưa bị cháy hết.”

Watase nheo mắt nhìn vào vùng được đèn soi sáng. Mặt sau của răng như có thức ăn thừa mắc lại, kích thích cổ đầu cây lấy ráy tai.

“Xin hãy cho điều tra thực đơn bệnh viện ngay. Đề phòng thôi, chứ ít người để miếng thức ăn lớn như này dằm trong răng lắm.”

“Cậu nghĩ đó là gì?”

“Chắc chắn là một loại thịt nào đó rồi. Bảo gã này đã tự cắn rách da thịt mình ngay trước khi bị thiêu thì quá khó tin. Thế nên nếu chúng ta gặp may thì cái này là của thủ phạm. Nạn nhân đã cắn đứt một miếng thịt của tên giết người.”

“Một miếng thịt sao?”

“Hung thủ đứng sau lưng trông dây vào trước cổ nạn nhân, quấn một vòng về phía sau xong lại vắt thêm lần nữa ra phía trước rồi siết mạnh. Thứ chạm vào môi nạn nhân có thể là ngón tay.”

“Trước đây sếp bảo trụ sở điều tra của chúng ta sẽ bị hỏa táng luôn nhỉ?”

“A. Tôi biết nói thế thì hơi khiếm nhã, nhưng trước đây mình đã bị chửi ác xong còn hứng đủ thể loại áp lực rồi. Bộ phận an ninh bị tiếp quản cũng đang rối rắm hết cả. Phản kháng được gì không? Chúng ta rồi cũng như xác chết kia thôi. Cứ để rồi xem. Pháo lửa trên tất cả các mặt báo sáng mai sẽ nã thẳng vào trụ sở điều tra, can tội tiêu tốn thời gian và nhân lực nhưng vẫn để người thứ tư phải chết. Không phải thay thế một, hai người đứng đầu là xong đâu. Lửa bùng to lắm, chẳng biết sẽ lan tới biết bao nhiêu người. Nhưng chuyện này vẫn chưa phải điều thực sự đáng sợ.” Watase trầm giọng. “Sức ép của cả xã hội khủng hoảng sẽ khiến cảnh sát bất chấp tất cả phá án thật nhanh, nguy cơ bắt nhầm và oan sai là rất lớn. Lịch sử đen tối của cái ngành này đầy rẫy ví dụ chứng minh cho điều đó. Cơ mà nó chưa bao giờ là thứ sai sót chúng ta được phép mắc phải dù chỉ một lần. Một án oan sai mang ba đại tội. Thứ nhất, hủy hoại cuộc đời người vô can. Thứ hai, tiếp tay cho kẻ thủ ác nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Thứ ba, đánh mất niềm tin của nhân dân vào lực

lượng cảnh sát. Vụ án rối rắm như mê cung vẫn còn tốt chán so với từng ấy lỗi lầm. Thà là bỏ sót một tên sát nhân còn hơn bẫy nhầm một người trong sạch.”

Kotegawa sửng sốt, bất giác nhìn ngó xung quanh. Câu cuối cùng Watase thốt ra không phải là điều mà chỉ huy một đội điều tra nên nói. May mà ở đây chỉ có mỗi mình cậu nghe được.

“Này, cậu cảm nhận được không?”

“Gì cơ ạ?”

“Nói sao nhỉ? Cảm giác hơi rùng rợn, như thể đang sắm vai một quân cờ trên bàn cờ của hung thủ.”

Kotegawa đồng tình nên im lặng gật đầu.

“Tội phạm lần này vừa bất thường, vừa xảo quyệt kinh hồn. Có thể là suy diễn hơi xa nhưng tôi cứ cảm thấy hắc không chỉ toan tính từng đường đi nước bước phạm tội mà còn lên kế hoạch gây ảnh hưởng tới cả truyền thông lẫn công chúng... Mà không, không phải vậy. Hắc đang dắt mũi chúng ta làm điều mà hắc muốn thì đúng hơn. Chẳng phải mỗi chúng ta đâu, dân Hannou đều bị hắc thao túng hết rồi...”

Nói đến đây, Watase đột nhiên lắc đầu.

“Thôi. Bỏ ngoài tai mấy thứ vừa rồi nhé. Cứ coi như tôi ảo tưởng đi vậy.”

Kotegawa lại gật đầu trong im lặng. Tuy nhiên, cậu không cho đó chỉ là ảo tưởng, vì cảm nhận của cậu cũng chẳng khác gì.

Mùa xuân năm Natsuo được 12 tuổi, có một em gái nhỏ chuyển đến gần nhà. Cô bé tên Mika Suzuoki, tóc dài, kém Natsuo ba tuổi. Hai đứa cùng trường nên đi học hay về nhà đều dính lấy nhau, dần dần trở nên thân thiết như hình với bóng.

Bố thay đổi nơi làm việc nên Mika cũng chuyển trường tới đây. Họ thuê một ngôi nhà riêng để sinh sống. Nhìn quần áo, tư trang của cô bé là biết thu nhập phụ huynh cũng thuộc diện khá giả. Trong khi mặt, mũi và miệng đều nhỏ xíu thì đôi mắt Mika lại vừa tròn vừa to. Đã thế còn hay mặc đồ đáng yêu nên trong mắt Natsuo, bé gái giống một con búp bê nhỏ. Năm lấy tay bé ấy mới biết chúng mềm mại đến nhường nào. Natsuo thấy nó mũm mĩm, núng nính như chẳng có xương, khác hẳn những ngón tay thô ráp của mình. Hương sữa xen lẫn mùi xà bông nhẹ nhàng trên người Mika rất dễ chịu. Tóc tai cũng luôn thoang thoảng mùi dầu gội thơm tho.

Mika bảo đây là lần đầu tiên tới một nơi có núi non, ruộng đồng. Chắc là từ lúc có nhận thức đến giờ, em ấy toàn sống ở nội đô.

“Và còn có nhiều bạn nam thích bắt nạt nữa ạ”, Mika tâm sự thêm. Có lẽ vì vậy nên cô bé dựa dẫm vào Natsuo rất nhiều.

“Được rồi, cứ để đó. Natsuo sẽ bảo vệ em.”

Natsuo nói thế, nhưng sinh vật làm tổ bên trong thì lại không. Nó tò mò khuôn mặt của bé gái dễ thương này sẽ tròn méo ra sao vào khoảnh khắc là đời... Suy nghĩ ấy mãnh liệt hơn mỗi khi cầm đôi tay mềm mại, mỗi lúc ngửi mùi hương trên mái tóc của đối phương. Nhưng Mika là con người chứ đâu phải con chó, con mèo? Thứ luân lý ấy chặt vật lắm mới khiến Natsuo kìm hãm được ham muốn ác độc của mình.

Song, cũng chẳng kéo dài được bao lâu. Một đêm nọ, Tatsuya đang hành sự phía sau Natsuo như mọi khi đột nhiên hỏi.

“Con bé Mika cứ kè kè bên cạnh mày, hả?”

“..P.. hải...”

“Trông nó, cứ như búp bê, ấy nhỉ?”

Natsuo cũng thấy thế, chỉ là không định tán thành nên chỉ lặng im. Tatsuya tiếp tục nói.

“Nó mà là con gái tao thì tốt. Sướng hơn làm với mày tỉ lần.”

Natsuo không thể kiềm chế khi nghe xong. Bị ngược đãi, sỉ nhục, thậm chí tự tôn cuối cùng cũng phải vứt bỏ để thỏa mãn thú tính của bố.

Nó chịu đựng biết bao đau khổ, đắng cay, vậy mà...

Vậy mà kẻ này lại nói Mika tốt hơn, dù hẳn ta còn chưa từng nói chuyện với đứa bé đó bao giờ.

“Ôi, nước da nó, nhẵn nhụi, mịn màng ra phết. Bên trong, có khi, mềm hơn của mày, rất rất là nhiều...”

Hắn nói đến đây thì “vừa xong”.

Natsuo hoàn toàn mất tự chủ, ý thức coi Mika là đồng loại cũng bay đi hết. Tất cả những gì còn lại chỉ là nỗi căm ghét kẻ đã cướp đi sự quan tâm của bố và đã tâm biến con búp bê đó thành món đồ chơi của riêng mình.

Con quái vật bên trong Natsuo từ từ thức tỉnh.

Từ sáng hôm sau, ánh nhìn dành cho đứa em gái thân thiết ngày nào của Natsuo hóa thành đôi mắt đánh giá con mồi của một loài động vật ăn thịt. Không phải chó mèo ư? Bỏ qua luân thường đạo lý

thì cũng là khác biệt sinh học mà thôi. Cho nên, chỗ hiểm cần nhắm tới không phải trên chính giữa lông mày như trước giờ nữa vì nếu nhìn thấy hung khí trước mặt, một đứa trẻ cũng sẽ tìm cách né tránh theo bản năng.

Thế nếu từ phía sau thì sao? Đánh vào gáy cho ngất đi ấy. Natsuo đã xem trên phim truyền hình vài lần rồi, chắc sẽ ổn thôi. Khi đã bất tỉnh, đứa bé đó sẽ trở thành một con búp bê thực thụ. Cái vấn đề là, ai cũng biết Mika và nó cũng luôn đi cùng nhau tới trường và về nhà. Giả như con bé đột ngột biến mất trên đường, người ta chắc chắn sẽ nghi ngờ Natsuo. Có dịp nào tốt không đây?

“Dịp tốt” đến sớm hơn dự kiến.

Kỳ nghỉ hè bắt đầu, cả hai cũng bớt dính lấy nhau hơn. Natsuo trải qua những tháng ngày khổ não vì muốn tiếp cận nhưng lại sợ bị nhìn thấy.

Cơn mưa rào kéo đến trong một chiều tối nọ.

Chó mèo gần nhà ít đi trông thấy. Tàn sát nhiều như vậy, ngay cả chó hoang cũng sẽ trở nên cảnh giác, tránh xa không gian sống của Natsuo. Còn em thì vẫn lùng sục mục tiêu như lũ khách tìm kiếm nước trên sa mạc.

Mây mù đột nhiên giăng kín, cả bầu trời đen kịt trong vòng năm phút. Mới 4 giờ chiều mà tối đến nỗi tưởng là nửa đêm.

Một hạt, rồi lại một hạt.

Trong nháy mắt, vô số giọt nước lớn trút xuống âm ập. Mưa trắng trời. Xung quanh chẳng còn âm thanh nào khác ngoài tiếng mưa xối cả. Cơn mưa lớn đánh bay oi nóng, quét sạch bụi bặm trên mặt đất,

đến mùi hương trên bãi đất trống um tùm cỏ dại cũng bị cuốn trôi.

Natsuo không mang ô, đành chạy vào một ngôi nhà bỏ hoang trong góc bãi đất trống. Chỗ này từng có người ở, nhưng sau khi họ chuyển đi, nó được tận dụng làm kho chứa máy móc và dụng cụ làm đồng. Điện đã tắt nên bên trong cũng tối om.

Đang rũ tóc cho khô thì nghe thấy một giọng nói cất lên phía sau.
“Natsuo?”

Natsuo quay lại, thấy Mika đã đứng đó từ bao giờ. Con bé cũng ướt nhè nhẹp.

“Em đang đi mua đồ thì tự nhiên trời mưa...”

Tiếng sấm ì ùng vang lên cắt ngang lời Mika, không trung lập tức lóe sáng.

Cô bé hét lên một tiếng rồi ôm lấy Natsuo. Làn da âm ỉm mất đi nhiệt độ, lạnh lẽo như một xác chết, nhưng khi tiếp xúc Natsuo lại chậm chậm ấm lên như ngồi bên đống lửa.

“Ấm quá đi!” Mika ngây thơ nói, hai tay vòng qua hông Natsuo.

Natsuo vội vàng giữ lấy tay con bé. Bởi vì dưới nơi con bé dựa vào một chút thôi là một cây búa dặt trong túi hậu. Dụng cụ chuẩn bị để giết chó mèo không ngờ lại có ích đến thế.

Chỉ có hai đứa trong căn nhà bỏ hoang. Bãi đất trống không người, mưa to thế này chắc cũng chẳng còn ai đến nữa. Trong túi còn có một vũ khí cực kỳ thuận tay.

Natsuo rất cảm ơn số phận đã thưởng cho em cơ hội ngàn năm có một.

Bầu trời lại rền vang, mang theo tia sét xé toạc bóng tối giữa ban

ngày. Sấm chớp xuất hiện cùng lúc tức là nó không ở đâu xa, sẽ giáng xuống ngay trên đỉnh đầu.

“Natsuo đã nói sẽ bảo vệ em mà.”

Mika ôm chặt hơn, chồm đầu cô bé chạm vào chóp mũi người lớn hơn. Hôm nay hương dầu gội nhạt hơn bình thường, Natsuo chỉ ngửi thấy mùi tóc tự nhiên xen lẫn mùi mồ hôi. Điều đó nhắc Natsuo một sự thật.

Mika không phải là búp bê. Giờ phút này đây, em ấy vẫn là một con người bằng xương, bằng thịt.

Đó là lý do tại sao em cần phải tước mạng sống con bé thật nhanh. Tim phải ngừng đập, thân nhiệt cũng không được phép quay trở lại dù da chạm lấy da. Có như thế, Mika mới trở thành một con búp bê hoàn chỉnh.

Dẫu xung quanh âm ầm như vũ bão, Natsuo vẫn nghe được nhịp tim của người kia. Thế người kia có nghe thấy tiếng trống ngực của em không nhỉ? Âm thanh thành thạch phát ra từ lồng ngực Natsuo kèm theo những suy nghĩ mà cô gái nhỏ kia không bao giờ nghĩ tới.

“... Này, Mika.” Em nhắm mắt và quay lưng lại đi.

“Ơ, sao vậy ạ.”

“Có cái này muốn cho em.”

“Ui, cái gì thế ạ?”

Mika buông tay rồi quay lưng lại.

Thời khắc căng thẳng đỉnh điểm nhưng Natsuo lại bình tĩnh hơn bất cứ khi nào. Em lập tức rút búa, vung lên thật cao rồi phang thẳng xuống không trượt một li.

Âm thanh hơi nghèn nghẹt, giống như làm vỡ một tách trà trong bọc vải. Mika không kịp kêu lên tiếng nào, cả người đổ khụy xuống nền.

Natsuo nhổ cây búa ra cũng là lúc không gian một lần nữa lóe sáng. Ngay tức khắc, từng bùm máu ùng ục trào ra, mùi nước tiểu từ mặt đất bốc lên, xộc thẳng vào mũi Natsuo nhưng không làm em cảm thấy vỡ mộng. Vì đám chó mè trước đó cũng y như vậy, cái mùi này chính là tín hiệu đánh dấu giờ phút một sinh vật sống thực sự biến thành đồ chơi.

Để chắc chắn, Natsuo lấy từ dưới đáy túi ra một sợi dây ni lông, quấn hai vòng quanh cổ Mika rồi dùng toàn lực siết mạnh. Hiệu quả không quan trọng lắm, làm cho đủ thủ tục thôi.

Natsuo thản nhiên cởi bỏ bộ quần áo vương vীu trên người Mika. Phải chơi đùa thế nào với con búp bê xinh đẹp này đây? Natsuo âu yếm áp má lên làn da ấy. Nhiệt độ vẫn sót lại trên cơ thể nhưng ngọn lửa sinh mệnh đã vụt tắt hoàn toàn. Đôi mắt trong veo như viên bị thủy tinh cũng không còn lấy một tia ánh sáng. Lồng ngực em như muốn nổ tung vì háo hức và tò mò.

Natsuo bỗng nhận ra, cơ hội đến quá bất ngờ nên em chẳng kịp chuẩn bị thêm bất cứ dụng cụ nào cả. Xong lại nhẹ nhõm sau khi nhìn ra xung quanh. Không mang theo đồ nghề cũng chẳng sao, vẫn còn cái đồng xếp thành hàng trong góc nhà hoang kia mà? Em dẫn đo đứng trước đồng nông cụ, rồi quyết định lấy một cái cuốc có phần đầu nặng trĩu, bề ngang lưỡi rộng hơn cổ Mika một chút. So với mấy con dao gọt với cả rọc giấy thì có vẻ được việc hơn nhiều.

Tia chớp sáng chói làm thi thể hiện lên rõ mồn một giữa bóng tối

nhá nhem.

Natsuo cũng cởi bỏ quần áo để tránh dính máu trước khi bắt tay vào hành sự. Đây là lần đầu tiên chặt xác một người, cũng là lần đầu sử dụng loại vũ khí này nhưng Natsuo biết phải làm gì. Giống như mấy thứ vẫn dùng trước đó thôi. Đừng sợ hãi, dứt khoát giáng xuống một phát là xong.

Em vung cuốc ra phía sau lấy đà. Trọng lượng của thứ nông cụ này sẽ giúp Natsuo đạt được mục tiêu mà không đòi hỏi quá nhiều sức lực. Toan bổ cuốc lần nữa thì một giọng nói giận dữ vang lên ngoài cửa. "Dừng tay!"

Natsuo vừa quay lại thì chiếc cuốc đã bị giật phăng đi. Một sĩ quan cảnh sát mặc áo mưa đang đứng trước mặt. Người đó nhìn từ đầu đến chân em, ánh mắt như gặp ma quỷ, thế rồi chết trân khi nhận ra thứ nằm vật trên nền nhà.

Ký ức của Natsuo về những chuyện sau đấy vô cùng mờ nhạt.

Nó bị bắt mặc lại quần áo. Cảnh sát cũng kéo tới chật cứng ngôi nhà hoang. Đông người vậy mà chẳng có ai chịu mở miệng, chỉ nín lặng nhìn xuống xác Mika.

Họ không còng tay, nhưng trói dây ngang hông rồi đưa em lên xe cảnh sát. Trong căn phòng đơn điệu chỉ có duy nhất một chiếc bàn, họ hỏi vô vàn câu hỏi, còn Natsuo thì chẳng nhớ nổi mình đã trả lời ra sao. Giống lúc bị Tatsuya vũ nhục, em luôn có cảm giác Natsuo kia đang nhìn chòng chọc thân xác vô hồn của chính mình.

Em lờ mờ đoán bản thân sẽ bị tử hình nhưng thực tế thì không phải vậy. Thậm chí, tất cả cảnh sát đều đối xử với em hết sức dịu dàng, như thể chạm vào mụn nhọt thì phải nhẹ tay.

Kỳ lạ thay, bố ruột hình như chẳng đến thăm em lần nào cả. Có lẽ hẳn quên, song với Natsuo thì đó là một việc tốt. Gặp rồi cũng bị hẳn chửi rửa, chà đạp thôi. Điều tuyệt vời nhất khi bị bắt vào đây là không cần đối mặt với Tatsuya nữa.

Phiên tòa được tổ chức chả giống với mấy cái hay chiếu trên ti-vi. Em chỉ đơn giản là phải đứng trước ba người lớn đang ngồi và thuật lại chuyện đã xảy ra.

Trước khi rời đi, giọng điệu của người đàn ông mặt mũi nghiêm nghị ngồi chính giữa cực kỳ long trọng, cơ mà Natsuo cũng chẳng nhớ ông ấy đã nói gì.

Và rồi, em cũng chẳng phải ngồi tù luôn. Thay vào đó, em bị giữ lại trong một cơ sở điều trị bắt buộc cho người vị thành niên, nơi trang thiết bị lẫn cán bộ nhân viên đều khiến người ta liên tưởng đến bệnh viện. Ở đó, Natsuo được cấp cho một căn phòng mới toanh, rộng cỡ mười mét vuông. Nếu so với nơi ở trước đây, chỗ này đúng là không thua khách sạn. Cách xa Tatsuya, cơm canh đơn giản nhưng đủ ba bữa, chưa kể còn được sống riêng. Giết một mạng người mà lại được cải thiện chất lượng cuộc sống thế này có phải rất buồn cười không?

Thời gian mới vào, Natsuo phải trải qua hàng loạt xét nghiệm và kiểm tra y tế khác nhau. Trắc nghiệm tâm lý, điện não đồ, MRI (chụp cộng hưởng từ). Chẳng bao lâu sau, Natsuo được thăm khám bởi một bác sĩ.

Tên ông ấy là Omaezaki.

“Sagashima Natsuo phải không nào?”

“Bác sĩ... sẽ phẫu thuật ạ?”

“Phẫu thuật? Không. Tôi có phải là bác sĩ ngoại khoa đâu? Mà sao cháu lại nghĩ thế?”

“Vì cháu đã giết Mika... nên cháu sẽ thay não cho em ấy, phải không ạ?”

“Hahaha. Thay não sao? Ý tưởng độc đáo đấy. Bảo sao nói chuyện với những đứa trẻ tầm tuổi này rất thú vị. Không đâu, đừng lo lắng. Tôi không định biến đổi bất kỳ cá tính hay đặc điểm nào của cháu cả. Tôi sẽ làm lại từ đầu, từ ngày cháu mới sinh ra.”

“Mới sinh ra...?”

“Đúng thế. Cháu lớn lên như vậy là do hoàn cảnh sống từ trước đến nay. Cho nên, chúng ta sẽ quay lại vạch xuất phát để cháu được sinh hoạt trong môi trường khác biệt hoàn toàn. Tiếc là bố mẹ cháu đều không có ở đây. Nhưng tất cả cán bộ nhân viên trong này sẽ trở thành người thân của cháu. Mà nếu cháu đồng ý, tôi cũng rất sẵn lòng một thành viên của gia đình.”

“Cháu sẽ sống ở đây ở đời sao?”

“Không. Chẳng nào hiểu được tầm quan trọng của sự sống, có thể rơi nước mắt vì người khác và biết cách yêu thương ai đó bằng cả tấm lòng, cháu sẽ được bước ra thế giới bên ngoài.”

“... Không đâu.”

“Sao thế?”

“Mọi người đều biết cháu đã giết Mika rồi. Ra ngoài bị họ bắt nạt thì sao?”

“À. Chuyện đó cũng không thành vấn đề.” Omaezaki vừa nói, vừa mỉm cười thật hiền từ. “Thay tên đổi họ là ổn thôi.”

“Dạ?”

“Cháu chỉ cần nộp đơn đến nơi gọi là tòa án gia đình. Nếu xét thấy lý do chính đáng, họ sẽ cho phép cháu đổi tên. Thực tế cũng có nhiều người làm vậy sau khi ra khỏi đây lắm. Mang một danh phận mới đến sống ở nơi xa lạ, chẳng ai biết quá khứ của cháu ra sao. Hành động ấy chẳng có gì xấu xa. Đổi tên đôi khi là điều cần thiết để bắt đầu hành trình mới với tư cách là một con người mới.”

Con người mới - cái tên mới.

Natsuo bị thu hút toàn tập vào câu chuyện này.

8 giờ 30 phút ngày hôm ấy, trụ sở điều tra mở một cuộc họp. Địa điểm tổ chức là phòng họp tầng bốn đồn cảnh sát Hannou. Kotegawa đi làm trong trạng thái hơi quẩn trí. Nguyên nhân là do nội dung trang nhất trên tờ báo buổi sáng. Án mạng thứ tư, nạn nhân thuộc diện được bảo mật về chỗ ở nhưng vẫn bị nướng thành than. Nói cách khác, thủ phạm không chỉ biết địa chỉ trong hồ sơ cư trú mà còn tường tận cả thông tin cá nhân vốn được giữ bí mật. Rất cuộc, hẳn đang sử dụng mạng lưới nào để giăng bẫy khắp thành phố Hannou?

Truyền thông đoán già đoán non là căn nguyên dẫn đến hoang mang trong lòng dân chúng. Phải chăng tất cả đều đã bị tóm gọn trong chiếc lưới hắc ám của NgườiẾch? Vậy thì chúng ta còn biết ẩn náu ở đâu khi mà dù có chạy ra khỏi thành phố hay trốn vào chỗ nào đó đi nữa, hẳn vẫn có khả năng tìm đến tận nơi? Nỗi bất an ấy hẳn lên nét mặt của hết thảy những người theo dõi tin tức trên suốt quãng đường từ nhà ga về đến đồn. Và rồi chẳng mấy chốc, cơn thấp thỏm lo âu ấy sẽ dội mưa bom đạn lạc vào thẳng trụ sở điều tra.

Lại là một ngày mây đen mịt mù giăng khắp lối. Dưới nguồn

sáng duy nhất đến từ dàn đèn huỳnh quang cũ kỹ, nét mặt của các điều tra viên như phủ thêm một tầng âm u. Nhìn vào họ lúc này, có lẽ ai cũng sẽ hiểu được thế nào là “cùng đường”, “bế tắc”, “tuyệt vọng”...

Trưởng phòng Kurisu và đội trưởng Watase, cùng với đồn trưởng và trưởng phòng hình sự trực thuộc đồn Hannou phải ngồi ở bục điều hành chính diện. Tuy nhiên, đến giờ vẫn thiếu mất Kurisu. Mười người của trụ sở điều tra lẫn hai mươi một sĩ quan đồn Hannou đã có mặt chỉ biết chờ đợi mòn mỏi.

Họp hành không có nghĩa là sẽ tìm ra phương hướng điều tra mới, mà ngược lại còn có thể làm mọi thứ rối rắm hơn. Bởi con số tử vong vừa tăng thêm một người. Nội dung chủ yếu lại là thông báo về hồ sơ nạn nhân thứ tư, đánh giá khám nghiệm tử thi cùng vài ba kết quả lấy lời khai siêu cấp sơ sài. Mỗi vậy có đáng để triệu tập làm màu, rồi bắt họ chờ đợi lâu thế này không?

Mười lăm phút trôi qua kể từ thời điểm dự kiến nhưng vẫn chưa thể bắt đầu, các thành viên tham dự dần bàn tán xôn xao. Ba người điều hành còn lại cũng phải nhíu mày, thầm mắng Kurisu trì trệ.

Đúng lúc ấy, đường dây điện thoại trên bục reo lên.

Đồn trưởng nghe máy, biểu cảm lập tức thay đổi.

“Cái quái gì...”

Giọng điệu kìm nén của ông ấy khiến cả phòng họp im bật. Watase nhướng một bên mày, ghé đầu sang nghe đồn trưởng thì thầm vào tai.

Giờ thì tới lượt mặt mũi Watase biến sắc. Ông ấy chẳng nói chẳng rằng đá ghế đứng dậy, tiến lại mép cửa sổ rồi bỗng trợn trừng mắt

ngạc nhiên.

Thấy sự bất thường, Kotegawa và một số người khác cũng chạy đến. Cảnh tượng vô cùng dị hợm đang diễn ra sau khung cửa.

Đám đông đen đặc tập trung bên ngoài tòa nhà. Tầng tầng lớp lớp bủa vây từ cổng chính vào đến sảnh, người người lũ lượt từ bên kia bức tường lao vào bên trong. Đó không phải cánh báo chí. Chẳng thấy ai cầm theo máy ảnh hay micrô, thay vào đó, trong tay họ là gậy gộc và mấy đồ nghề, dụng cụ trông nguy hiểm hơn.

“Xe của trưởng phòng bị đoàn người chặn lại, kẹt cứng ở chỗ cách đồn một trăm mét.”

Đứng trên tầng bốn vẫn nhìn rõ biểu cảm trên từng gương mặt trong đám đông bên dưới. Im lặng có, la hét có, chửi bới có, không giấu nổi phần nộ cũng có, còn vui cười thì chẳng thấy đâu. Tất cả trông như những kẻ cùng đường, nước mắt đều chực chờ tuôn ra. Mặt đất chật kín người, tinh thần ai nấy đều không ổn định. Cảm giác bất ổn râm ran khắp da thịt.

Cảnh tượng này giống hình ảnh dân chúng tị nạn đang cầu cứu trợ vì mất chỗ ở, thiếu lương thực sau thiên tai hay thước phim ghi lại cuộc xô xát giữa cảnh sát và nhóm biểu tình chống lại áp bức của chính quyền.

Đúng lúc bản năng của Kotegawa rung lên hồi chuông cảnh báo, Watase quay lại chỗ đồn trưởng.

“Đồn trưởng, cho phong tỏa chỗ này lại đi.”

“N-nói gì vậy?”

“Chắc là những người tên bắt đầu bằng ‘O’ hoặc mấy chữ cái sau

đó đến đòi danh sách nghi phạm. Họ nghi ngờ và sợ hãi bản thân sẽ là nạn nhân tiếp theo nên đang mất kiểm soát. Chuyện này có phát triển thành bạo loạn hay không tùy thuộc vào cách ứng phó với tình hình hiện tại. Chúng ta cần phong tỏa cả cổng chính lẫn các cổng phụ. Ngăn đó người cùng xông vào đây thì nguy to. Không thể lường được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.”

“Dân Hannou nổi loạn và tấn công đồn cảnh sát á? Watase, anh đang mê sảng đấy à?”

“Đúng là tình huống ấy rất hiếm khi xảy ra ở nước ta. Nhưng đồn trưởng quên vụ phóng hỏa bột trực ở Nishinari dưới Osaka rồi sao?” Nét mặt vị lãnh đạo bỗng đầy căng thẳng.

“Lúc đó, các bên liên quan đều không ngờ bột trực của cảnh sát sẽ trở thành mục tiêu. Cơ mà, một khi con người đã bị dồn vào chân tường thì đi đến bạo loạn cũng chỉ tốn một bước chân thôi.”

“Lo bò trắng răng. Mà có khi gọi là ảo tưởng cũng được đấy. Cứ cho là bạo động nổ ra thì đây vẫn địa bàn của cảnh sát. Chúng ta có đây rầy phương tiện tinh nhuệ để trấn áp.”

“Phòng an ninh và đội cơ động phải đi bảo vệ các chính khách gần hết rồi.”

Đồn trưởng há hốc miệng.

“Chuyên gia kiểm soát bạo loạn vắng mặt. Vũ khí chỉ còn lại dùi cui và súng ngắn nhưng số lượng có hạn, làm gì có cửa với lực lượng áp đảo ngoài kia. Quan trọng là, chúng ta có thể chĩa súng về phía người dân ư? Giả như vô tình bắn trúng ai đó thì chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Bị thương đã đành, chết người nữa thì sao? Mà kể cả hai bên không xảy ra thương vong thì việc để danh

sách người có nguy cơ phạm tội lọt ra ngoài cũng sẽ phung phí đến các đối tượng có tên trong đó. Rồi sau đấy thế nào? Cổng địa ngục mở ra và sẽ nuốt chửng tất cả những người liên quan.”

Đồn trưởng khó nghĩ quá, ngũ quan méo xệch cả đi. Ông ấy tưởng tượng và run sợ trước tình huống xấu nhất Watase vừa vẽ ra, song cũng phải cân nhắc đến mức độ bị chỉ trích nếu thật sự phong tỏa đồn. Tuy nhiên, quản trị rủi ro là một kỹ năng bắt buộc để ngồi vào ghế quản lý nên ông ấy đưa ra quyết định rất nhanh.

“Hạn chế thương vong không đáng có là ưu tiên hàng đầu.”

“Tòa nhà có tất cả bao nhiêu lối vào?”

“Cũng may - chỗ này xây từ lâu nên chỉ có cổng chính, cổng sau và đường lên từ bãi đỗ xe dưới tầng hầm.”

“Tôi mượn điện thoại.”

Watase nhắc ông nghe trước mặt đồn trưởng.

“Trụ sở điều tra tầng bốn đây! ...Alo? Ồn quá, không nghe được! Nói lại đi! Cái gì cơ? Không ngăn nổi nữa à? Được rồi, chúng tôi sẽ cử thêm hỗ trợ, hãy cố gắng cầm cự đến lúc đó. Với cả, đóng cổng sau và lối vào ở bãi đỗ xe ngay lập tức. Khẩn trương lên. Truyền tin cho cả tầng hai và tầng ba! Tắt hết máy tính cá nhân để tránh bị ăn cắp dữ liệu. Khóa thang máy, chặn luôn cả cửa thang khẩn cấp và cửa chống cháy. Tuyệt đối không cho ai vào!”

Watase cúp điện thoại, đảo mắt nhìn tất cả những người đang nuốt nước bọt xung quanh. Đó là dáng vẻ không lẫn đi đâu được của một vị chỉ huy.

“Họ ập vào khu tiếp dân tầng một rồi. Năm người đang đối phó

dưới đó không chống cự được lâu nữa... Bảy người trẻ nhất ở đây mau chóng di chuyển xuống chi viện! Mượn khiên của phòng an ninh, sẵn sàng cho khả năng bạo động! Không được để bất kì ai lên trên! Những người còn lại đợi ở đây! Đi đi!”

Bảy điều tra viên hùng dũng lao ra khỏi phòng, trong đó có cả Kotegawa.

Chỉ thị của Watase rất rõ ràng. Mặt sàn đồn Hannou gần như vuông vức, cụm thang máy và cầu thang khẩn cấp chạy dọc thành một trục ở vị trí trung tâm, vây quanh là hệ thống phòng ốc. Do đó, nếu bít tất cả lối vào ở giữa, thì chỉ cần phòng thủ nốt cầu thang phía bắc là xong. Bằng mọi giá phải ngăn quân chúng đột nhập lên tầng trên, đặc biệt nơi tập trung thông tin vụ án lần này là khu vực trụ sở.

Cơ thể và bản năng cảm nhận được nguy hiểm, nhưng tâm trí vẫn mù mờ trước những điều đang diễn ra. Liệu thảm họa trong lời Watase thành hiện thực hay không? Nghi vấn của đồn trưởng cũng là câu hỏi của tất cả các sĩ quan còn lại. Cảnh sát không chỉ nắm quyền điều tra, trong các trường hợp cần thiết còn có thể khám xét mọi địa điểm, giam giữ tất cả các đối tượng khả nghi và thậm chí được phép nổ súng. Thế nên, việc dân thường thật sự nổi dậy, tấn công vào thành lũy của một tổ chức sở hữu quyền lực tuyệt đối như thế quá đổi khó tin. Ất hẳn lịch sử cũng từng ghi nhận câu chuyện tương tự. Cơ mà, những tiền lệ đó chỉ xảy ra tại các khu vực được mệnh danh là thành phố tội phạm ở tí bên kia đại dương. Lý nào thứ bạo loạn ấy lại có thể xuất hiện ở nơi kỷ luật được coi là niềm tự hào dân tộc, thiên tai liên miên còn chẳng ai cướp bóc của ai như cái

đất nước này?

Nghĩ đến đây, Kotegawa rung cả mình. Mọi chuyện vốn đâu chỉ vì một tai bay vạ gió mà ra nông nổi? Kể từ án mạng đầu tiên, mằm mống khủng hoảng đã ngấm ngấm sinh sôi nảy nở rồi từng bước tước đi cuộc sống yên ổn thường nhật cũng như khả năng bình tĩnh suy xét vấn đề của con người Hannou. Họ mắc kẹt trong đồng tư nhận do tên tội phạm giăng ra trước khi kịp nhận ra mục đích và mong muốn thật sự của hắn. Đến nước này rồi, kỷ luật cái nổi gì? Thiên hạ có câu “chó cùng rút giậu”, có con chó nào cắn càn sau một trò đùa bất ngờ đâu? Chỉ khi bị giày vò quá lâu, sự sống liên tục chịu uy hiếp, chúng mới phát điên và bắt đầu trở nên liều lĩnh. Nhân loại cũng vậy thôi. Chừng nào vẫn có bản năng và cơ hội sinh tồn, chừng đó chúng ta sẽ còn phản kháng.

Kotegawa phi thân xuống đến tầng hai đã nghe thấy tiếng cãi nhau dữ dội.

“Gọi người phụ trách ra mau!”

“Đưa danh sách bọn tội phạm tâm thần đây!”

“Các vị bớt nóng giận! Xin hãy bình tĩnh lại đi ạ.”

“Bình tĩnh là bình tĩnh thế nào? Bị đe dọa đến tính mạng thì mấy người có bình tĩnh nổi không?”

“Hãy để bọn này trông chừng đám đó thay các người!”

“Cảnh sát chúng tôi sẽ xử lý việc đó.”

“Im đi, bọn khốn này! Tin tưởng gì được vào lũ chúng mày chứ, để bọn tao tự lo còn hơn. Giao phó cho chúng mày thì có đến măn kiếp cũng không xong. Để chết đến bốn mạng người rồi, không phải

sao?”

“Có tóm được thủ phạm thì cũng tuyên hấn vô tội với ba cái lý do tâm thần này nọ. Cảnh sát bất lực trong cả việc bắt giữ lẫn kết tội hung thủ cũng có tư cách ngăn cản chúng tôi sao?”

Điểm khác biệt mang tính quyết định giữa người bình thường và người bất thường là đôi mắt. Dẫu phát ngôn và cử chỉ có vẻ vẫn ổn, ánh nhìn của người không còn bình thường cũng sẽ trở nên lệch lạc. Tưởng chừng đã hướng tới đúng bản chất vấn đề, nhưng thực chất lại đang trông vào một khía cạnh sai trái. Họ chỉ thấy những điều họ muốn thấy. Đó là tình trạng của đám đông trước mặt.

Họ không chỉ là đám đông, mà đã trở thành tập thể điên cuồng.

Kotegawa đánh giá tình hình rồi lập tức hành động. Các điều tra viên khác dường như cũng có suy nghĩ giống cậu, tất cả dàn hàng phía sau các sĩ quan đang ngăn cản đoàn người. Tuy được huấn luyện để đối đầu với tội phạm mỗi ngày nhưng chỉ với khoảng chục chiến sĩ bảo vệ tăng một thì khó bì được với lượng người không đếm xuể phía bên kia.

Nhóm điều tra viên mang theo khiên lao tới hỗ trợ. So với loại lá chắn được làm từ chất liệu duralumin trước đây, khiên polycarbonate ưu việt hơn ở các đặc tính chống đạn, trọng lượng nhẹ và trong suốt. Không có gì bất lợi hơn việc không thể nhìn thấy đối thủ khi cận chiến. Đúng lúc ấy, hàng đầu tiên có người gào lên.

“Đi lên tầng bốn. Trụ sở điều tra ở tầng bốn!”

Kotegawa bất giác nhìn về phía phát ra giọng nói. Sao họ biết? Được tuần thông tin nội bộ hay lại nghe theo tin đồn trên mạng? Cơ mà như nào thì đám đông giờ cũng đã biết rõ phải nhắm đến đâu.

“Băng qua đây này!”

“Tránh ra đi, tên khốn kiếp!”

Tiếng gầm rú mỗi lúc một khủng khiếp. Vài người vươn tay xô đẩy hàng rào lá chắn, buộc hai cảnh sát phải cùng nhau giữ một tấm khiên để chống chọi. Số người góp sức đẩy từ bên kia tăng lên. Tầng hai liên tục gửi thêm ứng viện, song không địch lại lực lượng từ cửa tràn vào như vũ bão. Hàng rào phòng thủ của cảnh sát dần thụt lại phía sau. Đồng người lấp kín sảnh tầng một từ từ dồn về phía cầu thang.

Uỳnh uỳnh.

Thuỳnh thuỵch.

Âm thanh chói tai vang lên đầy hỗn loạn. Một số kẻ bắt đầu phang gậy gộc, tuýp sắt vào mấy tấm khiên. Có biết đây là hành vi man rợ và bị coi là cố ý gây thương tích không thể? Lá chắn không vỡ nhưng lực tác động vẫn khiến các điều tra viên đau đớn đến nhăn nhó mặt mày. Thế rồi, tâm lý đám đông thôi thúc nhiều người đàn ông khác lũ lượt rút vũ khí làm theo. Ngoài tuýp sắt còn có búa, cờ lê mỏ lết, xà beng và một số kiểu gậy kết cấu kim loại, gậy gôn. Một khi đã dùng tới những thứ đủ khả năng gây chết người như vậy để chiến đấu thì họ đã bước qua giới hạn của dân thường, biến thành một nhóm bạo loạn không hơn không kém.

Trước tình cảnh ấy, lực lượng chức năng lại chỉ được phép phòng vệ. Nếu dùng vũ lực đáp trả, phía bên kia sẽ ngay lập tức quay về sắm vai công dân lương thiện, cáo buộc cảnh sát lạm dụng quyền lực. Các sĩ quan hiểu rõ điều này, họ không còn cách nào khác ngoài tiếp tục chịu đựng các đòn tấn công.

Không thấy phản kháng, nhóm người được đà lấn tới ác liệt hơn. Lốp lá chắn hứng vô số đòn đánh, vang lên âm thanh ồ ạt như tiếng mưa rào rồi dần nghiêng nghiêng ngả ngả. Người giữ khiên phải khụy gối, dùng cả đầu chống đỡ. Cảnh sát yếu thế thấy rõ, vẫn cố gắng nhẫn nhịn trong khi quân số đối địch không ngừng tăng lên.

Phía sau hàng phòng thủ đầu tiên đã được bổ sung thêm hai hàng tiếp ứng, nhưng liên kết giữa họ ngày càng mong manh. Y như một bức tường gạch sụp đổ trước áp lực kinh khủng, không thể chấp vá những vị trí tan vỡ để rồi bị phá hủy hoàn toàn.

Điều gì đến cũng phải đến, một điều tra viên gục ngã khiến hàng chắn xuất hiện một lỗ hổng.

Đám đông lập tức ùn ùn đổ xô tới.

Sĩ quan kia chưa kịp hoàn hồn đã thấy cây đánh gôn bên trên vùng xuống đầu.

Nhưng không trúng, vì viên cảnh sát kể bên đã kịp thời rút dùi cui, vụt vào vai phải gã đầu đinh cầm gậy. Dù gần đây có hướng dẫn thay đổi, song trong tình huống cấp bách, một chiến sĩ được đào tạo chuyên nghiệp vẫn sẽ sử dụng dùi cui theo phản xạ tự nhiên do thói quen tuân thủ nguyên tắc ưu tiên loại trang bị này hơn súng ngắn suốt một thời gian dài trong quá khứ.

Hành động đó là khởi nguồn của tai họa.

Xung quanh bỗng lặng như tờ.

Cây gậy gôn rơi xuống sàn kêu lên liêng xiêng.

Có lẽ gã đầu đinh bị trật khớp, hấn đổ nhào, vai phải gượng gạo rũ xuống.

Giữa cuộc hỗn chiến của hai thế lực thù địch mà cảnh tượng ấy xuất hiện như một sân khấu sáng đèn, thu hút mọi ánh nhìn của công chúng.

Ấy là cách tín hiệu được phát đi.

“Mày dám làm vậy sao?”

“Mày đánh người sao?”

“Cảnh sát đánh dân này!”

Điều đón đợi các sĩ quan sau khoảnh khắc sóng yên biển lặng là cơn bão đáp trả ngập tràn thịnh nộ từ đám đông. Nó quét sạch mọi ngập ngừng do dự, thổi bay chút lý trí cuối cùng, chỉ để lại bản năng bạo lực của con người.

“Xông lên!”

“Giết hết chúng đi!”

Thay vì chỉ nhắm vào lớp khiên hông phá vỡ lá chắn phòng thủ, họ chuyển sang lao sầm sập vào từng cá nhân phía đối diện.

Tiếng gào thét toán loạn như giông lốc, trận đòn roi trút xuống như mưa sa. Âm thanh dữ dội nghe muốn điếc cả tai.

Kotegawa trụ tận hàng thứ ba vẫn cảm nhận được sự điên cuồng của nhóm bạo động. Đó là mùi sát khí nồng nặc chưa từng xuất hiện trong các trận đấu 1-1, là những ánh mắt bập bùng của ngọn lửa hung tàn, sẵn sàng thiêu đốt da thịt đối phương. Không gì cản nổi bước tiến của ý chí hoang dại đang hừng hực bên trong những con người mất hết nhẫn nại và trí khôn.

Cảnh sát thì sao? Lấy phòng ngự khắc chế tấn công, dùng lý tính kháng cự bản năng mông muội. Tự quy định cấm gây tổn hại tới

nhân dân, tự mua dây buộc mình. Giờ chẳng khác nào tay không tắc sắt đối đầu một con dã thú kích động vì bị thương.

“Bị giết thật cũng nên...” Kotegawa lần đầu biết tới cảm giác cái chết cận kề. Cậu bất giác nhìn ra góc sảnh, thấy bóng lưng hai nữ cán bộ ngồi trong khu tiếp dẫn đang ôm chặt lấy nhau. Kotegawa thì lại không thể quay lưng như vậy.

Cảnh sát dần thất thủ dưới cuộc xâm lăng của quần chúng. Một số kiệt sức, bị đè dưới tấm khiên, vài người gục xuống, đầu vai bê bết máu. Vậy mà đám đông vẫn giẫm đạp lên họ để tiến lên phía trước. Một sĩ quan gần đó vội vã muốn đổi tay cầm khiên liền ăn liên hoàn cước. Mặt mũi anh méo xệch, co rúm lại vì đau đớn, chắc là đã bị gãy ngón tay. Biết là bỏ mặc đồng đội thì bản thân cũng không tránh khỏi rắc rối, nhưng Kotegawa và những người khác không biết làm sao để giúp đỡ anh lúc này. Họ còn đang phải gồng mình lên lấp đầy khoảng trống mà những người đã ngã xuống để lại.

Chiến tuyến đột ngột lùi lại.

Gậy gộc trong tay đồng người bạo loạn đổi hướng tấn công từ trực diện sang cánh bên.

Một nam thanh niên leo lên trước đám đông rồi từ trên cao về xuống nhóm cảnh sát đang chỉ biết chống đỡ trong bất lực. Hàng phòng thủ sụp đổ cực kỳ chóng vánh vì không chịu nổi sức ép từ cả phía trước lẫn phía trên.

“Đừng nương tay!”

“Hạ hết chúng đi!”

“Lên tầng bốn!”

Kotegawa vẫn đang kiên cường cầm cự thì bỗng bị thứ gì đó bay vào đầu khiến cậu ngã vật về phía sau.

Cú sốc óc nặng nề, âm ỉ lan đến hai bên thái dương.

Kotegawa phút chốc choáng váng. Cậu lắc đầu một cái rồi sờ lên theo phản xạ thì thấy bê bết máu me.

Họ ném đá.

Đám đông đứng ở vòng ngoài liên tiếp ném những cục đá to bằng cả nắm đấm về phía cảnh sát. Kotegawa không phải người duy nhất bị trúng đòn. Một số điều tra viên khác cũng đang vừa ôm mặt vừa trợn trừng mắt.

Chơi đến cả vũ khí tầm xa cơ à?

Kotegawa chợt dạ ngoảnh lại đằng sau, đập vào mắt là bóng dáng quân tiếp viện đã xuống đến nửa cầu thang.

“Lui lại!” một người trong số đó gào lên.

“Chấn ở cầu thang.”

Tâm trí rối bời nhưng Kotegawa vẫn hiểu tại sao phải làm thế. Xét về khía cạnh trọng lực, tấn công hay phòng thủ từ trên cao đều có lợi hơn. Để ý sẽ thấy đội tiếp viện đang sáp lại thành một cụm và sẵn sàng tư thế ứng chiến.

Mà cần gì đến lệnh rút lui? Hàng tiền tuyến cũng đã bị đám đông dồn tới sát cầu thang mất rồi.

Nhóm Kotegawa bị đối phương xô đẩy, phải leo ngược lên cầu thang. Lực lượng chi viện đã đứng sẵn ở phía sau để hỗ trợ.

“Ồn không? Máu trên trán kìa.”

Cậu quay lại, thấy đồng nghiệp đang nhìn với vẻ mặt ngạc nhiên.

Chắc là chảy máu nhiều hơn tưởng tượng. Kotegawa anh hùng giờ ngón tay cái lên, song ai cũng biết cậu đang cố tỏ ra là mình ổn.

Kotegawa giờ thuộc phòng tuyến thứ hai, hàng đầu tiên cũng chẳng biết đã bị ép tới chân lối lên từ lúc nào.

Không rõ trận tranh chấp này đã kéo dài bao lâu. Ba phút? Mà cũng có thể là ba mươi phút. Cảm giác về thời gian trở nên mơ hồ nhưng đám đông vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Dòng người vẫn nối tiếp nhau tràn vào từ tiền sảnh. Các sĩ quan bên đây lần lượt ngã xuống, để lại đội hình thưa như răng lược.

Kotegawa thoáng sợ hãi. Cứ tiếp diễn thế này quân số sẽ giảm đi, cảnh sát không còn đường lui còn đám đông thì chắc chắn sẽ leo được lên lầu. Trong trận chiến này, càng gửi thêm chi viện thì thực chất nguồn lực càng bị tiêu hao. Trừ khi có một kế hoạch nào đó đủ thông minh để lật ngược ván cờ, bằng không chuyện đám người này chiếm đóng trụ sở điều tra tầng bốn chỉ là vấn đề thời gian.

Kotegawa ngó sang hỏi người bên cạnh.

“Còn vũ khí nào khác ngoài súng lục không?”

“K-không thể ra tay với người dân.”

“Không chết người là được! Phòng an ninh chắc sẽ có lựu đạn hơi cay hoặc gây choáng để chống khủng bố.”

“Cận chiến thế này mà dùng mấy thứ đó là chúng ta cũng ăn đủ. Đừng nói liều!”

Cũng đúng! Chống khủng bố hay trấn áp bạo loạn trên lý thuyết đều là quá trình tác chiến ngoài đường phố. Lãnh đạo phòng an ninh chắc cũng chẳng lường được viễn cảnh chính đồn cảnh sát lại

là mục tiêu bị tấn công.

Không còn cách nào khác sao?

Kotegawa đang vắt óc suy nghĩ thì sĩ quan trước mặt đột nhiên hét lớn, bỏ lại tấm khiên rồi trượt khỏi bậc thang. Đối phương đã tóm lấy mắt cá chân và lôi anh ấy xuống. Khoảnh khắc rơi xuống kèm theo một âm thanh khó chịu, có lẽ đã va vào thứ gì đó ở góc bê tông cầu thang. E là người đó không thể bình an vô sự. Dẫu may mắn bị thương nhẹ thì cũng đã rơi vào địa bàn của kẻ địch, rồi cũng bị đánh cho ra bã thôi. Kiểu gì cũng không thể lành lặn.

Kotegawa rút lại đánh giá trước đó của bản thân. Tin rằng leo cao hơn đối thủ sẽ mang lại ưu thế là một suy nghĩ quá đổi khờ khạo. Cao đến mấy mà chỗ đứng không vững chắc thì cũng xong đời. Leo ngược lên cầu thang mà không được ngoảnh lại thế này nguy hiểm hơn dự tính rất nhiều.

Kotegawa cầm chiếc khiên người kia để lại. Vừa lên đầu hàng đã bị móng vuốt của đám đông vỗ vập tới tấp. Lực tác động tàn bạo mang theo biết bao khiếp đảm, giận dữ, căm phẫn, cuồng nộ không thương tiếc truyền thẳng đến cánh tay, khác hẳn với cảm giác lúc còn đóng vai trò bọc hậu.

Cảnh sát buộc phải lùi lên thêm một bước, rồi lại một bước.

Khuôn mặt của mấy gã trong nhóm bạo loạn xuất hiện ngay trước tấm khiên. Miệng há hốc, lưỡi thè ra, đôi mắt dán lên người Kotegawa nhưng thực ra lại đang nhìn vào thứ khác.

Mới nói cái gì mà tâm thần phải không? Chính là mấy người đấy.

Tâm trí Kotegawa sục sôi, nhưng ánh mắt đáp trả đối phương lại vô cùng bình tĩnh. Và ở góc khuất nào đó bên trong cõi lòng hừng

hực lại xuất hiện thêm một ý nghĩ lạnh lùng.

Vậy, chính mình thì sao?

Một bên vì lợi ích cá nhân mà bất chấp thủ đoạn để mọi thông tin về các phần tử có khả năng gây nguy hiểm, một bên cố gắng che chở những kẻ từng gây tội ác nhưng lại không phải chịu phạt chỉ vì được cho là mất khả năng phân biệt đúng sai.

Phải chăng chính cảnh sát cũng thần kinh cả rồi? Không phải tự phát điên, mà là bị chế độ bức thành một đám tâm thần.

Liệu những thứ cảnh sát đang dốc sức bảo vệ có xứng đáng để họ hy sinh quên mình không? Có nhất thiết phải đánh đổi ngàn đó chiến sĩ chỉ để sống chết bảo mật thông tin cá nhân của những đối tượng tiềm ẩn nguy cơ phạm tội hay không?

Tâm tư rối bời khiến Kotegawa ngơ ngẩn mất một lúc.

Đầu ngón chân trái vô tình để lọt ra khỏi tấm khiên, ngay lập tức bị giáng cho một tuýp sắt.

Nhức nhối âm ỉ.

Gãy xương rồi sao?

Cảm giác đau đớn không thuyên giảm mà còn lan lên phía trên như đám lửa tàn dai dẳng.

Khoảnh khắc ấy là lúc cơn thịnh nộ bên trong Kotegawa đột ngột bùng lên, đánh tan mọi nỗi sợ hãi. Cậu ta từng y như vậy hồi còn mang biệt danh “thợ săn lũ bất lương”. Ngày đó, chỉ cần thấy bản thân chảy máu là bao nhiêu suy nghĩ kiên dè dặt thủ bay đi sạch sẽ, nguồn năng lượng dã thú ngủ vùi bên trong sẽ thức tỉnh và được giải phóng hết ra ngoài. Về sau, Kotegawa đoán đó là hoạt động của

hóc môn adrenaline bên trong cơ thể, nhưng giờ đây cảm giác hoài niệm đầy điên cuồng ấy đã quay trở về.

Kotegawa gầm lên một tiếng rồi xô về phía trước. Cậu ta dùng trọng lượng và sức bật ở thắt lưng để đẩy mạnh tấm khiên. Gã đàn ông đang bám dính lấy phía bên kia hét to rồi ngã xuống.

Đám đông bất ngờ trước động thái đánh trả của cảnh sát càng thêm ba máu sáu cơ. Họ tấn công hung hãn hơn trước. Cứ xuất hiện một khe hở nhỏ giữa dàn lá chắn kiên cố là sẽ có một sĩ quan bị túm chân kéo xuống. Và một khi ngã vào lòng địch thì cũng không khác gì con côn trùng đâm đầu vào biển lửa.

Tuyến phòng thủ đầu tiên trong chớp mắt đã chẳng còn mấy người.

Kotegawa ước bọn họ có thể hoàn toàn mất trí giống đối phương, nhưng dường như ý thức nghề nghiệp của cảnh sát là thứ không dễ gì mai một. Sứ mệnh bảo vệ tính mạng và tài sản của công dân trở thành điểm yếu trí mạng trong trường hợp này. Những cá nhân trung thành với nhiệm vụ sẽ lần lượt rơi xuống cầu thang. Còn gì có thể nực cười hơn nữa? Kotegawa không có chỗ xả giận, bèn biến cơn tức tối thành sức mạnh và tiếp tục giương khiên.

Hai bên giằng co qua cả khu vực chiếu nghỉ. Kotegawa chống cự được một lúc thì hụt chân ngay bước lùi tiếp theo. Thế là xong phim. Không có chỗ bấu víu, cả người lẫn khiên ngã ngửa ra sau.

Hông đập mạnh xuống khiến cậu đau điếng, đầu gậy kim loại lập tức vụt xuống mặt.

Kotegawa cuống cuồng chĩa khiên về hướng đánh nhưng trể mất vài giây, để rồi ăn trọn một cú trời giáng vào má trái.

Vạn vật xung quanh phút chốc trắng xóa. Trời đất rung chuyển.

“Kotegawa!”

Cậu được một điều tra viên quen mặt trực thuộc đồn sở tại đỡ lấy trước khi đổ gục xuống sàn.

Tâm nhìn dần quay trở lại, nhưng vẫn thấy mắt nổ đom đóm, miệng lưỡi thì ngập ngụa mùi máu tanh.

Người đồng nghiệp kia giật phăng tấm khiên, tay còn lại ấn Kotegawa ra sau lưng.

“Làm gì v...”

“Lùi lại ngay! Cả người cậu đầy máu. Với cả, để người của trụ sở hỗ trợ thế này là sự sỉ nhục đối với chức trách của chúng tôi!”

“Giờ này mà vẫn còn tâm trạng tranh chấp thẩm quyền cơ đấy,” Kotegawa nửa tỉnh nửa mê mắng thăm. Cơ mà, cậu hiểu người kia thật ra muốn nói: “Cứ giao phòng tuyến đầu lại cho tôi.” Kotegawa thử sờ lên mặt, quả đúng là nhơ nhớp. Cậu thực sự chảy máu rất nhiều. Nói cách khác, tình trạng này không thích hợp để Kotegawa đứng ở hàng ngũ tiên phong.

Tại trái ù đi sau đòn đánh nhưng cậu vẫn nghe thấy âm thanh ồn ã phát ra từ rất nhiều người. Không phải của nhóm bạo loạn kia, mà là của các các sĩ quan tầng hai vừa tham gia tiếp viện.

Kotegawa quyết định nghỉ ngơi một chút, nhưng chỉ chuyển về vị trí bọc hậu chứ không rời khỏi chiến trường. Cậu toan đứng dậy leo lên tầng ba, thắt lưng bỗng gãy gập như bung bản lề.

Thân thể đuối đến mức này rồi sao? Cậu che đậy cảm giác thảm hại bằng một cái nhú mày rồi chống tay từ từ nhồm dậy. Khoảng

khắc bắt đầu bước đi, Kotegawa cảm nhận được hai điều. Thứ nhất, may quá vẫn còn có thể tiến về phía trước. Thứ hai, chân trái không thể cử động bình thường.

Kotegawa vừa lê lết một chân đến chiều nghỉ tầng ba, đám người bạo loạn đã tràn vào tầng hai. Cảnh sát cứ thế cố thủ, dàn hàng chắn ở chân cầu thang lên tầng ba. Đối phương cũng dí theo, nhưng vẫn để lại tốp đẳng sau tản ra khắp tầng.

Tầng hai gồm phòng quản lý giao thông và phòng an toàn công cộng. Nhưng vì đồn chủ trương tạo không gian làm việc mở, không thiết kế tường hay vách ngăn phân chia các lực lượng nên cũng chẳng có gì ngăn cản xâm nhập từ bên ngoài.

“Danh sách ở đâu?”

“Mang ra đây!”

“Tìm đi!”

Các điều tra viên chặn lối đi bằng cách dàn hàng trước quầy.

Họ còn chẳng có khiên, phải hy sinh thân mình theo nghĩa đen để bảo vệ văn phòng. Hiểu rõ tình hình nên trông ai cũng căng thẳng như sắp nổ tung.

“Ở đây làm gì có danh sách nào như vậy?”

“Xin các vị lùi lại ngay lập tức!”

“Đừng làm loạn thế...”

Các điều tra viên chưa kịp can ngăn hết câu, làn sóng bạo loạn đã ập vào hàng rào người như hổ vồ mồi.

Trận tranh chấp này gần như một cuộc tấn công một chiều. Vài điều tra viên tay không tắc sắt đối đầu với với cả đồng người vừa có

vũ trang vừa điên loạn. Tương quan lực lượng còn chênh lệch hơn lúc giằng co ở cầu thang. Cảnh sát bị đâm, bị đá, bị xô đẩy. Thoắt một cái, hàng chắn bảo vệ trước quầy sụp đổ. Cả đám người gầm rú, la lối ầm ĩ. Những người vào sau lấy nhóm phía trước làm bàn đạp, lần lượt leo lên quầy.

Quân phòng thủ kêu gào, kẻ tấn công hú hét. Trên bàn không còn cái máy tính cá nhân nào vì Watase đã ra lệnh giấu đi từ trước. Song, mấy gã đứng trên bàn dường như chẳng quan tâm, chỉ đá tung tóe mấy thứ đồ dùng còn sót lại. Bút viết và văn phòng phẩm khác rơi lủng chổng khắp mọi nơi. Một tên trẻ tuổi vung gậy lên. Điện thoại cơ quan văng tứ tán rồi bể tan tành. Đám người nhảy khỏi quầy, dùng vũ khí trong tay đập nát kính cửa sổ. Âm thanh đồ vỡ và gào thét như phát ra từ mười tám tầng địa ngục vang vọng khắp không gian. Tìm kiếm danh sách đã không còn là mục tiêu của đám bạo loạn. Điều họ muốn giờ đây là phá hủy tất cả. Dẫu lý luận ra sao, viện cớ thế nào thì cái kết của cường nộ vẫn chỉ có hủy diệt mà thôi.

Tấn công cảnh sát.

Đập nát ti-vi.

Phá hỏng tủ kệ.

Quăng bàn ném ghế.

Đánh vỡ bóng đèn.

Có lẽ do xung quanh toàn mảnh kính vỡ nên nhóm bạo loạn cũng bắt đầu có kẻ đổ máu. Thấy bản thân bị thương, kẻ đó vung vũ khí điên cuồng hơn trước. Cơ chế kích động kiểu này giống hệt Kotegawa. Càng đánh càng tan, thủy tinh vỡ càng bay loạn xạ, máu

lại chảy càng nhiều. Cái vòng lặp này mãi chẳng chịu ngưng.

Một tên tóc đỏ nhanh chóng nhìn sang ba nữ sĩ quan đang co cụm trong góc. Đầu óc tràn ngập ý muốn hủy diệt thì đầu phân biệt mục tiêu là đàn bà hay đàn ông? Mà không, nữ giới còn bị tra tấn dã man hơn ấy chứ. Một điều tra viên đoán được suy nghĩ của tên kia, bèn tung nắm đấm, hét lên yêu cầu hắn dừng lại. Tóc đỏ hứng trọn đòn đánh vào ngực, quần quai rên rỉ. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt. Điều tra viên chưa kịp định thần đã bị mấy gã khác xông đến kẹp cổ rồi đánh. Chúng khiến anh ấy không thể nhúc nhích rồi thỏa sức đấm đá như một bao cát.

Kotegawa đứng tít trên cầu thang nhìn thấy cảnh đó, muốn chạy ra giúp đỡ nhưng thân xác không chịu nghe lời. Dù có đi được thì cũng khó mà len qua tầng tầng lớp lớp người đang giao tranh căng thẳng. Khủng hoảng khiến cậu kiệt quệ cả thể xác lẫn tinh thần. Kiệt quệ nên buộc phải yên ổn nghỉ ngơi, đó chính là tình trạng của Kotegawa ngay lúc này.

Gã đàn ông thả điều tra viên đứng cảm không còn sức chiến đấu kia ra rồi lại bắt đầu tiếp cận các nữ cảnh sát. Ánh mắt hắn không chỉ hung dữ mà còn cực kỳ háo sắc. E là gặp phải một lũ đàn ông suy nghĩ bằng thân dưới mất rồi.

Tên tóc xoắn trong đám đó dang tay, định nhảy bổ vào nữ cảnh sát nhỏ con nhất. Kotegawa toan hét lên "Chạy đi!", thì cô gái đã bất ngờ hành động. Một cú đấm bay thẳng vào mặt kẻ đối diện. Tư thế dang tay, bổ nhào về phía trước của chính tên kia vừa khiến hắn không kịp phòng bị, vừa tạo lực phản lực mạnh hơn. Nhờ thế mà đòn trúng đích của nữ sĩ quan thành công làm đối thủ vẹo mũi, ngã

vật xuống sàn.

Kotegawa cả kinh, nhưng chính chủ có vẻ còn ngạc nhiên hơn thế.

Cô há hốc miệng, mở to mắt nhìn chăm chăm vào nắm tay đang run lên bần bật của bản thân.

Hay lắm, cô cảnh sát ơi!

Kotegawa chưa kịp vui sướng hét lên thì lại bất ngờ phát hiện ra ai đó ngay đằng sau nữ sĩ quan.

Một thiếu nữ đang chết trân đứng đó.

Khuôn mặt ấy, chiều cao ấy, đích xác là trẻ vị thành niên.

Cô bé tái mét, hai tay ôm lấy vai, được các nữ cảnh sát còn lại che chở.

Chắc đây là người đang được giáo dục hoặc bảo hộ tại phòng an toàn công cộng.

Nữ sĩ quan nhìn như vừa tự vệ kia thực chất cũng đang bảo vệ cho thiếu nữ ấy.

Thật là mở mang tầm mắt làm sao!

Kẻ cuồng loạn vì sợ hãi và người rồ dại với chế độ, ai mới thực sự đã hóa điên? Hay cả hai đều là những tên tâm thần? Những câu hỏi ấy không còn quan trọng nữa. Điểm khác biệt chẳng thể chối cãi ở đây là một bên bạo loạn nhằm mục đích hủy diệt, bên còn lại thì không. Thế có nghĩa là ngoài chính bản thân, cảnh sát còn phải đảm bảo an toàn cho rất nhiều người khác. Cần gì quan tâm đối tượng ấy có xứng đáng hay không? Chỉ riêng hành động che chở cho người khác cũng đã vô cùng ý nghĩa rồi. Kotegawa chẳng định ban phát

công lý bừa bãi đâu. Nhưng nếu có người cần bảo vệ thì cuộc chiến không bao giờ vô nghĩa. Khi ấy, cậu sẵn sàng đơn thương độc mã đương đầu với mọi hiểm nguy, bất hạnh và bạo lực để những người đó được an toàn. Phải cảm ơn nhóm nữ cảnh sát đã giúp cậu giác ngộ những điều đúng đắn.

Nghĩ đến người cần bảo vệ, gương mặt Udou Sayuri và Touma Katsuo hiện lên trong tâm trí Kotegawa. Cả hai người đó có thể sẽ gặp nguy hiểm nếu ngoài kia biết Katsuo cũng thuộc danh sách tội phạm tiềm ẩn. Cho nên, Kotegawa có lý do để không cho phép chuyện này xảy ra.

Tinh thần chiến đấu đã lụi tàn lại được thổi bùng lên. Ngay lúc ấy, đám bạo loạn ở cầu thang cũng đã tiến lại gần, trong gió nồng nặc mùi điên loạn. Kotegawa thử vuốt má, đồng nhơ nhớp trên mặt dần khô chứng tỏ vết thương đã cầm máu.

Cậu dùng chi phải lành lặn, lấy đà nhảy lên mép cầu thang, bật qua tấm khiên đang nghiêng về phía sau vì sĩ quan trước mặt không chống đỡ nổi.

Cẳng chân duỗi thẳng đập trúng hàm một kẻ bạo loạn, khiến anh ta bay về phía sau rồi va vào tường.

Nhóm cảnh sát cứng người sau khi chứng kiến cảnh tượng đó.

Họ nhìn Kotegawa đầy trách móc vì đã phá vỡ nguyên tắc ngầm không cho phép xuống tay với người dân.

Nhưng mà, cậu không thể chịu nổi nữa!

“Nhìn ra góc kia đi! Cứ thế này là bị giết thật đấy!”

Các sĩ quan nhìn sang khu văn phòng theo lời Kotegawa.

Ở đó, đồng nghiệp của họ đang bị vây đánh, các nữ cảnh sát vì bảo vệ cô bé khi nãy cũng bầm tím mặt mày.

Ánh mắt của các sĩ quan bên này chợt thay đổi. Quang cảnh thê thảm trước mắt kích thích sức mạnh đồng đội bên trong họ.

“Aaaaaaaaaaaaaa!”

Một cảnh sát trong đó găm lên, vung khiên nhào vào đám bạo loạn. Chiếc khiên lúc này không còn là lá chắn mà trở thành một thứ vũ khí tấn công. Độ cứng của polycarbonate có sức sát thương đủ để thui chột ý chí chiến đấu của kẻ địch. Gã đàn ông bị khiên đánh trúng kêu không thành tiếng, ngã quỵ xuống sàn.

Những kẻ khác vì thế mà nổi cơn tam bành, rú lên rồi lao tới như tuyết lở.

Bên kia từ đầu đã đông hơn, sau còn không ngừng tăng thêm người. Trong lúc đó, lực lượng cảnh sát bên này liên tục mỏng đi. Phòng an ninh vốn đang vắng người, phòng hình sự lại có vài thành viên đã lên tầng bốn nên khi họ từ tầng ba xuống viện trợ, quân số cũng chẳng tăng lên là bao. Mặc dù đã có động thái phản công, song đồn Hannou có rất ít cơ hội lật ngược tình thế.

Tầng hai hết đá để ném, một số người chuyển sang đánh tay không. Đầu tiên là túm gáy, đấm đá, giật tóc khiến đầu Kotegawa rối tung như tổ quạ. Nách áo khoác rách toạc, chỉ còn vài sợi chỉ níu lại. Chẳng biết Kotegawa lại đứng lên hàng đầu từ lúc nào. Năm đấm sượt qua chóp mũi, móng tay bầu sâu vào má. Da mặt nóng như hun vì bị thương.

Cảnh sát mạnh tay hơn đáng kể sau khi được giải phóng khỏi đồng xiềng xích của nguyên tắc nghề nghiệp, nhưng vẫn chưa đủ để

thu hẹp khoảng cách quá áp đảo về số lượng giữa hai bên. Tình hình chiến sự chẳng khác biệt mấy so với lúc ở tầng một. Nếu giờ bắn một phát súng cảnh cáo chắc sẽ có chút gì đó thay đổi, song không có gì đảm bảo hành động đó sẽ tạo lợi thế cho phía các sĩ quan. Thêm một lần nữa Kotegawa cảm thấy, với chênh lệch lực lượng đến nhường này thì đây chắc chắn là một cuộc chiến tiêu hao, dù diễn biến có đi theo hướng nào đi chăng nữa.

Trận giao tranh bằng khiên và nắm đấm chưa dừng lại. Bàn tay cầm khiên tê cứng rồi mất luôn cảm giác.

Một gã cao ráo vung gậy, Kotegawa cũng theo phản xạ giương khiên.

Cây gậy lập tức lướt qua mặt khiên, phang thẳng vào mu bàn chân trái tàn tạ của cậu.

Tiếng xương thịt gãy vụn vang lên rõ mồn một. Chỉ sau so vài giây, cơn đau điếng truyền thẳng lên đại não. Ý thức phút chốc đứt quãng, toàn thân đờ ra như tượng đá. Kotegawa sốc đến mức không thốt nên lời. Năm giác quan tê liệt, cơn đau dai dẳng tưởng như kéo dài vô tận. Kể mà ngất được ra đây thì hạnh phúc biết mấy. Vậy nhưng, áp lực ở vị trí tiền tuyến và trách nhiệm bảo vệ Touma Katsuo đã ngăn cậu ngất lịm đi.

Chân trái co cứng làm Kotegawa gục tại chỗ trong đau đớn. Cổ họng nghẹn ứ, không thể thở nổi. Tầm nhìn nhòe đi vì nước mắt.

“Cậu lui ra sau.”

Giọng nói căng thẳng của người đàn ông thuộc phòng an ninh vừa xuống đến nơi vang lên trên đầu. Đánh nhau thì kiên cường đấy, nhưng cũng nhanh chóng biến thành kẻ ngáng đường.

Kotegawa cố gắng bò lên cầu thang nhưng chỉ còn hai tay và một bên chân, trong khi cơ thể lại quá nặng. Thật ân hận vì đã không luyện tập thường xuyên hơn cho những tình huống như thế này, dù rằng than thở lúc này chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Cậu nguyên rủa đôi tay yếu đuối và trọng lượng của chính mình.

Bỏ lại chiến trường náo loạn phía sau, Kotegawa thống khổ lê lết từng chút tới chiếu nghỉ, ngồi dựa lưng vào tường và duỗi thẳng hai chân. Cậu nỗ lực đẩy một hơi thật dài mà vẫn chẳng thể hít thở sâu. Máu bên chân trái thấm qua tất, chảy tong tỏng ra khỏi giày. Kotegawa cũng không muốn nhìn thấy tình trạng bên trong. Cả chân trái như một mạch nước ngầm nhưng phun máu từng đợt theo nhịp tim, rồi kéo cả cơn đau đầu ập tới. Ma thuật mang tên adrenaline đến đây xin phép hết tác dụng.

Từ cổ trở xuống như đi mượn, không chịu nghe lời. Hai cánh tay dồn lực để bò lên lúc này giờ cũng hóa đá.

Vô dụng!

Muốn cắn môi mà còn không làm nổi.

Kotegawa tự nhiên giãn cơ mặt, trông như đang mỉm cười. Không, cậu cười thật. Cũng còn cách nào khác ngoài cười nhạo cái cảm cảnh này đâu? Mọi chuyện vẫn ổn cho đến khi cậu ra về ta đây rồi hành xử mất kiểm soát. Giờ thì nói được không làm được, đã thế chút thể lực duy nhất để hãnh diện với các đàn anh cũng cạn kiệt luôn. Thực là một câu chuyện đáng cười!

Tuyến phòng vệ dưới kia liên tục bị đẩy lùi. Đám bạo loạn chỉ còn cách chiếu nghỉ nơi Kotegawa đang ngồi hơn ba mét và chưa đầy mười phút nữa sẽ lên tới nơi. Vị trí bọc hậu sẽ phải đứng dậy từ

trước để chuẩn bị chống đỡ. Có điều, chân tay thế này thì làm nên trò trống gì không?

Đến lúc ấy, cậu cũng chỉ còn mỗi cái thân này làm vũ khí chiến đấu thôi. Vậy thì nhảy từ đây xuống, rơi vào đám đó như một quả bom người. Có thể ăn miếng trả miếng, cho năm, sáu hoặc thậm chí là hai, ba kẻ bên kia nếm mùi đau đớn thôi cũng được rồi.

Kotegawa tuyệt vọng đang ôm suy nghĩ liều mạng thì túi áo trước ngực bật chột rung lên.

Có người gọi đến?

Cậu ta suýt cười rống lên.

Nghe điện thoại giữa chiến trường cơ à?

Đúng là nét sinh hoạt bình thường chấm phá giữa bức tranh khốn cảnh dị thường.

Ngay thời khắc hiện tại, người người sút đầu mẻ trán, chỗ khác kẻ kẻ nhàn nhã thành thơi. Lẽ tự nhiên thôi mà sao nghe ngang trái đến phát điên thế này?

Rốt cuộc là đứa nào gọi “đúng lúc” thế?

Kotegawa bắt máy không kiểm tra tên hiển thị.

“Cứu với! Cậu Kotegawa!”

Cậu nghe thấy tiếng Udou Sayuri. Hơn nữa, giọng điệu còn có vẻ cùng cực, hoàn toàn không giống với chị ấy mọi ngày.

“Chị Udou. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà giờ bên này đang...”

“Giúp tôi với! Katsuo gay to rồi. Bác sĩ Sawai vừa liên lạc, bảo là có nhiều người xông đến bệnh viện đòi giao Katsuo ra.”

Toang!

Kotegawa suýt đánh rơi điện thoại.

Bọn họ tìm đến thẳng chỗ đối tượng tình nghi.

Nhưng sao họ biết địa chỉ của Katsuo? Làm thế nào họ có được danh sách?

Cơ mà suy nghĩ một chút, Kotegawa tự luận ra câu trả lời. Không cần danh sách nào cả. Touma Katsuo vẫn luôn sống lù lù trước mặt tất cả mọi người. Cậu ta lúc nào chả có mặt suốt cả ngày ở Nha khoa Sawai. Va vấp gây chú ý như kiểu cú ngã hôm nọ chắc cũng chẳng phải lần đầu tiên. Có thể một số bệnh nhân đã nắm được lai lịch của cậu ta rồi. Với cả, thông tin tràn lan trên mạng, trước đây không biết thì bây giờ cũng có thể biết. Kiểu gì cũng không tránh được việc họ để mắt tới Katsuo.

Nghĩ đến đây, Kotegawa nhận ra mối nguy hiểm khác.

“Chị Udou! Chưa có kẻ lạ mặt nào mò đến nhà chị đúng không?”

“Có rồi.”

“Chị Udou!”

“Nhưng chỉ có hai, ba người đứng ngoài cửa hét lên như bán hàng rong thôi. Đừng lo cho tôi. Xin hãy ưu tiên Katsuo trước! Bên đó có rất nhiều người, hình như họ còn mang theo vũ khí.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi lên đường ngay đây. Thế nên chị Udou đừng để họ vào được nhé. Ở trong nhà thì cứ cầm theo thứ gì đó có thể dùng để tự vệ. Tôi bảo đảm an toàn cho Katsuo xong sẽ đến ngay.”

“Trăm sự nhờ cậu...”

Sayuri không nói gì nữa. Dầu chị ấy bảo không cần lo lắng nhưng

phụ nữ một thân một mình giữa mấy gã khủng điên, sao mà yên tâm cho được?

Kotegawa tắt máy rồi tự nhủ: "Sinh hoạt bình thường cái nổi gì chứ?"

Nanh vuốt dị thường hung tợn đã tấn công tới hai người bên kia. Phải đi, phải tới chỗ Katsuo ngay bây giờ. Cậu thanh tra trèo lên dây cót cho cả tinh thần lẫn thể xác đang buông lơi, lấy hết sức bình sinh từ từ nhấc hông lên.

Thế rồi, Kotegawa sững sờ vì nhớ ra một điều rất kinh khủng. Không còn lối ra.

Để hạn chế sự xâm nhập của đám đông, thang máy và lối khẩn cấp đều bị phong tỏa nên không thể sử dụng. Ngay cả khi mở cửa tầng ba thì đồng người đến làm loạn kia vẫn đang đứng từ tầng một. Cầu thang duy nhất dẫn xuống dưới tắc nghẽn vì đang giao tranh khốc liệt. Băng qua rừng người ấy với một cái chân què quặt là điều bất khả thi. Chưa hết, đường trốn thoát qua cửa sổ các tầng cũng bị bịt lại cả rồi.

Hết cách. Một mình Kotegawa đứng ngơ ngẩn trên chiếu nghỉ, nhìn khung cảnh hỗn loạn bên dưới.

Không có chỗ nào để thoát khỏi đây ư? Không bói ra ý tưởng nào thật đấy à?

Vô tích sự!

Lòng như lửa đốt vì sốt ruột khiến cậu không thể nghĩ ngợi được gì. Khả năng tư duy lu mờ trước thể xác mệt mỏi và tinh thần rệu rã. Mà cũng không còn thời gian để mắc kẹt ở đây thêm nữa, cần giải

cứu Katsuo lẫn Sayuri càng sớm càng tốt.

Trong cơn đói khát ánh sáng hy vọng ở nơi sâu nhất của đáy vực tối tăm, Kotegawa nhớ tới một người đàn ông.

Người lúc nào cũng cơ trí đầy mình.

Mặc dù có tật lảm lời nhưng ông ấy vẫn thường lắng nghe hết những gì cậu nói.

Người duy nhất có thể trông cậy, chính là ông ấy.

Chưa kịp nghĩ xong, tay đã bấm số điện thoại. Đầu dây bên kia lập tức bắt máy.

“Đội trưởng!”

“Sao? Làm sao? Chuyện gì khẩn cấp?”

Không hiểu sao Kotegawa lại cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng nói gắt gỏng thường ngày.

“Tôi có chuyện muốn nhờ ạ. Xin hãy đưa tôi ra khỏi đây ngay bây giờ.”

“Nói gì thế?”

“Udou Sayuri gọi cho tôi. Nhiều người dân kéo đến Nha khoa Sawai yêu cầu bắt giữ Touma Katsuo.”

“... Biết ngay mà.”

“Biết ngay mà? Ý sắp là sao?”

“Không phải mỗi Touma Katsuo. Mấy thằng đàn đang tụ tập ở nhà vài người có tiền án và một số quân chế khác. À không chỉ nhà riêng, bọn nó còn đổ xô đến cả sở cảnh sát và phòng hộ tịch của tòa thị chính để đòi dữ liệu. Cùng một lúc luôn. Đội cơ động của tỉnh đã cố gắng giải quyết vấn đề. Tiếc là vì nhân lực của họ bị chia năm xẻ

bảo vệ bảo vệ mấy nhân vật quan trọng nên số còn lại chỉ đủ sức dẹp loạn sơ thôi, không có khả năng cử người xuống địa phương nữa. Đó là lý do Hannou hiện có chút dính vào tình trạng vô trị.”

Tình trạng vô trị? Vậy là Sayuri và Katsuo sẽ bị bỏ rơi sao?

“Xin hãy để tôi đi! Hai người đó không thể tự bảo vệ chính mình.”

“Thế cậu định vút chỗ này cho ai? Không được! Không cho phép hành động tùy tiện. Hỗ trợ gì hai người đó cơ? Tôi bảo cậu bao lần là đừng có để cảm xúc cá nhân xen vào cơ mà?”

“Tôi hiểu! Những gì tôi đang nói có thể quá đổi ích kỷ và ngây thơ. Nhưng nhiệm vụ của cảnh sát là bảo vệ tính mạng và tài sản của công dân mà sếp? Không che chở cho một người phụ nữ và đứa trẻ chưa thành niên thì cái gì mới là gọi tính mạng và tài sản vậy?”

“Này, tân binh mới điều chuyển mà mạnh miệng thế?”

“Tân binh hay cựu binh đều phải bảo vệ mạng sống con người!” Những tướng Kotegawa tức giận hét lên rồi thôi, nhưng cậu ta lại tiếp tục.

“Đất nước trao cho chúng ta còng tay và súng là để bảo vệ người dân. Đúng không? Thế mà không chịu dùng đến, dân đang gặp nguy hiểm mà vẫn khoanh tay đứng nhìn. Ở đâu ra câu chuyện ngu xuẩn đến thế chứ? Đúng là làm cảnh sát thì chả có gì để lên mặt với đời. Rặt một lũ bất tài, cứ thỉnh thoảng lại thành chó gác cổng cho mấy ông lớn, như lần này chẳng hạn. Đôi khi con người chọn cách không biết xấu hổ để che đậy sự xấu hổ của chính mình. Dù vậy, lý do duy nhất khiến chúng ta tiếp tục làm công việc này chẳng phải là tự tôn, chẳng phải là lòng kiêu hãnh ư?”

Chỉ còn cách biện minh là bị ai nhập nên mới dám phun hết ra

như vậy ra thôi. Mồ hôi lạnh dưới nách giờ túa ra như tắm.

Kotegawa làm cái trò gì vậy trời?

Cậu cũng đâu phải kiểu người sẽ nói năng như thế vào thời điểm này?

Kotegawa tỉnh táo lại, nghe ngóng phản ứng của đối phương, nhưng Watase vẫn im lặng. Nỗi bất an như mây đen lập tức kéo đến. Phát ngôn khi này không đơn giản là vài lời khó nghe.

“Ờm... Sếp ơ?”

“Sao không hỗn hào tiếp đi?”

Giọng Watase trầm hơn bình thường. Chuông báo động vang lên trong đầu, song Kotegawa vẫn bất lại. Đâm lao thì theo lao, đằng nào cũng lỗ lời rồi.

“Làm ơn nghĩ cách giúp tôi! Thang máy và cửa khẩn cấp bị phong tỏa, từ cầu thang xuống đến sảnh toàn kẻ địch. Xin hãy cho tôi biết làm thế nào mới thoát khỏi tòa nhà này?”

“... Cậu có biết mình đang hỏi ai không?”

“Tôi biết... nhưng tôi phải đi. Ngoài tôi ra, không ai có thể giúp họ. Tôi đã không cứu được Masato nên bằng mọi giá phải cứu hai người còn lại. Tôi cần rơm cần cỏ lạy sếp. Để tôi đến chỗ mấy người đó đi.”

Bên kia thỉnh lặng một hồi rồi tắt máy.

Cũng phải thôi. Kotegawa khuất phục một cách kỳ lạ. Biểu hiện của cậu ta quá tồi tệ. Điều gì chờ đợi sau vụ náo loạn này đây? Bị phốt lờ, cần nhả hay bị đình chỉ công tác? Cơ mà, cảm giác vừa hối hận vừa tự do sáng khoái này rốt cuộc là gì vậy nhỉ?

Con đường nhờ vả đến đây cũng đứt đoạn. Cuối cùng vẫn phải tự thân vận động thôi. Kotegawa suy nghĩ một lúc rồi chốt hạ một phương án cực kém khôn ngoan và thiếu sáng tạo: Chen lẩn qua dòng người. Ngoài cách đó ra thì chẳng còn gì cả.

Kotegawa nhìn xuống cầu thang. Nhóm bạo loạn đang xô xát với cảnh sát sắp lên đến nơi. Chẳng đoán trước được bản thân sẽ đi được bao xa với một bên chân tàn tạ, nhưng nhất định phải giữ sức để còn lái xe.

Đi thôi nhỉ?

Kotegawa chế ngự sự hèn nhát của bản thân, bước xuống một bước. Đột nhiên, chuông khẩn cấp réo inh ỏi khắp tòa nhà. Hai bên đình chiến vì âm thanh đinh tai nhức óc.

Sau tiếng bíp ngắn ngắn, nước ồ ạt trút xuống đầu đám đông. Hệ thống phun nước trên trần nhà đang hoạt động. Nước tung tóe mọi góc ngách, không bỏ sót bất kì ai. Hoảng hốt vì bị ướt bất ngờ, hết người này đến người kia la lối um sùm.

“Đây là đồn cảnh sát Hannou. Thiết bị phòng chống cháy nổ vừa được kích hoạt.”

Giọng đọc máy móc vang lên sau hồi chuông khẩn cấp. Ai nấy nghe được đều cả kinh. Thế rồi lại thấy tiếng nói trầm khàn không lẫn đi đâu được của Watase cất lên, thay thế cho âm thanh mô phỏng trước đó.

“Trân trọng thông báo đến toàn thể quý vị hiện có mặt tại tòa nhà đồn Hannou, khu vực tầng bốn đang phát sinh hỏa hoạn do một công dân đột nhập và đốt cháy kho tài liệu. Chúng tôi đã nỗ lực dập lửa nhưng đám cháy lan rộng quá nhanh và không thể kiểm soát.

Yêu cầu quý vị sơ tán ngay lập tức. Đề nghị bỏ lại vũ khí mang theo để tránh gây cản trở cho quá trình di chuyển. Công viên chức tại tầng một và tầng hai đảm nhiệm hướng dẫn quần chúng thoát hiểm, các cán bộ còn lại phụ trách hỗ trợ và đưa người bị thương tới bệnh viện. Xin lưu ý thêm, đối tượng có hành vi bạo lực chống lại cảnh sát và hủy hoại tài sản trong công trình công cộng buộc phải ra trình diện và chịu hoàn toàn trách nhiệm trước pháp luật. Đầu thú sẽ được khoan hồng. Hết. Không muốn chết cháy, vui lòng khẩn trương.”

Loa phát thanh nội bộ đã tắt nhưng vòi vẫn phun liên tục. Huyền náo biến mất từ lúc nào, không gian chỉ còn tiếng nước vỗ vào da thịt và đập xuống mặt sàn.

Kotegawa phát hiện cơn lốc điên loạn tàn phá khắp nơi lúc này đã dừng lại. Đám đông với ánh mắt rờ dại giờ trông ngờ nghệch như bị ma ám. Nước lạnh dội xuống đầu giữa mùa đông buốt giá dập tắt ngọn lửa cuồng nộ, khiến họ ngây ngất nghĩ về đám cháy sắp sửa lan xuống đến nơi. Lúc này không còn loài thú ăn thịt hung dữ nào cả, tất thảy hóa thành một đám chuột ướt nhẹp, hoang mang nhìn ngó lẫn nhau vì chưa tìm ra chỗ thoát thân.

Cảnh sát trong đồn tức tốc hành động theo mệnh lệnh. Họ xếp đám đông thành hàng rồi lạng lẽ đưa ra ngoài. “Thương binh” của cả hai phe nằm la liệt trong vũng nước cũng lần lượt được khiêng đi.

Tòa nhà chật cứng đến ngột ngạt chẳng mấy chốc trở nên thừa thớt.

Kotegawa còn đang bối rối trước diễn biến bất ngờ thì di động trong ngực áo lại rung lên. Watase gọi.

“Đội trưởng! Trên đó ổn chứ?”

“Cái gì?”

“Đám cháy ấy ạ?”

“Đúng là cái thang không bao giờ chịu động não hay nghi ngờ bất cứ thứ gì! Bị các cậu giữ chân ở cầu thang duy nhất để đi lên thì đứa nào phóng hỏa được tới tầng bốn?”

“À...”

“Tôi chỉ dí bật lửa vào gần thiết bị cảm biến thôi. Xong làm ngập luôn cả tầng, giấy tờ các thứ cũng ra đi bằng sạch, chẳng còn gì luôn. Cơ mà thà vậy còn hơn tiếp tục thương vong và thiệt hại tài sản. Đồn trưởng cũng đồng ý.”

“Ghê thật, sao sếp có thể nghĩ ra cả cách này chứ.”

“Sao trắng gì? Chó đến mùa động dục mà bị tạt nước thì cũng ngoan ngoãn ngay thôi. Với cả, nghe thấy hỏa hoạn thì ở đâu chả chạy mất dép?”

Dù không đứng trước mặt, Kotegawa vẫn vô thức ngả mũ thán phục người đàn ông này. Thật mừng vì có cấp trên như ông ấy.

“Mau lên, đi đâu thì đi đi. Khi nào quay về, cậu sẽ phải lau chùi hết tầng bốn.”

“Sếp...”

“Hử?”

“Đội ơn sếp! Một ngày nào đó, tôi nhất định sẽ đền đáp.”

“Hãy đền đáp bằng công việc.” Watase lại tự ý tắt máy.

Kotegawa vừa thầm cảm ơn, vừa vội vã xuống hầm để xe. Lê lết một chân không thể nhanh như chớp thì tốc độ vẫn đủ thu hút ánh

nhìn của đoàn người đang thoát cháy. Chẳng rõ máu bên trong giày đã ngừng chảy hay chưa mà từ cổ chân đổ xuống vẫn còn tê dại, nhưng chân chừ nữa là tôi.

Kotegawa leo lên con Accord của cảnh sát nằm vùng. May mắn là chiếc ô tô cài số tự động. Nếu là xe số sàn thì cậu khó mà nhấn nổi bàn đạp ly hợp dưới chân.

Lốp xe kêu ken két lúc mới xuất phát khiến mấy người đang theo dõi đồn cảnh sát từ xa phải quay ra xem có chuyện gì. Song, chuyện đó cũng chẳng đáng quan tâm.

Cậu ta bật đèn ưu tiên, bấm còi inh ỏi. Dàn ô tô phía trước nhường đường trong hoang mang, chẳng hiểu gã đi Accord này có biết thế nào là làn xe và giới hạn tốc độ không nữa.

Chớ ngáng đường!

Tránh ra giùm cái!

Cậu lái băng băng trên con phố lớn. Cứ quặt ở ngã tư là lốp ô tô lại rít lên ầm ầm. Liều lĩnh đến mức người đi bộ và xe chạy ngược chiều phải dạt hết vào vỉa hè. Kotegawa không còn tâm trí lẫn tẩn loạn giao thông ra sao nếu xảy ra va chạm hoặc gây thiệt hại cho tài sản của người khác nữa rồi.

Chục tên đàn ông đang tụ tập trước cổng Nha khoa Sawai. Trông có vẻ thiện lành hơn nhiều so với đám bạo loạn ở đồn Hannou, chắc vì có ít người. Tuy nhiên, họ dường như cũng không tin tưởng vào cảnh sát. Chiếc Accord gắn đèn ưu tiên tiến vào bãi đậu xe, hứng chịu một loạt cái nhìn dữ tợn.

“Tôi đây làm gì?”

“Tính đàn áp bọn này à? Chỉ với một mình cậu ư?”

“Đừng giỡn mặt nhé, thẳng cớm.”

Ai mới đang giỡn mặt ở đây vậy?

Đám đàn ông xông ra hội đồng cậu thanh tra trẻ, nhưng vừa thấy mặt đã vội vàng nín thở khựng lại. Kotegawa chưa soi gương cũng đoán giờ trông mình phải gớm ghiếc lắm mới làm cho bọn thô lỗ kia sốc tới vậy. Thấy cậu ta phớt lờ rồi vào trong, bên kia bắt đầu cố gắng gây sự.

“Này, nói gì đi chứ?”

“Ờm... vệ sĩ của thẳng Touma à?”

“Cảnh sát là đầy tớ của nhân dân nhỉ? Chẳng phải cần bảo vệ an toàn cho chúng ta sao?”

Kotegawa dứt khoát quay lại, nhìn chăm chăm mấy kẻ đối diện. Cậu tận dụng gương mặt hiện tại hòng đe dọa đối phương. Hiệu quả tức thời đấy, đưa mặt lại gần một cái là tên trẻ tuổi ngay trước mặt đột nhiên lùi lại.

“An toàn của công dân à? Có chứ, có bảo vệ chứ. Tôi đến đây là để áp dụng biện pháp giám sát với Touma gì gì đó mà. Kê cao gối ngủ được chưa nào? Nằm được tình hình rồi thì phối hợp với cảnh sát đi nhé.”

Khoảnh khắc sáu chữ “áp dụng biện pháp giám sát” vang lên, nét mặt của đám đàn ông kia hòa hoãn hơn hẳn.

Kotegawa tự khen cách dùng từ của bản thân. Bảo hộ hay bắt giữ đều phải “giám sát” cả mà.

“Vậy tụi này nên phối hợp làm gì?”

“Lượn ra chỗ khác cho đỡ chướng mắt đi.”

Đối phương thoáng tức giận, nhưng không phản kháng.

Phòng khám buộc phải khóa cửa kính từ bên trong dù đang trong giờ làm việc. Sau khi Kotegawa báo tên và lý do ghé thăm, điều dưỡng thở phào nhẹ nhõm ra đón. Vừa nhìn thấy cậu, người đó lập tức bụm miệng, suýt nữa hét lên.

Đến để cứu người nhưng khi vào trong lại bị coi như bệnh nhân cấp cứu.

“Ừm, cậu Katsuo...”

“Touma đang trốn trong văn phòng, không cần sợ đâu. Cậu Kotegawa lo cho bản thân trước đi thì hơn. Rốt cuộc là đánh nhau với băng đảng nào vậy? Trời ơi thiệt tình! Chúng tôi sẽ xử lý vết thương. Cơ mà đây là nha khoa nên chỉ sơ cứu được thôi. Xong cậu phải sang bên khoa ngoại để khâu và bó bột nữa đấy.”

“Vâng. Nhưng để tôi kiểm tra tình hình cậu ấy trước đã.”

“Chân thế này mà vẫn đòi đi!”

Kotegawa mặc kệ điều dưỡng mắng mỏ can ngăn, đi tới văn phòng. Thấy Katsuo quả thực đang thu mình trong góc khiến cậu thấy an tâm hơn.

“Đầu tiên, tầm 9 giờ, phòng khám nhận được cuộc điện thoại thăm dò Touma nay có đi làm hay không. Đang thấy nghi ngờ thì nhóm người từ bên kia đường kéo đến, nên chúng tôi khóa cửa luôn. Sau đấy, họ ở ngoài cửa đồng thanh la hét bắt giao người. Muốn gọi báo cảnh sát nhưng không sao kết nối được làm tất cả

phải nấp vào bên trong.”

“Cảm ơn mọi người!”

Ngày hôm nay mang ơn người khác nhiều quá. Kotegawa vừa nghĩ vừa cúi đầu cảm ơn điều dưỡng.

Họ bắt cậu ngồi trên bàn khám chờ sơ cứu. Tâm trạng hơi khó tả, cơ mà cảm giác xử lý vết thương trên mặt trong tư thế nằm ngửa thì khá thoải mái. Chiếc áo khoác tội nghiệp không mặc được nữa bị quăng thẳng vào sọt rác.

Kotegawa nằm đó nhìn trần nhà, toàn thân bắt đầu ngấm đòn. Mặt mũi, cánh tay, mạng sườn, thắt eo và chân trái đều đau đớn. Nhức nhối ở vùng thâm tím kết hợp với từng cơn nhói ở vết thương hở truyền lên não. Miệng vết rách thì nóng, chỗ bầm dập thì lạnh. Cậu tự nể phục bản thân khi có thể vác thân xác này đi từ đồn cảnh sát đến tận đây. Điều dưỡng bảo rồi, sơ cứu thôi thì đừng mơ chóng lành.

Kotegawa đang khẽ rên rỉ vì chẳng còn sức kêu gào thì phát hiện dị vật mắc kẹt giữa nướu và môi. Hàm trên, hàm dưới đều xước sát, song không gây đau đến mức điếng người. Cậu ngửa cổ, thử lấy tay nhổ nó ra.

Một chiếc răng hàm.

Đầu lưỡi tìm quanh khoang miệng, tìm được một lỗ hổng nên Kotegawa chắc chắn đó là răng của chính mình.

Nhớ lại lúc tranh chấp trên tầng hai đồn Hannou, cậu bị người ta phang gậy kim loại vào má. Chắc là gãy răng từ thời điểm đó rồi. Giờ mới nhận ra do bị cơn đau dữ dội của các bộ phận khác trên cơ

thể lán át.

Thế này đến gặp nha sĩ là chuẩn bài rồi! Kotegawa tự nói với chính mình và đăm đũa nhìn chiếc răng đầy máu.

Bỗng dưng, một ý nghĩ lóe lên trong tâm trí mơ hồ của cậu thanh tra trẻ.

Chờ đã. Răng ư? Nói mới nhớ, án mạng đầu tiên hình như có ai nhắc tới chuyện răng nướu thì phải?

Sự việc tiếp theo cũng vậy. Đến vụ thứ ba? Ý thế luôn.

Từng mảnh ký ức lộn xộn liên kết với nhau bằng tốc độ chóng mặt. Một thứ hữu hình hiện lên giữa màn sương mù bủa vây khắp chốn. Càng nhìn càng thấy rõ ràng hơn.

Arao Reiko mới cấy ghép nha khoa trước khi chết.

Ví Ibusuki Senkichi có một phiếu khám răng.

Chiếc răng trám bạc sáng lóe trong vòm miệng khi cười của cậu nhóc Udou Masato.

Thế còn Etou Kazuyoshi? Phải rồi! Trung tâm y tế mời nha sĩ tư về kiểm tra bắt buộc sáu tháng một lần mà? Etou hẳn cũng không ngoại lệ.

Kotegawa bất giác nhồm dậy.

Cuối cùng cũng tìm ra rồi! Mỗi liên quan giữa bốn nạn nhân vốn không cùng giới tính và độ tuổi. Điểm chung của họ chính là hàm răng. Tất cả nạn đều từng thăm khám hoặc điều trị các bệnh về răng miệng trong vài năm gần đây.

Tại đám tang, cậu đã thử xác minh với Katsuragi, Kozue và Sayuri về mối quan hệ giữa bị hại và các bác sĩ. Có điều, lúc đó lại hỏi nạn

nhân có bác sĩ thân quen nào không. Nếu bệnh trạng chỉ cần xử lý nhanh chóng bằng cách lắp răng giả hoặc trám bạc là xong thì người điều trị không được coi là bác sĩ ruột. Gia đình thân thích quen tên nha sĩ cũng là điều đương nhiên. Kotegawa đã đặt sai câu hỏi.

Chờ chút...

Vừa kết luận được một vấn đề, nghi vấn tiếp theo lại xuất hiện.

Trong hồ sơ bệnh án của bốn người, chỉ có sổ y bạ được đánh dấu theo tên tuổi và địa chỉ nhà. Chắc hẳn Người Éch đã chọn mục tiêu dựa trên tư liệu đó. Thế có nghĩa là giữa các nạn nhân lại có thêm một điểm chung: Sổ y bạ được sắp xếp ở cùng một nơi. Theo đó, nha sĩ khám răng cho họ phải cùng là một người.

Vậy, nha sĩ đó là ai?

Không cần mất nhiều thời gian suy nghĩ nữa.

Khiến bệnh nhân giới thiệu cho nhau là bí quyết thu hút khách hàng trong giới y khoa. Có duy nhất một phòng khám răng được đánh giá cao đang hoạt động trong khu vực Ibusuki Senkichi và Udou Masato sinh sống thôi.

Nha khoa Sawai.

Kotegawa thu hết sức lực gọi điều dưỡng.

Cô ấy cũng vội vã phi tới luôn.

“Có chuyện gì vậy? Sao tự nhiên kêu to thế?”

“Chị điều dưỡng, nhờ chị suy nghĩ thật kỹ và trả lời những vấn đề tôi sắp hỏi sau đây. Phòng khám này có giữ lại sổ y bạ của bệnh nhân không?”

“Cứ tưởng cậu sẽ nói gì gây sốc cơ... Cái đấy là điều hiển nhiên

mà nhỉ? Luật khám, chữa bệnh buộc các cơ sở y tế phải lập và lưu trữ hồ sơ bệnh án.”

“Thời gian lưu trữ là bao lâu?”

“Theo quy định là 5 năm sau khi kết thúc điều trị. Thực tế thì từ ngày mở cửa đến nay, chúng tôi chưa bao giờ tiêu hủy sổ y bạ của bệnh nhân, nên có thể nói là ở đây bảo quản vĩnh viễn.”

“Địa điểm lưu trữ thì sao?”

“Ở kho y bạ bên trong nhà thuốc.”

“Những ai có quyền ra vào kho đó?”

“Ôi, tôi đã giải thích là nó nằm trong nhà thuốc rồi đấy. Người làm ở phòng khám đều vào được. Máy thứ độc hại cần quản lý chặt chẽ mới phải cất giữ trong tủ sắt riêng.”

Bất cứ ai làm việc tại phòng khám ư?

Anh thanh tra nuốt nước bọt ừng ực.

“Tôi có việc muốn nhờ. Làm ơn dẫn tôi đến kho y bạ ngay với ạ.”

“Ơ... Còn sơ cứu vết thương?”

“Vụ đó để sau.”

Kotegawa quên hết đau đớn trên người, rời khỏi bàn khám với hàng loạt khả năng kinh hoàng cùng nhiều tưởng tượng ghê tởm hiện lên trong đầu. Nếu tất cả là sự thật thì những việc cậu làm hôm nay nên gọi là gì? Cõi lòng Kotegawa cố trốn tránh hiện thực. Một trải nghiệm kinh hoàng đầu đời đối với cậu thanh tra trẻ.

Xin đấy, xin hãy là hiểu lầm thôi...

Xác nhận! Việc đầu tiên cần làm là xác nhận. Ở thời điểm hiện tại, mọi thứ vẫn chỉ là suy đoán.

Cô điều dưỡng ngỗ ngàng, liên tục phản đối nhưng bị Kotegawa lôi đi bằng được.

Kotegawa không đợi nổi hướng dẫn, thò tay vào tủ tài liệu, run rẩy mở ngăn kéo ra.

“C-chờ đã! Cảnh sát thì cũng phải thông qua bác sĩ nếu muốn tra cứu thông tin cá nhân.”

“Cấp trên của tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm nếu sau này có vấn đề gì xảy ra.”

Giấy tờ của mỗi bệnh nhân được kẹp trong một tệp, sắp xếp theo thứ tự bảng chữ cái.

Sổ y bạ của Arao Reiko ở ngay trước mắt.

Arao Reiko, sinh ngày 7 tháng 1 năm 1981, địa chỉ: 4-3 Saint Villa Ogata, thị trấn Ogata, thành phố Hannou. Khám lần đầu ngày 22 tháng 8 năm 2007.

Ibusuki Senkichi nằm ở đầu ngăn “I”.

Ibusuki Senkichi, sinh ngày 18 tháng 5 năm 1937, địa chỉ: 7-9 thị trấn Kamaya, thành phố Hannou. Khám lần đầu ngày 10 tháng 3 năm 2006.

Kotegawa dễ dàng tìm được những tập tiếp theo.

Udou Masato, sinh ngày 4 tháng 4 năm 2000, địa chỉ: 1-2 thị trấn Sagou, thành phố Hannou. Khám lần đầu ngày 8 tháng 7 năm 2004.

Etou Kazuyoshi, sinh ngày 15 tháng 3 năm 1963, bệnh nhân thuộc Trung tâm y tế thành phố Hannou. Khám lần đầu ngày 21 tháng 4 năm 2007 (khám tập thể).

Trúng phóc!

Kotegawa kiểm tra kỹ càng số y bạ của cả bốn người. Tất cả địa chỉ đều trùng khớp với nơi ở trước khi họ bị sát hại.

Thông tin được viết thêm cả kana ngay bên dưới nên dù Kanji có khó đến đâu, mọi người vẫn đọc được.

Kể cả Touma Katsuo.

Trời đất ơi...

Kotegawa ngồi sụp xuống như vừa trút bỏ gánh nặng trên vai. Cảm giác thành công dần lan tỏa khắp lồng ngực. Chỉ là, sự thành công ấy lại nhuộm màu hối tiếc và tuyệt vọng. Chiến thắng mà cay đắng đến mức này thì chẳng thà thua cuộc trong thanh toán còn hơn. Không, vẫn còn quá sớm để đưa ra kết luận!

Dẫu ở đây có tài liệu liệt kê chi tiết danh tính kèm nơi ăn chốn ở của bốn bị hại, dẫu Katsuo là nhân viên duy nhất trong phòng khám không thể xác minh ngoại phạm, tất cả cũng mới là chứng cứ gián tiếp mà thôi.

Cần chứng cứ trực tiếp.

Vậy thì chỉ có ở đó thôi.

“Chị, nhờ chị thêm một việc nữa ạ. Tôi sẽ đưa Katsuo đến một địa điểm khác nên cần đi lấy đồ cho cậu ấy. Thế nên trong lúc đợi tôi, không được cho cậu ấy ra khỏi văn phòng nửa bước. Bên ngoài chắc vẫn còn nhiều đối tượng nguy hiểm đang rình rập.”

“Chuyện đó thì đơn giản. Nhưng đổi lại, cậu phải hứa để chúng tôi sơ cứu vết thương ngay khi trở về.”

“Cảm ơn chị.”

Kotegawa nói rồi lao như bay ra khỏi kho y bạ.

Góc trái tầng hai trong khu căn hộ xây cạnh phòng khám là chỗ ở của Touma Katsuo. Đối với kiểu người không có hàng quán quen hay nhà bạn bè để ở lại cà kê, ngoại trừ vài ngày trong tuần phải sang nhà Sayuri trị liệu âm nhạc thì hiếm khi ra đường như cậu ta, đây cũng là nơi duy nhất có thể thư giãn.

Mấy lời giáo huấn của Watase đột nhiên văng vẳng bên tai. Lấy nhà riêng làm cứ điểm xong ra ngoài đi săn, biết rõ vị trí rồi theo dõi và tấn công khi con mồi lộ diện. Nếu phương thức phạm tội trong vụ này đều tuân theo khuôn mẫu hành vi đó thì khả năng cao vật chứng tố cáo tội ác vẫn còn ở ngay trong căn phòng mà cậu ta coi là căn cứ của mình.

Kotegawa rón rén leo lên tầng hai, tay cầm chìa khóa sơ cua mượn từ phòng khám, đi tới trước cửa căn phòng không dán bảng tên ở góc trái. Cậu lặng lẽ mở khóa. Cấu trúc giống loại căn hộ một phòng ở, có một lối đi ngắn nối từ cửa vào tới không gian bên trong. Gần giữa trưa mà ở đây trông như sắp về đêm, bóng tối bao trùm lên toàn bộ đồ đạc. Kiểm tra mới thấy tấm rèm dày che kín cửa sổ là lí do khiến căn phòng trở nên tối tăm. Song, Kotegawa chỉ bật điện chứ không vén rèm vì muốn để lại ít dấu vết đột nhập nhất có thể.

Từng góc ngách hiện lên dưới ánh đèn huỳnh quang chập chờn như sắp hỏng.

Cậu thanh tra trẻ vô cùng ngạc nhiên với những đồ vật trước mắt.

Một chiếc bàn viết thấp, cái lò sưởi đốt dầu. Cả không gian cỡ

chục mét vuông có mỗi hai thứ đó được coi là đồ đạc trong nhà mà thôi. Không ti-vi, không máy tính, thậm chí một cái giá sách cũng chẳng thấy đâu, cho nên có mười mét vuông thôi mà vẫn tạo cảm giác rất đồi rộng rãi. Nếu đặt bồn cầu trong góc phòng thì chỗ này sẽ y hệt một cái buồng giam. Trên tường chỉ treo một cuốn lịch và chiếc đồng hồ, không trưng các loại áp phích. Khó có thể diễn tả đơn giản bằng từ ảm đạm. Chính xác phải gọi là trống trải đến dị thường, như thể chủ nhà vừa mới cuốn gói bỏ đi. Một số nhà tâm lý học quan niệm rằng, quang cảnh trong căn phòng phản ánh nội tâm của người sống tại đó. Thật muốn để những chuyên gia đó vào xem nơi đây. Lúc ấy, không biết họ sẽ nhận xét gì về nội tâm Touma Katsuo nhỉ?

Trong chiếc tủ âm tường Kotegawa vừa mở ra có mỗi chần nệm với quần áo, chẳng chứa bất cứ vật nào khả nghi. Cậu thử cố gắng tìm kiếm cả trong mấy khe hở của đồng vải vóc nhưng kết quả vẫn vậy. Xung quanh cũng chẳng có chỗ để đồ nào khác ngoài tủ âm tường này đây. Mà không có, tức là cũng không cần chỗ để cất giữ cái gì.

Kotegawa quan sát hết lượt, ánh mắt dừng lại ở chỗ bàn viết. Thiết kế đơn sơ, bên trên chỉ đặt một cái ống cắm ô tròn. Ngăn kéo bàn sức chứa nhỏ nhưng chắc chắn sẽ cất giữ thứ gì đó.

Tiếng gỗ cọ vào nhau khi mở ngăn to hơn tưởng tượng khiến Kotegawa khựng lại.

Im phăng phắc.

Đã quá trưa nên ngoài đường vắng người và xe cộ. Chỉ có vài tiếng động khe khẽ lọt qua cửa sổ, trong phòng còn không chạy bất

cứ thiết bị điện nào. Kotegawa chỉ nghe thấy hơi thở và nhịp tim của bản thân.

Thế nhưng, sự yên lặng này chẳng hề mang lại cảm giác thư thái, nghỉ ngơi. Thay vào đó, một căn phòng mười mét vuông vốn đã tiêu điều còn chìm trong tĩnh mịch đủ khiến lòng người dấy lên nỗi bất an khôn cùng.

Bên trong ngăn kéo có vài quyển vở, sổ tay, bút viết, cùng ba cuốn tập tính và hai cuốn sách giáo khoa cho học sinh lớp sáu. Vở ghi chi chít phép toán. Nhìn những con số xiêu vẹo, Kotegawa chợt thấy thương tâm. Không có cách nào hình dung một người vì nỗ lực tái hòa nhập xã hội mà âm thầm hoàn thành các bài tập tính toán lại chính là kẻ giết người rình rập đằng sau hàng loạt nạn nhân xấu số.

Bỗng nhiên, Kotegawa phát hiện trong số đó có một cuốn sổ bìa đã bạc màu. Mép sổ cong queo, giấy bên trong thì ố vàng, trông như từ hơn chục năm về trước.

Cậu lật từng trang, nhận ra đó là một cuốn nhật ký. Nhật ký thời thơ ấu của Touma Katsuo. Chữ viết tay bên trong như của một đứa trẻ, kích thước không đồng đều, hàng lối lung tung. Cơ mà, nội dung đây ắp những bất ngờ mới mẻ mà người viết khám phá ra mỗi ngày. Khi đọc nó, Kotegawa dường như có thể mường tượng ra hương vị cuộc sống ở vùng thôn quê.

Ít phút sau, mắt Kotegawa dán chặt vào một đoạn văn trên trang giấy vừa lật mở.

Ngày 7 tháng 5

Hôm nay, mình bắt được một con ếch.

Mình bỏ nó vào hộp, chơi với nó mãi, nhưng dần dần lại thấy chán. Nghĩ ra rồi! Hay là hóa trang cho nó thành ấu trùng ngài túi xem sao. Móc cái miệng nó lên chỗ cao cao thôi nào.

Không sai. Nó hoàn toàn trùng khớp với nội dung trong ghi chú bỏ lại hiện trường vụ sát hại Arao Reiko. Nói cách khác, đây chính là bản gốc. Bức thư nhận trách nhiệm ngày đó được chép nguyên si từ cuốn nhật ký này.

Kotegawa run rẩy, lật trang tiếp theo.

Ngày 8 tháng 8

Hôm nay, mình cũng bắt được ếch

Mình bắt ếch giỏi thật đấy

Giờ kẹp nó vào bàn để ủi xẹp thôi nào

Ếch là đồ chơi của mình.

Nhiều trang sau đó không còn thấy nhắc tới ếch, cho đến khoảng giữa tháng năm.

Ngày 17 tháng 5

Hôm nay mình đọc sách tranh trên trường.

Sách in hình giải phẫu một con ếch.

Trong bụng nó là cả đồng nội tạng đỏ, trắng, đen, nhìn đẹp lắm luôn. Mình cũng phải thử mổ ếch mới được.

Ngày 22 tháng năm 5

Hôm nay, mình bắt được một con ếch sắp chết.

Đồ chơi gì mà không động đậy được, chán quá nên mình đốt luôn.

Trông nó vừa cháy vừa giãy giụa từng bùng khói lửa thú vị quá

chừng. Mùi ếch nướng thơm thật là thơm.

Tiếng thở dài nhẹ nhõm xen lẫn tuyệt vọng vang lên. Với bằng chứng trực tiếp hoàn hảo này, cảnh sát có thể bỏ qua bước xác minh dấu vân tay và xét nghiệm ADN.

Cơ mà, nên nói sự thật này với người phụ nữ đó như thế nào đây? Vừa nghĩ xong, Kotegawa cảm thấy có ai đó đứng ngay sau lưng mình. Cậu quay lại, Touma Katsuo đã lù lù trước mặt.

Katsuo không hề ngạc nhiên hay sợ hãi. Gương mặt cậu ta chẳng bộc lộ bất cứ cảm xúc nào.

Kotegawa vội đứng dậy, song lại bị mất thăng bằng và phải chống xuống bằng hai tay vì chân trái phản chủ.

“Cái đó, của tôi!” Katsuo lăm bắm.

“Ồ, thế sao? Tôi lại cứ hy vọng là không phải vậy.” Kotegawa cuối cùng cũng nhắc được người lên, cậu đứng tựa vào bàn.

“Cậu chính là Người Ếch!”

Bị cảnh sát cao giọng chỉ thẳng mặt nhưng Katsuo chỉ hời hợt gật đầu, biểu cảm không thay đổi.

“Cậu không phủ nhận? Chết tiệt! Sao cậu dám làm ra tất cả những chuyện này? Mọi người xung quanh đều động viên, ủng hộ, muốn cậu cải thiện, cố gắng giúp cậu có cuộc sống mới. Thế mà cậu vẫn chứng nào tật nấy là vì sao?”

Kotegawa không kiềm chế được, dẫu biết nói mấy lời đó cũng chẳng ích gì. Vậy mà đối phương nghe xong vẫn đứng yên. Cậu thanh tra trẻ cảm tưởng mình đang độc thoại trước một con ma-nơ-canh.

À, luôn luôn lắng nghe, lâu lâu mới hiểu chứ gì? Đôi mắt lấp lánh lúc chơi đàn và khi cầm đôi giày mới trên tay biến đi đâu mất rồi?

Kotegawa ôm cổ lòng tan nát, tháo còng tay ở thắt lưng. "Touma Katsuo. Cậu bị bắt vì thuộc diện tình nghi trong vụ án giết người hàng loạt tại thành phố Hannou."

Katsuo bắt đầu khác lạ ngay khi nhìn thấy chiếc còng tay.

Con người ánh lên một tia dã thú.

Kotegawa phản ứng chậm trước biến đổi của đối phương, tay cầm còng bị cậu ta lẹ bắt lấy, vặn ngửa ra ngoài. Lực tay Katsuo mạnh ngoài sức tưởng tượng, không hề tương thích với chiều cao khiêm tốn. Kotegawa không chịu nổi, làm rơi chiếc còng.

Cơ thể cậu cảnh sát chao đảo, lần nữa mất thăng bằng. Một chân không đủ sức chống đỡ thế đứng chông chênh, đầu gối khuỵu dần xuống. Thế mà không ngã hẳn.

Một cánh tay Katsuo tóm cả cơ thể sáu mươi ki-lô-gam của Kotegawa lên một cách khó tin.

Sức mạnh quái quỷ gì đây?

Chưa thôi hốt hoảng, Kotegawa đã bị đối phương thả nhiên quăng ra đất. Khoảnh khắc thân thể va xuống sàn gỗ, cơn đau nhói chạy khắp cơ hoành.

Đầu óc Kotegawa vụt lên một suy nghĩ đậm bang, rằng cái nền nhà rẻ tiền này sao mà cứng quá.

Nhìn thấy chiếc còng tay rơi ngay trước mặt, Kotegawa sống chết vươn tay với lấy. Ngay tức khắc, bàn tay bị giăng lên, đầu ngón tay lấy bẫy cửa quây như sắp lìa đời.

Kotegawa kìm nén tiếng hét trong lồng ngực, miệng phát ra hàng loạt thanh âm rên rỉ.

Cậu quay đầu nhìn trần nhà, thấy Katsuo đang nhìn xuống.

Đôi mắt cậu ta khi ấy khiến Kotegawa lạnh sống lưng.

Một ánh nhìn không dành cho con người.

Cậu ta trông như một đứa trẻ mất hết hứng thú với món đồ chơi bị hỏng.

Cứ thế này thì bị giết mất thôi!

Kotegawa mơ hồ bám lấy cổ chân Katsuo lùi về phía trước, thành công làm cho cậu ta lao đảo, đập mông xuống nền nhà. Vật thì khó có cơ hội chiến thắng. Nhưng nếu tấn công trong tư thế nằm thì khả năng vẫn hạ gục được đối phương. Dẫu không phải võ sư nhưng Kotegawa từng được dạy vài bước cơ bản trong chiến đấu. Với một bên chân què quặt, chiến lược ưu việt nhất cho cậu ngay lúc này là sử dụng đòn khóa và kỹ thuật siết chặt, thui chột ý chí chiến đấu của Katsuo.

Nhưng đó là một nước đi sai lầm.

Vừa định vươn tay tóm cổ áo Katsuo, thì vùng bụng hớ hênh bị thụi cho một gối. Đòn tấn công như muốn đục một lỗ trên thân mình khiến Kotegawa chùn tay.

Thức ăn chưa tiêu hóa cùng dịch vị vàng khè như bị bóp từ tuýp trào lên, ộc ra tung tóe.

Động tác của Katsuo cũng nhanh nhẹn một cách đáng ngạc nhiên. Kotegawa che bụng theo phản xạ, cậu ta ngay lập tức tung nắm đấm về phía mạng sườn. Kotegawa kịp xoay người né tránh,

nhưng bả vai phải trực tiếp hứng đòn khiến cậu đau đến rên rỉ.

Xét về kinh nghiệm đánh nhau, Kotegawa mà số hai thì không ai số một. Tiếc là cuộc bạo loạn mới đây khiến cậu kiệt sức, không thể phát huy sức mạnh vốn có. Thêm nữa, thể lực của Katsuo hoàn toàn nằm ngoài dự tính.

Kotegawa nhớ đến tử thi của Arao Reiko. Đàn ông cũng không thể hạ cái xác lơ lửng trên mái hiên đó xuống một mình. Vậy thì nếu chỉ có một hung thủ, hẳn đã làm thế nào để treo được nó lên? Song, nếu là người khỏe như Katsuo thì mọi thứ lại trở nên dễ hiểu.

Tấn công lúc Ibusuki Senkichi đang đi dạo, cống thì thể ông ấy đến bãi ô tô phế liệu hay mang hết bộ phận cơ thể của Masato ra công viên đều là những việc Katsuo hoàn toàn có khả năng làm được.

Trong khi Kotegawa vẫn còn quẩn quại trên sàn thì bên kia đã có thể đứng lên. Đối mặt với một đối thủ có thể lực chênh lệch rõ ràng như vậy, hy vọng lật ngược tình thế vô cùng mong manh. Ít nhất cũng phải tấn công được vào những vị trí ngang tầm mắt mình.

Kotegawa định thử lại chiêu gạt giò nhưng Katsuo đâu dễ ăn đến mức mắc mưu lần hai? Cậu ta không để bị tóm, tung một cú sút thẳng vào mặt người dưới sàn.

Đầu ngón chân đập trúng chóp mũi.

Kotegawa cảm thấy như có tia sét đánh thẳng xuống đỉnh đầu.

Cậu chỉ kịp thấy máu mũi phun ra tung tóe, mọi thứ trước mặt trở nên trắng xóa trong phút chốc. Gãy mũi rồi cũng nên. Kotegawa gập người che đi mặt mũi, cổ họng và vùng bụng theo bản năng phòng

vệ.

Dù vậy, màn tra tấn của Katsuo không hề có dấu hiệu dừng lại. Kotegawa ngưng thở mỗi khi bị cậu ta tung cước vào lưng, hông và cả mé bụng, cảm thấy bản thân không khác gì một bao cát.

Một ý tưởng bỗng lóe lên.

Điện thoại di động.

Không nói gì cũng được, chỉ cần mở cuộc gọi thôi, đầu dây bên kia chắc chắn sẽ đoán ra cậu đang gặp vấn đề.

Kotegawa rút điện thoại từ ngực áo, chưa kịp quay số đã bị tay Katsuo hất đi. Điện thoại văng xa rồi rơi xuống góc phòng.

Thất vọng và đau đớn chồng chất ập tới, tâm trí mờ mịt dần đi. Kotegawa liên tục thúc giục bản thân phải chặn đứng hành động của đối phương. Bằng không, cái chết đầm máu và bắn thủng chắc chắn sẽ chào đón cậu ở phía trước.

Còng số tám vẫn nằm ở chỗ cũ. Không với tới tay thì dùng nó xích vào cổ chân cũng được. Cậu nghĩ vậy rồi cố hết sức với sang. Không đến.

Vẫn cách cỡ hai mươi phân.

Sao lại cảm giác như xa cả mét thế này.

Kotegawa nhích người, trườn về phía trước bằng tốc độ chậm hơn sên, bộ dạng trông thảm hại hơn sâu bọ. Mỗi lần cử động là một lần bị vết thương Katsuo sút vào khi nãy xói mòn tâm trí.

Mười xăng-ti-mét.

Năm xăng-ti-mét.

Đầu ngón tay chạm vào chiếc còng cũng là lúc chân trái đột nhiên

như phát nổ.

Tiếng răng rắc cực kỳ khó chịu cùng lúc đập vào tai.

Cả người Kotegawa ưỡn lên vì đau đớn tột cùng.

Hình như Katsuo đang giẫm nghiêng lên chân trái của cậu.

Nơi đó mới bị gậy kim loại đập gãy cách đây không lâu, mới chỉ được cầm máu và băng bó đơn giản. Đối phương tấn công vào vị trí dễ bị tổn thương nhất, giống nghiền nát một thứ một mô hình vốn đã nứt vỡ từ đầu. Xương khớp bên trong ẽ rằng đã biến dạng hết cả. Bằng chứng là mắt cá chân lún xuống cùng nhiều đoạn xương gãy trồi lên chia chẻ dưới lớp da.

Kotegawa suýt ngất đi nhưng cơn đau ở vị trí khác trên cơ thể gọi cậu trở về thực tại. Tâm nhìn nhòe đi trong nước mắt, cậu thấy cổ chân mình vẹo hẳn vào phía trong.

Hình dạng chỗ đó méo mó xẹo xọ đến khó tin, nhìn dị dạng đến kinh hoàng. Quả đúng là một món đồ chơi nát bét.

Đâu phải mỗi thể chất bị hủy hoại, tinh thần Kotegawa cũng tự dưng bắt đầu nghĩ đến cái chết. Cảm giác ấy còn chân thực và cụ thể hơn lúc bị nhóm bạo loạn tấn công.

Mất mạng ngay ở đây, thân xác bị giày vò như một món đồ chơi của Touma Katsuo rồi kết cục biến thành một con búp bê hỏng hóc. Con ếch thứ năm.

Ý thức chập chờn của Kotegawa thấm thía nhiều điều.

Cảm xúc nguyên sơ của con người không phải hạnh phúc, phần nộ, bị ai hay khoái lạc.

Mà là sợ hãi.

Nỗi sợ hãi có khả năng chi phối toàn bộ bản năng và mạch tư duy. Thật đáng ghét khi chứng kiến điều đó xảy ra với nhóm người ở đồn Hannou hôm nay. Và giây phút này đây, chính cậu cũng không còn là ngoại lệ.

Chạy đi.

Cửa ở rất xa, phương tiện kháng cự thì không có. Thế nhưng trước khi nhận thức được tình thế vô vọng nhường ấy, bản năng sinh tồn khốn khổ đã thôi thúc cơ thể hành động mất rồi. Cậu kéo lê thân xác chỉ bằng hai cánh tay vốn đã cử động rất khó khăn. Không còn thời gian quan tâm đến cơn đau từ trong xương tủy nữa.

Tuy nhiên, sự tàn nhẫn của kẻ địch là vô cùng vô tận.

Kotegawa đã quên mất rằng, cảnh tượng con mồi bên dưới ra sức níu kéo sinh mệnh càng khơi dậy ham muốn tàn bạo của kẻ đi săn. Một lần nữa, chi trái đau muốn nổ tung.

Katsuo vừa nhảy lên, giáng toàn bộ trọng lượng cơ thể xuống đó. Kotegawa thét lớn, hận chính đôi chân đến giờ vẫn còn cảm giác của bản thân.

Cậu nhìn về phía bàn chân của Katsuo, thấy đôi tất của cậu ta đầm đìa máu. Nghĩ đến việc tất cả chỗ đó đều là huyết dịch từ cơ thể mình, Kotegawa cảm tức vô cùng. Cậu đoán chân của bản thân có lẽ trong còn thảm hại hơn, cơ mà cũng chẳng muốn kiểm tra làm gì.

Cảm giác căm thù ngùn ngụt dâng lên khiến chàng thanh tra trẻ nhớ ra vẫn còn một vũ khí khác.

SIG Sauer 230, cỡ nòng 32.

Ngay cả lúc bị đám bạo loạn tấn công, cậu cũng chưa bao giờ rút loại vũ khí chết người này ra khỏi bao.

Thứ này có thể bắn ra tám phát liên tiếp, nhưng ổ đạn thường được nạp bảy viên.

Kotegawa có chút lưỡng lự trước khi chĩa họng súng vào Katsuo. Nhưng nhớ tới trận chiến trong đồn và vết thương trên chân trái, cảm giác tội lỗi bay đi sạch bách.

Một phát cảnh cáo hoặc trường hợp xấu nhất là nhắm vào chân để ngăn cậu ta di chuyển cũng được.

Kotegawa luồn tay vào ngực, chạm tới băng súng.

Đúng lúc ấy, một cái bóng đen xuất hiện trên đầu.

Cậu nhìn lên, thấy Katsuo đang vung vẩy chiếc bàn.

Không có thời gian để né tránh.

Chiếc bàn lao xuống dần che khuất mọi tầm nhìn, nhắm thẳng vào đầu kotegawa.

Sau đó, âm thanh vụn vỡ vang lên cũng là lúc ý thức của Kotegawa rơi vào đáy vực thẳm.

Một lúc sau, Kotegawa tỉnh lại.

Hôn mê trong bao lâu rồi nhỉ? Cảm giác thời gian trôi qua vừa dài đằng đằng, vừa ngắn ngủn tựa thoáng qua.

Tầm nhìn dần được khôi phục, trần nhà đảo điên.

Lát sau, cậu nhận thức được cả cơ thể đang nằm ngửa bị lồi đi. Kotegawa ngửa cổ một chút, nhìn thấy thân dưới của Katsuo. Hình

như cậu ta đang cố gắng di chuyển Kotegawa đến một nơi nào đó.

Đi đâu vậy? Theo cấu trúc thì nơi này chỉ còn nhà vệ sinh và nhà tắm thôi.

Nhà tắm!

Katsuo định phân xác cậu ở đó sao?

Giống như Masato ư?

Cơ tức giận ủa về đánh thức khả năng phán đoán của Kotegawa. Cậu luồn tay phải vào bao da. Súng vẫn còn đó. Cậu cắn vào thanh trượt rồi kéo bằng răng. Tuy nhiên, sau khi nhả chốt an toàn bằng ngón tay cái và nắm chặt báng súng, Kotegawa phát hiện ra một điều vô cùng bàng hoàng.

Vai phải không thể nhấc lên. Dù não bộ ra lệnh bao nhiêu lần, nó vẫn bất động.

Sai khớp từ đời nào rồi. Bị Katsuo đâm vào bả vai xong vẫn còn di chuyển được cơ mà? Cái bàn lúc nãy rơi trúng vào vai sao? Hay là trong lúc bất tỉnh bị Katsuo tác động?

Khả năng phán đoán đã phục hồi cũng khiến Kotegawa nhớ ra cơn đau trên trán. Đau đớn như bị khoan vào đầu ập tới, kèm theo cả xuất huyết. Cậu hơi gập cổ, máu trên trán chảy vào mắt phải, tạo thành lớp màng đỏ son che khuất tầm nhìn.

Tay trái bị túm trong cánh tay như cái bàn kẹp của Katsuo, chỉ có thể dựa vào tay phải nhưng từ vai trở xuống lại không thể cử động. Đã thế tầm nhìn còn bị cản trở bởi máu. Đích bắn ở ngay trước mặt nhưng nếu không thể bóp cò thì cũng có nghĩa lý gì nữa đâu?

Kotegawa thử uốn cong ngón tay một, hai lần. Xem ra đầu ngón

tay vẫn còn nghe lời. Động tác bóp cò không có gì cản trở.

Vì không thể nâng cánh tay nên cậu giữ chặt báng súng, trượt nó qua ngực. Từng chút, từng chút một đưa họng súng lại gần chân Katsuo. Thế nhưng mỗi khi cử động, cơn đau như điện giật lại chạy khắp cả vai.

Súng trượt qua ngực, lên đến cổ, rồi chạm tới vai trái.

Tay phải của cậu chỉ có thể vươn đến thế. Vị trí hai tay lúc này trông giống tư thế giương cung.

Ổng ngắm nhắm thẳng vào đầu Katsuo. Đầu súng rung lên theo chuyển động của thân thể, nhưng với khoảng cách này thì không có vấn đề gì.

Kotegawa bỗng dừng nhớ ra, dù đối phương có là ai thì đây cũng là lần đầu tiên cậu chĩa súng vào một người sống.

Đúng lúc dồn lực vào đầu ngón tay để bóp cò, vai cậu đập vào bậc thềm giữa phòng khách và lối đi. Cú va chạm khiến đầu ngắm chệch hướng.

Tiếng súng khô khốc vang vọng vào phòng. Thân súng bật ra theo đà của phát bắn, kéo tay phải văng theo.

Viên đạn lệch sang trái, xuyên thủng bức tường.

Katsuo quay lại, siết mạnh cánh tay tay trái của Kotegawa.

Cậu ta xoay cánh tay thật mạnh, khiến cả cơ thể Kotegawa lật úp xuống. Bàn tay cầm súng bị đè dưới ngực, không rơi vào tầm mắt Katsuo.

Dường như không hiểu chuyện gì đã xảy ra, Katsuo buông tay Kotegawa rồi dáo dác đi kiểm tra xung quanh.

Cơ hội tuyệt vời.

Kotegawa dùng cánh tay trái rảnh rỗi của mình đỡ lấy tay phải rồi một lần nữa ngăm bắn kẻ thù phía trên.

Katsuo nhìn thấy hành động của người trước mặt.

Cậu ta lao về chỗ Kotegawa ngay thời điểm bóp cò. Hai tay Kotegawa bị sút tung lên nhưng vẫn nắm chặt súng. Phát thứ hai chỉ lướt qua vai Katsuo.

Đôi mắt của Katsuo tối sầm rồi như bốc hỏa. Ánh nhìn chứa đầy khao khát tàn bạo với con mồi đã phản công.

Khóe môi cậu ta nhếch lên như đang cười trong phút chốc, rồi cắm gót chân vào chỗ bị sai khớp của Kotegawa.

Quá đau đớn vì vị trí chấn thương như bị dao cùn đục khoét, Kotegawa quên đi hổ thẹn, vứt bỏ tự tôn mà hét lên. Tay phải mất đi sức lực, buông bóng súng.

Vẫn còn tay trái. Cơ mà, lúc này cổ tay bên đó bị nắm rồi lôi theo cả cơ thể nên giờ cũng không cầm nổi cái gì.

Khẩu súng chỉ có 420 gam mà sao bỗng như một cái tạ sắt.

Trọng lượng khi còn ở trong bao mang lại cảm giác chắc chắn, lúc này lại hóa gánh nặng cho người dùng.

Kotegawa nhanh chóng đổi tay cầm súng, song bên trái không thuận tay nên cảm giác như đi mượn.

Chưa kịp thủ thế thì lại bị đá vào mũi.

Tiếng gãy mũi vang lên rõ mồn một. Âm thanh khiến người nghe cảm nhận được cả độ mềm xốp của sụn xương.

Một bông hoa máu nở rộ giữa không trung. Kích thước của nó

cho Kotegawa biết mình đã mất bao nhiêu máu.

Kotegawa vắng về phía sau, mũi không cảm được máu. Huyết dịch chảy ra không ngừng, nhiều đến mức không thể hít thở. Hơn nửa chiếc áo sơ mi trắng tinh đã được nhuộm đỏ. Ngoài ra còn cả một vũng máu trên sàn nhà. Máu từ trán thì bắt đầu khô, phần chảy vào mắt phải trở nên dính dấp và càng cản trở tầm nhìn.

Tuy nhiên, Kotegawa vẫn bóp cò. Đây là phương tiện kháng cự duy nhất rồi. Tiếc thay, lòng bàn tay cùng các đầu ngón tay yếu ớt không chống đỡ nổi làm cho họng súng cứ hướng xuống dưới khi ngắm bắn. Không có thời gian để suy nghĩ, Kotegawa đặt đáy báng súng xuống sàn, dùng cằm cố định nó từ bên trên.

Nổ súng.

Sức giật lùi của thanh trượt và phản lực của phát bắn khiến cả đầu cậu bật ngửa ra sau.

Vậy mà, phát thứ ba vẫn trượt.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình ngắn ngủn của Katsuo nhảy thẳng lên người Kotegawa.

Và...

Không khí trong phổi bị cả cơ thể Katsuo ép tràn ra ngoài. Hình như xương sườn cũng không ổn rồi. Kotegawa muốn hét lên, nhưng lần này bị chèn chặt đến mức không thể phát ra âm thanh.

Chắc Katsuo nghĩ bản thân sẽ gặp bất lợi nếu đứng yên nên liên tục dí mạnh xuống người Kotegawa bên dưới.

Kotegawa nằm úp sấp, bị một cánh tay chắc nịch luồn qua cổ.

Vừa bị cưỡi lên lưng, vừa bị bóp cổ. Toàn thân cong lên như con

tôm. Máu chảy từ mũi khiến miệng cũng phải ngậm lại, không làm sao mà thở nổi. Cơ mà, cổ và cột sống có khi còn gãy trước khi chết ngạt cũng nên.

Đau đớn và thống khổ từ từ mờ nhạt, Kotegawa đang lịm dần đi. Cậu đã bước đến cửa địa ngục rồi.

Trong lúc ý thức tan biến, Kotegawa nghe thấy tiếng ai đó mắng mỏ.

Masato? Watase? Hay chính là bản thân cậu vậy?

Xung quanh như im lặng, Kotegawa chỉ còn nghe thấy nhịp tim của mình.

Miễn là âm thanh này còn tiếp tục, cậu vẫn còn có thể chiến đấu!

Bàn tay trái chơi vơi vẫn đang cầm súng. Không biết chĩa về đâu, cũng chẳng biết ngắm bắn thế nào, Kotegawa gần như vô thức bóp cò. Tiếng súng thứ tư vang lên cùng tiếng hét của Katsuo.

Cánh tay đang siết cổ buông lỏng, thân thể đang cưỡi trên lưng ngã về một bên.

Thoát khỏi Katsuo, Kotegawa lê lết tránh ra xa.

Katsuo vật lộn ôm lấy ống chân trái của mình, máu tràn từ kẽ hở giữa các ngón tay.

Mĩa mai thay, ba phát ngắm đều trượt, một phát bắn bừa thì lại trúng đích.

Cả hai đều bị thương ở chân trái. Tình thế bây giờ đã cân bằng. Không, Kotegawa đang có lợi thế nhờ khẩu súng.

Kotegawa nhìn quanh, tìm thấy chiếc còng tay rơi ra góc phòng khi đang giằng co lúc nãy. Kẻ thù đã bị bắn vào cẳng chân và mất đi

ý chí chiến đấu. Nhất định phải bắt cậu ta ngay bây giờ.

Cậu trườn người, tay trái vừa cầm súng vừa vớ lấy chiếc còng tay nhưng ngay lập tức bị một bàn tay khác chộp lấy từ bên cạnh.

Kotegawa chột có cảm giác sai sai, nhưng cũng chẳng kịp suy nghĩ thêm gì.

Katsuo đang nhìn cậu bằng đôi mắt rực lửa hận thù.

Cổ tay bị xoắn lại. Đang bị thương nhưng sức mạnh giống như bàn kẹp của cậu ta không hề suy giảm. Kotegawa bị bức mở lòng bàn tay, làm rơi mất khẩu súng.

Tình thế giờ lại xoay chuyển. Kẻ thù còn cả hai tay trong khi Kotegawa thì chỉ có một, toàn thân lại đầy vết thâm tím, không thể cử động thoải mái. Với Katsuo, cậu chính là một con búp bê không hơn không kém.

Nắm tay phải đấm thẳng vào má Kotegawa.

Quai hàm tưởng chừng như vỡ nát. Nước bọt lẫn máu tứa ra từ khuôn miệng hé mở. Có muốn phòng ngự cũng không được, tay trái của cậu vẫn bị giữ chặt, có nhúc nhích được chút nào đâu.

Một cú, rồi lại một cú.

Đòn tấn công của Katsuo không đa dạng, chỉ liên tục nhắm vào cùng một vị trí. Một cách đánh thiếu kỹ năng nhưng để nói về sức gây sát thương thì không gì bằng. Quai hàm dần mất cảm giác. Nước bọt tuôn ra nhiều hơn. Hình dáng khuôn mặt chắc cũng méo mó y như cái mũi rồi.

Không, mặt mũi có còn quan trọng gì nữa đâu.

Càng bị đánh, càng mất đi ý chí chống trả.

Rốt cuộc là bị ăn đòn bao nhiêu lần rồi nhỉ?

Kotegawa gạt chuyện đếm số qua một bên thì nắm đấm của Katsuo đột nhiên dừng lại. Bàn tay đang nắm chặt của cậu ta bỗng mở ra, ngón tay cái chạm vào vết hầu của cậu thanh tra trẻ.

Kotegawa chưa kịp sửng sốt đã bị Katsuo bóp cổ. Đường thở nghẹn cứng. Lực tay Katsuo như muốn vặn cổ đối phương.

Mí mắt bất giác sụp xuống. Một cảm giác bồng bềnh tựa như cơn buồn ngủ bao trùm lấy ý thức Kotegawa.

Thứ gì đó từ bên trong ngọt ngào thì thào vào tai cậu rằng, nếu không chống cự sẽ chết đi trong cơn mơ, không đau đớn, cũng chẳng có đầu rơi máu chảy.

Tuy nhiên, tên thợ săn lũ bất lương đang ngủ say đã thức tỉnh, cắt ngang những lời êm dịu ấy. Giọng hằn cất lên: “Mở mắt ra đi, kẻ sắp chiến thắng sẽ có sơ hở.”

Kotegawa mở mắt, thấy con người Katsuo tràn ngập niềm vui.

Cậu dồn hết chút ý thức còn sót lại vào tay trái.

Ngón tay vẫn cử động được.

Kotegawa chọc thẳng ngón trỏ vào mắt phải Katsuo.

Katsuo hét lên rồi thả tay.

Kotegawa đổ xuống sàn như một con búp bê mất đi điểm tựa.

Không khí đột ngột đi vào đường hô hấp. Cậu liên tục thở hỗn hển từng hơi, cảm giác đau đớn cuối cùng cũng quay trở lại.

Katsuo phía trên không ngừng la lối. Máu vẫn chảy ra từ ngón tay bị đứt.

Gọi là chọc thôi chứ chắc cũng chẳng đủ mạnh để đâm thủng

nhấn cầu. Cảm giác chỉ như dùng ngón tay ấn vào một quả trứng luộc mà thôi.

Tuy nhiên, cơn thịnh nộ của một kẻ vừa bị đánh đúng chỗ hiểm sẽ cực kỳ mãnh liệt.

Katsuo không còn là người nữa. Cậu ta gầm rú, trợn trợn, rồ dại như một con thú hoang. Bàn tay quai vạt một lần nữa nhấc chiếc bàn lên.

Kotegawa mơ hồ nhìn cảnh tượng đó qua đôi mắt khép hờ. Chẳng hiểu tại sao, chuyển động của Katsuo tự nhiên như một thước phim quay chậm, thiếu chân thực đến vô cùng.

Có lẽ sẽ lại bị phang vào đầu, cũng có thể sẽ là cú đánh khiến cậu lìa đời, nhưng Kotegawa còn chút sinh lực nào để tránh né nữa đâu? Katsuo nhấc bàn lên cao rồi vung xuống.

Mọi phản kháng cuối cùng đều là vô nghĩa.

Chấm hết rồi.

Nghĩ rồi, Kotegawa nhắm mắt.

“Đứng yên!”

Giọng nói của ai đó bỗng vang lên. Không phải là lời thì thầm từ bên trong hay ảo giác. Vài người từ cửa ập vào, tách Katsuo ra xa Kotegawa.

Katsuo bị hai người túm lại, không thể nhúc nhích và buộc phải buông cái bàn khỏi tay.

“Cậu đã bị bắt!”

“IM ĐI!”

Bị giữ chặt hai tay, nhưng Katsuo có thể vặn người vùng ra. Sức

lực mạnh tới mức hất văng người đàn ông bên phải.

“Thằng khốn!”

Hai người khác xông vào bắt giữ. Katsuo cũng đá bay tất cả. Mỗi đến khi số người bên này mỗi lúc một tăng lên, cậu ta mới dần thôi chống trả.

Tiếng còng tay cuối cùng cũng vang lên.

Phải mất 5 người mới khuất phục được con thú đó.

“Này, còn sống không?”

Kotegawa nghe thấy giọng nói quen thuộc của người đang ôm cậu từ phía sau. Muốn đáp lại nhưng nói không thành tiếng nên đành giơ ngón cái ra hiệu.

“Nha khoa Sawai gọi điện báo Touma Katsuo đã biến mất nên tôi chạy một mạch đến đây. Sau này nhớ cảm ơn cô điều dưỡng nhé. Cô ấy lo lắng cho thương tích của tên thanh tra tinh tướng chết tiệt nào đó hơn cả an nguy của người đồng nghiệp lâu năm cơ mà.”

Nào, nào! Kotegawa nghĩ. Có vẻ hôm nay có cảm ơn biết bao nhiêu cũng không đủ rồi.

Nhưng mà, cảm giác sai sai lúc đánh nhau khi nãy, rốt cuộc là cái gì vậy nhỉ?

phần thứ năm

KÊ

Đúng như Kotegawa nghĩ, cuốn nhật ký là bằng chứng quan trọng giúp chứng minh thân phận Người Ấch của Katsuo. Tuy nhiên, cảnh sát cũng đã phát hiện thêm nhiều bằng chứng trực tiếp mang tính quyết định khác. Quần áo của Arao Reiko, túi nhựa đựng xác Udou Masato và các loại hung khí được tìm thấy trong hộc để đồ.

Phương tiện gây án bao gồm một chiếc búa nặng 1,3 ki-lô-gam thường được sử dụng trong chế biến đá, con dao chặt thịt bò và chiếc cửa lưới dày.

Theo kết quả giám định, ADN của bốn nạn nhân được tìm thấy phần đầu các hung khí. Trong hộc để đồ còn có sợi dây nhựa thắt cổ, hoa văn trên đôi giày thể thao cũ của Katsuo mà Kotegawa mang về cũng trùng khớp với hoa văn tại hố cát trong án mạng thứ ba.

Quá đủ bằng chứng để cảnh sát có thể buộc tội.

Katsuo đã quay về trạng thái bình thường từ khi bị bắt, nhưng nói năng huyền thuyên, mơ hồ khiến các điều tra viên phụ trách gặp nhiều khó khăn.

Vì đây là trường hợp từng có tiền án nên một số thành viên của

trụ sở điều tra cho rằng cần phải đưa cậu ta đi thực hiện giám định tiền khởi tố.

Nhận được báo cáo về việc đã bắt giữ nghi phạm, Satonaka tổ chức họp báo ngay. Nét mặt ông ấy rạng rỡ như thể nỗi thống khổ mấy tuần vừa qua chỉ là giấc chiêm bao.

Mà chẳng riêng gì ngài sở trưởng, tất cả các phóng viên có mặt cũng rất đổi vui mừng. Không ngoa khi nói rằng, họ đều mang biểu cảm nhẹ nhõm khi được giải thoát khỏi tai ương.

Tiếc là, họp báo không kết thúc bằng tin vui. Cảnh sát giải trình về quá khứ của Touma Katsuo cũng là lúc báo chí trở lại với vẻ lạnh lùng, vô cảm thường ngày.

Hệ thống giám sát quản chế cho phép kẻ từng sát hại một bé gái như Katsuo xuất viện, có quá lỏng lẻo rồi không?

Giá như nắm rõ hành tung của cậu ta sớm hơn thì có lẽ việc bắt giữ đã không chậm trễ thế này.

Phải chăng không khởi tố cậu ta trong vụ án trước đó cũng là quyết định quá vội vàng?

Trước những câu hỏi có khả năng đụng chạm đến nhân quyền, sở trưởng đương nhiên phải tránh đưa ra câu trả lời rõ ràng. Nói gì đi nữa, hành vi tái phạm của người bước ra từ các cơ sở điều trị bắt buộc cũng là vấn đề vô cùng đau đầu với cảnh sát và cả ba nhánh cơ quan tư pháp, lập pháp, hành pháp. Nếu lãnh đạo tỉnh có các phát biểu mang tính cá nhân thì chẳng khác nào dẫm lên một bãi mìn. Đám nhà báo có lẽ cũng thấu hiểu điều này nên không định đào sâu. Nào là phải cân nhắc các biện pháp phòng ngừa, nào là cần rà soát lại luật giám sát y tế đối với bệnh nhân tâm thần. Song,

điều mà phía truyền thông trông đợi nhất lúc này là cốt truyện đàng hoàng. Mỗi quan tâm hiện tại của họ là căn nguyên nào đã thúc đẩy tên tội phạm bất thường hiếm có khó tìm đó trở thành Người Ếch?

Thực tế, hình dung về Touma Katsuo qua lời của sở trưởng đã đủ làm thỏa mãn cánh báo chí rồi. Từng sát hại một bé gái nhưng được miễn trách nhiệm hình sự do vào thời điểm gây án mới mười bốn tuổi và được chẩn đoán là mắc hội chứng Kanner. Bị xúc tác rồi liên tục giết người theo nội dung trong cuốn nhật ký cũ, lựa chọn mục tiêu từ danh sách y bạ tại nơi làm việc. Bộc lộ tính trẻ con trong hành động sắp xếp nạn nhân theo thứ tự bảng chữ cái. Tất cả đều là điểm then chốt mà công chúng muốn nghe. Người dân vô cùng nhẹ nhõm trước tin bắt giữ hung thủ và họ sẽ cảm thấy hài lòng hơn nữa sau khi những chi tiết ấy được tung ra. E rằng mười tám năm cuộc đời, họ hàng, thân thích, bạn bè của Katsuo sẽ “xuất hiện” trong bữa tối của nhiều người như một lời xá giải cho cái chết của bốn nạn nhân xấu số.

Thế nhưng đứng trên góc nhìn của người Hannou, đó chắc chắn là tin tốt lành. Thị trưởng thả phanh khen ngợi năng lực của đội điều tra, thậm chí còn tuyên bố thành phố đã an toàn. Các đội dân phòng mọc lên như nấm trước đó tự nhiên biến mất, nhiều người tham gia bạo loạn ở đồn Hannou cũng ra đầu thú theo khuyến khích của Watase. Gã đàn ông hành hung nữ cảnh sát hôm đó còn quỳ xuống đất xin lỗi. Nét sợ hãi tan biến trên gương mặt quần chúng nhân dân, bóng dáng phụ huynh cũng thôi xuất hiện trên những con đường đến trường. Mấy thứ kỳ quặc liên quan đến ếch từng tràn lan khắp nơi nay đã được dọn dẹp sạch sẽ, gọn gàng. Sự tập nập trở lại

ở nơi góc phố về đêm cùng không khí Giáng sinh tràn ngập đem khu buôn quay về với nhịp độ sôi động bình thường. Như để chữa lành sau ba tuần kinh hãi và nghi ngờ vừa qua, mọi người chộp lấy ví tiền, di động rồi lao ra đường. Họ bắt đầu hào hứng trò chuyện về các vụ án trong quá khứ một cách vui vẻ và hài hước. Người Ấch, vua của nỗi sợ, đã bị giáng cấp thành một chú hề và bốn nạn nhân cũng như bao người, chỉ khác cái là kém may.

Quang cảnh giống như cả một địa phương vừa thức tỉnh sau lễ trừ tà.

Kotegawa nghe Watase kể lại đầu đuôi câu chuyện trên giường bệnh. Cậu được đưa vào đây ngay sau khi Katsuo bị bắt. Tuổi trẻ quả thật đáng nể. Cánh tay phải sai khớp được nắn lại trong ngày, hai vị trí rạn xương sườn, tám vết rách và hai mươi bảy nốt bầm tím khắp cơ thể cũng hồi phục chỉ sau năm hôm. Chỉ có chấn thương ở mũi và chân nặng hơn nên vẫn đang băng bó. Các bác sĩ cho biết, vì tình trạng gãy xương ở chân trái đặc biệt phức tạp, đến mức không giữ được hình dạng ban đầu nên sẽ mất tới một tháng để lành lặn hoàn toàn.

“Nhưng mà, đúng là cái thẳng cứng đầu có một không hai! Lúc chúng tôi xông vào phòng, trông cậu sống dở chết dở. Thế mà chụp MRI lại không thấy gì bất thường.”

“Không phải sống dở chết dở, mà là gần chết hẳn luôn. Vẫn còn thở tới giờ quả là một điều vi diệu.”

“Bắn trượt ba phát trong cự li gần thì kỹ năng của cậu còn vi diệu

hơn đây. Khi nào bình phục, luyện tập tử tế lại cho tôi.”

“Viên đạn đã trúng Katsuo... à hung thủ thì sao?”

“Xuyên thẳng qua cẳng chân rồi găm xuống sàn nhà. Bị bắn thủng như vậy có khi còn mau lành hơn đồng xương khớp của cậu đây.”

“Cậu ta thế nào rồi?”

“Không thay đổi gì mấy kể từ khi bị bắt. Thừa nhận mình là Người Ếch, khoe khoang về bốn vụ giết người do mình gây ra, nhưng đến bước lấy lời khai chi tiết thì các điều tra viên chịu chết. Nói năng y hệt đứa mẩu giáo, khác biệt hẳn với trạng thái bình thường của một người 18 tuổi. Bác sĩ giám định bảo có khả năng mắc chứng rối loạn tâm thần khác. Cơ mà, nếu gây án lần thứ hai rồi mà vẫn không buộc tội thì nhiều kiểm sát viên sẽ nổi khùng lên. Vì vậy, dẫu cậu ta là người thiếu năng trí tuệ thì việc bị khởi tố là điều không tránh khỏi. Tác động nghiêm trọng đến xã hội mà.”

“Vậy thì sẽ chỉ định người bào chữa sao?”

“Không. Có một tay luật sư trong ủy ban nhân quyền xung phong trước rồi. Thấy bảo anh chàng quảng cáo mình là mầm non triển vọng trong giới hoạt động về quyền con người.”

“Nạn nhân thứ tư cũng là luật sư thuộc phái nhân quyền mà nhỉ?”

“Chả quan tâm đâu. Nhân vật hàng đầu hóa tro rồi thì nhắm nhe thế chỗ thôi. Phía kiểm sát bảo Etou đã lỗi đời chứ cu cậu này thì vẫn non và xanh lắm, ngoài tham công danh ra thì chả có vẹo gì. Có khi còn gây thêm phiền phức cho Touma Katsuo.”

Kotegawa nóng bừng mặt khi nghe đến thứ tham vọng sự nghiệp

thiễn cận kia. Cách đây không lâu, chính cậu cũng xem đó là động lực. Hóa ra nhìn từ ngoài cuộc mới thấy nó thật tầm thường.

“Chà, với quy định của pháp luật hiện hành, khả năng bị kết án tù là 50/50. Nhưng dù bị giam giữ ở đâu, Touma Katsuo cũng sẽ không bao giờ được thả ra nữa. Cậu ta sẽ phải sống trong bốn bức tường suốt phần đời còn lại. Cơ mà, có lẽ như vậy mới khiến cậu ta cảm thấy hạnh phúc. Thế gian kiểu gì cũng có vài người không có cách nào hòa hợp với cộng đồng. Họ cần không gian riêng biệt cho chính mình.”

Là như vậy thật ư? Kotegawa tự hỏi. Cũng phải. Katsuo mà cậu đã đối đầu trong căn phòng kia là một con thú đội lốt người. Kotegawa không nghĩ mình có thể giao tiếp với Katsuo đó. Song, cậu cũng từng chứng kiến Katsuo và Sayuri thấu hiểu lẫn nhau qua tám mươi tám phím đàn. Đó là cuộc trò chuyện giữa tâm hồn và tâm hồn, vượt qua mọi giới hạn về ngôn từ hay động chạm thể chất. Với Sayuri thì có thể vậy tại sao với cậu thì lại không?

“Chị Udou sao rồi ạ?”

“Sao rồi ấy hả?... À thì, người do chính mình nhọc lòng che chở là kẻ giết người nên áp lực cũng lớn lắm. Để nó giết cả con trai mà vẫn chẳng hay biết gì. Hình như nhà Udou liên tục bị gọi điện với dán giấy quấy rối.”

Cõi lòng tan nát. Con trai duy nhất bị sát hại, người ra tay lại chính là học trò của mình. Udou Sayuri, người đáng lẽ nên được cảm thông nhất lúc này, đang bị ngoài kia áp bức.

Kotegawa không khỏi mừng rỡ ra cảnh Sayuri gục đầu trên phím đàn trong căn phòng học rộng lớn. Người duy nhất còn lại mà

cậu phải bảo vệ đang hứng chịu đủ loại đơm đặt, phỉ báng vô căn cứ trên đời.

Kotegawa nhảy ra khỏi giường. Xương khớp trên thân thể nhiều chỗ vẫn còn đau, nhưng không tới mức cản trở việc đi lại. Chân trái bó bột kín từ đầu gối xuống dưới thì dùng nạng là sẽ ổn thôi. Chắc vậy.

“Tự nhiên làm cái trò gì thế?”

“Tôi sang chỗ chị Udou.”

“Cậu đến đó cũng chẳng ích gì đâu!” Watase thở dài ngao ngán.

“Vẫn chưa giải thích tổng thể vụ án cho chị ấy phải không ạ?”

“Ờ, chả ai muốn làm việc đó cả. Gia đình của Arao Reiko, Ibusuki Senkichi và Etou Kazuyoshi thì được thông báo về việc bắt giữ thủ phạm rồi.”

“Thế thì vừa hay. Cứ để việc này cho tôi. Ừ thì, tôi đến cũng chẳng ích gì, nhưng ít nhất có thể làm người tâm sự cùng chị ấy.”

“Với cái thân đó à? Nói cho cậu biết, tôi còn phải về trụ sở giải quyết cả đồng việc đấy.”

“Tôi có thể đi một mình.”

Nhìn Kotegawa lóng ngóng thay quần áo, Watase lại thở dài. Lần này là tiếng thở dài từ bỏ việc can ngăn.

Bác sĩ phụ trách liên tục căn nhắc, không cho phép Kotegawa đi đâu. Theo lý thuyết, nếu cố chấp di chuyển lúc này thì chắc chắn những vết thương sắp lành sẽ nứt toác. Dẫu vậy, đối với Kotegawa, cậu không muốn quan tâm đến lý thuyết vào lúc này. Giãng co hơn mười phút, Kotegawa cuối cùng cũng lò dò rời khỏi bệnh viện nhờ có

Watase đảm bảo sẽ bắt cậu ta quay lại trước khi trời tối.

Người yêu nhau ôm ấp tình tứ, bố mẹ cùng con cái tay trong tay, tất cả hòa trong những giai điệu quen thuộc của Yamashita Tatsurou và Mariah Carey nơi góc phố đông nghịt. Lắng nghe thật kỹ mới nhận ra ai cũng phải hạn chế ra ngoài hoặc mua sắm cho đến gần đây. Tầng mây dày đặc vẫn trĩu nặng trên bầu trời nhưng gương mặt người qua kẻ lại trên đường đều sáng rỡ.

Bầu không khí tưng bừng trong đêm Giáng sinh ngập tràn sắc đỏ, xanh lá và vàng sâm panh. Có điều, đối với Kotegawa, người biết rõ con phố này mười ngày trước từng yên tĩnh như nín thở, sự nhộn nhịp này đơn giản là trạng thái quá khích.

Kotegawa thấy giống cảnh các thí sinh bung xõa sau khi hoàn thành kỳ thi. Hẳn mọi người đang bù đắp cho chính mình và cả quãng thời gian bị đe dọa bởi con quái vật bí ẩn. Nỗi sợ hãi khủng khiếp bao nhiêu, cảm giác giải tỏa sẽ hưng phấn bấy nhiêu.

Có một vấn đề khiến Kotegawa suy nghĩ bấy lâu vẫn chưa lý giải được. Tại sao Touma Katsuo lại trở thành Người Ếch? Ngay cả khi chứng kiến cậu ta biến thành con thú trong căn phòng đó, Kotegawa cũng không thể tin đó lại chính là chàng trai với đôi má ửng hồng trước cây đàn dương cầm, là thanh niên với nét mặt tươi rói khi ôm trên tay đôi giày mới. Suy cho cùng, thâm tâm con người là điều không bao giờ có thể hiểu được hay sao?

Thế giới cuốn xoay theo giả dối, dục vọng, cuồng nộ và hận thù thì cũng sẽ xuất hiện chân thành, dâng hiến, lý trí và tình yêu. Ô uest

và thuần khiết song hành ở muôn nơi. Một trong những điều ấy chính là âm nhạc. Vậy thì, liệu có thể gột sạch ô uế trong tinh thần của một người bằng âm nhạc hay không?

Touma Katsuo là một trường hợp không thể. Cuối cùng, cả Omaezaki lẫn Sayuri đều thất bại. Âm nhạc chẳng đủ khả năng phá bỏ con thú bên trong cậu ta. Cơ mà, Kotegawa không thể phủ nhận sức mạnh ấy. Nó giúp chế ngự thói đồ kị để bột phát thành hành vi khiêu khích, trấn áp tư tưởng bi quan của Kotegawa. Trong vụ án lần này, nếu không có tiếng đàn dương cầm của Sayuri, có lẽ cậu đã không chịu đựng được nhiều như thế.

À, thì ra là vậy ư?

Kotegawa chợt nhận ra bản thân không đến để báo cáo tình hình giải quyết vụ việc. An ủi, động viên cũng chỉ là cái cớ thôi. Mục đích thật sự của cậu là đắm mình vào giai điệu dương cầm và được vỗ về. Người mong mọi ai đó đến xoa dịu tâm hồn mong manh đang kiệt quệ vì suy tư và tổn thương vì bị phản bội, chính là Kotegawa.

Cậu thanh tra trẻ tự mắng mình là thằng nhãi không có tiền đồ, song vẫn không dừng bước chân đi thẳng tới chỗ Udou Sayuri.

Cổng nhà vẫn còn dán cáo phó. Điều khiến Kotegawa sầm mặt là vô số từ ngữ lăng mạ viết bằng sơn phun to tướng ngay trước cửa.

Kẻ bảo vệ tên sát nhân!

Dạy dương cầm và cách giết người!

Cút khỏi thị trấn này đi!

Ngón tay chạm tới chiếc chuông thì đột nhiên do dự. Ấn, hay không ấn đây?

Đấu tranh tư tưởng một lúc, Kotegawa quyết định gọi cửa một lần. Nếu chị ấy không phản hồi, cậu sẽ quay về bệnh viện luôn.

Quả đúng là một thằng ranh con không có tiền đồ nhỉ? Kotegawa lại cười nhạo chính mình. Trò này chẳng phải giống một đứa học sinh cấp hai mò đến nhà mỗi tình đầu hay sao?

Một hồi chuông cửa vang lên, bên trong đã lập tức trả lời. “Ai vậy?”

“... Kotegawa ạ.”

Đèn lối vào bật sáng, Sayuri vừa ra mở cửa liền bị sốc khi trông thấy Kotegawa.

“Ko-Kotegawa. Cậu thế này... không ở trong viện sao?”

“À không...”

“Không cái gì mà không! Bộ dạng vậy mà cứ đứng ngoài trời lạnh thế hả? Vào trong mau lên!”

Kotegawa bước vào trong. Hương thảo được quen thuộc len lỏi vào khứu giác, có vẻ là nhang khói chưa tàn. Ngoài thứ đó ra, vẫn còn mùi chết chóc phảng phất trong ngôi nhà này.

“Tôi đến để thông báo tình hình giải quyết vụ án.”

“Có nhầm với thông báo tiến độ điều trị không? Đâu chỉ mũi đâu? Hình dáng khuôn mặt cậu cũng thay đổi hoàn toàn rồi đấy. Lại còn chống cả nạng nữa.”

“Thay vì quần băng bình thường thì đây lại bó bột luôn. Ông bác sĩ này nổi tiếng là hay làm quá với nhóm thanh tra chúng tôi mà. Hôm nọ chỉ nhổ gai mà ông ấy cũng dè ra gây mê đấy.”

“Tôi nghe mấy anh cảnh sát kể chuyện rồi. Có vẻ Katsuo đã gây

cho cậu rất nhiều đau đớn... Xin lỗi cậu.”

“Chị không cần phải xin lỗi gì đâu...”

Kotegawa cảm thấy an tâm đôi chút khi được dẫn vào phòng khách và nhìn thấy bát đĩa xếp trên bàn. Sayuri đang nấu ăn, chắc đã có cảm giác thèm ăn lại rồi.

“Chúng tôi đã bắt được thủ phạm sát hại cháu Masato. Vụ án giết người hàng loạt ở thành phố Hannou hiện cũng đã được giải quyết. Chỉ có điều... mọi thứ sao mà nghiệt ngã với chị quá.”

“Nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà, nhỉ?” Sayuri cười bi đát. “Tôi không có tư cách làm quản chế hay giáo viên dạy đàn. Người đáng lẽ phải nắm rõ sinh hoạt hàng ngày, thường xuyên lắng nghe âm nhạc của Katsuo lại không hề phát hiện ra nó có liên quan đến cả bốn án mạng, cũng không thể cảm nhận được nó đang che giấu bóng tối bên trong. Mắt như mù. Tai như điếc. Chỉ được cái nói mồm.”

“Đâu chỉ mình chị? Đồng nghiệp ở phòng khám Sawai cũng không ai nhìn ra. Mà chưa biết chừng chính cậu ta cũng chẳng biết mình như vậy.”

“Ý cậu là phân tâm loạn trí à?”

“Vâng, cơ mà hình như ngày nay người ta dùng một từ khác.”

“Tiếc là chẳng được như vậy. Tôi biết vì từng tìm hiểu sơ sơ. Katsuo bị hội chứng Kanner. Xác suất người mắc hội chứng này bị bệnh tâm thần phân liệt rất thấp. Cho nên, làm gì có nhân cách nào khác? Nó đã siết cổ con tôi bằng chính những ngón tay chơi đàn, nghe tiếng la hét của thằng bé bằng chính đôi tai nghe nhạc. Cậu không cần an ủi tôi. Đó là sự thật mà. Ngang trái tới đâu thì cũng

phải chấp nhận. Đó là cách duy nhất để vượt qua hiện thực.”

“Chị... mạnh mẽ thật đấy.”

“Tôi á? Cậu đùa à? Tôi đang cố tỏ ra cứng cỏi thôi, chứ thật ra cũng yếu lòng lắm. Làm việc nhà và chăm sóc con cái đều vụng về, chỉ có một thứ duy nhất đáng tự hào là dương cầm. Ngón tay gỗ ghề, xương xấu, chẳng hợp để làm móng hay đeo nhẫn. Nhưng nếu được nhấn lên phím đàn thì chúng sẽ kể câu chuyện hùng hồn hơn bài diễn thuyết của bất cứ ai, vẽ bức tranh tự do phóng khoáng hơn tác phẩm hội họa của bất kỳ người nào. Nhờ vậy mà cũng đã nhận được vài ba lời khen. Giành giải ở nhiều cuộc thi khác nhau nữa. Tiếc là đến khi cố gắng cảm hóa Katsuo thì lại thất bại. Suy cho cùng, nỗ lực chữa tâm bệnh bằng âm nhạc là phương pháp liều lĩnh. Đó là sai lầm của tôi, ảo tưởng và suy nghĩ ngạo mạn của người có chút tài mọn với cây dương cầm.”

“Đừng nghĩ thế!” Kotegawa bất giác trở nên gay gắt. “Có thể đúng là chị không cảm hóa nổi Katsuo, nhưng tiếng đàn của chị chắc chắn có sức mạnh thay đổi con người. Tôi đảm bảo!”

“Cơ sở nào mà cậu khẳng định chắc nịch điều đó? Cậu hoàn toàn khỏe mạnh bình thường kia mà?”

“Thế giới này không có người bình thường hoàn toàn, cũng không có ai bất thường một trăm phần trăm. Tôi cũng vừa giác ngộ điều ấy. Ở đâu đó trong trái tim của tất cả chúng ta đều tiềm ẩn sự điên rồ. Từ người đi trên phố, dân văn phòng cho tới bác nông dân đang đổ mồ hôi sôi nước mắt giữa đồng ruộng, không trường hợp nào ngoại lệ. Đôi khi cơn điên ngủ vùi ở nơi sâu thẳm trong tâm hồn choàng tỉnh vì nguyên do nào đó. Và rồi thiên hạ nhìn thấy, gán cho

nó cái mác 'bất thường', cố né tránh càng nhanh càng tốt. Sao họ phải sồn sồn lên thế? Câu trả lời đơn giản là vì biết tình trạng đó cũng có thể xảy ra với bản thân. Cho nên phải tìm trăm phương ngàn kế thuần hóa con thú cuồng dại bên trong, phải đấu tranh giữ cho mình cái tâm lương thiện. Chị Udou, tôi tin âm nhạc từ phím dương cầm của chị có thể cứu rỗi những con người đang trong tình trạng ấy. Tất nhiên... bao gồm cả chính tôi."

"Cậu... đánh giá quá cao tôi rồi."

"Nhưng kỹ thuật không thôi thì đâu thể khiến người khác xúc động? Tác phẩm nghệ thuật đâu được chế tác tinh xảo đến đâu mà không có hồn thì cũng giống như một thứ đồ tạo tác không hơn không kém."

"Cậu thành nhà phê bình nghệ thuật từ khi nào thế?"

"Cảm thụ nghệ thuật thì đâu phân biệt người chuyên nghiệp hay kẻ nghiệp dư? Thú thật với chị Udou. Hôm nay tôi đến đây là vì muốn nghe chị chơi đàn. Dẫu biết chuyện này hơi khiếm nhã trong thời gian để tang, cũng là thỉnh cầu ích kỷ với một người đang tan nát tâm can vì lòng tin bị phản bội, nhưng vẫn mong chị đồng ý. Nói đến cảm giác bị lừa dối thì mấy ngày vừa qua chính tôi cũng đã trải qua. Nó rất khó chịu, dù chẳng thể so sánh với tâm trạng của chị Udou vào lúc này. Khoảnh khắc tìm thấy cuốn nhật ký đó trong phòng Katsuo quá đối tôi tệ. Chuyện đã qua mà lồng ngực tôi vẫn không khỏi ớn lạnh. Máu trong cơ thể cứ như đóng băng. Có lẽ nó sẽ ấm áp trở lại nếu nghe thấy tiếng đàn của chị. Làm ơn đi, chị Udou! Cho tôi nghe một lần thôi được không? Cầu xin đấy!"

Kotegawa cúi đầu thật sâu.

Cậu dè dặt ngẩng lên sau một hồi im lặng, thấy Sayuri bất đắc dĩ gật đầu.

Điều đáng ngạc nhiên là trong phòng học không lạnh lắm, thấy bảo do buổi sáng có sử dụng nên hơi ấm vẫn còn lưu lại đến giờ. Điều hòa chế độ sưởi lần đèn rọi trên tường sẽ tạo ra nhiệt lượng không nhỏ. Một căn phòng hoàn toàn cách âm, cách nhiệt, tạo ra thế giới riêng, biệt lập tuyệt đối với không gian bên ngoài. Rộng rãi là thế mà chẳng có gì trừ dương cầm, mười cái ghế xếp bên phải và xe đẩy dựng ở bức tường đối diện cửa ra vào.

“Cần bật điều hòa không?”

Sayuri hỏi nhưng Kotegawa từ chối. Điều hòa ở đây được lắp đặt để phục vụ cả một diện tích rộng lớn, chọn mức yếu nhất cũng đủ dùng. Có điều, khi đã muốn toàn tâm toàn ý nghe đàn thì không nên để bất cứ âm thanh nào cản trở. Kể cả một tiếng máy nhỏ xíu cũng không.

Sayuri ngồi trước cây dương cầm. Cậu thanh tra trẻ đặt mông xuống chiếc ghế được xếp sẵn ngay sau người phụ nữ, rồi cởi áo khoác và bỏ nạng. Kotegawa muốn thoải mái nhất có thể khi quan sát người kia chơi đàn. Bởi nếu làm vậy, cậu sẽ cảm giác âm thanh thấm thấu sâu vào toàn bộ da thịt. Khẩu súng ngắn Watase đưa cho từ lúc rời bệnh viện phòng rỗ trên chiếc áo sơ mi, cũng chẳng lo vì chẳng nào Sayuri cũng không thể nhìn thấy.

“Cậu yêu cầu bài gì?”

“Không ai tắm hai lần trên một dòng sông, nhưng mà *Bi hùng* đi ạ.”

Sayuri có vẻ im lặng do dự một lúc, song âm thanh như nệm vẫn

vang lên.

Đây rồi! Chính là bản nhạc này! Cơ thể Kotegawa bất ngờ phản ứng trước niềm vui khi được đáp ứng đúng nguyện vọng. Giai điệu lên xuống liên tục theo khóa thứ cùng những nốt nhạc dứt khoát bắt đầu làm tan chảy trái tim giá buốt của cậu thanh tra. Sau hôm đầu tiên ở nhà Sayuri, Kotegawa đã nghe lại khúc nhạc này vài lần trong các buổi diễn trực tiếp và vô số lượt trên iPod, CD. Vì vậy, tiết nhạc ra sao, trầm bổng thế nào đều được khắc ghi trong thính giác và bộ não.

Cách chơi của người trước mặt và Ashkenazy mà cậu vẫn luôn yêu thích có lực nhấn phím và tốc độ cực kỳ tương đồng. Cho nên, giờ mà nghe *Bi hùng* không phải của họ, Kotegawa sẽ có cảm giác như đang nghe một bản nhạc khác.

Chương đầu tiên là lời bộc bạch thẳng thắn nhiều cung bậc cảm xúc đan xen. Như mọi khi, Kotegawa thả trôi cả thân thể theo dòng chảy giai điệu. Linh hồn trong chốc lát như rời bỏ thể xác để hòa quyện với từng nốt nhạc. Quên đi đớn đau, thống khổ, mặc sức dập dìu giữa biển cả âm thanh.

Tuy nhiên, khi bước vào nửa sau, niềm vui trong Kotegawa chợt gián đoạn.

Tiếng nhạc đang phát ra có chút không giống với những gì cậu hồi tưởng. Do thể trạng kém chẳng? Kotegawa cố ép mình thư giãn hơn, nhưng âm thanh ở hiện thực và giai điệu đã hằn sâu trong ký ức ngày càng cách xa nhau, không đồng bộ chút nào.

Nghe thêm một lúc, cuối cùng cậu cũng hiểu lý do.

Sayuri chơi đàn vô cùng gấp gáp, không phải đuổi cho nhanh hết

nốt mà có vẻ đang hoảng loạn.

Chưa hết, một phần giai điệu nghe cứ sai sai, dẫu không phải toàn bộ. Cảm tưởng như đang vẽ một nét đều đặn thì tự nhiên xuất hiện chỗ nguệch tay.

Sao thế nhỉ? Kotegawa tập trung tinh thần tìm nguyên nhân. Và rồi, thính giác nhạy bén cùng bộ não đã ghi âm bản gốc cho cậu câu trả lời.

Âm cao nhất trong các ô nhịp đều rất yếu ớt. Không chỉ bất thường ở một vài nốt cố định, mà cứ đến lúc cần nhấn phím đàn phía xa nhất về bên phải để đánh phần cao nhất trong ô thì chị ấy lại nhấn yếu hơn bình thường. Nói cách khác, vấn đề không nằm ở cây dương cầm mà ở màn trình diễn của Sayuri. Dĩ nhiên, sự khác biệt đó khó có thể nhận biết bằng thính lực bình thường nên người nghe lần đầu hẳn sẽ không phát hiện được. Còn Kotegawa thì khác, chút xíu chênh lệch thôi cũng khiến cậu nhận ra vì đã khắc cốt ghi tâm màn trình diễn ban đầu.

Chuyển sang chương thứ hai, tốc độ chơi mỗi lúc một nhanh, phím đàn ở những nốt cao nhất càng đánh càng yếu dần.

Kotegawa dừng tập trung. Cậu chậm rãi nâng hông lên, nhìn qua vai Sayuri và quan sát bàn tay phải của chị ấy.

Lý do chính là thứ đó.

Một vết sẹo nằm trên ngón út bàn tay phải. Mới bị thương. Vết rách trên da thịt còn thâm đỏ, chỗ vừa dán băng thậm chí vẫn đỏ au. Sợ cản trở việc chơi đàn nên thử tháo băng ra, nhưng đau quá không chịu nổi nên lực nhấn phím bằng ngón tay đó trở nên yếu ớt.

Không giống vết cắt hay tụ máu trong. Trông như bị chó cắn.

Lời nhân viên điều tra lúc ở bờ kè ven sông ủa về.

Thứ chạm vào môi nạn nhân có thể là ngón tay.

Tim Kotegawa đập mạnh hơn.

“Chị Udou...”

Sayuri quay phắt lại.

Kotegawa nín thở.

Đó là khuôn mặt của quý dạ xoa.

Kotegawa bất giác lùi lại. Sayuri ngay lập tức chớp lấy máy đếm nhịp trên cây đàn, chọi thẳng vào mặt cậu. Xương mũi vốn sắp lành lại bị đế của chiếc máy làm cho gãy thêm lần nữa. Âm thanh như tiếng bẻ đũa kia phát ra từ đế máy, hay từ mũi cậu vậy? Tai mũi thông nhau khiến cậu tức thời mất đi thính giác.

Kotegawa ngã nhào sang một bên vì cơn đau và cú sốc kịch liệt. Liếc mắt thấy Sayuri đang đứng dậy khỏi ghế, nhưng cậu không thể tự đứng dậy bằng một chân.

Sayuri dùng cả hai tay vung máy đếm nhịp qua đầu. Từ dưới nhìn lên, chị ta trông như một người hoàn toàn khác. Lông mày nhướng lên, cái lưỡi đỏ ngầu lách tách thè ra khỏi đôi môi hé mở.

Một con quỷ.

Kotegawa theo phản xạ vươn lấy bao súng, răng cắn vào thanh trượt. Sayuri điên tiết trợn to mắt.

Nhả chốt an toàn và bóp cò. Mục tiêu là đế máy. Nhưng nhân lúc ánh đèn chiếu ngược sáng làm Kotegawa bị lóa mắt vài giây, thứ hung khí kia đã kịp giáng xuống.

Họng súng ngửa lên, viên đạn bắn ra găm vào tủ điện trên cửa.

Nắp tủ bật tung cùng hàng loạt tia lửa...

Thế rồi, bóng tối sập xuống.

Hoặc là máu tụ, hoặc là xương mũi gãy làm tắc nghẽn đường hô hấp nên Kotegawa không thể thở bằng mũi, đành khó nhọc khò khè qua miệng.

Cơ đau thắt dữ dội làm tê liệt mạch suy nghĩ. Song, bản năng sinh tồn mách bảo cậu phải chạy trốn khỏi nơi đây.

Kotegawa vừa ôm mặt, vừa cố gắng xoay một chân rời xa cây đàn. Từ lúc mất điện, căn phòng hoàn toàn chìm trong đêm tối. Xung quanh đen kịt, ánh sáng tự nhiên, ánh sáng nhân tạo, thậm chí cả một bóng đèn trên thiết bị điện tử cũng chẳng thấy đâu. Căn phòng vốn không thiết kế cửa sổ đón ánh sáng ban ngày, thiết bị điện duy nhất là điều hòa thì lại bị tắt. Số lượng nguồn sáng bằng không. Có nheo mắt lại và làm quen với bóng tối một lúc thì cũng không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Kotegawa đã thử cố gắng với tay, cơ mà đầu ngón chỉ quờ quạng vô định trên sàn nhà, không hề chạm được vào tường. Cậu đang ở đâu trong căn phòng này? Cậu phải di chuyển về hướng nào đây? Chẳng có gợi ý gì cả. Nếu chỗ nào đó sáng lên, cậu chắc chắn có thể lần ra vị trí của mình. Tiếc là trong môi trường không có nguồn sáng, chuyện đó là bất khả thi. Bàng hoàng, hoang mang và sợ hãi đan xen trong ý thức mơ hồ của Kotegawa.

Cuối cùng, cậu cũng đã biết cảm giác “sai sai” khi chiến đấu với Katsuo chính xác là gì. Nhìn đi nhìn lại bàn tay đối phương khi túm lấy cánh tay cậu và lúc nâng bàn lên, chẳng phát hiện ra bất cứ dấu

hiệu bị thương nào. Hung thủ đáng lẽ phải có vết rách do Etou Kazuyoshi gây ra mới đúng.

Nghĩ lại thì còn một điểm không thuyết phục khác trong câu chuyện này. Đó là dòng thời gian vào đêm Masato bị giết. Udou Masato biến mất vào lúc 9 giờ tối. Thời gian tử vong ước tính trong khoảng 9 đến 10 giờ. Từ 11 giờ đêm đến 3 giờ sáng, người nhận được tin báo là sĩ quan Kuraishi vẫn lùng sục xung quanh khu vực lân cận để tìm kiếm cậu bé mất tích, nên trong và sau thời gian đó không thể ra tay. Thế nhưng, vào khoảng 11 giờ, Katsuo lại ngồi cùng Sayuri trên chiếc ô tô màu đỏ. Đó chỉ là thi thể của một đứa trẻ, nhưng chặt xác, mang đến công viên, sắp xếp, bày biện đủ kiểu rồi quay lại gặp Sayuri và tham gia tìm kiếm, tất cả chỉ trong vòng vùn trên dưới một tiếng đồng hồ ư?

Không thể nào! Quá vô lý về mặt thời gian. Dụng cụ được tìm thấy trong nhà Katsuo là cái cưa và con dao chặt thịt bò. Chỉ với những thứ đó thì không thể phanh thây nạn nhân trong vòng một giờ. Mỡ và dịch cơ thể con người kết dính hơn tưởng tượng. Phải lau sạch mỡ bám trên lưỡi nhiều lần mới có thể sử dụng liên tục. Ngoài ra, Katsuo chỉ đi bộ, không có phương tiện di chuyển nào khác. Việc cậu ta xách chiếc túi chứa cả một tử thi bị chặt rời từ nhà tắm ra đến một công viên xa xôi nghe càng khó hiểu hơn. Sắp xếp một chút là dễ dàng phát hiện ra, nhưng khi cậu ta thừa nhận mình là Người Ếch, Kotegawa đã vội lơ là kiểm chứng chi tiết.

Thế thì tại sao Katsuo lại tấn công cậu khi cả hai đối diện trong căn phòng đó?

Hành động ấy có khác gì khai nhận tất cả là tội ác của chính mình

đâu?

Đợi đã, nhớ lại tình huống lúc đó mà xem.

Khi bị dí cuốn nhật ký hay lúc bị tố là Người Ấch, cậu ta đều không phản ứng. Katsuo chỉ phản ứng vào thời điểm nhìn thấy chiếc còng tay.

Bởi vì nhận ra mình sẽ bị bắt giống như bốn năm trước, cái ngày bị cảnh sát ập vào hiện trường bắt quả tang. Dường như trong ba năm nằm viện, điều đầu tiên đe dọa cướp đi tự do của cậu là cái còng tay.

Không có kỹ năng phản biện hay tư duy logic, cậu ta chỉ còn cách tấn công theo bản năng.

Chí ít thì Katsuo không giết Masato và Etou. Mà không, hiện trường hai vụ án mạng còn lại đều nằm ở những vị trí vắng vẻ trong hoặc gần khu dân sinh. Một người chỉ đi lại giữa phòng khám và ký túc xá khó có thể biết những nơi như thế.

Song, những tờ ghi chú có chữ viết của cậu ta đã bị bỏ lại hiện trường vụ án, căn phòng thì đầy ắp bằng chứng. Bản thân cậu ta cũng không hề phủ nhận hành vi phạm tội.

Touma Katsuo chỉ là một con rối. Có kẻ khác lợi dụng chứng thiếu năng trí tuệ và gán cho cậu ta ô danh Người Ấch.

Không ai khác ngoài Sayuri!

Sayuri có khả năng sát hại Masato và mang xác ra công viên trước 11 giờ. Theo lời khai mà cảnh sát thu thập, Masato đã ra khỏi nhà vào lúc 9 giờ tối. Tuy nhiên, người duy nhất cung cấp thông tin ấy lại chính là Sayuri. E là vào thời điểm đó trên thực tế, Masato đã

bị chị ta giết ngay tại nhà riêng mất rồi. Phân xác xong xuôi trong hai giờ đồng hồ rồi báo cho bắt trực, sau đó giấu thi thể trong cốp xe rồi đem vứt ra công viên khi đang trên đường cùng Touma Katsuo giả vờ tìm kiếm. Đến bước này, Sayuri tự xỏ đôi giày thể thao mượn của Katsuo để lưu lại dấu chân trên hố cát. Tạng người cả hai đều thấp, sai chân gần giống nhau. Nếu cầm thêm bộ phận của xác chết thì đến trọng lượng cũng trở nên xấp xỉ.

Quả là tội ác tào bạo khi cùng lúc ấy, sĩ quan Kuraishi cũng đang đi vòng quanh khu vực lân cận. Có điều, Kuraishi không thể yêu cầu cảnh sát đồn địa phương hỗ trợ vào tầm đó, đồng thời khả năng độ ông ấy trong công viên thì không cao do Kuraishi bắt đầu cuộc tìm kiếm từ các con đường lớn. Người nhận tin báo hản có năm mơ cũng không nghĩ tới trường hợp nạn nhân bị giấu trong xe của chính người mẹ đang sốt ruột kiếm con. Nước đi tào bạo đấy, nhưng được tính toán kỹ lưỡng hết rồi.

Xem xét lại cả quá trình, ngoại trừ trường hợp của Masato, Kotegawa chưa bao giờ kiểm tra bằng chứng ngoại phạm của Sayuri trong cả ba án mạng còn lại. Đối với Katsuragi và Kozue cũng vậy. Cậu bị che mắt bởi sự hiện diện của vụ án giết người hàng loạt được cho là do kẻ thần kinh không bình thường gây ra, bỏ hết những đối tượng không có xung đột lợi ích ra khỏi danh sách tình nghi phạm tội.

Vậy, những vụ khác thì sao?

Etou Kazuyoshi bị nướng cùng chiếc xe lăn. Mang cả hai ra bãi bồi ven sông chỉ tổ hành xác, cơ mà xe chạy bằng điện nên chỉ cần bấm nút cho tự lái là xong. Nạn nhân vốn ốm yếu, tàn phế nửa dưới

thân, nên việc đánh vào sau đầu anh ta rồi siết cổ quá đơn giản.

Trường hợp của Ibusuki Senkichi và Arao Reiko cũng tương tự. Người già và phụ nữ một khi đã bất tỉnh thì chẳng còn gì phải lo. Điều đáng quan tâm là phương thức di chuyển thi thể ra khỏi địa điểm sát hại. Giết rồi nhét lên ô tô chở đi ư? Nghe cũng hợp lý. Nhưng đem tới trước bãi ô tô phế liệu và chung cư cao tầng rồi thì sao nữa? Kotegawa không nghĩ chị ta sẽ cống cái xác trên lưng. Chị ta lấy đâu ra khả năng làm vậy?

Công cụ... Loại công cụ nào giúp việc vận chuyển thi thể người dễ dàng hơn? Một thứ gì đó gắn liền với Sayuri.

Nghĩ ra rồi.

Công cụ vận chuyển vô cùng quen thuộc.

Tại sao đến giờ mới nhận ra? Trong khi nó đã chinh ình trong không gian này từ lâu lắm rồi. Lần nào ghé thăm cậu cũng nhìn thấy nó kia mà?

Xe đẩy dựng trong góc nhà, vốn dùng để chuyên chở các loại nhạc cụ như vĩ cầm lớn, có thể thoải mái di chuyển tử thi trong cự li ngắn. Thiết kế gập gọn nên chắc chắn nhét vừa cốp xe ô tô. Không chỉ giết người một mình, Sayuri còn có thể vận chuyển xác chết mà chẳng cần thêm hỗ trợ từ bất kỳ ai.

Kotegawa nôn nao sau khi liên tục quay cuồng với màn tự hỏi tự trả lời. Bốn mảnh ghép trôi nổi lần lượt quay về đúng vị trí, hoàn thành bức tranh trong trò chơi ghép hình. Mỗi lần xếp xong một mảnh, đầu óc Kotegawa lại đảo điên. Sayuri luôn hiện diện ở trung tâm, song, không dưới hình hài của giáo viên, càng không giống hình dung về người mẹ. Chị ta trong tranh chỉ điên cuồng giết người

với khuôn mặt ác quỷ mà thôi.

Nhưng mà, vẫn có một mảnh ghép chưa vừa khít với tổng thể.

Sayuri đã treo Arao Reiko vào móc gần trên mái hiên bằng cách nào, khi mà ba người đàn ông hợp lực mới có thể gỡ cái xác đó xuống?

Độ cao mười ba tầng nhà, hơn nữa, muốn với tới thì buộc phải đứng lên lan can. Nhờ đâu mà chị ta có thể nâng một vật nặng lên từ một vị trí cheo leo như thế? Có Katsuo giúp sức hay sao?

Không, sai rồi. Hai người cùng hành động dễ gây chú ý, mang thêm một đồng phạm cũng làm tăng khả năng tội ác bị vạch trần, dù kẻ đó có thiếu óc phán đoán như Touma Katsuo. Tên tội phạm đã mất công chọn thời gian, địa điểm giết người kỹ càng mà lại bất chấp nguy hiểm đi theo phương án đó là một điều hết sức khó tin. Ban đầu, cảnh sát xác định hung thủ là nam giới với lý do chỉ có đàn ông cường tráng mới đủ sức mạnh xử trí thi thể Reiko như vậy. Yếu tố lực siết cổ góp phần củng cố cho niềm tin đó cũng khiến báo chí cũng vô tình mặc định Người Ấch là đàn ông. Nghĩ lại thì, đó chẳng phải là mảnh khốe đầu tiên của thủ phạm sao?

Đúng rồi! Sau khám nghiệm tử thi, giáo sư Mitsuzaki từng nói: “Nửa trên cánh tay, bụng có vết dây nhưng không sắc nét, trông như bị trói bên ngoài lớp bạt. Có thể là dấu vết xuất hiện trong quá trình vận chuyển.”

Quá trình vận chuyển? Nhất thiết phải buộc chặt để cố định xác chết trong khi đã dùng tới xe đẩy ư? Không hề. Arao Reiko bị trói nhằm mục đích khác. Thế, mục đích đó là gì?

Nhiều giả thuyết xuất hiện trong tâm trí Kotegawa. Chưa bao giờ

các tế bào não của cậu hoạt động mạnh mẽ đến thế. Trớ trêu thay, điều này lại xảy ra khi đôi chân què quặt đã rơi vào tình cảnh khốn cùng. Thân xác còn thoải mái bay nhảy thì trí não đình trệ, đến lúc đầu óc hoạt động thì chân tay hóa thành thứ bỏ đi. Cậu tự chế giễu bản thân là kẻ không thể cân bằng giữa khả năng tư duy và sức mạnh cơ thể. Thế rồi... mảnh ghép cuối cùng vào đúng vị trí.

“Tôi hiểu rồi!” Kotegawa đột ngột lên tiếng, “Tất cả đều do chị làm.”

Giọng nói vang vọng do đặc tính của căn phòng rồi tan biến trong bóng tối.

Sayuri không trả lời song chắc chắn đang vẫn ở trong đây. Hẳn chị ta đang nín thở nghe ngóng động tĩnh của Kotegawa. Sau phát bắn lúc nãy, Sayuri biết cậu có mang theo súng. Nếu cửa mở ra thì ánh sáng ngoài hành lang sẽ chỉ điểm vị trí. Nếu mò mẫm di chuyển và gây tiếng động thì hậu quả cũng vậy. Thế nên, chị ta ẩn mình trong bóng tối và cố gắng che đậy mọi dấu vết của bản thân. Nhưng mà vẫn nhận ra. Giữa màn đen tĩnh lặng không có tia sáng nào soi rọi, cũng chẳng thấy một thanh âm vang nào lên, Kotegawa vẫn nhận ra thứ ác ma tàn độc đang nhe nanh trực sẵn ngay nơi cậu có thể chạm vào.

“Lần lượt giết bốn người, dùng ô tô và xe đẩy để vận chuyển từng thi thể đến hiện trường phát hiện vụ án. Chị đã thực hiện tất cả những tội ác đó một mình.”

Quả nhiên, đối phương không đáp lời.

“Chúng tôi bị che mắt ngay từ vụ án đầu tiên vì cho rằng một phụ nữ không thể nâng Arao Reiko lên mái hiên chênh vênh như thế. Ai

cũng mặc định thủ phạm là nam. Cơ mà, chị có thực sự nhắc được xác lên độ cao đó và treo vào móc hay không? Không! Có một cách khác. Cách này đơn giản đến mức khiến tôi bật cười. Chị không nâng từ dưới lên. Chị thả từ trên xuống.”

Kotegawa ngừng nói để kiểm tra phản ứng đối phương nhưng vẫn không nghe thấy gì, dù chỉ là một tiếng thở.

“Mảnh khố treo xác bắt đầu từ tầng mười bốn chứ không phải mười ba. Một thủ thuật đơn giản. Đầu tiên, chị đi thang máy lên tầng mười bốn, quần tử thi đã bọc bọc bằng một sợi dây, cố định một đầu rồi thả từ lan can xuống. Bước tiếp theo là vào tầng mười ba, móc cái xác đã lơ lửng sẵn bên trên vào mái hiên. Sau đó, chỉ việc gỡ và thu hồi sợi dây là hoàn thành. Những vết trói hằn trên cánh tay và bụng Arao Reiko là do trọng lượng của chính cơ thể tác động khi bị treo từ tầng trên xuống tầng dưới. Phương pháp này khả thi với cả một phụ nữ. Trước giờ những tầng mười ba không có người ở nên hung thủ mới treo nạn nhân tại đó. Ai mà ngờ tầng mười bốn cũng thừa dân mới đúng là nơi được chọn làm sân khấu chủ đạo. Tìm ra thi thể ngay hôm sau cũng chả sao, chỉ là tầng mười ba vắng vẻ quá nên thời gian phát giác trễ mất vài ngày. Ba vụ sau đó không phức tạp như vụ đầu tiên. Vung một một cây búa nặng 1,3 ki-lô-gam lên hoặc siết cổ ai đó đối với chị đều không thành vấn đề.”

“Vậy sao?”

Sayuri giờ mới lên tiếng khiến Kotegawa bất giác cứng người.

“Trong số các bị hại có một người đàn ông trưởng thành. Liệu đàn bà con gái có siết cổ anh ta được không?”

Kotegawa bối rối trước giọng nói của Sayuri. Âm thanh vang vọng khắp bốn phương tám hướng trong bóng tối dưới tác dụng của chất liệu cầu âm. Cường độ mạnh đến mức không thể xác định được nguồn phát. Có lúc cảm giác chị ta đang đứng ở góc phòng, cũng có khi lại nghe như ngay bên cạnh. Thế tức là, cách định vị đối phương thông qua âm thanh hoàn toàn không hiệu quả.

“Nạn nhân nào cũng bị đánh từ sau lưng rồi dùng dây siết cổ. Họ gần như không có cơ hội phản kháng. Kết quả khám nghiệm tử thi trên thực tế cũng không tìm thấy nhiều dấu vết chống cự. Bên cạnh đó, ngón tay của chị rất đặc biệt. Đó là ngón tay của một người đã chơi đàn từ thuở thiếu thời. Chị Udou này, tôi đã nghiên cứu một chút đấy. Hứng thú quan tâm thôi, chẳng phải điều tra gì cả. Nhạc dành cho dương cầm không chỉ gồm những khúc tango nhả như điệu valse của Chopin, mà còn có những giai điệu mãnh liệt như sonata của Beethoven. Những bản nhạc đó đòi hỏi phải nhấn phím thật mạnh. Dẫu bắt đầu từ *Etude* cũng không thể nhẹ tay. Liên tục như vậy suốt khoảng thời gian dài thì dù muốn hay không, ngón tay của người chơi cũng trở nên rất khỏe. Đó là lý do lực ngón tay của tất cả nghệ sĩ dương cầm có tham gia các cuộc thi lớn đều vượt trội. Đặc biệt là chị, người có phong cách giống Ashkenazy...”

Kotegawa đang định nói tiếp thì cảm giác có thứ gì đó chồm lên chân phải. Cậu lập tức nhận ra nguy hiểm, nhưng đang trong tư thế nằm ngửa nên không thể nhanh chóng tránh đi.

Sau đó, một vật nhọn đâm vào ngay dưới mắt cá chân. Cảm giác mũi dao không nhọn hoắt mà hơi vuốt tròn, dày. Nó hung bạo đâm thủng xuống dưới da giống đục lỗ hơn xé rách.

Kotegawa hét muốn nổ tung cuống họng.

Thân trên giãy lên theo phản xạ, đẩy văng kẻ đang chồm lên chân ra xa. Kẻ kia rên rỉ lùi ra.

Chạy đi!

Bản năng ra lệnh thay cho đại não. Kotegawa nghe theo, lật úp người rồi sống chết trườn như điên về phía trước. Cậu vẫn chưa biết mình đang ở đâu và nên hướng tới chỗ nào, tâm trí chỉ nghĩ việc trốn khỏi nơi này. Đúng như dự đoán, âm thanh lưỡi dao chọc xuống sàn vang lên ba lần. Cổ chân bị thương nóng như lửa đốt. Mặc dù xung quanh đen kịt, Kotegawa vẫn biết bản thân đang chảy máu rất nhiều. Cơ mà hét to ở đây thì chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này.

Kotegawa cắn sấp rách cổ áo sơ mi, lấy hết sức bình sinh ngăn bản thân phát ra tiếng rên rỉ.

Trong lúc lẩn trốn, cậu hiểu ra căn phòng được thiết kế chất liệu cầu âm, biến thành một mê cung tối tăm nơi tiếng vang lớn đến mức không tìm được nguồn phát âm thanh. Tuy nhiên, Sayuri lại quá quen thuộc, dành phần lớn thời gian ở nơi đây, chị ta tường tận mọi phạm vi và đặc tính vang vọng. Đây là địa bàn của kẻ địch. Kotegawa liên tục nói oang oang một lúc rất lâu, đủ để chị ta tìm thấy cậu trong bóng tối.

Nhưng mà, thứ vũ khí kia giấu ở đâu? Trong căn phòng này làm gì có cái gì trông giống một con dao nhỉ? Cậu lập tức nhớ ra kim máy đếm nhịp. Có điều, một vật mềm như vậy không có khả năng làm rách da thịt.

“Mày đang thắc mắc con dao chui từ đâu ra chứ gì?” Kotegawa không tin vào tai mình.

Chắc chắn là Sayuri đang nói.

Nhưng chất giọng nghe vừa trầm khàn vừa thô thiển.

“Tao thủ sẵn con dao gọt hoa quả trong túi từ lúc có mấy đứa lạ mặt lang thang ngoài kia. Có người khuyên tao mang theo vũ khí để tự vệ ngay cả khi ở trong nhà đấy.”

Sayuri nói rồi cười rúc rích, âm thanh rin rít phát ra từ kẽ răng.

Kotegawa dựng hết da gà, da vịt.

Đúng như dự đoán, đối phương chính là một con quái vật đội lốt con người.

“Tôi cũng có súng đấy.”

Cậu muốn cảnh cáo, nhưng lại bị bên kia chế giễu ngược lại.

“Tao nghe mấy thằng thanh tra khác kể lại từ lúc Katsuo bị bắt rồi. Mà bắn bốn phát thì trượt ba. Viên duy nhất trúng đích thì là chó ngáp phải ruồi. Rồi khẩu súng của mày thường nạp bảy viên đúng không? Nãy bắn một phát rồi, giờ còn hai phát nữa. Trình độ cỡ đó trong môi trường tối đen thế này, nhắm bắn trúng được thì bắn đi.”

Chết tiệt, Kotegawa cắn môi. Sayuri nói đúng. Trong tình huống này, súng ngắn chỉ bắn cảnh cáo được thôi. Bóp cò còn có thể làm lộ vị trí. Ngoài súng thì chỉ còn còng tay. Nhưng thứ có ích hơn lúc này như đèn và điện thoại di động vẫn nằm trong áo khoác. Muốn lấy được chúng, thì phải vòng ra sau cây đàn. Tiếc là giờ có nhìn thấy gì đâu mà đòi làm thế? Giống tái hiện lại ngày đánh nhau với Katsuo, mà không thể trận hôm nay bất lợi hơn rất nhiều.

Kotegawa cuống cuống bò trên sàn, vươn tay tìm kiếm bất cứ thứ

gì đó có thể chạm vào. Y hệt một con gián. Hẳn trông rất kinh tởm nếu có ánh sáng ban ngày. Đầu ngón tay bỗng đụng trúng một mặt phẳng.

Là tường. Xét kích thước căn phòng và khoảng cách cậu đã di chuyển từ lúc này thì chắc đây là mặt phía nam hoặc phía đông. Kotegawa vội vàng dựa người vào tường. Nấp vào rìa như này thì xác suất bị tấn công sẽ thấp hơn khi ở giữa.

Koteagawa vừa quẩn quại trong cơn đau, vừa nghĩ kế tìm bằng được vị trí kẻ địch. Phải làm cho bên kia nói chuyện. Dầu cái mê cung có tối tăm và xa lạ, cậu vẫn có thể tìm ra nguồn phát âm thanh nếu tập trung tinh thần lắng nghe. Hơn nữa, bản thân cậu cũng có điều cần biết.

“Tôi muốn hỏi một điều. Lý do gì khiến chị gây ra tất cả những chuyện này? Vì đâu phải giết chết bốn người?”

“Mày vẫn chưa hiểu à? Bốn người đó chẳng có quan hệ gì sất. Tao chỉ muốn Masato biến mất thôi. Nhưng Masato chết một mình thì tao sẽ bị đưa vào danh sách nghi phạm. Nên ba đứa còn lại phải chết theo để tao không bị nghi ngờ. Tao nghĩ ra ý tưởng dàn dựng vụ giết người liên hoàn theo thứ tự bảng chữ cái từ ngày Masato đi khám bên nha khoa Sawai. Dân Hannou sẽ bị giết ngẫu nhiên theo thứ tự bảng chữ cái... Dĩ thường đến mức có thể che giấu động cơ thật sự đằng sau. May mắn là Katsuo đang làm việc ở phòng khám nên chuyện lấy được danh sách y bạ với tao chả có gì khó khăn. Tao đã nói với mày rồi. Năng lực ghi nhớ của Katsuo vô cùng xuất chúng. Nó chỉ cần nhìn một lần cũng có thể nhớ hết tên tuổi, địa chỉ của bệnh nhân, miễn không viết bằng Kanji là được. Tất cả những gì

tao cần làm sau đó chỉ là bốc một đứa có vẻ dễ xử thôi.”

Chỉ một án mạng là có chủ đích, số còn lại đều để ngụy trang.

Watase đã đúng.

Nhưng mà...

“Tại sao chứ? Đứa bé không phải con trai ruột của chị ư?”

“Nó mà chết thì tao sẽ có tiền. Đợt lâu tao được đứa nhân viên bán hàng quen biết giới thiệu mua bảo hiểm trẻ em.”

“Bảo hiểm trẻ em? Nghe nói nó chỉ cỡ mười lăm triệu yên thôi mà?”

“Riêng tiền bảo hiểm thì là vậy. Cơ mà giờ có cả chế độ trợ cấp cho nạn nhân tội phạm nữa.”

Là vậy sao? Một câu chuyện có thật khởi nguồn giữa bối cảnh vô cùng khó tin khiến Kotegawa vô cùng hoang mang.

Chế độ trợ cấp cho nạn nhân tội phạm là chế độ hỗ trợ dành cho các cá nhân và gia đình có người tử vong, mắc bệnh, bị thương hoặc tàn tật do hành vi tội phạm được thực hiện trên lãnh thổ Nhật Bản. Trong đó, có ba loại là trợ cấp cho gia đình tang quyến, trợ cấp cho người mắc bệnh, bị thương và trợ cấp cho người tàn tật. Trợ cấp cho gia đình tang quyến sẽ được chi trả cho hàng thừa kế thứ nhất của nạn nhân.

“Khoản đó cũng bị giới hạn giá trị ba mươi triệu yên mà?”

“Chỗ đó đủ trả hết khoản vay mua nhà, thậm chí còn dư ra một ít.”

“Khoản vay... mua nhà? Không đời nào... Sát hại con đẻ chỉ vì chuyện đó sao?”

“Chậm thanh toán sáu tháng, sắp sửa bị ngân hàng thu hồi tài sản rồi. Tao không muốn thế chút nào. Dù đã giành giải trong các cuộc thi nhưng sau cùng vẫn không thể trở thành nghệ sĩ dương cầm hòa tấu. Rồi thì vùng dân dã này lấy đâu ra nhiều trẻ học đàn? Tao còn từng phải làm thu ngân ở siêu thị để trang trải cuộc sống. Đôi tay ngày càng rời xa phím dương cầm. Không thể chịu đựng nổi! Âm nhạc là thứ duy nhất giúp tao tồn tại! Căn phòng này là lâu đài của riêng mình tao. Đời nào tao đưa nó cho ai khác? Tao sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ nơi này. Mạng bốn người là cái thá gì?”

Giọng Sayuri mỗi lúc một to, cơ mà không có nghĩa là xác định được vị trí đứng. Ngược lại thì âm thanh càng lớn, tiếng vang dội vào tường càng nhiều, khiến nguồn phát càng trở nên mờ nhạt.

“Căn phòng này thực sự quan trọng đến vậy sao? Hơn cả đứa con duy nhất?”

“Làm sao so được? Vốn dĩ tao thấy nó chẳng có gì đáng yêu. Trông y hệt thằng cha đã bỏ đi của nó. Cái ánh mắt ngược lên đầy căm hận thì quá ư là bẩn thỉu. Cứ mỗi lần nó dám như vậy là tao sẽ cho ăn vài cú đấm lẫn sút thẳng vào bụng ngay. Nói chung tao chẳng tiếc rẻ gì nó hết.”

Gì cơ? Đồng bầm tím bên hông Masato không phải do bạn cùng lớp bắt nạt mà là bị chính mẹ đẻ hành hung?

Kotegawa xâu chuỗi các sự việc đã qua và hiểu ra vấn đề. Từ khi Masato bị giết, Sayuri diễn đủ loại sắc thái của một người mẹ mất con, từ điên cuồng, la hét, tái nhợt, hốc hác đến hai má hóp lại và ngã gục xuống cây đàn, nhưng chưa từng thực sự rơi một giọt nước mắt nào.

“Bật mí thêm chút thông tin nhé. Nãy mà bảo tao vận chuyển thi thể một mình ấy hả? Sai rồi! Người bày biện mấy mảnh xác của Masato ra công viên là Katsuo. Tao nhét thi thể trong xe rồi đi đón Katsuo. Lúc đến công viên, cậu ta xếp các bộ phận theo hướng dẫn. Chắc cũng chẳng nhận ra đó là Masato.”

“Hà có gì bắt cậu ta nhúng tay vào?”

“Vì đó là điều cậu ta mong muốn.”

“Đừng có nói láo!”

“Tao không lừa mà đâu. Từ ngày trở thành người quản chế, tao đã kiểm tra tất cả tư trang, tài sản cá nhân của cậu ta. Trong đó có cuốn nhật ký thời thơ bé. Vừa hay lúc đó tao đã lên kế hoạch cho vụ này, nên nghĩ ra cách dùng cuốn nhật ký đó để đổ tội cho cậu ta luôn. Mặc hội chứng Kanner, từng sát hại một con bé nào đó, thiếu khả năng phán đoán đúng sai. Đúng là một con rối hoàn hảo. Nhưng ngạc nhiên thay, Katsuo lại rất hạnh phúc vì được tôn thờ là nhân vật chính trong vụ án giết người hàng loạt ấy. Sau hôm xử xong nhỏ nhân viên văn phòng đầu tiên, tao liên tục lặp đi lặp lại, nhồi vào sọ Katsuo rằng chính nó đã giết người, chính nó đã làm được điều tuyệt vời giống nội dung trong cuốn nhật ký cũ. Thằng đó tin tưởng tao là đồng minh duy nhất nên việc thao túng càng đơn giản hơn. Cứ nghe chuyện được mọi người ngoài kia kinh hãi là cười siêu vui vẻ. Có lẽ vì luôn cảm thấy bản thân bị đồng nghiệp đối xử như kẻ ngáng đường ở phòng khám, bị xung quanh khinh thường nên Katsuo thấy mình đã trả được thù chăng? Nếu không có ký ức về một lần nào đó từng chạm vào xác chết thì màn kịch này chẳng thể tồn tại rõ ràng trong ý thức của nó. Xong cứ thế đến lúc bị thẩm

vấn mà không đưa ra được lời khai cụ thể nào thì hơi thiếu thuyết phục. Vậy nên, tao nhờ nó giúp đỡ. Lúc bê cái xác Masato trên tay, trông nó cực kỳ dương dương tự đắc. Thế là vẹn cả đôi bên. Thằng nhóc đó sung sướng hết nấc mỗi lần cái tên Người Ếch xuất hiện trên báo hay truyền hình. Kể cả khi tao đưa lại con dao hay cái búa vừa giết ai đó, Katsuo cũng hoàn toàn tin những thứ đó đều do chính mình sử dụng, không mảy may nghi ngờ.”

Một con rồi quá sức tuyệt vời. Song, Kotegawa làm gì có tư cách cười nhạo Katsuo khi mà cả trụ sở điều tra, bao gồm cả cậu, cũng bị thao túng theo cách tương tự? Đến những điều tra viên kỳ cựu nổi tiếng còn dễ dàng rơi vào cái bẫy do người phụ nữ này giăng ra.

Khúc khích.

Kotegawa lại nghe thấy âm thanh trầm khàn, rin rít đó.

“Mà bắn khoản ghê. Tao nên làm gì với mày bây giờ nhỉ?”

Giọng điệu chẳng có chỗ nào giống đang bắn khoản. Kẻ địch đang mừng rơn nghĩ cách xử lý con mồi vừa tự nhảy vào hang ổ của mình.

“Tên mày không bắt đầu bằng chữ ‘O’ nên không đủ điều kiện nhập hội với đám mới chết. Hơn nữa, Katsuo đóng vai thủ phạm lại đang bị giam giữ. Thôi thì, yên tâm đi. Sau khi giết, tao sẽ dàn cảnh cho mày nằm dưới bánh ô tô hoặc trên đường ray xe lửa. Một mình chống nạng ra ngoài vào ban đêm thì cũng dễ gặp tai nạn như vậy lắm. Vui ghê! Tao sẽ xử mày ở đây luôn. Được chết cùng chỗ với thằng ranh con kia có khi lại đúng nguyện vọng của mày quá?”

“Chị giết Masato. trong căn phòng này?”

“Mày quên à? Đây là thế giới biệt lập. Dắt voi vào trong này rỗng

lên thì bên ngoài cũng chẳng nghe thấy gì đâu. Tiếng hét hay tiếng súng đương nhiên cũng vậy. Nên là mày thích gào bao nhiêu, tao chiều bằng đó. Cứ la cho đến khi cổ họng nổ tung, kêu bíp bíp luôn cũng được.”

Đứa bé đó bị giết trong chính căn phòng này. Sát hại con đê trong không gian tràn ngập những khúc nhạc hoa lệ của Chopin, Mozart và Beethoven. Bức tường này nghe thấy Masato thét lên tiếng thét là đời. Trần nhà kia chứng kiến khoảnh khắc thằng bé bị ép giã từ dương thế. Thế rồi cậu đến đây, đắm chìm trong niềm đam mê với từng nốt nhạc. Gì cũng không biết, đến dấu hiệu tà ác đang ngập ngụa trong căn phòng cũng chẳng hay.

Lồng ngực Kotegawa dấy lên cảm giác ghê tởm chính mình.

“Được rồi, tao sẽ ban cho mày quyền được lựa chọn trong những giây phút cuối đời. Mày muốn một cái chết nhanh như cắt, hay chậm như rùa?”

Kotegawa liên tục cố gắng tìm ra vị trí của Sayuri bằng cách lắng nghe tiếng nói, nhưng không còn thời gian nữa. Lời lẽ phát ra từ miệng chị ta toàn là thứ độc địa. Càng nghe càng có cảm giác như cơ thể bị thối rữa dần đều.

“Không trả lời ư?”

Sayuri ngừng nói, đem tất cả trả về tĩnh mịch.

Ngay cả hơi thở của kẻ thù cũng biến mất. Kotegawa chỉ cảm nhận được nhịp tim và nỗi đau từ vết thương của chính mình.

Xung quanh yên ắng đến ngột thở. Khoảng lặng của căn phòng mỗi lúc một bành trướng, muốn ép nát thân xác cậu thanh tra trẻ

bên trong.

Nỗi thống khổ trên mũi và dưới chân phải vẫn không thuyên giảm. Cố gắng tập trung tinh thần nghe ngóng đến đâu, cơn đau chạy ra cản trở đến đấy.

Rơi vào một không gian vừa im phăng phắc vừa tối tăm mịt mù, Kotegawa chợt phát hiện ra, chỉ thiếu ánh sáng thôi cũng khiến mình khiếp đảm đến thế. Bất an như bị lột trần. Sợ hãi như cổ họng bị dao đâm.

Bụng lạnh buốt.

Kotegawa dán chặt vào tường, nghiêm túc sẫm soi từng động tĩnh. Vừa giống gián bò dưới sàn, giờ lại trông như thạch sùng bấu trên tấm vách. Thứ đang rình rập trong bóng tối là ác quỷ. Thứ núp lùm trong im lặng là tà ma. Căn phòng này chứa một con quái vật hội tụ đủ cả hai yếu tố đó. Hơi ẩm từ điều hòa và đèn rọi buổi sáng tan đi, nhiệt độ phòng chắc chắn đã giảm xuống, nhưng trán và nách vẫn ướt mồ hôi.

Lưng vẫn dựa vào tường, tai áp xuống sàn nghe thử. Nền lát gỗ toàn bộ nên bên kia di chuyển một chút, tiếng bước chân cũng có thể truyền tới chỗ Kotegawa.

Nghe thấy rồi!

Xuych!

Không phải tiếng bước chân.

Xuych!

Xuych!

Âm thanh thứ gì đó bị đâm vang lên đều đặn, hung dữ, không có

tình người. Nó phát ra trên bức tường chứ không phải dưới sàn nhà.

Xuych! Xuych!

Xuych!

Tiếng động lớn dần.

Tiếng một vật nhọn găm vào tường.

Dao gọt hoa quả.

Sayuri vừa cầm dao liên tục đục lên tường, vừa nhích từng chút lại gần cậu.

Di chuyển đi. Kotegawa ra lệnh cho thân thể đang bất động tiến về phía trước.

Lỗ chân lông trên da nở to là phản ứng báo hiệu kẻ thù sắp cận kề. Cơ mà, chậm mất rồi.

Mũi dao lạnh ngắt xuyên vào cổ chi phải, đâm sâu vào chỗ vừa bị thương ngay dưới mắt cá chân rồi khoét mạnh một vòng. Lưỡi dao cạo thịt quay tròn, đầu nhọn chạm đến tận xương.

Kotegawa thét lên, cậu mặc kệ xấu hổ, vứt bỏ tự tôn, không ngừng gào đến hết hơi, quấy đạp chân trái bó bột vào không khí. Đối phương như đang thưởng thức tiếng hét của con mồi, tay cầm dao tiếp tục vặn xoắn.

Mọi đau đớn tập trung hết vào một chỗ, cảm giác quá sức chịu đựng khiến đầu óc Kotegawa trống rỗng. Nếu có ánh sáng, trông cậu lúc này giống một con côn trùng trong bộ cánh vảy đang cật lực giãy giụa sau khi bị ghim chặt.

Dù vậy, nỗi sợ hãi cái chết gần lên đến đỉnh điểm sẽ triệu hồi được sức mạnh tư duy. Nếu không bỏ chạy, nhát dao tiếp theo chắc

chấn sẽ nhắm thẳng lên thân trên. Kotegawa nắm lấy cổ chân đang bị cầm dao rồi kéo dứt về, sẵn sàng cắt đi cả bàn chân phải. Thịt gan bàn chân ngay lập tức đứt lìa, la hét bao nhiêu cũng là không đủ.

Trong phút chốc, Kotegawa bỗng quên hít thở bằng miệng. Máu và dịch cơ thể từ trong mũi chảy ngược, vướng vào trong cổ họng rồi nhanh chóng làm tắc nghẽn khí quản.

Kotegawa bị sặc, vội vã khạc ra. Cái gì đó tức khắc sượt qua chóp mũi. Con dao vừa vung xuống sát mặt cậu. Đến cả tiếng khạc nhỏ Sayuri cũng không bỏ qua. Kotegawa lăn người sang bên cạnh né đòn. Quả nhiên nghe thấy một tiếng đâm mạnh xuống đúng chỗ sàan vừa nằm lúc nãy.

Tình trạng ở lòng bàn chân tương đối nguy kịch. Khu vực tập trung các dây thần kinh số 0 đã bị nhổ tận gốc, toàn thân run lên như sốt rét. Vết thương cục bộ đau đớn tưởng chừng nghiền nát cả một bên chân. Vậy mà giờ đây, cậu không được la hét hay phát ra bất cứ âm thanh nào. Kotegawa chỉ còn biết cắn chặt răng, hai tay ôm chặt thân mình và gắng gượng chống đỡ. Có thể mất trí ngay lúc này thì tốt biết bao. Song, dầu mông lung trong nỗi đau dữ dội như liên tục bị chìm vào nước sôi thì bản năng sinh tồn vẫn không cho phép cậu nghỉ ngơi hay bỏ cuộc.

Không thể trốn vào tường nữa. Suy tính đã bị kẻ địch nhìn thấu. Sayuri là một thợ săn biết rõ tập tính con mồi, hành vi của Kotegawa bị chị ta đọc vị hết cả.

Điều duy nhất cứu cánh giờ đây chính là không gian với diện tích gần năm mươi mét vuông này. Mười mét vuông mới hết đường chạy

chứ rộng rãi cỡ đó thì việc trốn thoát vẫn có xác suất thành công. Có điều, may mắn thật hay không còn phải chờ kết quả. Trận đuổi bắt vừa là trò chơi giải trí đỉnh cao đối với kẻ đi săn, vừa biến thành địa ngục tận cùng đối với con mồi.

Kotegawa không còn cảm nhận được sự hiện diện của Sayuri. Chẳng biết là đã rời đi hay chỉ đang nín thở mà mọi động tĩnh của chị ta đều biến mất. Kotegawa hỗn hển thở hắt ra. Giây phút này hành động gì cũng quá nguy hiểm, chỉ nên án binh bất động mà thôi. Phải vừa phỏng đoán đường đi nước bước của đối phương, vừa nghĩ kế đào tẩu nữa.

Đột tỉnh mạch thứ ba kéo đến. Cứ mỗi lần căn phòng yên lặng như vậy là trái tim Kotegawa lại đập mạnh đến mức muốn văng ra ngoài. Cậu úp sấp, lấy cả người đè lên với hy vọng che đi âm thanh từ thân thể, song nhịp tim vẫn dồn dập đến mức không tưởng tượng nổi đây là tiếng trống ngực của con người. CƠN ĐAU Ở CHÂN PHẢI CŨNG CHẲNG HỀ VỚI ĐI.

Ngưng đi...

Ngưng đi mà...

Kotegawa đang trầm niệm thì bỗng nghe thấy tiếng động rạch ngang không khí, liền sau đó là một cú giáng mạnh xuống thắt lưng cậu. Âm thanh kim loại vang lên. Cả người Kotegawa cong thành hình cánh cung sau cú đập tưởng chừng làm gãy nát xương hông ấy.

Mọi chuyện chưa chịu dừng lại.

Thêm một tiếng xé gió. Phát thứ hai đập vào vùng thượng vị. Không kìm nén được nữa, Kotegawa kêu lên.

Phát thứ ba trúng ngay mé bụng.

Toan lật mình tránh né, bả vai phải của cậu hứng trọn cú đánh thứ tư. Một lần bị đánh là một lần nghe thấy tiếng kim loại.

Kotegawa đoán ra rồi.

Sayuri đang cầm đôi nạng của cậu. Thứ đó vô cùng bền chắc dù vốn khá nhẹ vì được thiết kế để phù hợp với người bị thương.

Kotegawa liên tưởng đến chiếc răng nanh. Cậu đang bị chiếc nanh bằng sắt tấn công toàn thân thể.

Khoảnh khắc tiếp theo, nanh sắt thọc vào xương sườn. Cậu nín thở. Nút luôn cả vết thương vừa mới lành. Cả người quặn quại vì đòn đau, nanh sắt hút mất mục tiêu phang thẳng xuống sàn.

Kotegawa xoay nghiêng người trốn khỏi chỗ đó.

Những nơi bị đánh đều đau đến thấu xương, khiến cậu cảm giác toàn thân nát bấy. Thật đáng ghét, trong trạng thái này mà vẫn không thể ngất đi.

Chuyện gì đang diễn ra vậy? Sayuri luôn xác định chính xác vị trí mục tiêu trong môi trường tối đen như mực. Kotegawa rồi như tờ vò, cố gắng vắt óc suy ngẫm. Thế rồi, cậu cũng nghĩ ra một khả năng. Đôi tai nhạy bén của Sayuri có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề cùng nhịp tim như đánh trống của con mồi. Cậu đã quá lạc quan khi hy vọng cơ hội trốn thoát. Căn phòng này có rộng gấp đôi thì cũng khó mà trốn thoát.

Toàn thân run lên vì sợ hãi. Chỉ chạy trốn thôi là chưa đủ, phải có một nơi để ẩn. Kotegawa mừng tượng lại hình ảnh căn phòng trước khi bị bóng tối bao trùm. Ở đây xếp đặt những gì nhỉ? Hai chiếc

piano, ghế dành cho thánh giá và...

Nhớ ra rồi!

Chiếc xe đẩy dựng ở bức tường đối diện cửa ra vào! Đó là phương tiện chuyên chở nhạc cụ khối lượng lớn, là đạo cụ giúp Sayuri vận chuyển tử thi bị hại. Vậy thì cũng có thể che giấu cả một cơ thể người.

Lăn lê bò toài từ nãy đến giờ mà chưa từng chạm được vào ghế ngồi hay xe đẩy. Thế có nghĩa là, cậu đang ở những khu vực trống không như mé tường bên phải hoặc phía cửa ra vào.

Một tay Kotegawa bắt đầu quờ quạng tìm kiếm chiếc xe đẩy. Phải thật nhanh lên!

Sốt ruột đấy, nhưng đã què cả hai chân còn phế luôn vai phải. Đau đớn mới do Sayuri gây ra chổng chắt lên đồng thương tích, bầm tím từ lúc bị Katsuo làm hại. Hai kẻ đó đồng tâm hiệp lực đây sao? Muốn tìm một chỗ lành lặn cũng vô cùng khó khăn. Kotegawa nỗ lực tiến về phía trước bằng tay trái và cằm. Cơ mà mỗi lần di chuyển là một lần cảm giác xương khớp trong người vỡ vụn. Toàn thân nát bấy.

Ba mươi phân đã là quá dài. Một mét càng thêm vô cùng vô tận.

Cần gì phải khổ sở như thế? Đủ may mắn mò được đến chỗ xe đẩy thì tình thế sẽ xoay chuyển hay sao? Với tình trạng này, dù không bị tấn công trực tiếp thì cũng sốc hoặc mất máu mà chết thôi mà? Sayuri bảo rồi, chỉ có thể chọn chết nhanh hay chết chậm mà thôi.

Lời thì thâm ngọt ngào lại vắng vắng bên tai.

Đau đớn thế này thì kết thúc sớm có phải tốt hơn không?

Nói cho Sayuri hiện cậu đang ở đâu và cầu xin được chết đi. Xấu hổ quá thì lòi súng ra tự bắn vào đầu hoặc tim mình cũng được. Làm vậy là sẽ được giải thoát khỏi chuỗi tra tấn, giày vò đến từ địa ngục này ngay. Thế nên...

Đừng có giỡn mặt!

Một tiếng nói phản đối cất lên.

Ngừng chiến đấu, từ bỏ kháng cự vì sức cùng lực kiệt ư? Nếu là người bình thường thì cũng có thể chấp nhận. Nhưng với một kẻ đã chọn trở thành cảnh sát vì sự ích kỷ của bản thân như mày thì không! Thịt nát xương tan, đầu rơi máu chảy đến khi nào được Junichirou tha thứ mới thôi.

Đó là lý do mày phải tiếp tục đấu tranh. Vì vong linh bốn người đã chết dưới tay một kẻ chỉ biết nghĩ cho bản thân, vì chàng thanh niên sắp bị cầm tù với tội danh giết người đầy oan uổng.

Hiểu rồi! Im lặng hết đi!

Kotegawa vừa nhận ra sự thật rằng, cậu là người duy nhất có thể bắt giữ Udou Sayuri. Chính bởi vì từng nhất thời yêu kính chị ta như mẹ ruột, mới càng phải tự tay tra còng. Bằng không, cậu sẽ không bao giờ có thể giải quyết vấn đề với người đàn bà dối trá kia, càng không thể đối mặt với quá khứ bị lừa gạt của chính mình.

Chơi tới bến thôi nào!

Biết là vô ích nhưng Kotegawa vẫn cúi thấp đầu khi bò để tránh bị phát hiện. Mức độ đau đớn tịnh tiến theo nhịp tim giúp cậu giữ được kết nối với ý thức tưởng như sắp gián đoạn của mình.

Đầu ngón tay sẵn sàng cho tất cả vươn ra, cuối cùng cũng đụng tới một vật bằng cao su. Kotegawa sờ vào kiểm tra.

Cục cao su tròn cứng. Chắc chắn là bánh xe rồi.

Trời cao phù hộ độ trì, Kotegawa đã tìm thấy nơi ẩn náu. Cậu nấp vào giữa xe đẩy và bức tường.

Chắc Sayuri đang bối rối vì mất dấu con mồi, giống chiếc tàu ngầm luống cuống khi mục tiêu bất chợt biến khỏi hệ thống radar mà nó vốn rất tự hào.

Cậu sẽ được nghỉ ngơi một lúc.

Tận dụng khoảng thời gian này để tìm kế sách đi.

Đừng quan tâm làm thế nào để trốn thoát.

Hãy nghĩ cách tóm bằng được Sayuri.

Giờ đây, cả thể xác lẫn tinh thần Kotegawa đều không đủ khả năng bắt giữ một phạm nhân hung hãn. Bên kia có lợi thế sân nhà và sở hữu nhiều vũ khí trong tay. Tuy nhiên, cậu vẫn còn hai viên đạn. Làm sao để sử dụng hiệu quả hai phát bắn cuối cùng trong một môi trường hoàn toàn không có tầm nhìn? Phương pháp nào mới có thể khắc chế kẻ địch đang giấu mình trong bóng tối đây?

Nghĩ đi!

Nghĩ đi, nghĩ đi!

Nghĩ đi, nghĩ đi nghĩ đi!

Đúng lúc ấy, da thịt cảm nhận được điểm khác thường. Một khối sát khí méo mó dồn nén cùng vô vàn lạnh lẽo ập tới.

Kotegawa lập tức rút đầu lại nhưng chậm mất vài giây.

Tai trái đột nhiên như muốn nổ tung. Chiếc nạng phang xuống

trúng đích. Sau âm thanh như tiếng ép hoa quả, tai trái nóng như lửa đốt mất đi thính lực.

Cơn đau truyền thẳng vào não khiến Kotegawa phút chốc mất đi ý thức.

Phát thứ hai giáng thẳng vào xương gò má. Tiếng động phát ra chỉ có tai phải nghe được. Một chiếc răng hàm rụng ra trong miệng.

Đối phương ngừng một nhịp rồi lại vung chiếc nạng lên không trung. Kết thúc tất cả ở đây sao?

Không được!

Không biết cánh tay trái Kotegawa lấy sức lực ở đâu mà có thể ấn chân xe đẩy về phía đối diện. Bánh xe không có gì cản trở trượt theo hướng lực tác động, va vào một thứ gì đó.

Kẻ giết người vấp phải góc xe đẩy, ngã bụm xuống sàn.

Kotegawa lập tức quơ tay tóm lấy Sayuri. Song, nắm tay chỉ vơ vào không khí, không bắt trúng thứ gì. Kẻ thù lại biến mất vào bóng tối.

Kotegawa không còn ý định trông chờ vào thính giác. Lúc đủ trái phải còn chẳng ăn ai, giờ có mỗi một bên thì coi như hoàn toàn vô dụng. Chỉ còn cách cảm nhận chuyển động của không khí bằng da thịt như lúc nãy mà thôi.

Kotegawa tự nhiên nhớ ra từng nghe ai đó nói rằng, người khiếm thị thường rất thính tai. Điều này là do năm giác quan của con người có thể bổ trợ cho nhau, một khi một giác quan mất đi, các giác quan khác sẽ bù đắp vào chỗ thiếu hụt ấy. Nếu tin tưởng áp dụng theo thì giờ có nghe nhìn bằng da cũng chẳng phải chuyện gì kì lạ.

Tiểu thay, Kotegawa đã cho đó là một lý thuyết nông cạn. Khi bị dồn vào đường cùng, cậu chỉ nghĩ ra kế nấp sau những vật dụng có sẵn để kẻ địch không phát hiện ra tiếng động của bản thân. Thanh tra trẻ quên mất rằng, đó cũng là điều dễ đoán nhất đối với Sayuri, chủ nhân của căn phòng. Chị ta biết, nơi con mồi ẩn nấp chỉ có thể là đằng sau xe đẩy mà thôi.

Kiểu gì cũng phải che giấu sự hiện diện của bản thân. Hình ảnh một con chuột trốn trong ống cống hiện lên trong tâm trí Kotegawa. Thu liếm hơi thở và co mình hết sức có thể.

Song, một cơn ớn lạnh đột ngột tấn công giữa lúc cậu đang cố gắng cuộn mình.

Mất nhiệt từ bên trong. Cơn đau không hề thuyên giảm mà ngược lại còn lan rộng ra khắp nơi. Các giác quan cũng bắt đầu tê liệt.

Trong khi da thịt bên ngoài nóng như lửa đốt thì bên trong cơ thể lại lạnh teo.

Kotegawa lịm dần đi. Khoảnh khắc ý thức biến mất không còn xa, cận kề ngay trước mặt khiến cậu cả kinh, cố gắng gượng dậy nhưng không thể nhúc nhích. Thân xác chẳng có chỗ nào nghe lời. Đường như phần lớn thể lực đều đã tiêu tốn cho việc chịu đựng những cơn đau.

Từ từ đã được không? Cõi lòng Kotegawa thống thiết cầu xin nhưng ngọn lửa sinh mệnh leo lắt vẫn không ngừng tàn lụi theo từng hơi thở. Mạch đập yếu ớt và chậm dần.

Cậu đã hai lần vượt qua cửa tử chỉ trong năm ngày vừa qua, song, đến lần thứ ba thì có vẻ không được may mắn như thế nữa.

Kotegawa thấy rõ ràng cái chết cận kề.

Chẳng còn nơi ẩn náu. Chẳng còn sức tháo chạy. Sót lại hai viên đạn nhưng cũng chỉ có tác dụng báo hiệu mà thôi.

Không!

Chút ý thức mong manh khẽ le lói. Vẫn có một cách sử dụng hiệu quả hai viên đạn. Tại sao không nghĩ ra cách này ngay từ đầu ư? Lý do quá rõ ràng. Vì một kế sách tuyệt vọng như vậy chỉ có thể xuất hiện vào thời khắc cuối cùng.

Một phút.

Xin thêm một phút nữa thôi.

Kotegawa dồn toàn bộ hơi tàn chống cánh tay trái xuống, nâng nửa thân trên lên. Lưng cậu ngay tức khắc đụng vào tường. Ơn trời. Cả người Kotegawa cứ thế bầu vuu vào bức tường đó. Biết đây là lần cuối cùng nên nữ thần may mắn rủ lòng thương chẳng?

Kotegawa cố hắng giọng, nôn ra một đồng máu. "Udou Sayuri, tôi thua rồi."

Bằng một cách nào đó, cổ họng vẫn phát ra âm thanh.

"Chị nói đúng. Dù bị đánh thêm, hay tiếp tục lẩn trốn thế này, tôi đều không có cơ hội thắng. Nhanh chậm gì cũng phải chết thôi. Cơ mà, tôi xin phép được giã chết một phát cuối cùng. Vừa nãy, chị bảo căn phòng này là lâu đài của chị nhỉ? Chị quên mất thứ quan trọng hơn thế rồi sao?"

Kotegawa cảm nhận đối phương ở đâu đó đang sốc đến đứng hình.

"Trong bóng tối mịt mù này, tôi vẫn có thể ước lượng được vị

trí của thứ nhạc cụ đặt ở trung tâm. Đó còn là hai chiếc dương cầm lớn nữa chứ. Kỹ năng kém đến đâu cũng có thể dễ dàng bắn trúng. Biết sức công phá của một viên đạn bắn ra từ khẩu súng cỡ nòng 32 thế nào không? Nếu ở cự ly gần, một phát là đủ tiễn cây đàn gỗ của chị về châu trời.

“Dừng lại!”

Bao lâu giọng Sayuri mới lại cất lên. Tiếc là giờ đây, nghe chỉ thấy chướng tai vô cùng.

Kotegawa tựa lưng vào tường nên có thể xác định được khoảng trung tâm. Cậu nhắm vào đó rồi lẳng lặng bóp cò.

Đầu súng tóe lửa trong bóng tối.

Âm thanh vỡ vụn cùng tiếng đứt đoạn của vô số dây cung dội lên trong không gian còn chưa kịp tan đi, Sayuri đã hét lên một tiếng đầy man rợ.

“GAAAAAAAAA!”

Chị ta như con thú ăn thịt hung dữ, mất kiểm soát theo cơn tức giận. Một khối khổng lồ lập tức lao vào bụng Kotegawa.

Cơn đau âm ỉ cùng cảm giác dị vật lạnh toát xâm nhập lan ra khắp vùng thượng vị. Cảm giác một thứ kim loại mũi cùn xuyên thủng da thịt khiến Kotegawa biết mình vừa bị đâm bằng con dao gọt hoa quả của Sayuri.

Kotegawa xong đời rồi... Và Sayuri cũng thế.

Chạy đâu cho thoát!

Kotegawa giữ lấy bàn tay cầm dao rồi tra còng vào đó.

“Bắt được rồi, Udou Sayuri!”

Khi Sayuri hét lên, Kotegawa đã kịp tự tra bên còng còn lại vào cổ tay phải của mình.

Biết ý đồ của anh thanh tra, chị ta rút dao và cố gắng giăng ra, nhưng chiếc còng chỉ kéo theo cánh tay phải của Kotegawa chứ không hề bung ra.

Nghe thấy tiếng máu trào ồng ộc ra khỏi chỗ Sayuri vừa rút dao, Kotegawa sẵn sàng chấp nhận rồi. Sinh mệnh thoát ra khỏi cái lồng trên bụng, giống như không khí xì ra từ một quả bóng bay.

“Đây là... cách duy nhất... dụ chị đến gần đây.”

“Thả tao ra!”

Đúng lúc ấy, một âm thanh điện tử quen thuộc vang lên trong góc phòng. Chuông điện thoại di động vừa vang lên.

Người gọi đến vào lúc này, chỉ có thể là ông ấy thôi!

“Sếp tôi... gọi đến đây. Ông ấy trông có vẻ hơi bất cần đời, nhưng lại cẩn thận từng li từng tí... Tôi đã hứa sẽ trở về trước khi trời tối... Ông ấy sẽ ... đem cả đội cảnh sát ... ập đến đây sớm thôi.”

“K-khóa đâu?”

“Tiếc quá, tôi không mang chúng tới đây rồi.”

Kotegawa giơ họng súng ướm lên khắp người Sayuri. Cuối cùng hướng thẳng ống chân, nổ phát súng cuối cùng.

Sayuri một lần nữa gào lên như một con thú. Lồng ngực cậu đau nhói nhưng không hề hối hận.

“Xin lỗi nhé. Nếu không làm vậy, hẳn chị sẽ không chịu ngồi yên. Giờ cách duy nhất để tháo còng tay là cắt đứt cổ tay tôi... nhưng chị không thể làm được điều đó với một con dao cùn... Hơn nữa, dù có

tháo được còng tay thì chị cũng không thể trốn đi đâu xa bằng đôi chân lê lết vì trúng đạn... Vậy, sao chị không ngồi đây chờ đợi cảnh sát tới cùng tôi nhỉ.”

Dứt lời, Kotegawa hoàn toàn mất đi ý thức.

“Udou Sayuri, khai sinh là Sagashima Natsuo. Nộp đơn xin đổi tên lên tòa án gia đình sau khi ra khỏi cơ sở điều trị bắt buộc cho vị thành viên ở Fuchu và được thẩm phán chuyên trách chấp thuận ngay lập tức. Người gợi ý chuyện đổi tên là tôi, nhưng con bé cũng rất thích danh xưng mới.” Ánh chiều tà hắt vào phòng thí nghiệm, nhuộm đỏ gương mặt Omaezaki.

“Phải. Sagashima Natsuo lấy tên mới theo họ thời con gái của người mẹ bỏ trốn, trở thành Shimazu Sayuri. Sau đó được gọi là Udou Sayuri kể từ khi kết hôn với Udou Shinichi vào năm tròn 26 tuổi. Quá trình thay đổi khiến tên cô ta không xuất hiện trong dữ liệu của Tổng cục Cảnh sát Quốc gia. Tất nhiên vẫn có thể lần theo lịch sử đăng ký hộ tịch, song không một ai chú ý tới quá khứ của người phụ nữ đó. Đáng lẽ phải phát hiện ra ngay thời điểm Udou Sayuri kể rằng mình từng bị đưa vào một cơ sở ở Fuchu. Nơi đó chính là cơ sở điều trị bắt buộc cho trẻ vị thành niên mắc bệnh tâm thần. Tiếc thay, thân phận quản chế của cô ta là một yếu tố làm chệch hướng truy vết điều tra.”

Lời lẽ của Watase giống trách móc hơn mĩa mai.

“Thật hổ thẹn vì điều đó. Khi thấy Udou Sayuri có trong danh sách ứng cử viên quản chế do hội đồng tuyển chọn thông báo, tôi thực sự rất phân vân. Nếu biết con bé từng trải qua quá trình điều trị bắt buộc, hội đồng chắc chắn sẽ loại thẳng tay. Tuy nhiên, tôi đã tin tưởng vào kết quả chữa bệnh thành công của mình. Với cả, con bé cũng đã giành nhiều giải thưởng trong các cuộc thi dương cầm, thậm chí còn đang khai phá tài năng trong một lĩnh vực lúc ấy vẫn còn rất mới là trị liệu bằng âm nhạc. Chính hội đồng tuyển chọn còn đánh giá cao những điểm đó, nên giờ đào bối quá khứ cũng chẳng để làm gì.”

“Ra vậy. Đó là lý do bác sĩ che giấu quá khứ của cô ta trước hội đồng tuyển chọn. Mà không những vậy, bác sĩ còn mạnh mẽ tiến cử cô ta vào vị trí đó.”

“Tôi không có gì để bào biện cho sự bất cẩn của bản thân. Tất cả những gì tôi đã làm là ngạo mạn tin tưởng vào trạng thái tinh thần của bệnh nhân, hay nói xa hơn là kỹ thuật điều trị của chính mình.”

“Mức độ hồi phục của Udou Sayuri, à không Sagashima Natsuo, đáng kinh ngạc đến thế sao?”

“Đúng vậy. Thậm chí tôi còn cho rằng trường hợp bệnh và tiến trình điều trị của con bé trở thành khuôn mẫu điển hình cho việc xử trí các ca tâm thần sau này. Bị bố ruột lạm dụng tình dục từ năm 10 tuổi. Sống hướng nội, ở trường thì không có ai để nói chuyện, ở nhà thì luôn phải phục tùng hẳn. Thế rồi đến một ngày, con bé bắt đầu học cách giết những con vật nhỏ. Có lẽ ban đầu đó chỉ là hành động giải tỏa vì thường xuyên bị ngược đãi. Tuy nhiên, khi mức độ của hành vi này leo thang, tính cách của con bé dần hình thành hiện

tượng phân ly, không còn là một thể đồng nhất.”

“Đa nhân cách... hay ngày nay còn gọi là rối loạn nhân dạng phân ly nhỉ?”

“Không sai. Trong một Natsuo bị bố đẻ chi phối tồn tại một Natsuo khác biết khống chế, định đoạt sự sống và cái chết của các loài động vật nhỏ. Vốn dĩ nhân dạng thay thế xuất hiện có chức năng như cơ chế bảo vệ cho nhân dạng chính. Song, mối quan hệ chính-phụ này dần bị đảo ngược và cuối cùng, Natsuo đã giết chết một bé gái gần nhà.”

“Tôi nhớ ra rồi. Đó là một vụ án gây xôn xao trên các phương tiện truyền thông vào thời điểm đó. Từng bị lạm dụng tình dục là một tình tiết khoan hồng. Sau đó liên tiếp xuất hiện mấy án mạng kỳ quái, khiến cho sự việc dần rơi vào lãng quên.”

Omaezaki cười khổ. “Thật tốt khi dư luận đã lắng xuống. Tôi và các nhân viên y tế khác không còn phải chịu áp lực này kia và có thể tập trung vào công việc điều trị của mình.”

“Giáo sư đã chữa bệnh cho cô ta như thế nào?”

“Phương pháp điều trị truyền thống đối với bệnh này là loại bỏ từng nhân cách để tích hợp nhân dạng. Tuy nhiên... À mà nói chuyện lâu quá thì vị kia có chịu nổi không?”

Omaezaki nhìn Kotegawa đang bất động bên cạnh Watase. Bị để ý cũng phải thôi. Kotegawa lần đầu đến đây trông như một chú ngựa non háu đá, vậy mà giờ lại phải ngồi xe lăn. Bó bột cả hai chân, nẹp cố định tay phải, bông băng dán đầy mặt mũi, chẳng còn mấy chỗ hở ra. Toàn thân y hết xác ướp nhưng vẫn giơ tay trái lên xua xua.

“Đừng lo cho tôi ạ.”

“Xin lỗi đã để giáo sư nhìn thấy mấy thứ khó coi. Cơ mà, tên này cứ nằng nặc đòi đi theo cho bằng được. Giáo sư nói tiếp đi ạ.”

“Được thôi, nếu các anh không thấy phiền... À thì, một số đánh giá cho rằng việc cưỡng chế xóa bỏ các nhân dạng sẽ làm cho triệu chứng trở nên trầm trọng hơn, cho nên hiện tại chúng tôi thường tin dùng phương pháp trấn an tinh thần đối với từng nhân cách. Trường hợp của Sagashima Natsuo rơi vào đúng thời kỳ chuyển giao trong hệ thống quan điểm về cách thức điều trị. Thế nên, thay vì thay đổi tính cách của bệnh nhân, nhân viên y tế chúng tôi quyết định nuôi dạy con bé lại từ đầu. Để làm được điều đó, quy trình cải huấn được thiết kế theo hai chủ đề lớn, bao gồm tôn trọng sinh mệnh và ý thức sửa chữa sai lầm. Giáo dục bằng cách cho nuôi cá cảnh, giúp đối tượng áp ủ tình yêu đối với các sinh linh. Uốn nắn nhận thức méo mó cùng giá trị quan lệch lạc theo hình thức giao lưu, trao đổi, tạo môi trường để đối tượng hòa mình vào cảm giác chung của toàn thể cộng đồng. Nói cách khác, chúng tôi đã tái triển khai hoạt động giáo dục cảm xúc đối với bệnh nhân. Cán bộ, nhân viên cơ sở trở thành gia đình mô phỏng, vui buồn theo từng bước chân trưởng thành của Natsuo. Nhưng ngạc nhiên thay, cuộc gặp gỡ với âm nhạc mới chính là nhân tố giúp con bé cải thiện trạng thái cảm xúc, chứ không phải chuỗi tương tác với động vật nhỏ hay các thành viên gia đình. Khi được tặng nhạc cụ phục vụ cho quá trình giáo dục cảm xúc, con bé tỏ ra rất thích thú với dương cầm. Dường như được ban tài năng thiên bẩm, Natsuo sớm thành thạo các khúc luyện và nhanh chóng nâng cao tất cả các kỹ năng. Chưa hết, con bé còn biết cách mang

những cung bậc cảm xúc buồn vui, hờn giận, đam mê và dịu dàng của âm nhạc vào trong tâm hồn mình. Mọi thứ vô cùng suôn sẻ. Cả tá nhân viên y tế không thể cạnh tranh với một cây đàn. Cái cách âm nhạc vừa là cha mẹ, vừa là thầy cô, vừa là người bạn, dịu dặt Natsuo lấy lại nhân tính khiến người ta ấn tượng mãi không thôi. Vào thời điểm nhận thức của Natsuo được đánh giá là tương đương với người khỏe mạnh qua hội thoại hàng ngày và vô vàn bài kiểm tra tâm lý khác nhau, chúng tôi đã mời một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng đến xem con bé biểu diễn. Người đó nghe xong một khúc đã lập tức đề nghị cho con bé đăng ký vào trường đào tạo về âm nhạc. Năm tháng trôi đưa, nghệ sĩ Udou Sayuri ra đời.”

“Quả là câu chuyện thành công đầy cảm động.”

“Mia mai nhỉ? Mà không, mọi chuyện bây giờ mới vậy thôi, chứ đối với chúng tôi hồi đó, Natsuo chính là ngôi sao hy vọng. Người ngoài ngành không thể hình dung được sau trường hợp thành công đó, chúng tôi đã tự tin vào kỹ thuật điều trị bệnh tâm thần đến mức nào đâu. Bởi thế mà sự việc lần này thật đáng tiếc. Tôi đau lòng vô cùng và hổ thẹn không chịu nổi. Biết tin Udou Sayuri bị bắt, hẳn tất cả nhân viên y tế ngày xưa đều cảm thấy thất vọng tràn trề. Đến sức mạnh kỳ diệu của âm nhạc cũng không thể quét sạch mầm mống điên loạn bên trong Sayuri... Nhân cách thích giết người vẫn ẩn sâu trong tâm thần con bé. Vậy mà, tôi lại không thể tìm ra.”

Omaezaki nói rồi cúi đầu thật sâu. Khoảnh khắc này, một nhân vật hàng đầu trong giới tâm thần học phải thừa nhận bản thân đã thất bại thảm hại.

“Chuyện gì... sẽ xảy với con bé?”

“E là giống những gì giáo sư dự đoán thôi. Touma Katsuo thiếu năng trí tuệ, nhưng Udou Sayuri thì rõ ràng là mắc chứng rối loạn về nhân cách. Bên bào chữa hẳn sẽ viện dẫn Điều 39, rồi tổng cô ta vào khu điều trị bắt buộc.”

“Tôi nghiệp, lại phải quay về chỗ cũ sau hai mươi lăm năm.”

“Thưa giáo sư, còn một điều nữa mà kẻ nghiệp dư như tôi không tài nào hiểu được. Tại sao nhân cách đã ẩn sâu kia lại đột nhiên xuất hiện? Được biết Udou Sayuri bạo hành con trai ruột ngay sau khi chồng bỏ nhà ra đi. Chuyện này có liên quan gì hay không ạ?”

“Không... Chưa có kết quả giám định tâm thần thì không thể chắc chắn bất cứ điều gì. Quan trọng là tôi cũng làm gì còn tư cách cho ý kiến? Nói ra chỉ thêm xấu hổ mà thôi.”

“Hừmm... Vậy thì, giáo sư có muốn chiêm nghiệm chút suy luận hư cấu của kẻ nghiệp dư không? Tôi đoán giáo sư cũng đã quá quen với việc phải ngồi nghe bệnh nhân ảo tưởng rồi.”

“Tôi nghĩ mình không đủ năng lực đánh giá suy luận của thanh tra Watase...”

“Ngài khiêm tốn quá rồi. Chuyện là trụ sở điều tra cũng khốn khổ khốn nạn với vụ án lần này. Hung thủ xảo quyệt quá mà. Giết người bằng phương thức tàn bạo khiến vụ án trông như tác phẩm của kẻ tâm thần, tận dụng triệt để cuốn nhật ký của Touma Katsuo để diễn vở kịch khơi dậy nỗi sợ hãi đối với người dân, lèo lái dư luận đổ dồn sự chú ý vào tình tiết lựa chọn nạn nhân theo thứ tự bảng chữ cái căn cứ trên thông tin khám chữa bệnh. Xuất sắc nhất vẫn là sáng tạo ra hình tượng sát nhân NgườiẾch. Dĩ nhiên cái tên đó do truyền thông tự đặt, nhưng cách phơi bày xác chết và nội dung trên mấy tờ

ghi nhớ là quá đủ để gây ấn tượng về kẻ máu lạnh với sở thích giết người. Sau đó thì giáo sư biết rồi đấy, cái hình dung hết sức ấn tượng kia ném cả xã hội vào ám ảnh cưỡng chế và khủng hoảng. Ngoài ra, phân vai Người Ếch cho bệnh nhân tự kỷ như Touma Katsuo cũng là một nước cờ hay. Bởi vì khi cậu ta được xác định là hung thủ, sẽ chẳng có ai may mắn nghi ngờ. Quả thực, Udou Sayuri là tội phạm hiếm hoi am hiểu về tâm lý con người, kế hoạch ả lập ra vô cùng hoàn hảo. Ngoại trừ một điều.”

“Điều gì?”

“Để Katsuo tham gia xử lý thi thể Udou Masato. Tôi hiểu mục đích của hành động này là để lưu lại dấu chân của Katsuo tại hiện trường, đồng thời khắc sâu cảnh tượng xử lý xác chết vào ký ức của cậu ta. Song, nó cũng có nguy cơ khiến cậu ta ghi nhớ rằng tất cả đều do Sayuri chỉ dẫn. Cô ta không phải chuyên gia tâm lý, thế nên diễn biến này không khác gì một canh bạc. Nếu phải mạo hiểm như vậy, chẳng thà không để lại manh mối tại hiện trường còn hơn. Đằng nào thì sắp sổ y bạ ở nha khoa Sawai sớm muộn cũng bị phát hiện, đồng thời trò đổ tội cho Katsuo bằng cuốn nhật ký và đồng hung khí trong phòng cũng dễ như trở bàn tay. Nghĩ theo hướng đó sẽ thấy việc nhờ Katsuo xử lý giúp cái xác là hoàn toàn không cần thiết. Cô ta định bỏ lại dấu chân của Katsuo, nhưng thực tế lại để lộ dấu vết của chính mình. Vừa thừa thãi, vừa rủi ro, hoàn toàn đi ngược lại mức độ tinh vi của kế hoạch tổng thể.”

“Đúng là điểm này chưa được tính toán kỹ lưỡng. Tuy nhiên, tội ác nào mà chả có sơ hở? Nếu không, cảnh sát sao có thể bắt giữ phạm nhân?”

“Điều tôi muốn nói ở đây là sự khác biệt giữa các loại sơ hở. Tội phạm, đặc biệt là tội phạm thông minh thường sẽ hành động nhất quán từ đầu chí cuối. Giả như có mắc sai lầm thì cũng phải là kiểu sai lầm phù hợp với đặc tính của hắn ta. Trong khi đó, sơ hở trong trường hợp này dường như không ăn khớp với mục đích ban đầu là ẩn náu trong bóng tối rồi dùng thủ đoạn đẩy cho Touma Katsuo chịu tội. So với một âm mưu được chuẩn bị cẩn trọng thì tôi cứ thấy điểm này sai sai, như thể tô sơn dầu lên một bức tranh màu nước. Diễn tả bằng từ ‘mất tự nhiên’ cũng được. Đúng vậy, nó giống một sai lầm cố ý. Cô ta cố tình để lại dấu hiệu cho thấy đó là tội ác của chính mình. Vậy thì, câu hỏi đặt ra là cô ta có thật sự là người chơi ván cờ này không? Hay chính Udou Sayuri cũng là con rối của ai đó?”

“Tóm lại anh muốn nói...”

“Cớ gì một nhân cách tưởng chừng đã biến mất từ lâu, nay lại đột nhiên xuất hiện? Chúng ta hoàn toàn có cơ sở để nghi ngờ chuyện này mà? Vậy thì ai là tác nhân khiến cô ta trở nên như thế? Vụ án này có ba mắt xích. Touma Katsuo tưởng mình là Người Ếch. Udou Sayuri thao túng Katsuo vào vai tội phạm. Và nhân vật thứ ba, người khiến cô ta tin rằng bản thân đã lên kế hoạch thực hiện tất cả. Đó mới là kẻ đứng sau cánh gà, giật dây điều khiển hai con rối diễn vở kịch đầy ác mộng vừa qua. Hắn khéo léo lợi dụng tâm lý đám đông trong cơn hoảng loạn, không ngần ngại mang Katsuo ra thế mạng, khiến Sayuri phải giết con ruột chỉ để phục vụ cho kế hoạch của mình. Biên kịch kiêm đạo diễn tàn nhẫn, máu lạnh, mưu mô và vô cùng cẩn trọng... chính là ông đấy, giáo sư Omaezaki!”

Kotegawa không thể tin vào tai mình, cậu hoảng loạn quay về

phía Omaezaki. Vị giáo sư già vừa bị gọi tên không hề tỏ ra ngạc nhiên hay tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn thẳng Watase.

“Anh có đang nghiêm túc không?”

“Không... Tôi đã nói chỉ là suy luận hư cấu thôi mà.”

“Quả là một người thú vị. Từ đâu mà anh có thể suy luận rằng ông già này là người dàn dựng hết thảm động tội ác đó vậy?”

“Giết con trai ruột để lấy 30 triệu yên. Vì muốn che giấu động cơ nên quyết định tăng số lượng nạn nhân vô can và khiến nó trông giống như vụ giết người hàng loạt bừa bãi. Thậm chí còn chuẩn bị một chàng trai thiếu năng trí tuệ làm vật thế thân, khắc sâu ký ức tội ác vào tâm trí cậu ta. Kẻ có ngón nghề thao túng Udou Sayuri tin mình đã tự lên ý tưởng cho tất cả những điều trên, chỉ có thể là người từng tham gia điều trị tâm thần cho cô ta như ông thôi. Và cũng chính ông lôi nhân cách kinh tởm kia ra, xâm chiếm thể xác của một bệnh nhân đã từng hồi phục.”

“Có vẻ như anh có cái nhìn rất đơn giản về tâm thần con người. Đó không phải thứ có thể dễ dàng xóa đi rồi lại kích hoạt như dữ liệu máy tính đâu.”

Watase lập tức rút từ trong áo khoác ra một cuốn sách nhỏ, giơ cho Omaezaki xem.

“Gì thế?”

“Luận văn ông viết cách đây hai mươi năm, tên là *Bản về liệu pháp tái trải nghiệm chấn thương*. Tôi tìm được nó trong kho tư liệu ở đây.”

“Ồ. Anh nói tôi mới nhớ mình từng viết cái đó đấy. Thật là hoài

niệm. Đến tác giả còn quên tiết sự tồn tại của nó luôn.”

“Liệu pháp tái trải nghiệm chấn thương là một phương pháp điều trị được khởi xướng trong lĩnh vực tâm thần học ở Hoa Kỳ thời điểm đó. Nói một cách ngắn gọn, phương pháp này loại bỏ tổn thương tinh thần bằng cách để bệnh nhân trải nghiệm lại sự kiện đã gây ra tổn thương trong trạng thái thôi miên, buộc họ phải vượt qua dưới sự giám sát hỗ trợ của bác sĩ. Theo báo cáo, có nhiều trường hợp đã thành công, song một phương pháp quá mới thì luôn vấp phải chỉ trích. Khi viết luận văn này, có vẻ như giáo sư cũng khá hoài nghi về nó nhỉ?”

“Chính xác. Vì muốn nhanh chóng đạt được mục tiêu chữa khỏi hoàn toàn cho bệnh nhân mà họ đã nghĩ ra một phương pháp cực kỳ liều lĩnh. Mấu chốt là ứng dụng liệu pháp thôi miên, cơ mà sẽ không bao giờ thành công nếu thiếu đi niềm tin vững chắc giữa bệnh nhân và nhà trị liệu.”

“Đúng vậy. Và nếu việc tái trải nghiệm không được xử lý đúng cách, vết thương lòng của bệnh nhân sẽ càng trầm trọng hơn và có thể dẫn đến hiện tượng hoảng loạn hoặc ý muốn tự sát. Nguyên nhân gây tổn thương ở mức độ nhẹ thì không sao, còn nặng nề như từng bị đánh đập hay lạm dụng thì phương pháp này có khả năng sẽ triệu hồi một con quái vật... Đó là quan điểm chủ đạo, xuyên suốt luận văn của ông. Mỗi quan hệ tin cậy vững chắc giữa bệnh nhân và nhà trị liệu ư? Giáo sư là người giáo dục cảm xúc, đưa Udou Sayuri đến với âm nhạc ngay từ những bước chập chững đầu tiên. Cô ta tin tưởng ông tuyệt đối. Đối với cô ta, ông giống người bố thật sự, hơn là kẻ sử dụng con gái như công cụ giải tỏa ham muốn tình dục kia.

Nói cách khác, người có khả năng tái hiện những tổn thương tinh thần của Udou Sayuri chính là giáo sư. Kỹ thuật y khoa của ông từng giúp cô ta hồi phục một lần, cấu trúc tinh thần và quá trình đạt được trạng thái thuyên giảm của cô ta, ông cũng nắm chắc trong lòng bàn tay. Thế nên, ông biết cách đánh thức cơn điên loạn đang ngủ vùi.”

“Hmm, tôi đồng ý và rất biết ơn anh đã nhận xét mối quan hệ giữa chúng tôi là niềm tin tuyệt đối. Nhưng mà tôi có lý do để làm tất cả những chuyện đó sao? Hay ý anh là tôi thích nhìn một bà mẹ giết con để trả nợ ngân hàng? Hay là tôi hả hê khi thấy bà con sợ hãi trước sự hoành hành của Người Ấch?”

“Không. Động cơ của ông còn khủng khiếp hơn thế. Kế hoạch gây án mạng liên hoàn để che giấu một vụ giết người có chủ đích là thật, nhưng động cơ thì rõ ràng và sâu sắc hơn mấy đồng tiền bảo hiểm nhiều... Ông muốn trả thù.”

“Tôi á? Trả thù ai?”

“Luật sư viện dẫn Điều 39 Bộ luật Hình sự cải trắng án cho kẻ đã giết con và cháu ruột của ông trong vụ án ở thành phố Matsudou ba năm về trước cũng chính là nạn nhân thứ tư trong vụ án lần này, Etou Kazuyoshi. Ông đã lên kế hoạch trả thù anh ta từ đầu. Udou Sayuri tưởng rằng mình tự nghĩ ra trò án mạng theo thứ tự bảng chữ cái để che đậy hành vi giết con ruột. Song, mục tiêu thật sự là Etou Kazuyoshi và cái chết của Udou Masato cũng chỉ một bước ngoặt trang, không hơn không kém.”

“Ra thế. Tên của luật sư bào chữa lúc đó hình như đúng là Etou. Tuy nhiên, vì thế quy chụp tôi dàn dựng bốn vụ giết người thì quá khiên cưỡng rồi.”

“Đúng vậy. Cơ mà, tôi còn phát hiện ra một sự trùng hợp ngẫu nhiên, thưa giáo sư. Cuối năm ngoái, ông có một buổi diễn thuyết tại hội nghị chuyên đề giáo dục cho bệnh nhân tâm thần tại thành phố Hannou.”

“À. Đúng là một sự kiện như thế.”

“Tuy nhiên, khi hội nghị sắp bắt đầu, ông lại đột nhiên kêu đau răng. Udou Sayuri là dân bản địa, cô ta đã giới thiệu một phòng khám chất lượng tên là nha khoa Sawai. Touma Katsuo, một bệnh nhân cũ của ông, cũng làm việc ở đó nên xem như có sẵn chút quan hệ. Ông đi tới nha khoa Sawai và bắt gặp Etou Kazuyoshi.”

Watase dừng lại một lúc, nhưng Omaezaki vẫn lặng im.

“Thực ra, tôi đã tìm thấy tên giáo sư trong danh sách y bạ từ hôm Touma Katsuo bị bắt. Ngày giáo sư đến phòng khám cũng là ngày trung tâm y tế thành phố chuyển bệnh nhân cần điều trị nha khoa sang. Etou Kazuyoshi là một trong số đó. Hẳn là ngẫu nhiên thôi vì hôm đó ông cũng mới đến nha khoa Sawai khám lần đầu. Vì diệu làm sao, lịch khám của cả hai đều vào 1 giờ chiều. Chi tiết này được ghi rất rõ trong hồ sơ lưu lại. Cơ mà với ông thì đó là định mệnh sắp đặt. Kẻ thù của con gái và cháu ruột yêu quý giờ đang phải ngồi trên xe lăn và nhận lấy bất hạnh. Đúng lúc ấy, Udou Sayuri đến xin ý kiến về khoản nợ thế chấp mua nhà. Ông coi sự trùng hợp này là cơ hội ngàn năm có một và rồi nảy ra ý tưởng về vụ giết người hàng loạt theo thứ tự bảng chữ cái với sự tham gia của thủ phạm chính - Udou Sayuri và hình nhân thế mạng - Touma Katsuo. Từng là thành viên trong đội ngũ điều trị cho Katsuo nên ông đã đọc nhật ký của cậu ta. Lựa chọn nạn nhân theo hồ sơ y bạ cũng là phát kiến đến từ

người làm nghề bác sĩ. Sau khi nghĩ ra toàn bộ kế hoạch, ông nhồi tất cả vào ý thức của Sayuri. Tất nhiên là không quên để Katsuo tham gia xử lý xác chết nhằm cố tình bỏ lại dấu vết. Diễn biến sự việc xảy ra theo đúng ý ông. Nếu chúng tôi không lần ra Sayuri thì cho cậu ta chịu mọi trách nhiệm cũng được. Kể cả Katsuo nhớ ra Sayuri cũng có mặt tại hiện trường và chúng tôi tóm được cô ta thì cũng chỉ đơn giản là đổi vai chính. Ông vẫn thoải mái nằm ngoài mạng lưới điều tra. Hoàn hảo đấy, giáo sư. Ông thành công trả thù Etou Kazuyoshi với đôi tay không một lần vấy máu. Touma Katsuo, Udou Sayuri, cảnh sát hay thậm chí dân chúng Hannou đều chẳng khác gì những con rối trong tay ông cả.”

Watase nói xong liền nhìn thẳng vào Omaezaki. Biểu cảm của ông ta vẫn không thay đổi.

“Tất cả đều là ảo tưởng, một ảo tưởng tầm cỡ. Nhưng vẫn rất đáng nghe vì xuất phát từ một sĩ quan cảnh sát dày dạn kinh nghiệm như anh. Có điều, tổng thể logic ra sao, chi tiết rõ ràng thế nào thì ảo tưởng vẫn chỉ là ảo tưởng.”

“Tại sao?”

“Tại không có bằng chứng trực tiếp. Đây chính là điểm khác biệt giữa hiện thực và ảo tưởng. Điều duy nhất chỉ ra mối liên hệ giữa tôi và vụ án giết người hàng loạt là hồ sơ bệnh án lưu lại phòng khám nha khoa, nhưng không thể dựa vào đó để buộc tội.”

“Không sai. Đó là lý do tôi nói kế hoạch của ông hoàn hảo. Dù tâm lý của Udou Sayuri bị tác động bởi giọng nói của ông trong lúc thôi miên, ông cũng không bị buộc tội xúi giục giết người.”

“Đúng vậy, suy cho cùng, người kia cũng đã mất trí và không có

năng lực trách nhiệm hình sự. Những thứ sót lại trong tâm trí đối tượng như vậy sẽ không được chấp nhận làm bằng chứng tại tòa. Hơn nữa, nếu được áp dụng theo Điều 39 Bộ luật Hình sự, Sayuri cũng sẽ chẳng bị bỏ tù. Anh có thấy nực cười không, Watase? Bốn người thiệt mạng nhưng không có ai phải chịu tội hay bị trừng phạt chỉ vì thủ phạm bị bệnh tâm thần. Đây chính là tinh thần pháp luật ở đất nước này.”

“Có lẽ nào... mục tiêu trả thù của ông không phải là cá nhân luật sư Etou mà là Điều 39?”

Môi Omaezaki nhếch lên cười khinh bỉ. Lần đầu tiên vị giáo sư già hiện lộ nguyên hình.

“Thanh tra Watase là người rất thông minh. Ngoài ra, trông còn có vẻ khá trung thực. Anh sẽ không hành động ngu ngốc như kiểu lén mang máy ghi âm đến gặp tôi đâu nhỉ? Anh thừa biết giá trị của các bằng chứng dưới dạng dữ liệu âm thanh như thế nào mà?”

Watase lật lớp lót áo khoác để khẳng định mình không gắn thiết bị nào trên người, Omaezaki gật đầu hài lòng.

“Nào. Từ nãy tôi đã rất phối hợp với những ảo tưởng cực kỳ thô lỗ của anh, nên giờ đến lượt anh lắng nghe ảo tưởng của tôi nhé? Tính chất công việc toàn phải nghe người khác ảo tưởng. Nên có gì mong anh lượng thứ.”

“Xin mời giáo sư.”

“Anh vừa nói chuyện xảy ra từ ba năm trước, nhưng đối với kẻ mất đi người thân yêu thì tất cả vẫn như ngày hôm qua. Những bao biện ích kỷ của kẻ thủ ác, những trận chiến tham lam để moi móc thông tin của đám truyền thông đều là khốn kiếp và đáng nguyên

rửa. Nhưng mà cũng thôi đi. Điều khó chấp nhận là lập luận bào chữa và dư luận tán thành lập luận bào chữa vào thời điểm đó. Tôi còn nhớ, người phụ trách giám định tâm thần khi đó là một tay bác sĩ mới chân ướt chân ráo vào nghề, thậm chí còn quen biết luật sư. Thế nhưng, dư luận hầu như tha thứ cho thiếu niên kia chỉ vì cậu ta được chẩn đoán là bị điên mà không thèm quan tâm người giám định là ai. Tòa sơ thẩm và tòa cấp cao đều bị ảnh hưởng bởi dư luận. Yêu cầu không giám định lại của kiểm sát là ngây thơ, nhưng diễn xuất gian trá của thủ phạm, kết quả giám định giả tạo của bác sĩ và quá trình tranh tụng tạm bợ tại tòa đã bóp méo sự thật. Tại cuộc họp báo sau khi đơn kháng cáo bị bác bỏ, tên luật sư trơ trẽn khoe khoang rằng hẳn ta đã phục thù cho nhân quyền của nhóm người dễ bị tổn thương trong xã hội. Dư luận và cộng đồng luật pháp chọn nuôi dạy kẻ gây án theo cách lành mạnh hơn là truy cứu trách nhiệm hình sự. Tốt thôi. Nhưng một kẻ giết người có thể quay lại xã hội nếu bệnh tình thuyên giảm cũng là tốt sao? Khi điều đó chẳng khác nào thả con thú đã ăn thịt trở lại môi trường sống? Tôi phải khiến những kẻ kêu gọi ủng hộ con ác thú nếm trải nỗi kinh hoàng sống cạnh thứ quái vật do chính mình thả ra.”

“Vậy ông đã sử dụng người mắc bệnh tâm thần cho mục đích đó sao?”

“Họ là những kẻ không bao giờ bị trừng phạt dù có phạm bất cứ loại tội doanh gì. Gia đình bốn người thiệt mạng hẳn vô cùng đau buồn. Lần này, dư luận sẽ phải hối hận vì đã để Điều 39 tồn tại đến ngày nay. Nhưng rồi lúc đấy, chủ tọa phiên tòa trên bục nói rằng vô cùng thấu hiểu cho nỗi đau của tang quyến nhưng không thể để ảnh

hưởng đến quy định của pháp luật, rằng tòa án không phải là nơi để trả thù. Vậy nên để nhìn thấy viễn cảnh đó, tôi không ngại biến thành ác quỷ. Như anh đã nói, khi bất ngờ bị đau răng và bắt gặp Etou ở phòng khám nha khoa, tôi tin mình đã được vị thần báo thù ban cho cơ hội hoàn hảo. Vào khoảng thời gian đó, Udou Sayuri cũng đang xin tư vấn về chuyện nợ nần. Biết tinh thần nhỏ đó không ổn định nên tôi lập tức nảy ra ý định lợi dụng nó. Sau đó thì giống như anh tưởng tượng thôi. Việc triệu hồi Sagashima Natsuo dễ dàng hơn mong đợi. Tôi cũng nói rồi đấy, Udou Sayuri hồi phục không có nghĩa là sở thích tàn sát đã hoàn toàn biến mất mà chỉ im lìm ở nơi sâu nhất bên trong tâm hồn. Tôi biết Sayuri đang âm thầm bạo hành con trai mình nên chuyện khiến nó giết con để kiếm tiền và giết thêm ba người khác để che giấu động cơ cũng không có gì khó khăn. Giống như Sagashima Natsuo phục tùng bố đẻ, Udou Sayuri cũng không có lựa chọn nào khác ngoài việc phục tùng một người bố khác là tôi. Ngoài ra, đó không phải là lần đầu tôi thực hiện liệu pháp tái trải nghiệm chấn thương và tổn thương của Sayuri cũng không phải là thứ có thể xóa bỏ hoàn toàn bằng âm nhạc. Tâm trí đã quên đi mà cơ thể vẫn ghi nhớ cơn đau thì lại càng tồi tệ.”

“Tái trải nghiệm chấn thương... Đừng nói là ông...”

“Vết thương lòng của con nhỏ đó là thường xuyên bị bố ruột xâm hại. Đúng như anh nghĩ rồi đấy. Tôi đã cưỡng hiếp Udou Sayuri trong căn phòng cách âm khi nó mời tôi đến nhà xin tư vấn. Lặp đi lặp lại trong hàng giờ đồng hồ! Sayuri choáng váng khi bị tôi, một người nó coi như bố, lăng nhục. Trong tình trạng đó, tôi dễ dàng nhồi toàn bộ kế hoạch giết người vào tâm trí nó như ghi âm giọng

mình vào một cuộn băng. Vừa hành sự, tôi vừa thì thầm vào tai nó rằng âm nhạc chẳng có ích gì trước thứ bạo lực áp đảo, rằng cách duy nhất để tồn tại trong thế giới này là ích kỷ và những thủ đoạn nhẫn tâm. Một vài giờ là đủ để hủy hoại tất cả những cảm xúc đã phải mất ba năm để hình thành. Và rồi cảnh sát có động thái y như tôi mong đợi. Các anh để mắt đến Touma Katsuo từ dữ liệu lịch sử phạm tội của bệnh nhân tâm thần và bắt giữ nó sau khi Etou bị giết. Phản ứng của người dân cũng không ngoài dự đoán, kinh hồn bạt vía trước một kẻ giết người giấu mặt và gây sức ép khiến cảnh sát phải điều tra vội vàng. Chỉ là không ngờ họ lại hoảng loạn đến mức tấn công cả đồn cảnh sát thôi.”

Omaezaki cười nhẹ rồi từ từ đứng dậy.

“Cảm ơn các anh đã chú ý lắng nghe câu chuyện hư cấu của một ông già. Thực ra, tôi cũng rất nóng lòng được chia sẻ với ai đó. Tuyên bố chiến thắng một mình chán chết. Phải có người tán dương thì cảm giác thắng lợi mới chân thực được.”

“Đồ khốn nạn!”

Kotegawa hét lên, định lao về phía Omaezaki cùng chiếc xe lăn nhưng lập tức bị cánh tay của Watase cản lại.

“Thôi đi!”

“Thế cứ để yên như vậy s...”

“Cậu không nghe thấy à? Câu chuyện của tôi và giáo sư đều là ảo tưởng. Nói năng linh tinh vô căn cứ thôi. Với cả, cậu bây giờ có ba máu sáu cơn lên cũng chẳng gây nổi một vết bầm tím trên người giáo sư đâu. Ở lại lâu chỉ tổ thêm lộn ruột. Về thôi.”

“VẬY ĐI THÌ HƠN.”

Watase đẩy chiếc xe lăn ra cửa để lại Omaezaki trông có vẻ đặc thẳng. Thế rồi, Watase đột nhiên quay đầu lại.

“Giáo sư... Etou Kazuyoshi chết rồi. Tên bác sĩ gian lận kết quả giám định và kẻ xuống tay với con gái ông thì vẫn còn sống. Ông cũng định trả thù cả hai người đó sao? Lần cuối rồi, tôi chỉ muốn nói rằng: Sự báo thù nằm trong tay Chúa, không thuộc về con người.”

Omaezaki suy nghĩ một lúc rồi khịt mũi cười.

Lúc hai người ra khỏi khu giảng đường đại học, mặt trời hoàng hôn lấp ló sau tòa nhà vẫn đỏ rực như máu.

Kotegawa lần nữa nguyên rửa thân xác què quặt của chính mình. Cơ thể trên xe lăn muốn xông đến túm cổ Omaezaki, con ác quỷ coi mạng người như cỏ rác, đã sát hại bao nhiêu người vô tội mà không cần nhấc một ngón tay đang cười ngay trước mắt mà chẳng thể lại gần.

Cuối cùng, cậu vẫn chẳng làm được gì. Không thể động tới một sợi lông chân của hung thủ thực sự.

“Chết tiệt... chết tiệt... chết tiệt...”

Kotegawa lấy ra khỏi túi một chiếc chong chóng xấu xí. Đó là món đồ thủ công Masato đã tặng cậu. Kể từ đó, cậu vẫn luôn giữ nó bên mình, chưa bao giờ buông tay.

Chong chóng đón gió rồi bắt đầu quay nhẹ.

Ánh dương đỏ rực làm Kotegawa cay mắt. Cậu không kịp nhận ra

khóe mắt đã nóng bừng. Đầu gối bắt đầu ướt. Những giọt nước mắt được che giấu ngay cả khi mẹ và bạn thân qua đời giờ không chịu nổi, tuôn ra như vỡ đê. Chính Kotegawa cũng không biết mình đang buồn hay tức giận, chỉ biết nước mắt thì nóng hổi còn cảm giác tội lỗi thì không ngừng thúc giục cậu tan biến ngay đi. Tiếng nước vỡ bật ra không chút phòng bị. Hơi sức đâu lo sợ ánh mắt người ngoài? Kotegawa khóc, nước mắt nóng hổi giàn giụa khắp nơi nhưng cậu mặc kệ.

Thật tội nghiệp. Thương thay cho Masato, đứa trẻ bỏ mạng dưới tay mẹ để chỉ để phục vụ ý muốn trả thù của một lão già độc ác. Thương thay cho Sayuri, người phụ nữ có trái tim bị tùy tiện chơi đùa, bức phải quay về nhân dạng xấu xa.

Kotegawa khóc suốt một lúc, tiếng thổn thức nhỏ dần thì bất chợt có một bàn tay đặt lên vai.

“Kotegawa. Tôi chỉ nói điều này một lần thôi, nên nghe cho kỹ vào nhé.”

Cậu phát hiện ra, đây là lần đầu tiên Watase gọi tên cậu.

“Xé lòng đúng không? Hãy trân trọng nỗi đau nay. Chừng nào còn là một thanh tra, cậu tuyệt đối không được quên cảm giác ngày hôm nay. Hiểu không? Đừng làm việc để được khen thưởng hay thỏa mãn bản thân, hãy đấu tranh vì những người cậu đang khóc thương cho họ. Cậu không nhận công tay và súng từ cấp trên, cậu nhận từ những người yếu thế, không có tiếng nói. Chỉ cần không quên điều đó, cậu sẽ không mắc phải những sai lầm khiến bản thân ân hận ở đời. Và giả như bị phản bội đau đớn hoặc trả đũa cay nghiệt thì cứ cho đó là ngu ngốc thôi, không có gì phải xấu hổ.”

Người đàn ông này còn có cách nói chuyện như thế này sao?

Lời lẽ thâm thía, lấp đầy những vết nứt trong trái tim Kotegawa. Chiến đấu để cứu rỗi, không phải để trả thù.

Hiểu được điều đó, những vết sẹo trên lòng bàn tay của cậu sẽ mang ý nghĩa rất khác so với trước đây.

Tuy nhiên, Kotegawa vẫn có cảm giác không phục.

“... Đó không phải là trả thù.”

“Gì cơ?”

“Việc lão già đó làm không phải là trả thù như đội trưởng nói. Cho dù để rửa hận cho con gái thì chẳng phải đó cũng chỉ là hành động mượn tay kẻ khác giết cá chém thớt, đem những người vô can ra xả giận hay sao? Lão già đó nói dối.”

“Cậu nói đúng. Tuy nhiên, phần lớn là ông ta lừa dối bản thân. Đó là cách kẻ nói dối tự hủy hoại chính mình.”

“Sếp, lão già đó thật sự sẽ không dừng tay cho đến khi người giám định pháp y và cậu thiếu niên đang bị giam kia chết sao?... Không có cách nào để ngăn lại ư? Chúng ta biết những gì ông ta đã làm. Biết cả những gì ông ta sắp làm. Thế mà lại không thể ngăn chặn hay trừng phạt sao?”

Watase mím môi im lặng. Kotegawa hiểu. Nếu có cách, người đàn ông này sẽ làm trước khi nói.

Mặt trời đã lặn hẳn. Chong chóng vẫn quay trong bóng tối dần bao phủ khắp không gian.

“Những lời cuối cùng tôi nói với ông ta...”

“Dạ?”

“Đó là một câu trong Kinh thánh. Song, Kinh Phật cũng có một câu cực kỳ hàm súc: Nhân quả báo ứng.”

Người đàn ông trước mặt thao thao bất tuyệt.

“Như tôi vừa giải thích, những gì cảnh sát làm với cậu không đơn thuần là bắt nhằm hay điều tra bất hợp pháp. Đó là sự vi phạm nghiêm trọng về nhân quyền. Sao nhỉ? Họ lợi dụng hạn chế trong giao tiếp của cậu để áp dụng các biện pháp cưỡng chế điều tra, không thèm quan tâm đó có thể là oan sai. Thậm chí còn bắn cả một người không có vũ khí và khả năng kháng cự như cậu. Rồi xem. Tôi chắc chắn sẽ khiến cả sở cảnh sát phải cúi đầu và bồi thường thiệt hại tương xứng.”

Người đàn ông tự xưng là luật sư không hề quan tâm đối phương có hiểu hay không. Touma Katsuo nghĩ chắc anh ta đang nói chuyện một mình.

“Bác sĩ nói vết thương do trúng đạn ở chân cậu hai tuần nữa có thể tháo băng. Hơi tiếc vì phải nằm trên giường bệnh ba ngày đầu năm mới, nhưng cậu sẽ được trở lại cuộc sống bình thường ngay sau khi xuất viện. Không phải lo lắng bất cứ điều gì liên quan đến kiện tụng. Cứ để đó cho tôi.”

Katsuo thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng mình có thể quay lại cuộc sống cũ. Ai quan tâm đến cái gì mà kiện tụng hay tiền bồi thường chứ Katsuo chỉ muốn quay về cuộc sống cũ thôi.

Cậu ta đã quyết định xong những gì mình sẽ làm rồi.

Mua một chiếc búa tương tự ở cửa hàng gần nhà. Tất nhiên,

không thể thiếu dây nhựa. Kiểu gì cũng cần đến hai thứ đồ đó. Đó là bằng chứng chứng minh cậu ta là Người Ếch mà.

Cô giáo hơi xấu xa rồi đấy. Nhân lúc mình nằm viện để tranh thủ cướp mất danh hiệu Người Ếch sao? Cơ mà Katsuo biết, cô giáo chịu bị bắt thay để cậu ta được tiếp tục.

Mình phải đáp ứng những mong đợi đó chứ? Ngay khi quay lại cuộc sống bình thường, mình phải đi săn con mồi thứ năm.

Có sẵn vị trí của nó rồi. Không còn để cô giáo hướng dẫn nữa, lần này chính cậu ta lựa chọn được rồi. 3-1-1 thị trấn Shirakawa, thành phố Matsudou. Thông tin trong hồ sơ y bạ một khi rơi vào tầm mắt Katsuo thì sẽ lập tức khắc sâu vào bộ nhớ, không bao giờ mất đi. Tên các ga cũng được hiển thị hiragana nên hoàn toàn có thể đọc được. Từ chỗ cậu ta thì đi tàu là tới nơi.

Tất nhiên cậu ta cũng nhớ cả tên người thứ năm:

Omaezaki Munetaka.

HẾT

